

Josip Pečarić: Prof. dr. sc. Marko Tokić i Thompson

JOSIP PEČARIĆ

**PROF. DR. SC. MARKO TOKIĆ I
THOMPSON**

ZAGREB, 2026.

© Josip Pečarić, 2026.

KAZALO

UVOD	9
THOMPSON – 'OSOBA GODINE 2025.' (GOVOR J. PEČARIĆA)	12
PROFESOR TOKIĆ U MOJIM KNJIGAMA	14
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.	14
O MILI BUDAKU, OPET	14
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	27
“RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA” U BUSOVAČI, KISELJAKU, ČAPLJINI I VRGORCU	27
PEČARIĆEVA KNJIGA “RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA” PREDSTAVLJENA U RODNOM MJESTU DARIJA KORDIĆA	29
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ S NAMA	32
FOTO MOSTAR: PREDSTAVLJENE KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	34
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	38
KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA PREDSTAVLJENE U POSUŠJU	38
FOTO FPMOZ: PREDSTAVLJENA KNJIGA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	43
PROPADA IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	46
PREDGOVOR	46
HRVATSKA VERTIKALA - BISKUP KOŠIĆ	47
AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU” KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA PREDSTAVLJENA U MOSTARU	51
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	53
AKADEMIK PEČARIĆ: NIŠTA NE MOŽE NA BOLJE BEZ VLASTI KOJA VOLI HRVATSKI NAROD I DRŽAVU	53
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	57
SRPSKO-HRVATSKA HRVATSKA	57
AKO SVI ŠUTE, NE ĆE SISAČKI BISKUP MSGR. VLADO KOŠIĆ	61
AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU... (O ČETVRTOM STUPU ‘MOJE’ HRVATSKE)	66
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	77
THOMPSONOV ZNAČAJ	77
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.	83
TRIBINA “NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI” U KRAPINI	83
STUPOVI MOJE HRVATSKE U SISKU	87

PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017.	92
KOME U HAZU-U SMETA PREZIME PEČARIĆ UZ PREZIME TUĐMAN? 92	
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	95
MARKO TOKIĆ, ČOVJEK (I/ILI SMRT U SUDNICI)	95
JOSIP PEČARIĆ, PRALJAK JE POČINIO ČIN SAMOŽRTVOVANJA, ČIN SEBEDARJA	99
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.	101
DR. TOKIĆ: CILJ MUSLIMANSKO-BOŠNJAČKE RADIKALNE POLITIKE JE DUBROVNIK!	101
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	106
BISKUP KOŠIĆ, THOMPSON I NOGOMET	106
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	108
ŠIROKI BRIJEG: PREDSTAVLJENO TROKNJIŽJE O SLOBODANU PRALJKU . 108	
U LJUBUŠKOM PREDSTAVLJENO TROKNJIŽJE O GENERALU SLOBODANU PRALJKU	116
MARKO TOKIĆ, ‘SLOBODAN PRALJAK JE SVAKOG TRENUTKA U HAŠKOJ SUDNICI SVJEDOČIO VLASTITO DOSTOJANSTVO I VLASTITU HRVATSKU SUDBINU’	118
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU PRALJKU U HERCEGOVINI	123
OSVRT AKADEMIKA PEČARIĆA: ‘UNIŠTENJEM HRVATSTVA U BIH, LAKŠI ĆE BITI I OBRAČUN S HRVATSKOM’	128
DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.	133
MARKO TOKIĆ, PREGOVOR	133
UVOD: DARIO KORDIĆ KAO STUP MOJE HRVATSKE	140
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	148
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ : “NIJE LAKO BITI HRVAT U HRVATSKOJ.” 148	
‘TREĆI STUP PEČARIĆEVE HRVATSKE’: THOMPSON	153
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.	158
PRVI STUP MOJE HRVATSKE	158
MARKO TOKIĆ, DARIO KORDIĆ	163
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>DARIO KORDIĆ</i>	170
UZ NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE</i>	173
PROF. DR. SC. MARKO TOKIĆ: TUĐMAN I HRVATI SU KRIVI JER SU DIJELILI BIH, POLA SU DALI SRBIMA, POLA MUSLIMANIMA I SEBI NIŠTA	176
DR. SC. MATO ARTUKOVIĆ, ZAGREB, 2020.	182
UVODNI TEKST, PISMO DR. SC. MATU ARTUKOVIĆU	182
DON ANĐELKO KAČUNKO, ZAGREB, 2021.	186
ZAHTJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA HTV-u	186
'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIA, ZAGREB, 2022.	200
AKADEMIK PEČARIĆ: 'HRVATSKA VLAST PROVODI MEMORANDUM SANU 2, A ZA VUČIĆA TREBA UVESTI ‘DAN ŽALOSTI ZBOG PRAVLJENJA ZEČEVA OD SRBA'	200

UNESCO I KOLO SV. TRIPUNA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	205
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGE U SPLITU	205
ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESSOR EMERITUS? / DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, ZAGREB, 2023.	217
PEČARIĆ NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE 'AKADEMIK KUZMA KOVAČIĆ': KIPAR POSVEĆEN HRVATSKOJ	217
HRVATSKI VELIKAN DARIO KORDIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	224
UVOD: DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019. - PREDSTAVLJANJE NA KAPTOLU	224
SJEĆATE SE DARIA KORDIĆA? DRUGI DIO	244
KAD IH SPASIŠ OD GENOCIDA POSTANU TI NEPRIJATELJI!	252
BISKUP DR. SC. VLADO KOŠIĆ / ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE 2., DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	260
UVOD	260
TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI JUSP JASENOVCA? DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	266
'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORAKOJ REZOLUCIJI (3.): DR. SC. DAMIR PEŠORDA	266
JONJIĆA ZA PREDSJEDNIKA RH, DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, DRAGOVOLJAC.COM., 2024.	269
AKADEMICI I ZNANSTVENICI KOJIH SU NEBITNI ZA STRANKU DOMINUO	269
UGLEDNI DOMOLJUBI IZ DOMOVINE I ISELJENIŠTVA: DOPUNJENI POPIS POTPORA (361) PREDSJEDNIČKOM KANDIDATU DR. TOMISLAVU JONJIĆU	271
DAVOR DIJANOVIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	289
NAPADA LI THOMPSONA JONJIĆ ILI LAŽNA DESNICA?	289
BOKA KOTORSKA I BOKELJI, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	294
NOVI KOTORSKI BISKUP	294
BISKUP VLADO KOŠIĆ I THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	300
UVOD	300
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	301

UVOD

Prof. dr. sc. Marko Tokić je puno puta predstavljao moje publicističke knjige posebice u BiH. Te moje knjige je hrvatski književnik i kolumnist dr. sc. Damir Pešorda nazvao ‘Pečarićeva Hrvatska’ i to u uvodu moje knjige „Ako voliš Hrvatsku svoju“. Tokić, koji e nadovezao profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru, to je odmah prihvatio i predstavljajući tu knjigu na svom sveučilištu 5. prosinca 2014. naglasio, kako piše „Glas Brotnja“ 5. prosinca 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši: „O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora.“

Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti. “

Kasnije smo uz Darija Kordića zajedno dodali i generala Slobodana Praljka

Doista je bilo veliko priznanje za mene kada je baš on kao profesor književnosti na Filozofskom fakultetu Sveučilištu u Mostaru uveo pojam o četiri stupa moje tj. Pečarićeve Hrvatske.

Ova knjiga ima u naslovu samo Thompsona, ali su u njoj dani svi tekstovi iz mojih knjiga u kojima se spominje prof. Tokić

Naime, Thompson je danas NAJVAŽNIJI ŽIVUĆI HRVAT, i branitelji su ga proglasili OSOBOM GODINE za ovu godinu. Sudjelovao sam na dodjeljivanju tog priznanja Thompsonu i u sklopu ovog Uvoda dajem i tekst tog mog govora na dodjeljivanju priznanju čovjeku kojega je prof. Tokić nazvao TREĆIM STUPOM PEČARIĆEVE HRVATSKE.

Biografija

Marko Tokić rođen je u Kongori (Duvno/Tomislavgrad) 2. 10. 1958. godine.

Osnovnu školu završio u rodnoj Kongori, a Srednju tehničku školu u Zadru te stekao zvanje strojarškoga tehničara. Filozofski fakultet završio je u Zadru i stekao zvanje profesora hrvatskoga jezika i književnosti

Završio je poslijediplomski studij na Filozofskom fakultetu u Zagrebu gdje je obranio magistarski rad na temu Usmena književnost duvanjskog područja i stekao zvanje magistra znanosti

Doktorski rad s temom Metodički pristup pripovjednoj prozi Stjepana Čuića obranio je 2013. na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru.

U zvanje docenta izabran je 2014. Zaposlen je na Filozofskom fakultetu i FPMOZ-u Sveučilišta u Mostaru gdje predaje kolegije iz metodike hrvatskoga jezika i književnosti.

Suradivao je u Tomislavu, TRN-u, Zrcalu, Dnevnom listu, Našim ognjištima.

Bio je glavnim i odgovornim urednikom studentskog lista Danguba na Filozofskom fakultetu u Zadru te predsjednik i voditelj Studentskog književnog kluba „Vladan Desnica“ na istom fakultetu

Popis objavljenih radova može se pogledati u Registru radova Sveučilišta u Mostaru, <http://is.sve-mo.ba/registar.html>

<https://ff.sum.ba/en/node/14117>

Evo jedne njegove nedavne najave:

VIDEO TOKIĆ: NAJAVLJUJE LI IZETBEGOVIĆ ODCJEPLJENJE OD HRVATA?

utorak, 2. prosinca 2025.

Je li nacional-unitaristička politika doživjela krah u očima Amerikanaca ili će uspjeti naći nove saveznike? Jesu li Izetbegovićeve posljednje izjave naznaka da se bošnjačka politika želi odcijepiti od Hrvata u Federaciji? Preostaje li Hrvatima osnivanje Druge Republike u BiH po uzoru na francusku tradiciju republikanizma? Što je Lagumdžija doznao u New Yorku pa se raspričao o entitetu? Hoće li se hrvatska politika na idućim izborima podijeliti oko pozicije u Predsjedništvu BiH ili će imati zajedničkog kandidata HNS-a? Te je li vrijeme za pokretanje revizije haaške presude političkom i vojnom vodstvu Republike Herceg-Bosne?

O tim i drugim temama za Kompas RTV-a Herceg-Bosne govori predsjednik Hrvatske samouprave iz 2001. godine prof. dr. sc. Marko Tokić.

Urednik i voditelj Kompasa je Miroslav Vasilj.

Emisija se emitira u utorak u 20 sati i 5 minuta u programu Televizije Herceg-Bosne, a u srijedu u 14.00 sati u programu Radija Herceg-Bosne.

hms.ba / Hrvatsko nebo

Akademik Josip Pečarić

THOMPSON – 'OSOBA GODINE 2025.' (GOVOR J. PEČARIĆA)

Veliko je zadovoljstvo danas sudjelovati u dodjeli ovog priznanja Marku Perkoviću Thompsonu, za kojega sam davno konstatirao da je NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, pa je jedna od mojih knjiga objavljena 2024. godine tako i naslovljena. A ova godina i veličanstven koncert na Hipodromu su samo potvrdili tu moju tvrdnju i može se prepoznati i u mnogim tekstovima o Marku od drugih autora. Koncert na Hipodromu je točka na 'i' u hrvatskoj priči o DAVIDU I GOLIJATU. U priči u kojoj se Marko suprotstavio političarima iz vlasti o oporbe koji su koristili i medije i sudove i sve i svašta da ga se zaustavi u njegovoj borbi za Hrvatsku.

A Marku su zbog te njegove borbe hrvatski branitelji dodijelili još 2017. godine „Veliku zlatnu plaketa“.

I tada sam sudjelovao govorom:

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Naime, HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je i tada kao i danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je i tada kao i danas bio spriječen. Ali te 2017. naslov mog govora dan je zbog Biskupa:

„Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

'Sramotno postupanje vlasti, šarafciger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!'

Svoj govor sam završio riječima:

„Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjerem sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi – simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!“

Mnogi poznati Hrvati su davali svo vrijeme potporu HRVATSKOM DAVIDU u toj borbi. Ovo priznanje doživljavam kao i priznanje svima njima. Zato sam zbog Hipodroma odlučio knjigama odati priznanje onima od njih koje sam često – zbog te podrške Marku - spominjao u svojim knjigama.

Tiskane su samo dvije od tih knjiga ona o Mladenu Pavkoviću koji je inicijator i ovog priznanja, kao i onog iz 2017. Druga je o don Anđelku Zdeslavu Kačunku koji je još 2002. godine napisao članak koji je kasnije više puta objavljivao – članak o Thomsonofobiji, što je i podnaslov moje knjige iz 2022., a u njegovom drugom imenu morate znati da ga je sam izabrao jer u sebi ima tri slova Z, D i S.

Na internetu možete naći takve knjige i o sljedećim poznatim Hrvatima: prof. dr. sc. don Josipu Čoriću, Davorinu Karačiću, Ivici Marijačiću, dr. sc. Josipu Stjepandiću, akademiku Ivanu Aralici, biskupu Anti Ivasu, Marku Ljubiću, prof. dr. sc. Slobodanu Langu i dr. sc. Damiru Pešordi.

O Langu i Pešordi je zajednička knjiga zato što je podnaslov moje knjige o prof. Langu Pešordina raščlamba jedne Langove izjave o Čavoglavama. Inače moje publicističke knjige tj. ono o čemu pišem Pešorda je nazvao „Pečarićeva Hrvatska“. Profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić konstatirao je kako su četiri stupa te moje Hrvatske: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, da bi kasnije uz Darija Kordića zajedno dodali i generala Slobodana Praljka.

Na Internetu možete naći još takvih knjiga: O Zvonimiru Hodaku, prof. dr. sc. Zdravku Tomcu, velikom hrvatskom nogometašu Anti Žanetiću koji je još 2007. napisao članak: *Međunarodna hajka na hrvatskog domoljuba Marka Perkovića*, don Lazaru Čibariću, Jošku Čelanu, koji je u više navrata upozoravao na moju tvrdnju o Thompsonu kao najznačajnijem živućem Hrvatu, profesoru emeritusu dr. sc. Ivi Soljačiću, Đuri Vidmaroviću, Milanu Ivkošiću, Marcelu Holjevcu, Zorici Gregurić, Tihomiru Dujmoviću, akademiku Andriju Dujelli, akademiku Kuzmi Kovačiću i Mariju Filipiju. A bit će ih – nadam se – još.

Ova nagrada pokazuje da je uslišena naša molba Thompsonu iz 2017. da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. I ne samo da je nastavio već ih je natjerao da iz dana u dan pokazuju ono što je akademik Šegedin davno konstatirao SVOJU STRASNU MRŽNJU PREMA HRVATSKOM NARODU. A ljubav koju mladi pokazuju prema Thompsonu, hrvatskim sportašima, Crkvu u Hrvata pokazuje im da im se kraj bliži. Marko, HVALA TI i znaj da Te VOLIMO.

Akademik Josip Pečarić

<https://dragovoljac.com/index.php/razno/46346-thompson-osoba-godine-2025>

<https://bezcenzure.hr/toptema/thompson-osoba-godine-2025/>

PROFESOR TOKIĆ U MOJIM KNJIGAMA

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA
I OVDJE, ZAGREB, 2005.**

O MILI BUDAKU, OPET DESET ČINJENICA I DESET PITANJA S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU

U povodu najnovije medijske hajke na Milu Budaka, u kojoj na nedostojan način, osim notornih neznalica, sudjeluju i ostrašćeni njegovi politički mrzitelji, a da bi se dokazala vjerodostojnost načela depolitizacije pravosuđa i afirmacije pravnih kriterija u pravnoj državi, što je po svojim Ustavnim odredbama Republika Hrvatska, iznosimo deset činjenica i postavljamo deset pitanja.

Evo najprije tih činjenica:

1) Mile Budak, zagrebački odvjetnik i član Hrvatske stranke prava, koji je pred kraljevskim sudom u Kraljevini SHS, svibnja 1925., branio komunističkog prvaka Vladimira Čopića, tada već i autor dviju zapaženih knjiga književne proze, "ličkih priča" *Pod gorom* i "zapisa jednog malog intelektualca" *Raspeće*, tiskanih u nakladi Matice hrvatske, napadnut je 7. lipnja 1932., oko podneva, u kućnoj veži zgrade u Ilici 10, po naredbi beogradske vlade a u organizaciji Uprave policije u Zagrebu. Atentat su izvela trojica policijskih plaćenika zadavši mu nekoliko udaraca željeznom šipkom po glavi. Liječen je u zagrebačkoj bolnici 38 dana.

2) Sedam mjeseci kasnije, zajedno sa suprugom Ivkom, otišao je u emigraciju i pristupio Ustaškom pokretu.

3) U Zagreb se vratio, mimo suglasnosti Ante Pavelića, 6. srpnja 1938.

4) Odmah objavljuje roman u četiri knjige *Ognjište*. O tom romanu napisano je nekoliko desetaka najpohvalnijih prikaza kako u hrvatskoj tako i u srpskoj i u slovenskoj književnoj kritici, a jedan od njih napisao je i Josip Horvat u "Jutarnjem listu" 31. srpnja 1938. pod naslovom *Lička "Ilijada"*. *Reprezentativno djelo hrvatske književnosti*. Njegovu ocjenu do danas nitko nije osporio relevantnom književno-kritičkom prosudbom.

5) Obnavlja suradnju i prijateljstvo s Vlatkom Mačekom, ali poslije osnutka Banovine Hrvatske uhićen je 15. veljače 1940. i zadržan u zatvoru bez sudskog rješenja do 12. travnja.

6) Toga dana nađena je mrtva u zdencu Budakova vinograda njegova supruga Ivka. Ni do danas nisu rasvijetljene okolnosti njezine tragične smrti, koja ga je psihički utukla. Obolio na žuči i neposredno prije ustrojstva NDH operiran, tako da je 10. travnja 1941. dočeka u bolnici ne sudjelujući u proglašenju NDH.

7) U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv. "rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca, ali je na tome mjestu zavladao koliko god je mogao i odgađao njihovu primjenu, zaštićujući kako Židove tako i Srbe koji su se našli kao profesori zagrebačkoga Sveučilišta, o čemu je svojedobno, još u doba komunističke vlasti, iznio činjenice Jaroslav Šidak. Nije poznat ni jedan jedini slučaj, da je ikome izravno nanio ikakvo zlo. Njegov pomirljivi govor na velikom političkom zboru u Virovitici ocijenilo je i beogradsko (Nedićevo) "Novo vreme" 19. kolovoza 1941. "glasom razbora iz Hrvatske". Dok je obavljao ministarsku službu njegov osobni vozač bio je Židov, a cijelo vrijeme NDH održavao je prijateljske odnose s nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji, pa ga je njemački policijski ataše denuncirao zbog toga svojoj vladi. Kao poslanik u Berlinu nije imao nikakva političkog utjecaja, a kao ministar vanjskih poslova uvjetovao je, dosta grubo i sasvim nediplomatski, uspostavu odnosa s Mussolinijevom Talijanskom Socijalnom Republikom Mussolinije-vim odricanjem od Rimskih ugovora, zbog čega je bio prisiljen podnijeti ostavku. Time prestaje njegova politička aktivnost u Hrvatskoj.

8) U svibnju 1945. nije bio zarobljen od partizana, kao što piše "Vjesnikov" novinar, nego su ga engleske vojne vlasti izručile jugoslavenskim partizanima 18. svibnja 1945.

9) Sudski proces vođen je protiv njega i još nekih suoptuženika pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu 6. lipnja 1945. Osuđen je na smrt vješanjem, a presuda je izvršena već sljedećeg dana, 7. lipnja 1945., na 13. obljetnicu zagrebačkog atentata na nj! Za grob mu se ni danas ne zna.

10) Dokumentacija kako o provedenoj istrazi tako i o procesu pred sudom nije nikada bila predložena javnosti niti je bila dostupna znanstvenim istraživačima, niti je do danas proučena u cjelini.

A evo i pitanja:

1) Jesu li atentatori na Budaka 1932. i njihovi naredbodavci počinili zločin?

2) Je li cjelokupni proces, od istražnog postupka do suđenja pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu mogao biti korektan i pravno valjan s obzirom na činjenicu da je, uz tako tešku optužbu, istraga provedena za jedno popodne, a suđenje trajalo samo nekoliko sati, da su se i istraga i suđenje vodili bez branitelja i bez saslušavanja svjedoka obrane, čak i bez prava na žalbu, pa je tako teška kazna izvršena već sljedećeg dana, ni dvanaest sati nakon izricanja presude? Jesu li i danas, u Republici Hrvatskoj, pravno respektabilni i takav proces, i osuda koja je na njemu donesena, a najzad i njeno izvršenje?

3) Je li takvim suđenjem izvršen prema njemu ratni zločin, i to nakon završetka rata?

4) Je li bilo regularno ubojstvo njegove 20-godišnje kćeri Grozde? Nakon što su je rastavili od oca, vojne vlasti Jugoslavenske armije pogubile su je negdje kod Škofje Loke, a prema nekim glasovima i silovali, bez ikakve optužbe, bez ikakve istrage, bez ikakva

suđenja. Ubijena je, očito, samo zato jer je njegova kći, a nikakva dokumentacija o tome ni danas nije poznata, kao što je nepoznat i njezin grob. Je li takva likvidacija ratni zločin? I to ratni zločin izvršen poslije rata?

5) Je li uvjerljivo kad dokazani ratni zločinci svoju žrtvu svrstavaju bez ikakvih dokaza u red ratnih zločinaca?

6) Rečenica “Srbe na vrbe”, koju je izrekao u Varaždinu, a za koju je i sam priznao prijateljima, kad su mu zbog nje prigovorili, da mu je “izletjela”, nije njegova rečenica: nju je prvi izrekao 1914. Slovenac Marko Natlačen, kojemu to nije smetalo da u vrijeme Kraljevine Jugoslavije bude istaknuti član slovenske Klerikalne stranke Antuna Korošeca, a onda, kao takav, sredinom tridesetih godina postane i ban Dravske banovine! To međutim nije isprika za nj. Budaku se ona ne može oprostiti, ali je li ta krivnja dovoljna da ga se proglasi ratnim zločincem? Ne bi li regularni sud povezao tu rečenicu s onom željeznom šipkom i proveo potrebna vještačenja, koja se nameću sama po sebi?

7) Ako je proces Budaku bio politički proces, kao što su to bili i mnogi procesi pred komunističkim sudovima, uključujući i one poslije “hrvatskog proljeća”, a teško bi bilo dokazati da oni to nisu bili, po kojoj to logici neki tvrdi zagovornici pravne države i depolitizacije sudstva danas, u Hrvatskoj, istodobno odobravaju političke procese u razdoblju od 1945. do 1990., i prihvaćaju njihove osude, pa se štoviše osuđenike na njima usuđuju i kvalificirati najtežim izrazima, težim i od onih koji su bili navedeni i u optužnici i u osudi (što bi čak moglo biti i kažnjivo)? Ne otkrivaju li se time oni sami kao filokomunisti jugoslavenske orijentacije? A ako to doista jesu, a teško bi nas mogli uvjeriti da nisu, zašto se otvoreno ne očituju takvima, umjesto što se kukavički kamufliraju demokratskim načelima (koja, kad su bili u prilici, sve do 1990., *in praxi* ni sami ne samo da nisu poštovali nego su ih naprotiv svjesno gazili)? I nije li onda vrijeme da Republika Hrvatska, kao pravna država, koja ne primjenjuje političke kriterije u svome pravosuđu, izjavi, jednom zauvijek, da ne priznaje pravnu valjanost bilo kojeg političkog procesa u prošlosti, kao ni moralne i političke konzekvence koje iz njih proizlaze (uz pridržavanje prava da u pojedinim kaznenim predmetima, kao što je i ovaj, ako je potrebno, provede pravno regularnu obnovu procesa)?

8) Ima li među našim eminentnim pravnim ekspertima i znanstvenim autoritetima ikoga tko bi, danas i ovdje, bio voljan – ne *sposoban* nego upravo *voljan*! – dokazati nevjerodostojnost komunističkog antifašizma zbog raskoraka između komunističke teorije, izražene u zakonima i javnim deklaracijama, i komunističke prakse, ispunjene svakodnevnim i različitim nasiljima i zločinima prema vlastitim građanima, što je potvrdio i sam Josip Broz znamenitom izjavom 1972. u Prištini, da se sudci ne moraju držati zakona “kao pijan plota” (doslovce tako!), čime je i sam priznao ne samo pravnu nevjerodostojnost nego i nezakonitost komunističkog sudstva, pa nepriznavanje komunističkog antifašizma i njegova pravosuđa ne znači i osporavanje antifašizma kao jednoga od temelja Republike Hrvatske, notificiranoga i u preambuli njezina Ustava, nego upravo obratno, znači priznavanje tih temelja, ali u izvornom, demokratskom značenju tog pojma?

9) Jesu li “Vjesnik”, “Novi list” i neke druge tiskovine, odlučivši pisati o Budaku, mogli naći novinare kvalificiranije za tu temu, novinare koji o Budaku nešto i znaju, novinare koji ne bi ponavljali stare i dubiozne kvalifikacije u pravnom smislu nevjerodostojnih sudova? Tako npr. ne bi novinar “Vjesnika”, očito ne razumijevajući

pojmove o kojima piše, osporavao ono što nikada nitko nije ni tvrdio, naime da je Budak bio “reformator” hrvatske književnosti?

10) Hrvatska je danas pluralistička a ne jednoglasna i nije li “Vjesnik”, kad je već želio čuti mišljenje hrvatskih građana o Budaku, mogao u onoj svojoj anketi zapitati nešto i građane koji nikada nisu bili integralni Jugoslaveni, a najmanje u presudnim godinama za hrvatsku slobodu 1989./1990.? Zar u Hrvatskoj danas nema i takvih intelektualaca, i ne samo intelektualaca, koji “u ono vrijeme” nisu bili ni svjedoci optužbe na tadašnjim političkim procesima, ni UJDI-jevci, niti su danas njihovi duhovni trabanti? I, najzad, zašto većina medija u Hrvatskoj danas dopušta čuti samo njihov glas? Skrivajući se iza demokratskih fraza, kriptokomu-nistička manjina u Hrvatskoj medijski je ovladala gotovo cijelim duhovnim prostorom, krivotvoreći naše javno mišljenje; je li njihova mimikrija “hrabrost” ili podlost? Je li teško razabrati njihov cilj?

Legitimni demokratski zahtjev glasi vrlo jednostavno: *audiat et altera pars!*

*

Spomenik (ili spomen-ploča) Mili Budaku u Svetom Roku – da ili ne? To je pitanje samo povod ovome tekstu, ali ne i bitno pitanje koje ovoga trenutka traži urgentni odgovor. Štoviše, to pitanje se možda ne bi ni postavljalo, kad bi nam bio poznat grob Mile Budaka. Ali on je nepoznat i danas. A osnovno je ljudsko pravo svakoga čovjeka, da ima svoj grobni humak, da se za nj zna i da bude obilježen.

Potpisujemo ovaj tekst kao apel. Ne želimo uzurpirati ulogu regularnoga nadležnog suda ni prejudicirati njegovu odluku. Očekujemo da Republika Hrvatska, dosljedna u provođenju načela pravne države, pridonesu svoj udio i da nadležna tijela, *i to po službenoj dužnosti, pokrenu obnovu političkih procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarističkih vlasti*, pa tako i procesa protiv Mile Budaka. Neka se uzmu u obzir svi dokumenti, koje budu podnijeli i optužba i obrana, neka se pravnom nepristranošću, *sine ira et studio*, prosudi njegova objektivna krivnja i neka se izrekne pravomoćna, pravno regularna i na zakonu utemeljena presuda. Svi ćemo je priznati i poštivati.

Ovaj apel je otvoren za svakoga tko ga bude želio naknadno supotpisati.

U Zagrebu, kolovoza 2004.

Mirko Alilović, umirovljenik

Teo Andrić, dipl. ing. pričuvni bojnik HV

Akademik Ivan Aralica, književnik

Jakov Aralica, profesor

Rudolf Arapović, novinar i publicist

Dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik, Slavonski Brod

Stjepan Asić, dizajner, Tajnik HSK-a Australije

Don Miljenko Babaić, katolički svećenik, bivši politički zatvorenik iratni vojni kapelan

Branimir Babić

Mr. sc. fra Marko Babić, prof. teologije

Martin Babić

Dr. Jozo Badrov, spec. oralni kirurg

Marija Bakota, umirovljenica, Zagreb

Miro P. Bakrač, profesor

Mirsad Bakšić, dipl.iur., brigadir HV i predsjednik Udruge “Dr. Safvet beg Bašagić”

Mile Balen, književnik
Žarko Barać, prof. matematike i fizike
Miljenko Baloković, knjižničar Nacionalne i sveučilišne knjižnice
Josip Baotić, dipl. oec. kib., direktor INTERCON-a, međunarodnog savjetovanja za strateški razvitak društva
Tadija Barun, dožupan Splitsko-dalmatinske županije
Ivan Bastjančić, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, profesorica
Mate Bašić, novinar
Vladimir Bebek, pukovnik u m.
Mr. sc. Ivan Bekavac, publicist
Ante Belas, VŠS ekonomist
Ante Beljo, ravnatelj HIC-a
Josip Berić, hrvatski branitelj
Niko Bete, pjevač
Nada Beuc, profesor, tajnica Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Ivan Biondić, sveučilišni profesor
Goran Ante Blažeković, informatičar
Miroslav Boban, hrvatski branitelj
Akademik Rafo Bogišić
Đina Bonković, službenica
Milan Boras, dipl. ing.
Gojko Borić, novinar
Damir Borovčak, dip. ing. i publicist
Ante Bošnjak, iseljenik
Ivan Bošnjak, poduzetnik
Kruno Bošnjak, akademski kipar i profesor ALU u m.
Fra Frano Botica
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Frane Brajko, hrvatski branitelj
Josip Brkljačić, umirovljenik
Nada Brkljačić, činovnica
Damir Brzica, utemeljitelj i predsjednik udruge "Ujedinjeni Hrvati svijeta"
Dr. Ivan Brzović, liječnik u Kupresu
Dinko Budić, dipl. ekonom.
Dr. Marijo Budimir, stomatolog
Suzana Budimir, dipl. ing., profesorica
Gordan Bule, gospodarstvenik
Matija Bulić, domaćica
Mr. sc. Jure Burić dr. med., prvi župan Dubrovačko- neretvanski i bivši zastupnik u Hrvatskom Državnom Saboru
Jure Caktas, kapetan duge plovidbe, Savjetnik za pomorski i intermodalni transport
Nevenka Crnko, umirovljenica

Mladen Čataj, zubotehničar
Vladimir Čataj, dr. veterine
Emil Čić, publicist, muzikolog i glazbenik
Fra Milan (Karlo) Čirko
Dr. sc. Ivan Čizmić, znanstveni savjetnik
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Željko Čop, hrvatski branitelj
Branka Čorak, službenica
Ivica Čapin, ekonomist
Marko Čavar, umirovljenik
dr. Ružica Čavar predsjednica hrvatskog pokreta za život i obitelj
Ivo Čoza, dipl. ing.
Dr Ante Čurić, spec. parodontolog, dentalni i oralni patolog
Daniel Dasović, ing. građevinarstva, Podaca
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, sveučilišni profesor
Miodrag Demo, brigadir HV
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, profesorica
Dr Ferdinand Diklan, stomatolog
Tonka-Marija Dobrinić, umirovljenica
Mira Donadini, socijalna djelatnica u m.
Zvonko Dragić, novinar, Mostar
Tomislav Držić, novinar
Dr. sc. Andrej Dujella, sveučilišni profesor
Mr. sc. Ivan Dujmović, umirovljenik
Dr. sc. Senadin Duraković, sveučilišni profesor
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut, član Predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Lepan Emil
Nela Eržišnik, glumica
Ivan Fičko, pukovnik u m.
Boris Flego, umirovljenik
Vlado Franjević, kulturno-likovni radnik, Lichtenstein
Vladimir Fuček, sudac u m., predsjednik URV "Hrvatski domobran"
Ivan Gabelica, dipl. iur.
Srećko Gabrilovac, dipl. ing.
Nikola Gadže
Marko Gale, obrtnik
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Anka Glavina Kovačić, umirovljenica
Dara Glavina, laborantica
Ivan Glibić, dipl. ing.
Vijana Grgurević, med. sestra

Branimir Grubelić, odvjetnik
Dr. sc. Petar Gugić, sveučilišni profesor
Rajka Gugić, dipl. iur.
Ante Gugo, novinar i publicist
Marijan Horvat-Mileković, književnik
Dr. Ivan Huljev
Mijo Ilić, hrvatski branitelj
Ivan Ivanda, profesor, član predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Dr. Luca Ivanda, specijalist školske medicine
Mr. sc. Nenad Ivanković, novinar, publicist i predsjednik HONOS-a
Ilija Ivezić, filmski i kazališni glumac
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Željko Jakić, politolog, Belgija, predstavnik HSK pri Vijeću Europe
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor
Dr. sc. Jere Jareb, profesor emeritus Saint Francis University, Loretto, USA
Akademik Dubravko Jelčić, književnik, znanstveni savjetnik u m.
Dr. Milan Jelić, dipl. oekon., ekonomist u m., Argentina
Ivan Jindra, novinar
Darinka Jonjić, politička uznica i nastavnica u m.
Tomislav Jonjić, odvjetnik i publicist
Dinko Jonjić, dugogodišnji politički zatvorenik, danas odvjetnik u Imotskom
Josip Jović, novinar i publicist
Fra Ivan Jukić
Dr. sc. Josip Jurčević, znanstveni savjetnik
Anto Jurendić, predsjednik udruge Uzdanica 90. ATJ Lučko
Marko Jurić, novinar
Dr. Ivan Jurić, novinar, Metković
Zdenko Jurinić, dipl. ing. kemije u m.
Dr. sc. Fra Karlo Jurišić, umirov. profesor teologije i povijesti
Marina Jurišić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Ivan Juroš, dipl. ing.
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Vinko Kalinić, književnik
Halili Kamber, službenik
Pajo Kanižaj, književnik
Pavao Slavko Keserović, dip. ing., Melbourne, Australija
Ing. Nikola Kirigin, prvi predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa
Jure Knezović, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Marija Knezović, zubni tehničar
Dr. Zlata Knezović
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni profesor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Zdravko Kordić, prof. i književnik - pred. DHK HB – Mostar
Ivica Korman, djelatnik HNK

Zvonimir Kos, umirovljenik
Dr. Tomo Kovač
Mario Kovaček, student
Stjepan Kovaček, strojovođa
Tomica Kovaček, vet. tehničar
Verica Kovaček, med. sestra, narednik HV u m.
Mate Kovačević, novinar
Željko Kovačević, dipl. ing. el., savjetnik direktora HEP Elektrodalmacija Split, član
MENSE, Zmaj od Radobolje u DBHZ, bivši predsjednik NK Hajduk
Ivan Krešić, dipl. ing.
Mijo Krešo-Lovrić, dipl. ing., politički zatvorenik
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Barbara Kovačić, prof.
Marko Krilić, ing., Busovača
Ante Krmpotić, profesor
Marijan Krmpotić, profesor
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. st. Petar Kružić - Stuttgart
Ivan Kujundžić, akademski kipar
Dr. sc. Nedjeljko Kujundžić, sveučilišni profesor
Tonči Kunjašić, poduzetnik
Akademik Ivan Kušan, književnik
Vladimir Kürner, dipl. ing.
Ivan Lacković-Croata, slikar
Miro Laco, profesor, pukovnik HV u m.
Josip Laća, književnik
Fra Milan Lapić
Dr. P. Vjekoslav Lasić, dominikanac, politički zatvorenik
Ana Lemić, profesorica, ravnateljica gimnazije
Mate Lendić, ravnatelj Crvenog križa, Makarska
Dr. sc. Hrvoje Lorković, sveučilišni profesor
Ana Luetić, umirovljenica
Dr. sc. Branimir Lukšić, sveučilišni profesor
Zvonko Kajfeš, umirovljenik
Željko Keglević, umirovljenik, Chicago (Ill.), SAD
Dražen Keleminec
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni profesor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik
Ante Madunić, dipl. iur.
Mirjana Majnarić, umirovljenica, Zagreb
Dragutin Majstorović, ing.
Duško Malešević, akademski slikar i profesor
Ante Mandić, dipl. ing.

Vinko Mandurić, ekonomist
Ivan Maras, invalid Domovinskog rata
Mato Marčinko, dipl. iur, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Domagoj Margetić, novinar i publicist, predsjednik UNRH
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG, Ansonia, SAD
Vlado Marić, odvjetnik
Žarko Marić, profesor i novinar
Ivica Marijačić, novinar
Slobodan Markić, dipl. ing.
Dr. sc. Ante F. Markotić, sveučilišni profesor
Dr. Vlatko Martinić
Frano Marušić, dipl. ing.
Mario Marušić, novinar i publicist
Mile Maslač, književnik
Marija Mataija, učiteljica u m.
Vlatko Mataija, učitelj u m.
Marko Matanović, umirovljenik
Mr. sc. Ivica Matičević, asistent
Jozo Matić, narednik HV-a u m., invalid Domovinskog rata
Marko Matić, dipl. prav. i književnik -Zagreb
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Vedran Meić, hrvatski branitelj
Vlatko Menix, predsjednik udruge povratnika u BiH
Dr. sc. Anđelko Mijatović, znanstveni istraživač i publicist
Dr. Martin Mikecin, spec. pedijatar i neuropedijatar
Vanja Mikecin, profesor
Marko Mikulandra, redatelj i dramski pisac
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Fra Stanko Milanović Litre (Jure)
Mile Milković - Production Operations Manager – Vancouver, Kanada
Josip Miljak, poduzetnik
Fra Frano Mirković
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Đino Mladineo, prof., Komiža, otok Vis
Ratimir Mocnaj, dipl. ing.
Ana Mocnaj, profesorica, tajnica AMCA-e Kanada
Vladimir Mrkoci, profesor
Tinka Muradori, akademska glazbenica
Dr. sc. Jasmina Mužinić, znanstvena suradnica
Mislav Mužinić, dipl. ing.
Ante Naglić, hrvatski branitelj
Prof. dr. Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Igor Nikolić, umirovljenik, Clearwater (Florida), SAD
Mr. Boris Nikšić, povjesničar i latinist, Zagreb
Josip Nikšić, dipl. inž. kem. tehnologije, Šibenik

Ivan Nogalo, gospodarstvenik
Javor Novak, publicist
Zvonimir Novosel, str. tehničar
Iva Nuić, nastavnica i književnica - Drinovci
Tomislav Nuernberger, dipl. ing. matematike
Mato Obrul, djelatnik HNK
Željko Olujić, dipl.iur., odvjetnik
Ivan Orešković, profesor, ravnatelj strukovne škole Sebastijan Palić
Ivan Pandža, invalid Hrvatskog domovinskog rata
Marko Pandža
Ile Papić, dipl. ing. prometa
Tone Papić, dipl.ing.arh., akad. slikar
Ivo Paradžik, umirovljenik
Ivica Pavelić, hrvatski branitelj
Jelka Pavičić, knjižničarka
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Tomislav Pavičić, dipl. ing., menadžer, predsjednik Hrvatskog Kulturnog Društva
Uzajamne Pomoći sa Dock Sud-a, Avellaneda, Argentina
Robert Pavičić, dipl. ing.
Dr. sc. Mate Pavković
Mladen Pavković, novinar i publicist
Dr. sc. Dragutin Pavličević, sveučilišni profesor
Pero Pavlović, mr. sci. i književnik - Neum Mostar
Don Pero Pavlović, katolički svećenik, Ravno
Dr. sc. Davor Pavuna, fizičar
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić, sveučilišni profesor
Jelena Pečarić, profesorica
Kornelija Pejčinović, javni radnik
Marija Pejić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Kaja Pereković, umirovljenica
Dragutin Perić, Konjic
Dr. sc. Nedjeljko Perić, sveučilišni profesor
Ratko Perković, umirovljenik
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Branimir Petener, dipl. ing. i publicist
Slavko Petračić, dipl. ing.
Petar Petric, dipl. ing.
Dora Petrić, službenica
Ivica Petrović, profesor na sveučilištu u Mostaru
Nenad Piskač, književnik
Luka Podrug, dipl. iur.
Vlado Polgar, dipl. ing.
Valentin Pozaić, Družba isusova, professor moralne teologije

Vlatko Previšić, profesor
Dr Ana Prolić, stomatologinja
Dr Luka Prolić, spec. oralni kirurg
Božo Protrka, ekonomist
Stipe Puđa, dipl. oec, ratni dopisnik HINE
Dr. sc. Zvonimir Puškaš, znanstveni suradnik u m.
Fra Dominik – Ratko Radić
Dr. sc. Zvonimir Radić, predsjednik Domagojeve zajednice
Tomislav Raguž, dipl. oec.
Juraj Rajčević, ugostitelj
Filip Rajčević, ugostitelj
Milka Rajčević, ugostiteljica
Ankica Ravlić, profesorica, predsjednica Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Tomislav Reškovic, poduzetnik
Dr. Milan Ribčić
Kocijan Rigert, bojnik u m. Antiterorističke jedinice – ATJ – Lučko
Dragutin Rotim, odvjetnik
Joso Rukavina, građ. tehničar, hrvatski branitelj, Sveti Rok
Maja Runje, profesorica
Martin Sagner, dramski umjetnik, zastupnik u Hrvatskom državnom saboru od 1990. do 1995.
Mag. iur. Darko Sagrak, predsjednik Udruge “Dr. Milan Šufflay”
Ante Santini, hrvatski branitelj
Ivica Sentić, gospodarstvenik, pričuvni pukovnik HV
Dr.sc. Jadranka Sertić, sveučilišna profesorica
Magdalena Sever, studentica sociologije
Vjekoslav Sironić, HT tehničar
Marko Skejo, pukovnik u m.
Dr. sc. Marina Skrobica
Ružica Soldo, prof. i književnica - Široki Brijeg
Velimir Soldo, pričuvni poručnik HVO
Ekrem Spahić, novinar i publicist
Božidar Spitzer, profesor
Dr. Stjepan Sraka, stomatolog
Ing. Siniša Srzić, zamjenik gradonačelnika grada Makarske
Branko Stančić, dipl. ing.
Zdravko Stanišić, umirovljenik
Ivica Stepinac, umirovljenik
Dragutin Stilinović, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Aleksandar Stipčević, sveučilišni profesor
Fra Miljenko Stojić, književnik – Mostar
Ivan Stržić
Matilda Šaban, tajnica u osn. šk.
Milan Šaban, nastavnik u m.
Kata Šamadan

Jurica Šarić, tehničar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Stjepan Šešelj, književnik
Ilija Leopold Šikić, Basel
Ivanka Šimundić, med. sestra
Milan Šimunić, autoprijevoznik
Dr. sc. Ante Škegro, viši znanstveni suradnik
Ante Škrabić, nastavnik, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar, biolog
Dr. sc. Hrvoje Šošić
Adela Šubić, umirovljenica
Roman Šule, hrvatski branitelj
Vlado Tadej, redatelj
Fra Vladimir (Ante) Tadić
Branko Tinodi, dipl. pravnik
Branka Tinodi, profesorica
Marko Tokić, professor
Mijo Tokić, prof. i književnik, Tomislavgrad
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Dr. med. Berislav Tomac, Hagen, Njemačka
Zlatko Tomičić, književnik
Augustin Tomić, obrtnik
Dr. iur. Željko Tomašević, pričuvni časnik HV-a
Dr. sc. Luka Tomić, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Tomislav Tonšić, hrvatski branitelj
Goran Trdin, profesor
Tihomir Trdin, dipl.ing.preh.teh.
Dr. sc. Miroslav Tuđman, sveučilišni profesor
Nenad Udiljak, dipl. ing.
Fra Jakov Udovičić, Imotski
Dr. sc. Nikica Uglešić, sveučilišni profesor
Dr. sc. Đurđica Vasilj, sveučilišna profesorica
Ivo Vasilj, dipl. ing.
Mr. sc. Mario Vasilj, profesor na sveučilištu u Mostaru
Dr. Vlade Vicić, stomatolog, pjesnik, kantautor i politički uznik.
Đuro Vidmarović, književnik
Ivan Viluk, dipl. ing.
Julija Vojković, graf. urednica i dizajnerica
Dr. sc. Rudolf Vouk, sveučilišni profesor
Ivan Vragović, umirovljenik
Dr. sc. Vladimir Vratović, sveučilišni profesor u m.
Duje Vlastelica, ing. teh., pukovnik HV u m.
Zdenka Vratović, dipl. oec.

Mladenka Vrljićak, dipl. ing. arh.

Andrija Vučemil, književnik – Rijeka

Dr. sc. Petar Vučić, pravnik i politolog

Rudi Vučić, akademski glazbenik, ravnatelj glazbene škole "I. Lukačića", Šibenik

Ante Vukasović, sveučilišni profesor u m.

Nada Vukasović, profesor u m.

Ive Vukić, gradj. tehničar

Marija Vukić, med. sestra u m.

Ljubo Vukoja, ekonomist

Ante Vuković, Stuttgart

Bože Vukušić, publicist

Marija Vuletić, profesorica

Dr. Nikola Vuletić

Igor Zidić, ravnatelj Moderne galerije, predsjednik Matice hrvatske

Ivan Zlopaša, predsjednik Udruge za očuvanje hrvatskih nacionalnih interesa u BiH
"Pogledi"

Dr. Milan Zoretić, dipl. ing., sveučilišni profesor, Argentina

Marin Zrilić, student prava

Emil Kazimir Žeravica, hrvatski pisac i član DHK iz Pule

Dr. sc. fra Pavao Žmire

Dr. sc. Darko Žubrinić, sveučilišni profesor¹

¹ Dok je knjiga bila u tisku g. Darko Sagrak nas je obavijestio o pristigla potpisa još 403 osobe većinom iz Kanade. Također je čuo i s drugih strana (npr. iz Rijeke, Slavenskog Broda), da su i tamo neformalne grupe građana provodile akciju i dobile nove potpisnike Apela.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

“RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA” U BUSOVAČI, KISELJAKU, ČAPLJINI I VRGORCU

Akademik **Josip Pečarić** obavlja posljednje pripreme za turneju po Središnjoj Bosni, Hercegovini i Dalmaciji a izravni povod jest njegova knjiga *Rasizam svjetskih moćnika* i potpisivanje peticije VS-u UN-a za oslobađanje šestorice nekadašnjih vojnih i političkih dužnosnika HR Herceg Bosne, koju je pokrenuo prije nekoliko mjeseci.

Predstavljanja Pečarićeve knjige trebala bi se održati u dva dijela. U prvom dijelu, točnije od utorka 25. do petka 29. rujna, najavljena su predstavljanja u Busovači, Kiseljaku, Čapljini i Vrgorcu. U drugoj fazi, koja bi trebala uslijediti koncem prve polovice listopada, planirana su predstavljanja u Mostaru, Čitluku, Širokom Brijegu, Tomislavgradu i još nekim mjestima.

Početak u Busovači i Kiseljaku

Premijerno predstavljanje zakazano je u Busovači za utorak 25. rujna, s početkom u 19. sati a organizatori su Hrvatski intelektualni zbor BiH i HKD Napredak.

– Pozvan sam u Središnju Bosnu i presretan sam zbog toga. Posebice sam uzbuđen što ću iskoristiti tu prigodu te zajedno s organizatorima posjetiti roditelje moga dragog prijatelja **Darija Kordića**, kazao je tim povodom akademik Pečarić.

Uz akademika Pečarića o knjizi *Rasizam svjetskim moćnika* kao i položaju hrvatskog naroda u BiH tom će prigodom govoriti **prof. Marko Tokić** i **prof. Nikola Lovrinović**, zamjenik predsjednika HDZ-a BiH.

Sutradan, točnije u srijedu 26. rujna, s početkom u 19. sati, knjiga će biti predstavljena u galerijskom prostoru u Kiseljaku a domaćin predstavljanja je ogranak HKD Napredak iz Kiseljaka. Uz predstavljanje Pečarićeve knjige, kako doznajemo od predsjednika tamošnjeg HKD Napredak **Ive Mire Jovića**, koji će biti i jedan od predstavljača, bit će otvorena i izložba te upriličen prigodan glazbeni program.

Čapljina i Vrgorac u nastavku

Nakon Busovače i Kiseljaka slijedi Čapljina, rodno mjesto generala **Slobodana Praljka**, gdje su domaćini Hrvatska kulturna zajednica Troplet i općinski načelnik **dr. Smiljan Vidić**.

– Već dugo Čapljina namjerava ugostiti akademika Pečarića i odužiti se za sve što čini za očuvanje hrvatske državotvorne misli. Reći ćemo mu veliko hvala i zbog njegovog tumačenja naslova knjige “Hercegovac iz Boke”, kao i zbog ostalih aktivnosti koje vodi, uključujući ovo pismo-peticiju VS-u UN-a u kojoj upozorava na težak politički položaj hrvatskog naroda u BiH, kazao je **Vide Milanović**, predsjednik podružnice Tropleta u Čapljini.

Čapljinsko predstavljanje knjige *Rasizam svjetskih moćnika* održat će se u hotelu Mogorjelo u četvrtak 27. rujna, s početkom u 19 sati. Knjigu će predstaviti **Željko Raguž** i **Ivan Baković**, tajnik HIZ-a, te autor a o dobrom raspoloženju nazočnih pobrinuti će se mješovita klapa *Signum* iz Čapljine, poznata po uspješnim nastupima i osvojenim priznanjima na ovogodišnjim festivalima klapske pjesme u Omišu i Perastu.

Prvi dio turneja završava u Vrgorcu u petak 28. rujna u 19.00 a organizator je tamošnji ogranak Matice Hrvatske. Uz **prof. Željka Primorca**, predsjednika Matice Hrvatske u Vrgorcu, o knjizi će govoriti poznati novinar **Joško Čelan** i **Ivan Zlopaša**, član uredničkog vijeća portala HRSvijet. net.

Medijski promotor ove turneja je portal HRSvijet.net.

Robert Horvat

HRSvijet, 24. rujna 2012.

BUSOVAČA

**PEČARIĆEVA KNJIGA “RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA”
PREDSTAVLJENA U RODNOM MJESTU DARIJA KORDIĆA**

U organizaciji Hrvatskog intelektualnog zbora u BiH, jučer je u kinodvorani Theatre – HKD-a Napredak u Busovači predstavljena knjiga hrvatskog akademika **Josipa Pečarića** “Rasizam svjetskih moćnika”. Nazočne je najprije pozdravio **Mladenko Čavara** ispred Općinskog vijeća Busovača, a o knjizi su govorili **Nikola Lovrinović**, član HIZ-a u BiH te **prof. Marko Tokić** s Mostarskog sveučilišta.

Povod i okosnica knjige “Rasizam svjetskih moćnika”, prema ocjenama predstavljača, jest pismo koje je 14 akademika HAZU-a i dva biskupa HBK-a, uz preko 1.100 supotpisnika uputilo Vijeću sugurnosti UN-a u povodu presude hrvatskim generalima **Anti Gotovini** i **Mladenu Markaču**.

“Zašto jedan matematičar piše političke knjige?” – upitao se prof. Marko Tokić, jedan od predstavljača ove knjige u Busovači.

“On je izniman um, bavi se matematičkim nejednakostima – ima tu logike, svijet je prepun nejednakosti upravo na ovim našim prostorima” – pojasnio je Tokić.

Pred nama stoji knjiga o rasizmu svjetskih moćnika i njihovoj potrebi da pod svaku cijenu Hrvati, a osobito mi u BiH budu krivi. Zašto? Je li to umišljaj, ili postoje stvarni razlozi - pozadina, urota ili objektivna potreba. Da bi se nekom nametnuo politički identitet mora ga se uvjeriti u njegovu krivnju. Pritisnut vlastitom krivnjom prije ili kasnije pokleknut će pred optužbama. Ukoliko i ne poklekne, njegov će se politički položaj prikazivati kao pravedna presuda i zalog mira. – ustvrdio je prof. Tokić.

“Pozvan sam u Središnju Bosnu i presretan sam zbog toga. Posebice sam uzbuđen što sam bio u prigodi posjetiti roditelje moga dragog prijatelja **Darija Kordića**”, kazao je, između ostalog, akademik Pečarić, obraćajući se skupu, dodavši kako je supotpisnik pisma VS-u UN-a, a čiji je moto: *Oslobodite generala Praljka i njegove suborce, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eliminiranjem Hrvata iz BiH.*

Predsjedništvo općinskog odbora Hrvatske demokratske zajednice BiH Busovača i kandidati ove stranke za predstojeće izbore nazočili su u utorak navečer ovom događaju.

Ovo pismo će biti na uvidu i građanima Busovače i cijele Središnje Bosne, kako bi ga mogli potpisati zajedno s ostalim hrvatskim uglednicima koji su već stavili svoj potpis na njega, javlja Radio Busovača.

Nakon predstavljanja u Busovači slijede Kiseljak, Čapljina i Vrgorac.

R. H.

HRsvijet, 26. rujna 2012.

*U BUSOVAČI**U KISELJAKU*

U ČAPLJINI

U VRGORCU

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ S NAMA

Predstaviti znanstveno i književno djelo akademika Pečarića iziskuje sposobnosti koje nadilaze neka vremenska ograničenja zadana događajem kakav je predstavljanje knjige. Na početku predstavljanja akademik je govorio o sudbini vrhunskog matematičara Zvonimira Janka koji je nosio cvijeće na grob oca Domovine Ante Starčevića na Mirogoj , te zbog toga nije mogao dobiti posao, na koncu se zaposlio u srednjoj školi na Širokom Brijegu , te nastavio znanstveno djelovati. Onda su mu iz svijeta počela stizati pisma s naslovom Univerzitet Široki Brijeg. Taj poznati matematičar svjetskog glasa otkrio je čuvene Jankove grupe i bavi se teorijom konačnih grupa.

Pozdrav „Za dom spremni" ima još jednu riječ a ona glasi „umrijeti" i to je ono, po akademikovim riječima, što doista smeta sadašnjim vlastodršcima. To govori I Marko Perković Thompson na svojim koncertima gdje god nastupa i tako „krivo" uči svoje poklonike. Akademik Pečarić je govorio i o ulozi Ive Josipovića i njegovoj žarkoj želji osude generala Gotovine i Markača, te njegovom vidnom razočaranju ishodom suđenja. Akademik Pečarić vodi snažnu kampanju da se generalu Anti Gotovini dodjeli Nobelova nagrada za mir, između ostalog i zbog deblokade Bihaća i oslobađanja tog stanovništva. Brojne su teme iz našeg društvenog života koje zanimaju akademika Pečarića i o kojima piše, obrazlagao je predstavljajući mr. Marko Tokić.

Želja povjesničara Goldstaina da postane član HAZU-a spriječena je uglavnom od strane Josipa Pečarića.

Akademik je osobito zadivljen hrabrošću i držanjem Darija Kordića, za kojeg veli da mu je zatvorska kazna velika isključivo zbog toga jer je veliki Hrvat. Isto tako, piše brojna

pisma diljem svijeta institucijama i pojedincima sa željom promjene osuđujuće prvostupanjske presude Hrvatima iz Herceg-Bosne, generalu Praljku i drugima. Osobito je fasciniran ponašanjem i držanjem generala Praljka.

998 znanstvenih radova u znanstvenim časopisima objavio je do sada taj matematičar svjetskog glasa.

Ovo su samo neki zanimljivi dijelovi predstavljanja književnog i znanstvenog rada Akademika Pečarića.

Pored mr. Marka Tokića skupu se još obratila dr. Ljiljanka Kvesić koja je bila jedna od domaćina, i inače surađuje sa akademikom Pečarićom.

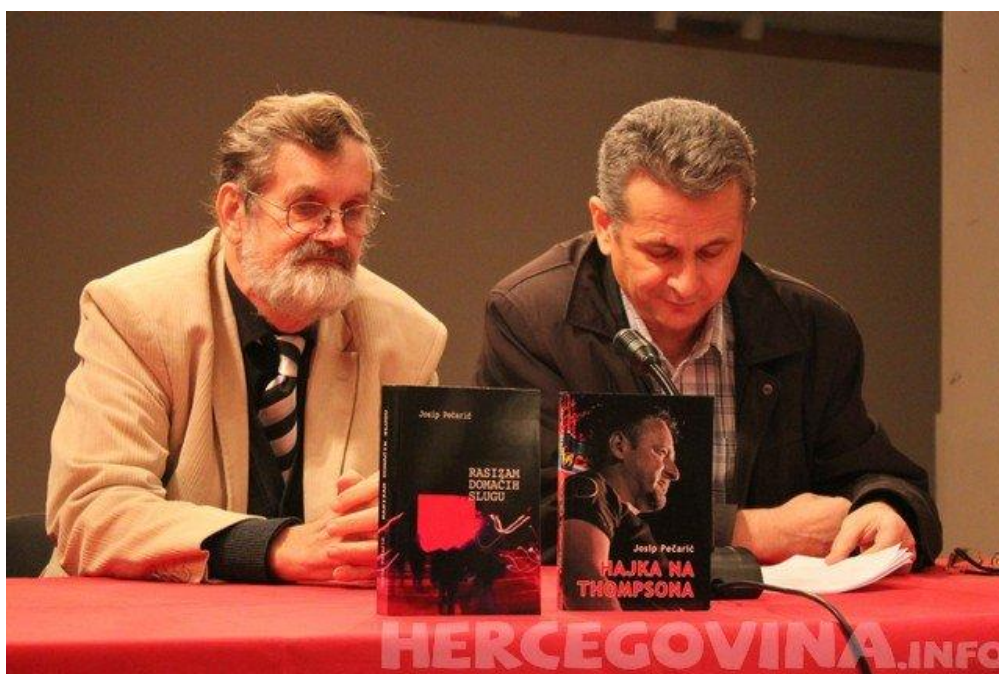
Ovu književnu večer uspješno je moderirala Zorica Zorić.

Kino dvorana Grude, 28. studeni 2013.

FOTO MOSTAR: PREDSTAVLJENE KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

29.11.2013.

U okviru razgovora predstavljene su i njegove knjige Hajka na Thompsona i Rasizam domaćih slugu.

Samo predstavljanje knjiga izvanredno je vodio mr.sc Marko Tokić, dok je završnu riječ imao profesor Ivan Baković.

Zanimljiva je činjenica da su svi mediji zatvoreni za uglednog akademika i matematičara Josipa Pečarića iz prostog razloga jer je veliki domoljub, i kao takav kod aktualne vlasti koja kontrolira medije on nema prolaza. Sam akademik je za aktualnu vlast rekao da provodi memorandum SANU 2 ili u prijevodu nastavak velikosrpske politike.

Na predstavljanju knjiga govorilo se o aktualnom stanju u Hrvatskoj, ali i u BiH. Akademik Pečarić se u svojoj knjizi pita kome danas smeta stari Hrvatski poklič koji je korišten davne 1526 u bitci na Mohačkom polju protiv nadmoćne vojske Sulejmana Veličanstvenog, te je rekao da je jedan član Hrvatskog ustavnog suda 2009. godine napisao da je to najljepši hrvatski pozdrav koji govori da smo mi spremni dati život za svoju domovinu. Ako bi se mi odrekli toga, to bi bilo isto kao da se odričimo ideje o Hrvatskoj državi. To dobro znaju oni koji su na vlasti i otuda napadi na Thompsona o čemu i govori jedna od knjiga, a evo i najnoviji na Josipa Šimunića.

Tijekom razgovora pričalo se o herojima koji su nevino osuđeni od strane međunarodne zajednice koja je bila saučesnik u agresiji na Hrvatsku. Akademik je pisao 12 pisama premijeru Milanoviću u kojima traži da se general Gotovina koji je spasio 180.000 Muslimana u Bihaću predloži za Nobelovu nagradu za mir, ali naravno ni na jedno nije dobio odgovora. Spomenuti su i generali koji su obranili BiH i Herceg-Bosnu od agresija, a sada nevini leže u kazamatima, riječ je o Dariju Kordiću i Slobodanu Praljku.

Sem ovih tema koje je akademik Pečarić opisao u svojim knjigama za kraj je ostavio priču o svojoj struci. Malo ljudi zna da je on na put izveo četrdeset doktora matematike, te da će iduće godine biti sazvana konferencija povodom izlaska njegovog tisućitog znanstvenog rada i to ga svrstava među najveće hrvatske znanstvenike, ali zbog svog domoljublja u medijima se o njemu priča malo ili nimalo.

Predstavljanje je završilo pitanjem mr.sc Tokića kako se u svijetu kažnjavaju veleizdajnici, na koje je akademik Pečarić odgovorio: Negdje im se sudi, a u Hrvatskoj dobiju dva mandata predsjednika države.

Nakon završetka večeri akademik Pečarić se u izjavi za naš portal **HERCEGOVINA.info** osvrnuo na aktualno stanje u Hrvatskoj

Referendum

Što se tiče referenduma ja se nadam da će na njemu pobijediti Hrvatska. Sjetite se da su ovu strašnu anti kampanju vodili isti oni ljudi koji su nas uvjeravali da su generali Gotovina i Markač krivi, te da ih treba osuditi. Papa Ivan Pavle 2 je za nas Hrvate rekao da smo mi narod nade jer čuvamo svoje vrijednote i ljubav prema Bogu i obitelji. Ova anti kampanja je napad na obitelj, tako da je ovaj referendum važan da vidimo jesmo li se konačno probudili.

Josip Šimunić

Taj napad na Josipa Šimunića dogodio se nakon što je narod u Vukovaru jasno rekao što misli o ovoj vladi. Ja sam tamo registrirao jednu sjajnu rečenicu jednog mladića koji je rekao ovoj vladajućoj šaki jada koja je čekala da se uključi u kolonu, a ona glasi sačekajte gospodo da prođu Hrvati. Kada su ono to skužili jednostavno su otišli, a i sam Jovanović je rekao u dnevniku da su inemogućili da budu na čelu kolone, a ne da budu u koloni.

HERCEGOVINA.info

<https://www.hercegovina.info/hercegovina/mostar-hercegovina/mostar-predstavljen-knjige-akademika-josipa-pecarica/66364/slika--6#lg=1&slide=5>

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

**KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA
PREDSTAVLJENE U POSUŠJU**

U kinodvorani u Posušju predstavljene su dvije knjige hrvatskoga akademika, matematičara i publicista Josipa Pečarića, „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ i „Vukovar i njegov stožer“.

Na početku predavljanja sve nazočne pozdravio je Ljubo Begić, predsjednik HKD Napredak – podružnica Posušja, koji je bio nositelj organizacije.

O knjigama je govorio sveučilišni profesor Marko Tokić koji je Pečarića nazvao „sakupljačem istine“. Također, rekao je da „postoji više istina o Vukovaru, ali jedna od njih je i ona emocionalna, koja je odlično opisana u knjigama.“

Predstavljanje je uveličala Klapa “Grga”.

Akademik Josip Pečarić, tijekom predavljanja, pozdravio je organizatora i predavljača, te u svom govoru istaknuo:

“Dr. sc. Marko Tokić je već predavljaao moje knjige i uvijek je to bilo izuzetno. Tako je bilo i danas, mada je danas imao već i nastupno predavljanje na fakultetu, pa mu se moram posebno zahvaliti na tome.

Zapravo, obje knjige *Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba* i *Vukovar i njegov stožerpovezuju riječi Slobodana Miloševića izrečene na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja, a koje su, zapravo, sadržane već u naslovu prve:*

Molim vas, šest tisuća Hrvata branilo je Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojemu se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer prema svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bježaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez ostvarenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva je odluka, kada su imali sve uvjete za obranu, izazvala egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije, s kojih su oni utekli kao zečevi?!

Naslov „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ nekima baš i nije drag. Komentirajući ga, admiral Davor Domazet Lošo je na predavljanju knjige u Zagrebu (ovo joj je drugo predavljanje) ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (tu njegovu tvrdnju posebno izdvajaju i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Godinama već na predavljanjima, tribinama i u mnogim

tekstovima upozoravam na Miloševićeve riječi. S obzirom na ponašanje i odnos prema hrvatskoj pobjedi to radim na jedini mogući način – porugom. Tako sam i Hrvatskom saboru još 5. kolovoza 2012. poslao prijedlog:

UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVIDSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEČEVA

Još nisam dobio odgovor. Međutim, vladajućima je to postalo nezgodno jer su i drugi vrsni komentatori počeli spominjati zečeve. Prije svih sjajni komentator tjednika 7Dnevno i portal **dnevno.hr**. Tako sam jednu njegovu rečenicu uzeo u ovoj knjizi kao definiciju Domovinskog rata:

Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglašavaju fašistom!

Napokon, morali su i na HTV-u spomenuti Miloševićev citat u emisiji o hrvatskim generalima prije dva dana 27. 05. 2014. Naravno, u emisiji su dominirale priče o hrvatskim zločinima, po onoj čuvenoj Josipovićevoj tvrdnji:

U „Oluji“ je bilo zločina i za to netko mora odgovarati.

Svima je bilo jasno da je to bilo opravdanje za Sud u Haagu jer su se željele osuđujuće presude i generalima i Hrvatskoj. O mnogobrojnim neistinama u ovoj TV emisiji pogledajte izvrsni komentar Damira Kalafatića **ŠTO JE PREVIŠE, PREVIŠE JE – General JNA, pobunjeni četnik, feralovac-izdajnik... na Radmanovoj YU televiziji**, Hrvatski fokus, 28. 05. 2014.; Hrsvijet, 28. 05. 2014. i Dragovoljac.com, 28. 05. 2014. O tome piše i I. Babić u tekstu *NEPOPRAVLJIVI HRT: Glavni junak filma o Gotovini nije Gotovina, nego urednik srpskih 'Novosti' – Đikić!* Dnevno.hr, 28. 05. 2014. Tu doznajemo da su u prvoj verziji emisije naši generali prikazani kao zločinci!

Svi znamo da je na HTV-a bio dan (možda tjedan ili mjesec dana ili koja godina) žalosti kada su čuli oslobađajuće presude, pa nije nikakvo iznenađenje da je uvodničar emisije Ivica Đikić, bivši 'Feral'-ovac, glavni urednik Pupovčevih 'Novosti'.

Zato u ovoj emisiji nije osnovni ton bila tvrdnja sudca Merona kako bi osuda onih koji su oslobađali okupirani prostor svoje države bila NERAZUMNA. Još u momentu kada su u Haagu optužili Hrvatsku, tvrdeći da je to o čemu govori Meron zločinački pothvat zločinačke organizacije, tvrdio da je tako nešto SULUDO. Mojoj tvrdnji dao je prednost i biskup Košić na jednom nastupu na Mreži.tv.

Zapravo Meronova tvrdnja zasniva se na međunarodnom pravu, i same spomenute optužbe su teško kršenje istog. Naime, definicija ratnog zločina dana je u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ponavljam, zbog nerazumne optužbe naši generali i cijela Hrvatska bili su godinama na optuženičkoj klupi u Haagu. Od 2000. godine na vlasti su isključivo oni koji su služili svjetskim moćnicima u sprovođenju ovog zločina i nad generalima i nad hrvatskim narodom.

Ako vjerujemo Josipoviću, kao što je ponovio i u ovoj emisiji, sve to ne bi tako bilo da se njega slušalo. Još je 1998. tražio da Gotovina ode u Haag i dokaže svoju nevinost. Drugim riječima, na očito nepriznavanje hrvatskoj državi elementarne činjenice da i za na nju, kao

na sve druge države, vrijedi međunarodno pravo, Josipović nas uvjerava da se tako nešto moralo prihvatiti. I to nakom poznate subpoene ministru Gojku Šušku, koji je Hrvatska dobila na tom sudu! U ovim knjigama imate puno tekstova o ovoj sramotnoj ulozi Josipovića i ne samo njega.

Smiješan je bio i njihov komentar, ali s druge strane opet smo mogli vidjeti zašto je akademik Slobodan Novak rekao da svi hrvatski političari nisu bili Tuđmanu ni do gležanja.

Dan je snimak kad teško bolestan Tuđman upozorava kako će na sud biti pozvani oni koji su oslobađali okupirane djelove svoje zemlje. Dakle, dali su Tuđmanove riječi u kojima on objašnjava zašto će mnogo godina kasnije sudac Meron govoriti o nerazumnim postupcima. Toliko je bio iznad njih da je 1999. u Saboru donesena Deklaracija po kojoj se osporava nadležnost nad akcijama oslobađanja hrvatskih teritorija nekome drugome. Deklaracija koja, zapravo, govori o ravnopravnosti hrvatske države.

Ono što to je meni posebno zanimljivo jest tvrdnja HTV-a kako su najzaslužniji za Tuđmanov „tvrd“ stav kako je Hrvatska jednako vrijedna država kao i sve druge bili Ivić Pašalić i Markica Rebić (jasno vam je da ovima s HTV-a nije jasno da su zapravo to rekli). Do sada sam znao, jer je o tome javno govorio akademik Aralica, kako su napadi na Pašalića krenuli 2000. godine jer se on najoštrijesuprostavio (bio je podpredsjednik Sabora) promjeni Deklaracije o nadležnosti nad „Bljeskom“ i „Olujom“. Znamo da je glavni u pisanju nove deklaracije, dakle one koja dopušta da se na Hrvatsku ne odnosi međunarodno pravo bio današnji predsjednik Hrvatske. Poslije je napisao i knjigu o ratnim zločinima u kojoj nije spomenuo ništa iz međunarodnog prava što ide na korist RH. Samo ono što služi svjetskim moćnicima.

Vjerojatno su urednicima s HTV-a još teže pale Miloševićeve riječi o obrani Vukovara, jer znamo za tvrdnje današnjeg predsjednika Srbije o Vukovaru kao srpskom gradu. Milošević divi hrvatskim braniteljima Vukovara, dok se današnje hrvatske vlasti svim silama trude sprovesti velikosrpski Memorandum SANU 2. u kome istaknuto mjesto ima i Vukovar. Danas Stožer za obranu hrvatskog Vukovara doista ima ogroman ugled u hrvatskom narodu, pa je ova druga knjiga trebala biti neka vrsta zahvalnosti za sve što čine za našu Hrvatsku. Koliko ih se vlasti boje svjedoči i otezanje s provjerom potpisa za referendum.

Međutim i to sve što se događalo sa Sudom u Haagu, bolje reći podrškom koji je taj sud imao u Hrvatskoj, ponajviše me podsjeća na tvrdnju Winstona Churchilla:

Fašisti budućnosti nazivat će se antifašistima.

O čemu se radi? Svi oni koji podržavaju Josipovićev pogled na zločine po kojima se uvijek priča da su se neki zločini dogodili u Oluji, a nije se do nedavno smjelo pričati kako je Olujom spriječen genocid u Bihaću, gdje je u okruženju bilo nekih 160,000 ljudi i to neposredno poslije genocida u Srebrenici, skupili su se nedavno u jedinstvenu antifašističku organizaciju (Savez antifašističkih boraca i antifašista, Srpsko narodno vijeće, Documenta i Građanski odbor za ljudska prava i još nekoliko manjinskih udruga, a ideolozi su Vesna Teršelič, Milorad Pupovac, Ivan Fumić, Slavko Goldstein, Ognjen Kraus, Predrag Matvejević, Vili Matula, Sanja Sarnavka, Zoran Pusić, et.cet.). Sjetimo se samo da je Teršeličku Josipović nagradio, a država Dokumenti daje ogromna sredstva da sprovede svoju antihrvatsku rabotu, O tome piše i Zvonimir Hodak u tekstu *Osnovana je Antifašistička liga – nešto kao liga šampiona u antifašizmu*, dnevno.hr 12. 05. 2014.

Hodak spominje njihove pretke:

Njihovi preci, a i oni sami borili su se navodno četiri godine protiv fašizma da bi poslije 69 godina udobno živjeli od antifašizma. Fašizam je bauk i nema države koja neće zavući ruku duboko u džep kako bi pametni i mudri ljevičari mogli uživati u čarima antifašizma. Hrvatski antifašisti su se četiri godine borili bježeći pred fašistima, nacistima i ustašama, a kad su Sveznici antifašisti za njih osvojili pobjedu u Drugom svjetskom ratu, naši su antifašisti/komunisti u znak zahvalnosti osnovali komunističku Jugu. Državu s jednim vođom, jednom partijom i jednim jezikom, ali s puno logora i jama u koje su pobacali sve fašiste koje su pohvatali.

A potom i njihov današnji angažman:

Trebaju samo naučiti kako osluškovati puzanje ustaške zmije, javno pljuvati po Tuđmanu i stvaranju te obrani Hrvatske, energično inzistirati na kažnjavanju isključivo hrvatskih ratnih zločinaca, uporno inzistirati da ulice u svim gradovima dobiju Savo Štrbac, Milan Levar, Reichl-Kir, Zoran Pusić, Oliver Frlić i slični. Važno je i da nauče kako slati stalno u EU e-maile koje se prokazuju svi koji hrvatski misle ili pjevaju o Hrvatskoj...

Pa kakve to ima veze s Churchillovom izjavom, zapitat ćete se. Itekako ima.

Rodio sam se poslije II. Svjetskog rata i jedini fašizam koji sam doživio bio je velikorspski Miloševićev fašizam. Nije počeo s Miloševićem. Još 1984. ako ne i prije postalo mi je jasno o njegovom postojanju u Srbiji. Tražili su vođu i našli ga u Miloševiću. Kreirali su ga po ugledu na Mussolinija (ponašanje) i Hitlera.

Tako je Hitlerova izjava:

Njemačka i Austrija su dva oka u jednoj glavi
postala

Srbija i Crna Gora su dva oka u jednoj glavi.

Hitlerova izjava

Njemačka će biti svjetski faktor ili je neće biti
postala je

Srbija iz tri dela postat će cela ili je neće biti.

Kada sam dolaskom u Zagreb te 1987., dakle godine kada je srpski fuhrer došao na vlast, tvrdio kako će biti rata ljudi su me čudno gledali. Kao što su me i neki Hrvati u Beogradu čudno gledali kada sam ih pitao:

Zar vi ne vidite što se ovdje događa?

Njima je trebala godina dana da shvate pa su me nazvali telefonom i rekli:

Gore je nego što si nam Ti prošle godine govorio!

Znamo kako je dalje bilo i kako je krenula agresija na Hrvatsku.

Tko je zaustavio srpski fašizam?

Pa predsjednik Tuđman i hrvatski branitelji.

To su istinski antifašisti.

Tko je zaustavi genocid u Bihaću, za koji je američki vojni ataše u Hrvatskoj tvrdio da bi bio razmjera onim Hitlerovim u II. Svjetskom ratu.

Tuđman i hrvatski branitelji.

Pa koje antifašiste uopće znate ako ne hrvatske branitelje?

Vidjeli smo što Hodak govori o nasljednicima onih iz II. Svjetskog rata, koji sebe proglašavaju antifašistima. Cjelokupnu svoju aktivnost su usmjerili protiv hrvatski branitelja, a vlast ih finansira i nagrađuje.

Ima li logike da se oni koji progone istinske antifašiste sebe nazivaju antifašistima. Ima, ako se sjetimo Churchilove izjave.

Zapravo je nevjerojatno kako je Churchill točno, u jednoj rečenici, opisao današnje hrvatske „antifašiste“. Doista, zar nisu istinski fašisti oni koji se bore protiv istinskih antifašista? A što su onda oni koji ih plaćaju i nagrađuju?

Vidimo da u Hrvatskoj biraju upravo ove „antifašiste“. One koji uporno „dokazuju“ genocidnost hrvatskog naroda. Zapravo, to nas i ne treba iznenaditi. Pa da su Srbi i pobili u Bihaću stotinjak tisuća ljudi, pobijeni bi samo bili mrtvi ljudi. Ali ljudi. Ali zar nije mnogo gori genocid koji s napravili hrvatski branitelji u Oluji? Zar nije mnogo gore od ljudi napraviti zečeve?

Hvala.

akademik Josip Pečarić

glasbrotnja.net, 31. 05. 2014.

Dragovoljac.com, 01. 06. 2014.

http://www.dragovoljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=24716:govor-akademika-pearia-na-predstavljanju-knjige-u-posuju&catid=13:razno&Itemid=13

FOTO FPMOZ: PREDSTAVLJENA KNJIGA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

04.12.2014.

O knjizi su govorili sam autor akademik Josip Pečarić, doc.dr.sc. Marko Tokić i Maja Lasić, prof.

Nova knjiga akademika Pečarića „Ako voliš Hrvatsku svoju“ sastavljena je od niza različitih tekstova kojima reagira na različite dnevno-političke događaje vezane uz sudbinu hrvatskoga naroda i njegove države.

Predstavljanje knjige izazvalo je veliki interes kod djelatnika i studenata FPMOZ-a, a kako je bilo na predstavljanju pogledajte u našoj fotogaleriji.

HERCEGOVINA.info

<https://www.hercegovina.info/hercegovina/mostar-hercegovina/fpmoz-predstavljena-knjige-akademika-josipa-pecarica-84366/84366/>

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

PREDGOVOR

Knjiga *Propade im Crvena Hrvatska* u prvom poglavlju s istim naslovom daje niz tekstova u posljednim mjesecima pred predsjedničke izbore u Hrvatskoj koji su završili sramotno za Iva Josipovića koji je najavio stvaranje Crvene Hrvatske. Iako je tijekom svog petogodišnjeg mandata praktično sve u Hrvatskoj u vlastima i glavnim medijima zacrvenio i okrenuo ponovnom sluganstvu Beogradu i Londonu, nije uspio u svojoj nakani. Prvi je predsjednik, o kojemu su ti glavni mediji pisali ode u njegovu slavi, uvjeravali narog u osamdesetpostotnu popularnost i sl., koji nije uspio obnoviti svoj mandate. Sjetimo se, uvjeravali su narod, a uvjerali svoje gazed, kako će Josipović pobjediti u prvom krugu. U ovom poglavlju treba posebno pogledati tekstove o Hrvatskom nacionalnom etičkom sudištu, koje se sustavno prešućivalo u tim medijima, kao i tekstove o braniteljskim udrugama koje su među najzaslužnijima za propast Crvene Hrvatske: Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i branitelje u Savskoj 66.

Drugo poglavlje je posvećeno knjizi '*Ako voliš Hrvatsku svoju*', koja je – nadam se – zajedno s knjigama prof. dr. sc- Zdravka Tomca, *Crveni predsjednik*, Tihomira Dujmovića, *Hrvatska u raljama djece komunizma* i Vjekoslava Krsnika, *Ivo Josipović – kronologija izdaje*, pomogla da ljudi spoznaju bit Josipovićeve Crvene Hrvatske. Zapravo moja knjiga nudi drugačiju Hrvatsku - Hrvatsku ljudi koji vole i svoj narod i svoju državu. Doc. dr. sc. Marko Tokić je za takvu 'moju' Hrvatsku rekao da počiva na četiri stupa: dr. Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković Thompson i biskup Vlado Košić. Zapravo, čini mi se da je on govorio o četiri skupine hrvatskih ljudi koji su najzaslužniji za opstojnost Hrvatske, a dao im je imena onih inajnapadanijih među njima od sluganskih političara i medija u RH i drugdje.

Frano Tuđman je sigurno najomraženiji i od takvih najnapadanijih od onih koji ne vole RH i predstavlja sve one koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske. Tu je sigurno i ratni Ministar Gojko Šušak, branitelji... Dario Kordić predstavlja sve one koji su stradali zbog svoje ljuibavi rema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talenat i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda. Nadam se da u tom stupu pripadam i ja sam. A biskup Košić predstavlja Crkvu u Hrvata. Crkva je stalna meta 'hrvatskih' ljevičara, a posebno biskup Košić.

Treće poglavlje je posvećeno 'trećem stupu' Marku Perkoviću Thompsonu. Naslov *Hajka na Thompsona* istovjetan je knjizi koju sam objavio 2012. godine i sadrže tekstove iz vremena poslije objave knjige.

Josip Pečarić

HRVATSKA VERTIKALA - BISKUP KOŠIĆ

Baš sam razmišljao da novog vlasnika Jutarnjeg lista upitam hoće li im i dalje glavni kolumnisti biti ljudi koji izmišljaju intervjue ili koji ne znaju osnovne svog zanata, kao što je njihov kolumnist Davor Butković, kada sam doznao da Butković više nije dio Jutarnjeg lista

(<http://narod.hr/hrvatska/jutarnji-list-od-sutra-bez-butkovica-plese-pavica-mladeg/>).

Izgleda da novog vlasnika nisam morao upozoravati na takove stvari.

I dok za Butkovićev izmišljeni intervju svi znaju, vjerojatno nije baš najjasnije zašto tvrdim da on ne zna neke elementarne stvari iz svog posla za koji je dobivao ogromnu plaću. Naime, poznato je da naslovi koje daju urednici često ne prate ono što stvarno u tekstu piše i da ih obično daju da bi povećali nakladu.

Sjajan primjer za tako nešto je nedavni intervju Darka Pavičića s biskupom Vladom Košićem:

BISKUP KOŠIĆ:

'Možda su Milanović i Josipović krenuli putem obraćenja, ali neka mi ne dolaze na božićnu misu'

<http://www.vecernji.hr/blagdani/mozda-su-milanovic-i-josipovic-krenuli-putem-obraceanja-ali-neka-mi-ne-dolaze-na-bozicnu-misu-980983>

I malom djetetu je jasno da taj naslov uopće ne odgovara onome što je dano u intervjuu. Pogledajmo taj dio:

:: Što da vas sad nazovu iz ureda predsjednika ili premijera i vele da žele doći na božićnu misu?

Rekao bih da bi bilo bolje da ne dolaze. Ako baš hoće doći, ja ih ne bih pozdravio. Što onda, neka stanu u zadnji red i ako se žele moliti, neka mole zajedno sa svima. Možda je počeo njihov put obraćenja, čemu se veselim.

:: Možda im treba pomoć i duhovno vodstvo u tom obraćenju?

- Ma dajte, baš će mene izabrati i da će se ovdje obratiti!

:: Zašto ne bi vas izabrali?

- Zato što ste i vi dio toga sustava koji je o meni stvorio sliku nekakvog radikala, gdje ja, tobože, ako samo jasno govorim, predstavljam batinu za komuniste. Nisam to! Ali ne sviđa mi se to što se u našem društvu ne može slobodno govoriti, već vas raspnu na stup srama i proglase vas "katoličkim vehabijom".

Dakle, biskup na pitanje novinara kaže da je BOLJE da ne dolaze, a u naslovu stoji da im je poručio „da ne dolaze“. A zatim objašnjava da su dobrodošli, dapače biskup se veseli, ako kao obični vjernici dođu na misu. A u naslovu stoji da im je poručio da ni u tom slučaju ne dolaze na njegovu misu.

Istina biskup ne želi vrijeđati ni Milanovića ni Josipovića pa ne vjeruje da bi oni naprasno postali vjernici, ali očito mu je jasno da im je to bitno zbog izbora. Pa zar i sam taj dio razgovora ne počinje s pitanjem s pozivom iz Ureda predsjednika ili premijera. Pa ako hoćete može se razabrati kako biskupu smeta to što Josipović i crkvu koristi u svojoj kampanji. Da je pošten, da to ne bi činio, zar ne? To bi, zapravo, bio kontekst koji daje smisao njegovim riječima o tome je li u redu da dolazi u crkvu sada uoči izbora.

Ali urednici Večernjeg lista su još čista naiva ako se usporede s interpretacijama biskupovih riječi danih u komentaru Davora Butkovića: *Tko su proizvođači kaosa: Katolička crkva, Milan Bandić ili Zdravko Mamić?*

<http://www.jutarnji.hr/komentar-davora-butkovica-tko-su-proizvodaci-kaosa-katolicka-crkva--miland-bandic-ili-zdravko-mamic-/1263263/>

Čitajući Butkovićev komentar čovjek se mora zapitati je li on doista toliko glup ili je samo pročitao naslov intervjua? Ili jednostavno kao što smo vidjeli u nedavnom tekstu u 7Dnevno (26.12.2014.) očito zašto je u pripremi budućih kontakata Radivoja Cvetićanina u Hrvatskoj srpskom veleposlaniku dano ime i Davora Butkovića. Pogledajmo što Butković piše:

*U jednoj od blagdanskih propovijedi, sisački biskup **Vlado Košić**, poznat po svojim tvrdim nacionalističkim i protuliberalnim stavovima, kazao je kako on, eto, ne bi dopustio **Zoranu Milanoviću** i **Ivi Josipoviću**, da dođu na njegovu misu. Ova je Košićeva izjava karakterističan primjer proizvodnje kaosa u hrvatskom društvu.*

Lukavo, Butković ne spominje Košićev intervju da ne bi čitatelji i pokušali pronaći originalan tekst, pa naslov iz Večernjeg postaje tvrdnja iz jedne od blagdanskih propovijedi. Naravno, ova manipulacija nije nikakva proizvodnja kaosa, ali je dokaz koliko su pripreme Cvetićanina bile temeljne. Butković mu izvrsno pomaže u sprovođenju velikosrpskom Memoranduma SANU 2., zar ne? Zapravo, vidimo kako se ona Matoševa („Lažu Srbi. To je njima od boga.“) prenosi i na one koji im služe.

Još je smješnjija Butkovićeva raščlamba biskupovih riječi da ga veseli moguće obraćenje dva predsjednika, što je dano u pitanju samog novinara. Mislim, da tako nešto glupo teško možemo naći pa vam taj dio neću ni komentirati. Evo Butkovićevih bedastoća:

Prije svega, sam je smisao kršćanstva u oprost. Smatra li Košić da predsjednik Vlade nije dovoljno dobar kršćanin, on bi trebao podržati Milanovićevu eventualnu namjeru da prisustvuje misi već i zato da bi mu pružio priliku postati boljim kršćaninom. Smatra li, pak, sisački biskup da Milanović, kao agnostik, nema što tražiti na misi, on bi ga svjedno trebao dočekati raširenih ruku, nadajući se da bi ga možda mogao potaknuti da povjeruje. Drži li, na kraju, gospodin Košić da Zoran Milanović svojim postupcima ne zadovoljava elementarne moralne kriterije, on bi ga opet morao trpjeti na misi, nadajući se da će mu vjera i vjerski rituali pomoći da se pretvori u boljeg čovjeka i političara.

Umjesto svega toga - što ionako pripada u elementarnu, vjeronaučnu teologiju - gospodin Košić ne želi vidjeti predsjednika Valde i predsjednika Republike na “svojoj” misi. Riječ je o tipičnom, sektaškom politikanskom ponašanju kakvo već godinama uvodi ideologiju kaosa, kao jedno od načela javnog i političkog djelovanja u hrvatskom društvu. Vladi Košiću dovoljno je što se ne slaže s Milanovićevim političkim i ideološkim stavovima pa da bi premijera pokušao ekskomunicirati.

Mračna vremena

Crkva se tako redovito ponašala u onim mračnim, davnim vremenima, kada je katoličanstvo imalo svoj ISIS, svoj šerijat i svoje torture: danas je, pak, svodenje katoličanstva na svjetonazorski zelotizam jedna ružna i slijepa zloraba Katoličke crkve u političke svrhe, koja izaziva nepotrebne antagonizme u društvu. Vlado Košić pripada među one crkvene dostojanstvenike koji zbog očiglednog nerazumijevanja stvarnosti i zbog viška mržnje povremeno proizvode ideološki motiviran kaos u hrvatskom društvu.

Da, Butkovićev podnaslov je doista točan. Doista živimo u mračnim vremenima kada je moguće objavljivati komentare kao što je ovaj Butkovićev, zar ne?

Međutim, ne iznenađuje što je napadnut baš biskup Košić. Nedavno je u Mostaru predstavljena moja knjiga 'Ako voliš Hrvatsku svoju'. Predstavljajući dr. sc. Marko Tokić rekao je da sam čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Marko Perković-Thompson, Dario Kordić i biskup Vlado Košić.

(<http://glasbrotnja.net/vijesti/bosna-i-hercegovina/ako-volis-hrvatsku-svoju-knjiga-akademika-pecarica-predstavljena-u-mostaru>). Zapravo, četiri osobe koji su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije djelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Biskup Košić, zapravo predstavlja Crkvu u Hrvata, a i sam Butković kada govori o tzv. proizvođačima kaosa kada govori o Katoličkoj crkvi uzima za primjer upravo biskupa Košića, čime samo potvrđuje ono što je docent iz književnosti s Mostarskog sveučilišta i rekao.

Drugim riječima, i Butković samo potvrđuje koliko je velika hrvatska vertikala – biskup dr. sc. Vlado Košić! Istina, poznavajući biskupa ne bi me iznenadilo da mi kaže:

„Poštovani Akademice,

Ne slažem se s naslovom, nisam ja vertikala, molim Vas. Meni je Krist jedini uzor, a sveci poput Alojzija Stepinca su mi primjer, ali boriti se za istinu i pravednost, širiti ljubav prema Bogu, blišnjima, sebi i domovini sveta je dužnost za svakog kršćanina.“

Zapravo, ovdje se radi o tome da je biskup za mene hrvatska vertikala i stup moje Hrvatske. A upravo sve što bi tako spomenuo i jesu hrvatske vrijednote, zar ne?

Zapravo, činjenicu da biskup Košić jest hrvatska vertikala potvrdio je jučer sam

Milanović, iako je, moram na žalost reći, pričao gluposti, neistine i širio mržnju prema Crkvi. Jer kako drukčije protumačiti sljedeće: Prvo, on stalno ponavlja nepotpunu istinu tj. neistinu da su "neki militantni biskupi" ocijenili kako je ova vlast "nenarodna" (očito misli na biskupa Košića, pa u podnaslovi intervjuja u Večernjem i kažu kako je biskup „prozvao protunarodnom i protuhrvatskom“), a izabrao ju je "glupi narod koga sad oni brane od te nenarodne vlasti". Očito sugerira da biskupi, tj. Crkva, osporavaju da je sadašnja vlast izabrana demokratskim putem tj. da ju je narod izabrao - pa po toj logici ona ne može biti nenarodna, ALI ne želi razmotriti prave razloge te ocijene, a to je NAČIN VLADANJA koji provodi ova vlada, i to da je biskup dao tu ocjenu o "nenarodnoj vlasti" kad je Hrvatski Sabor odustao od pokroviteljstva nad Komemoracijom u Bleiburgu. Drugo, Milanović navodi da je biskup rekao da je ta vlast i "protunarodna odnosno protuhrvatska" kad je poslala specijalce s dugim cijevima na hrvatske branitelje u Vukovar. Treba li uopće spomenuti da je Hrvatsko nacionalno etičko sudište optužilo četiri istaknuta predstavnika ovih vlasti za etičku veleizdaju baš u Vukovaru, a nedavno je donijela i osudu Ive Josipovića za etičku veleizdaju.

Naravno, sigurno nije pošteno samo optužiti Butkovića zbog njegovih neistina. Morao bi netko već jednom odgovoriti tom ponavljanju neistine o pohlepi Crkve za materijalnim dobrima, što je Milanović opet jučer ponovio na RTL-u. Prvo, ima i jedna institucija u RH koja se u zadnjih pet godina odrekla primanja pomoći u visini jednogodišnjeg iznosa jer već 5 godina upravo Crkva se godišnje odriče 50 milijuna kn, a prima godišnje oko 250 milijuna, što je u pet godina jednogodišnji iznos! Pri tome ne navodi da se daleko najveći dio tog novca koristi za gradnju novih i u ratu porušenih crkvi i pomaganje socijalno ugroženim ljudima putem Caritasa. Drugo, kako može reći da Crkva traži samo

materijalno, a njegovo ministarstvo kulture već dvije godine šalje baš za biskupiju biskupa Košića dopis da ne mogu pomagati kapitalne gradnje odnosno obnove, crkvu u Gori spomenik kulture nulte kategorije i Veliki Kaptol spomenik kulture, a da ne govorimo kakve probleme ima Biskupija s dobivanjem otete crkvene lokacije u uništenom Zrinu gdje želi ponovno podići srušenu crkvu!

Ali, kada je već riječ o Milanovićevoj uporabi laži, u istom intervjuu ih je koristio i kada je govorio o sastanku s Đurom Glogoškim, organizatorom braniteljskog prosvjeda ispred resornog ministarstva u Savskoj 66.

Zgroženi Glogoški je odgovorio:

Premijer je osoba koja nije bila u Domovinskom ratu, nije imao hrabrosti uzeti pušku u ruke, a govori laži o čovjeku koji je za Domovinski rat dao svoje zdravlje.

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/5710/Zbog-Milanovi%C4%87evih-la%C5%BEi-svi-dr%C5%BEavni-du%C5%BEnosnici-moraju-pro%C4%87i-%27psiho-test%27.htm>

Napasti lažima 100-postotnog ratnog vojnog invalida, strašno, zar ne?

A možda je Milanović samo ljubomoran na Osudu Josipovića za veleizdaju, dok je protiv njega tek najavljena optužba HNES-a?

Akademik Josip Pečarić

Dragovoljac.com, 04. 01. 2015.

Glas Brotnja, 05. 01. 2015.

„AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU” KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA PREDSTAVLJENA U MOSTARU

Glas Brotnja, Prosinac 05, 2014

Danas je na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti Sveučilišta u Mostaru predstavljena knjiga “Ako voliš Hrvatsku svoju” akademika Josipa Pečarića. Nakon što je predstavljena u gradovima Republike Hrvatske Knjiga je svoju publiku dobila i u Mostaru, poglavito nakon današnjeg predstavljanja tijekom kojega je profesorica Maja Lasić pročitala ulomke, a profesor Marko Tokić upoznao nazočne s kratkim sadržajem knjige koja govori o Pečarićevim poučcima kako je slikovito nazvao promišljanja akademika o aktualnom stanju u njegovoj voljenoj Hrvatskoj.

Docent doktor Marko Tokić naglasio je i da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Marko Perković-Thompson, Dario Kordić i biskup Vlado Košić.

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti. Iako je jedan od tri matematičara u svijetu koji je napisao tisuću znanstvenih radova nitko od medija nije propratio Konferenciju upriličenu njemu u čast i izlasku tisućitog znanstvenog rada, mada je na vrijeme bilo najavljeno i uredno pozvano više od stotinu medijskih kuća u Hrvatskoj. Profesor Tokić naveo je i činjenicu da akademik Pečarić rado prenosi kolumne svojih istomišljenika pa se u njegovoj knjizi mogu pročitati i kolumne poznatih hrvatskih kolumnista Damira Pešorde, Ivana Miklenića, Tihomira Dujmovića, Mile Prpe, a na koncu zapamtite broj koji je javnosti predočio Stjepan Razum u Mitu o Jasenovcu, skrivanju istine i nametanju laži, logoru gdje su umrle 403 osobe i to 262 u Jasenovcu i 141 u Gradiški, to nećete pročitati i čuti u medijima govore o mnogo većem broju iako je broj žrtava mnogo manji nego u službenim popisima. Te i mnoge druge vrijedne podatke pročitajte u knjizi “Ako voliš Hrvatsku svoju” akademika Josipa Pečarića kazao je na koncu docent doktor Marko Tokić.

“Znate li zemlju koju ne vole njezini ljudi”- pitao je akademik Josip Pečarić istaknuvši da ne želi govoriti o knjizi o kojoj je profesor Tokić mnogo rekao i odgovorio da je Hrvatska jedina zemlja na cijelome svijetu koju njezina vlast ne voli. U Hrvatskoj veleizdajnike po dva mandata biraju za predsjednike-zato ću govoriti o ljudima koji ne vole Hrvatsku, jer profesor Tokić je rekao sve o ljudima koji vole svoju Hrvatsku, a o kojima sam pisao u knjizi-kazao je akademik Pečarić i obraćajući se studentima koji su u velikom broju nazočili predstavljanju kazao da je osnovano Hrvatsko nacionalno etičko sudište čiji je i on član, a **utemeljno je na poticaj Hrvatskog žrtvoslovnog društva 6. lipnja 2014. godine u Zagrebu. Polazeći od dramatičnog utvrđenja da je Hrvatska u dubokoj**

moralnoj, političkoj, društvenoj i duhovnoj krizi; da je na vlasti skupina neodgovornih i nesposobnih osoba koji se ne rukovode hrvatskim nacionalnim interesima pa je ustanovljeno da je na djelu izdaja nacionalnih interesa zemlje. Pojave izdaje nalazimo u sva tri temeljna elementa koji čine državu: narod, teritorij i vlast koji su ugroženi izdajničkim postupcima pojedinaca i vladajućih struktura.

Predsjedništvo Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta, na svojoj prvoj radnoj sjednici 20. rujna 2014. u Pastoralnom centru Sveti Bono u Vukovaru, odlučilo je podići sljedeće etičke optužbe protiv: Stjepana Mesića, bivšeg predsjednika Republike Hrvatske; Ive Josipovića, predsjednika Republike Hrvatske ; Vesne Pusić, ministrice vanjskih poslova i europskih integracija i Milorada Pupovca, saborskog zastupnika zbog izdaje nacionalnih interesa Republike Hrvatske.

Akademik Pečarić je najavio i da će 10. prosinca biti prva presuda Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta. Spomenuo je i kako je Ivo Josipović svoj program "Nova pravednost" kojim je dobio izbore u Hrvatskoj pravio, kako je kazao, po uzoru na svojega oca, a njegov otac progonio je hrvatske studente nakon hrvatskoga proljeća. Samom Josipoviću žali je jednoga Srbina nego tisuću ubijenih Hrvata. On je na nerazumnoj politici postao predsjednik države. Dobro razmislite, idu predsjednički izbori u Republici Hrvatskoj komu će te dati svoj glas ako volite Hrvatsku svoju-rekao je na koncu predstavljanja akademik Josip Pečarić.

Danijela Šakota

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

AKADEMIK PEČARIĆ: NIŠTA NE MOŽE NA BOLJE BEZ VLASTI KOJA VOLI HRVATSKI NAROD I DRŽAVU

Portal HKV-a, 15. ožujka 2015.

Razgovor s akademikom Josipom Pečarićem povodom izlaska knjige "Propade im crvena Hrvatska"

Poštovani gosp. Pečariću, 25. ožujka u dvorani Udruge specijalne policije bit će predstavljena Vaša nova publicistička knjiga "Propade im crvena Hrvatska". O čemu možemo čitati u Vašem novom djelu?

Naslov može zavarati one koji znaju da sam ja Hrvat iz Boke kotorske. Tako mi je dragi prijatelj hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan napisao: KAD SE VEĆ BAVIŠ Crvenom Hrvatskom, pročitaj moj poetsko-oglednički tekst (pjesmu) Svjedoci su... o zajedničkom jeziku nekada u Crvenoj Hrvatskoj (Duklji, Zeti, Crnoj Gori) koji je jednak u Dubrovačkom Primorju i Konavlima i u današnjoj Crnoj Gori kao i u nekim selima u Albaniji, u ostacima starinskih riječi (tzv. arhaizama). U CG ih je Nikčević ozakonio u njihovu jeziku. Ali, ti fonemi su dokaz o jedinstvu narodnoga govora nekadašnje Crvene Hrvatske, od Neretve do Bojane. Osim toga, jezično "crmno" (Crmnica) je isto što i "crveno", isto što i "crljenica" (crvena boja brda gdje ima boksita (?)). Lako je moguće da se "crmno" prometnulo u "crno", a izgubilo značenje "crveno" pa JE GORA POSTALA CRNA, NE VIŠE CRMNA (CRVENA!)?! Tebi poezija ZNAM DA NE LEŽI BAŠ, ALI PROČITAJ KAO ČINJENICU, TO TI LEŽI! Šaljem cio ciklus, a ti pročitaj samo ono "Svjedoci..."! (Kočanove pjesme dao je portal [Glas Brotnja](#)).

Njegovo reagiranje podsjetilo me je na jednog drugog dragog prijatelja, pokojnog hrvatskog redatelja Krsta Papića, koji je također bio s područja Crvene Hrvatske koju spominje Kočan. U onim vremenima kada se stvarala Hrvatska znao je reći da je Crveni Hrvat, a ljudi su mislili da kaže da je komunist. Da, moja knjiga govori o takvoj Hrvatskoj na koju su mislili ti o kojima mi je pričao Krsto. Knjiga zapravo predstavlja svojevrсни nastavak na dvije moje knjige: 'Ako voliš Hrvatsku svoju' i Hajka na Thompsona.

Kome je to "propala crvena Hrvatska" i na čemu temeljite takav zaključak?

Poznato je kako je Ivo Josipović svojevremeno najavio Crvenu Hrvatsku. Zato u prvom poglavlju s istim naslovom dajem niz tekstova u posljednjim mjesecima pred predsjedničke izbore u Hrvatskoj, koji su završili sramotno za Ivu Josipovića. Iako je tijekom svog petogodišnjeg mandata praktično sve u Hrvatskoj u vlastima i glavnim

medijima zacrvenio i okrenuo ponovnom sluganstvu Beogradu i Londonu, nije uspio u svojoj nakani.

Prvi je predsjednik, u čiju su slavu glavni mediji pisali ode, uvjeravali narod u osamdesetpostotnu popularnost i sl., koji nije uspio obnoviti svoj mandat. Sjetimo se, uvjeravali su narod, a uvjerali svoje gazde, kako će Josipović pobijediti u prvom krugu. U ovom poglavlju treba posebno pogledati tekstove o Hrvatskomu nacionalnom etičkom sudištu, koje se sustavno prešućivalo u tim medijima, kao i tekstove o braniteljskim udrugama koje su među najzaslužnijima za propast Crvene Hrvatske: Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i branitelje u Savskoj 66. To ponajbolje pokazuje i ovi organizirani antiprosvjedi protiv sto-postotnih invalida iz Domovinskog rata tzv. "štakoraša". Ne zaboravimo da je hajka na Thompsona i stoga što je on branitelj!

Kako u kontekstu onoga o čemu ste prethodno govorili gledate na izbor Kolinde Grabar Kitarović za predsjednicu države. Koliko je njen izbor zaslužan za pad "crvene Hrvatske"?

Kolinda Grabar Kitarović ni u jednom momentu nije navela nikoga da posumnja u njenu ljubav prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. A u Hrvatskoj je već postalo jasno većini naroda, vjerojatno velikom i njenom zaslugom, da smo na vlasti imali one koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. To je postalo toliko očito da je i Biskupska konferencija preporučila da se bira kandidat koji voli hrvatski narod i hrvatsku državu. Ta preporuka bi bila besmislena u bilo kojoj državi u svijetu jer tamo sigurno ne mogu biti predsjednički kandidati ili uopće na vlasti oni koji ne vole ni narod ni državu svog naroda. Na žalost nije.

Hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman je stvarao hrvatsku državu pozivajući se na pomirbu. Tu posebno mjesto ima sam Ivo Josipović. Naime, njegov otac je bio svojevremeno predsjednik partijske komisije koja je poslije Hrvatskog proljeća odlučivala tko će ići u zatvor, tko će biti najuren s posla i sl. Desetak tisuća Hrvata prošlo je tako kroz njegove ruke. Znamo da je u zatvor otišao i Tuđman. Međutim, Tuđman 1993. godine osniva Komisiju za žrtve rata i u nju među ugledne satručnjake uključuje i jednog magistra asistenta na Pravnom fakultetu Iva Josipovića i tako mu daje mogućnost brzog napredovanja.

Josipović je od tada bio stalno u sličnim komisijama, a o njegovom ponašanju najviše nam govori to da ga je Hrvatsko nacionalno etičko sudište osudilo za etičku veleizdaju. Međutim, u kontekstu Tuđmanove pomirbe treba posebno naglasiti da je Josipović dobio prve izbore pozivajući se na Novu pravednost. A uzor za tu "novu pravednost" bio mu je otac Ante. Da, desetak tisuća Hrvata u zatvoru, ili bez posla i sl.

Ne mislite li da će za konačan pad "crvene Hrvatske" ipak biti potreban poraz sadašnje vlasti na parlamentarnim izborima?

Da, u naslovu moje knjige stoji "propade im". Sigurno im je već sada očito da ništa nema od Josipovićeva obećanja. Ali sigurno još nije gotovo. Svojevremeno smo prof. Tomac i ja uputili otvoreno pismo čelnim ljudima hrvatske oporbe pozivajući ih na jedinstvo, naglašavajući upravo da je to važno zato da nikada više nemamo u Hrvatskoj na vlasti one

koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Sve govori naslov moje prethodne knjige 'Ako voliš Hrvatsku svoju', koja je – nadam se – zajedno s knjigama prof. dr. sc. Zdravka Tomca, Crveni predsjednik, Tihomira Dujmovića, Hrvatska u raljama djece komunizma i Vjekoslava Krsnika, Ivo Josipović – kronologija izdaje, pomogla da ljudi spoznaju bit Josipovićeve Crvene Hrvatske.

Zapravo, moja knjiga nudi drukčiju Hrvatsku – Hrvatsku ljudi koji vole i svoj narod i svoju državu. Doc. dr. sc. Marko Tokić je za takvu 'moju' Hrvatsku rekao kako počiva na četirima stupovima: dr. Franji Tuđmanu, Dariju Kordiću, Marku Perkoviću Thompsonu i biskupu Vladi Košiću. Zapravo, čini mi se da je ongovorio o četiri skupine hrvatskih ljudi koji su najzaslužniji za opstojnost Hrvatske, a dao im je imena onih najnapadanijih među njima od strane sluganskih političara i medija u RH i drugdje.

Franjo Tuđman je sigurno najomraženiji i od takvih najnapadaniji i predstavlja sve one koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske. Tu su sigurno i ratni ministar Gojko Šušak, branitelji... Dario Kordić predstavlja sve one koji su stradali zbog svoje ljubavi rema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda. Nadam se da u tom stupu pripadam i ja sam. A biskup Košić predstavlja Crkvu u Hrvata. Crkva je stalna meta 'hrvatskih' ljevičara, a posebno biskup Košić.

Kako gledate na političke potencijale oporbe?

Vjerojatno Vam je poznato da ja ne volim komentirati političke teme. Ali nisam slijep ne vidjeti da je HDZ pobijedio na već pet-šest uzastopnih izbora. To zapravo predstavlja i odgovor na prethodno pitanje o konačnom padu Crvene Hrvatske. Mada je vjerojatno poznato kako ja već naslovima svojih knjiga ukazujem na ono što očekujem da će se dogoditi. Tako se nedavno i veliki hrvatski kolumnist i publicist Josip Jović sjetio naslova moje knjige "Trijumf tuđmanizma" iz 2003., dakle iz vremena kada je detuđmanizacija Hrvatske bila na svom vrhuncu.

Oslobađajuće presude generalima, uspjeh referenduma o braku, poraz Ive Josipovića kao i neki drugi događaji posljednjih godina ipak ulijevaju nadu u promjene na bolje u Hrvatskoj. Vaš komentar?

Oslobađajuće presude generalima su bile strašan udarac Josipoviću i cijeloj kukuriku koaliciji jer oni svoj uspon mogu zahvaliti podršci britansko-srpskoj politici. I svo vrijeme su i djelovali promičući velikosrpsku politiku formuliranu u Memorandumu SANU 2. Sam Dejan Jović je nedavno potvrdio koliki je šok to bio za Josipovića. U ovoj, a i drugim mojim knjigama, posebno naglašavam na onu Meronovu rečenicu kako je NERAZUMNO osuđivati one koji su oslobađali okupirana područja svoje države. A to Josipoviću, profesoru na Pravnom fakultetu, nije bilo jasno. Mo'š mislit!

Meni je kao znanstveniku strašno vidjeti kako su neki "znanstvenici" na taj način spremni izdati svoju znanost. S druge strane treba posebno istaknuti kako su upravo nepolitičari posebno zaslužni što je došlo do propasti ideje Crvene Hrvatske. Moram tu posebno spomenuti i HAZU jer je moja akademija često na meti kritika. Ali, prvi neuspjeh ideja o Crvenoj Hrvatskoj doživjela je u HAZU.

Naime, kada je vlast pokušala u HAZU instalirati "svoga" povjesničara prof. dr. sc. Iva Goldsteina, izrazitog predstavnika jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povjesti, 'propao' je ne dobivši ni jednu trećinu glasova. A kada spominjemo referendum o braku treba se podsjetiti koliko je zaslužna za to Karolina Vidović Krišto koja je na HTV-a razobličila one koji zastupaju rodnu teoriju. Ova naša vukovarka, majka četvoro djece, nedavno je dobila otkaz na HTV-u. Dok mi lako zaboravljamo najzaslužnije među nama, očito oni znaju čekati da bi im se osvetili, zar ne?

Čini mi se da je trenutno najveći problem Hrvatske iseljavanje mladih i kvalitetnih ljudi u najvitalnijoj dobi iz Hrvatske kao i vrlo loša demografska slika o kojoj se u hrvatskim medijima vrlo malo govori. Političari kao da ne vide da je demografija strateško pitanje hrvatske budućnosti jer – kao što je pred koji tjedan u svoj kolumni zapisao Damir Pešorda – "čemu sve ako nas ne bude?". Kako gledate na taj problem?

Cijela politika onih koji u Hrvatskoj provode britansko-srpske interese uvijek je dovodila i do egzodusa hrvatskog pučanstva. Što manje ima onih koji mogu voljeti hrvatski narod i hrvatsku državu to bolje za njih! Ponavljam, bez vlasti u rukama onih koji vole hrvatski narod i hrvatsku državu, ništa ne može ići na bolje.

http://www.hkv.hr/razgovori/19872-akademik-j-pecaric-nista-ne-moze-na-bolje-bez-na-vlast-ne-dodu-oni-koji-vole-hrvatski-narod.html#disqus_thread

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

SRPSKO-HRVATSKA HRVATSKA

Govor na predstavljanju knjige: "Dva pisma koja su skinula maske-Na hrvatsku šutnju nismo spremni!" u Travnom: SRPSKO-HRVATSKA HRVATSKA

Milanovićevo „Mi ili oni“ izvrsno opisuje današnju Hrvatsku:

Srpska Hrvatska ili Hrvatska Hrvatska.

Od 2000. smo u stalnoj borbi „Za hrvatsku Hrvatsku“ kako se i zove moja knjiga iz 2001. Dr. sc. Marko Tokić je zapravo govorio o hrvatskoj Hrvatskoj kada je ustvrdio kako „Pečarićeva Hrvatska“ počiva na četiri stupa: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković Thompson i biskup Vlado Košić.

Da je nastavak napada na Thompsona izuzetno važan svima onima koji se bore za Srpsku Hrvatsku pokazao je, uoči proslave u Kninu i očekivanog veličanstvenog povratničkog Thompsonovog koncerta, Milorad Pupovac upornim prozivanjem Predsjednice RH da se ogradi od pozdrava ZA DOM SPREMNI. Znamo da su već uspjeli svojim lažima ocrniti i Josipa Šimunića i nogometnu reprezentaciju. Ponašanja hrvatskih vlasti u oba slučaja su bila blago rečeno sramotna. Kao što je sramotan najnoviji slučaj u Rijeci kada je riječki komunistički gradonačelnik zabranio ispunjenje posljednje želje vukovarskom branitelju iz Rijeke, časniku HOS-a Bošku Vidasu da mu na grobu bude podrav ZDS. Ivica Marijačić s pravom kaže („Hrvatski tjednik“, 17. 12. 2015.) :

Za ljude poput Obersnela očito su branitelji koji su ginuli u obrani Hrvatske pod sloganom „Za dom spremni“ fašisti i agresori, a oni koji su napadali Vukovar i Hrvatsku pod simbolom drage mu crvene zvijezde su antifašisti i borci dostojni ispunjena posljednje želje.

Pupovca itekako slušaju *ovi koji rastu* pa je bio i logičan naš prijedlog da se pozdrav ZDS uvede u Hrvatsku vojsku. Jednostavno bi se na taj način spriječila poniznost hrvatskih političara pred trećerazrednim službenicima iz svijeta i kriminalcima iz svjetskih nogometnih udruženja. A, poslala bi se i snažna poruka da nova Hrvatska smatra da će se hrvatska pitanja rješavati u Hrvatskoj, i da će očekivana nova vlast voditi računa o hrvatskim, a ne o srpskim (i britanskim) interesima. Zato je pismo o pozdravu ZDS i bilo poslano i jedino moglo biti poslano Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a.

Strategija ponašanja SDP-a i njihovog američkog savjetnika je bila očita: Sukob Partizana (pobjednika iz Drugog svjetskog rata koje nasljeđuje SDP zajedno s ostalima koji su za Srpsku Hrvatsku) i Branitelja (i svih onih koji su za Hrvatsku Hrvatsku) uporno prikazivati kao sukob Partizana i Ustaša i izbjegavati spominjanja branitelja jer bi njihova strategija postala očita širokom krugu ljudi.

Da sam bio svjestan toga mnogo prije najave kažnjavanja Thompsona zbog „Bojne Čavoglave“ i pozdrava ZDS svjedoči i moja knjiga „Živjela nam antifašistička tj.

braniteljska Hrvatska“ s jasnom porukom da su branitelji jedini istinski antifašisti jer su pobijedili fašističkog velikosrpskog agresora.

Spomenuta strategija je bila očita i u napadima koji su uslijedili. Uopće se nije spominjao ni Thompson, ni Bojna Čavoglave, već se jedino spominjao pozdrav iz NDH.

Logično je bilo i za očekivati da će tzv. državotvorni Hrvati uočiti to izbjegavanje spominjanja i Thompsona i Bojne Čavoglave u napadima i na inicijatore pisma i na biskupe Košića i Pozaića i nadbiskupa Puljića i na Josipa Šimunića. Nisu uočili ili nisu htjeli uočiti. Ne treba biti puno inteligentan pa znati da treba govoriti upravo o onome što Tvoj protivnik izbjegava, zar ne? Jasno je da su oni naučili da ne smiju izjednačavati izravno branitelje i ustaše, već to moraju posredno. Umjesto da ih se napada zbog toga, jer Thompson i Bojna Čavoglave je nešto što je dio Domovinskog rata, napadnuti smo mi. Je li već tada bila na djelu ideja o Srpsko-hrvatskoj Hrvatskoj koja se danas valja Hrvatskom? Tako nešto je pripremljeno sustavnim osiromašenjem Hrvatske, što je ova vlast svjesno sprovodila jer kako sam svojevremeno najavio na Radiju Mariji, to bio jedini način da ostanu na vlasti. Osiromašeni ljudi mogu misliti samo o preživljavanju, a onda su podložni svakojakim manipulacijama.

S druge strane svi su mogli očekivati da ću ja braniti jedan stup svoje Hrvatske, kako je Thompsona definirao dr. Tokić, zar ne? Uostalom poznato je da sam pokretao otvorena pisma u njegovu obranu i ranije, pa su i dvije moje knjige govorile o toj obrani: S. Matom Kovačevićem „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ i „Hajka na Thompsona“, a i veliko poglavlje kao nastavak na tu drugu knjigu dano je u knjizi „Propade im Crvena Hrvatska“.

Ono što treba spomenuti jeste, da je najava kažnjavanja Thompsona zbog „Bojne Čavoglave“ ostala samo najava. A to što su se raspisali o „ustaškom akademiku“ baš me nije puno ni pogodilo, jer je to samo iznova ispričana priča o srpskoj i hrvatskoj Hrvatskoj, koju sam ja pričao još krajem 1987. godine kada sam govorio o tome kako Srbi dijele Hrvate na ustaše i srpske slugе, i pri tome u takovoj podijeli sebe jasno definirao uz komentar: Znae, ja vam ne volim biti sluga! To na nekim hrvatskim portalima nazivaju Poučkom akademika Pečarića!

Slično su nedavno postupili i Hrvati u Švicarskoj s peticijom popraćenom s pet tisuća potpisa oko nastupa Marka Perkovića Thompsona u Švicarskoj uspjeti srušiti zabranu održavanja koncerta. Napisali su i slijedeće: „*Mnogi od oko stotinu tisuća Hrvata i njihovih potomaka u Švicarskoj tom zabranom su oštećeni i razočarani. Osjećamo da ona nije u duhu dosegnute europske uljudbe ni demokracije, a šteti ugledu same Švicarske. Ovdje se radi o zabrani osnovne slobode kretanja i bavljenja svojim pozivom, a bez igdje ikakva sudskog procesa ili presude pripadniku jednoga drugog naroda.*“

Thompson je nedavno nastupio s velikim uspjehom u Švicarskoj, kao što je i Josip Šimunić s filmom Jakova Sedlara o njemu doživio velike uspjehe među Hrvatima u SAD, Kanadi i Njemačkoj. Prije šest godina Thompson nije mogao nastupiti u Švicarskoj. Evo kako sam počeo svoj govor na prosvjedu ispred Švicarskog veleposlanstva 9. listopada 2009.:

Nema dvojbe da je zabrana ulaska Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku i Europsku Uniju poruka svima nama. Njihovo obrazloženje počinje konstatacijom kako je on “jedan je od najuspješnijih i najpopularnijih pjevača hrvatske glazbene scene”. Očito nam poručuju: Kakav je vaš najpopularniji pjevač – takvi ste i vi. Mi njima odmah kažemo: Hvala vam! Kamo sreće da smo svi kao Marko Perković Thompson!

Sam tekst obrazloženja je doista nešto sramotno:

“Poznat je postao 1991. s pjesmom ‘Bojna Čavoglave’. Ta pjesma ima za temu borbu protiv pripadnika srpske paravojske za vrijeme građanskog rata u Hrvatskoj (.) PERKOVIĆ Marko hrvatski je folk-rock pjevač čije pjesme djelomice sadrže dijelove teksta koji veličaju ratne zločine i genocid. Slovi za predstavnika ultranacionalističkog svjetonazora koji se nastavlja na fašističku prošlost Hrvatske. Tako on u pjesmi ‘Bojna Čavoglave’ pjeva o tome da na Srbe treba bacati bombe i pucati u njih iz pušaka te da sve Srbe treba razbiti šakom.”

Ovo zadnje ne postoji u toj pjesmi, ali je zanimljivo to njihovo izjednačavanje srpske paravojske sa svim Srbima, zar ne?

Tu je još i najmanji problem što oni velikosrpsku agresiju na Hrvatsku nazivaju građanskim ratom. Mnogo veći problem je što njihov tekst, kako bi to rekao predsjednik Mesić, koketira s neonacizmom. Naime, oni su svjesni da je ‘Bojna Čavoglave’! pjesma iz rata, ali ako u takvoj pjesmi kažeš da će se Hrvati braniti tako što će na one koji ih napadaju bacati bombe ili pucati iz pušaka onda veličaš ratne zločine i genocid. Time nam Švicarska, koja se obogatila i zahvaljujući – kako kaže Milan Ivkošić u “Večernjem listu” – “neizmjernim svotama novca nagrađenog na krvi, na strašnim nesrećama i Židova i podosta drugih naroda, pogotovo afričkih, azijskih i južnoameričkih” poručuje da smo genocidan narod. Sama hrvatska obrana od velikosrpske agresije njima je ratni zločin i genocid...

Poznata je Čosićeva tvrdnja kako je laž najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti. Njome se očito moraju koristiti i svi oni koji podržavaju velikosrpsku politiku – oni koji zastupaju Srpsku Hrvatsku.

Zašto mogu biti tako uspješni oni koji zagovaraju Srpsku Hrvatsku, a možda i Srpsko-hrvatsku Hrvatsku pokazuje ono drugo pismo dano u ovoj knjizi koje je napisano povodom najave zabrane knjiga i istraživanja kojima je cilj istina.

Poslao sam ga mnogim kolegama u HAZU. Mnogi nisu odgovorili, a negativan odgovor jednog od neosporno državotvornih akademika doista me je iznenadio. Čini mi se da odgovor objašnjava i mnogo toga u današnjoj Hrvatskoj, pa i to zašto na izborima oni koji su svoju politiku zasnivali i još uvijek zasnivaju na lažima o Jasenovcu uopće postoje u RH.

Poštovani i dragi kolega Pečariću!

Vaše pismo jako me je zaokupilo jer je pitanje doista vrlo važno. Sa svime što pišete o nužnoj slobodi istraživanja u potpunosti se slažem i postavljam se uz Vas.

Ipak to pismo neću supotpisati jer se ne slažem ni sa kakvim umanjivanjem ili ublažavanjem Jasenovačkih zločina. A Vaše pismo ne može biti shvaćeno drukčije nego kao pokušaj takva ublažavanja, bar ne može kod nas.

Bio sam živ i svjestan kad se to događalo i stoga znam, da je to bio samo užasan zločin i ništa drugo.

S kolegijalnim pozdravima i dobrim željama, lijepo Vas pozdravljam.

Odgovorio sam ovako:

Poštovani i dragi kolega ...,

Zahvaljujem na odgovoru, mada nisam razumio kako se može uopće koristiti termin ublažavanja za nešto što je neistina.

Ali Vi ste stariji pa valjda znate da se u komunističkoj Jugoslaviji lažima napuhavala priča o Jasenovcu (iskopano je manje od 500 ostataka žrtava) kako bi se osiguralo da Sava ne potekne uzvodno.

Pogledajte u novom broju Hrvatskog tjednika (poslije terorističkog napada) razgovor s tajnikom društva čiji je otac Srbin kao dijete s Kozare prošao Jasenovac, a koautor je napadnute knjige koji tvrdi i u naslovu kaže:

Jasenovac je veća ljaga na Titovoj Jugoslaviji, nego na Pavelićevoj Hrvatskoj.

Malo mi je i neobičan Vaš iskaz: "ne slažem ni sa kakvim umanjivanjem ili ublažavanjem Jasenovačkih zločina". Mi tražimo, sučeljavanje dvije strane, a ovakva Vaša tvrdnja implicira da znate kakav će rezultat biti.

Naravno, zahvaljujem se što ste se uopće javili.

Mnoge kolege nisu. Valjda zato što je zabrane najavio posebni savjetnik za kulturu predsjednika Vlade.

Nedavno je g. Igor Vukić dao i sjajan intervju „Vijencu“, koji obavezno treba pročitati svatko tko želi doznati istinu o Jasenovcu. Evo samo jedne „sitnice“ iz tog razgovora:

Je li točan podatak o 10.700 ubijenih u 1941. godini?

Ja sam s ocem, jasenovačkim logorašem, išao u muzej i kustosa pitao kako je moguće da na sadašnjem jasenovačkom popisu – gdje je popisano 83.000 navodnih žrtava – za 1941. stoji 10.700 imena ubijenih, kada dvadesetak tadašnjih zatočenika tvrde da u logoru nije bilo više od 1200 ljudi? A logor nije bio i na desnoj obali Save, gdje je živjela moja rodbina.

I što je kustos odgovorio?

Rekao je da su vjerojatno bačeni u Savu. Čuvši to moj otac je rekao da je Sava te zime bila zaleđena pa se nekim danima moglo kolima prelaziti. Tada je kustos rekao da onda jednostavno nema odgovora. Hrvatska država te kustose plaća da istražuju logor i posjetiteljima daju točne, istražene i argumentirane činjenice, a ne komunističke konstrukcije koje smo slušali desetljećima.

Zapravo sam i osobno zahvalan i g. Vukiću i dr. Razumu i njihovom društvu jer su svojim istraživanjima pokazali koliko sam bio u pravu u svom odgovoru jednom američkom stručnjaku za holokaust. Pošto sam razobličio dr. Milana Bulajića i njegove laži knjigama „Srpski mit o Jasenovcu 1. i 2.“ pitao me je zašto mi u Hrvatskoj ne prihvatimo daleko manju brojku o kojoj govore otac i sin Goldstein. Rekao sam mu da je nećemo nikada prihvatiti jer nije istinita. Dapače i tu brojku s popisa navodnih žrtava Jasenovca nazvao sam „velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihailovića“.

Na kraju ostaje mi samo upitati i vas i sebe:

Hoćemo li ponovno imati hrvatsku Hrvatsku?

<http://glasbrotnja.net/kolumne-akademik-josip-pecaric/josip-pecaric-2>

O ČETVRTOM STUPU 'MOJE' HRVATSKE: AKO SVI ŠUTE, NE ĆE SISAČKI BISKUP MSGR. VLADO KOŠIĆ

Moju knjigu "Ako voliš Hrvatsku svoju" je u Mostaru 05. 12. 2014. predstavio doc. dr. sc. Marko Tokić. Tokić je naglasio (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.) da četiri stupa moje Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić. Kako sam više puta naglasio ta "moja" Hrvatska je zapravo hrvatska Hrvatska kojoj teže svi državotvorni Hrvati. Svakim danom mnogima u Hrvatskoj (a i van nje) postaje sve više jasno koliki je značaj biskupa, koji se sam sebe ponajbolje definirao naslovom svoje knjige "Biskup na prvoj crti".

Sve to se ponajbolje moglo vidjeti ovih dana. Komentirajući tekst Benjamina Tolića o zaslugi biskupa Košića za to što danas imamo mandatara vlade sam rekao:

Nemam dvojbe da je istup biskupa Košića itekako puno doprinio jer je nemoguće da iole misleći državotvorni Hrvat nije svjestan koliko on znači i njemu i bilo kojem državotvornom Hrvatu.

S prijateljima sam na šaljiv način to dalje komentirao jer se iz dana u dan pokazivalo da je to doista točno:

Josip Stjepandić:

Je li biskup Košić odlučio mandatara?

Takve vijesti iz partijskog tiska upravo prenose na HRT4.

Ako je istina, da je jedan političar konačno došao do pameti, onda se jako veselim!

Kako je lijepo slušati kad skojevci cvile!

Josip Pečarić:

Zar nisam nešto slično i ja napisao:)))

Josip Stjepandić:

To je intelektualni stupanj viši od akademika: kad te partija počne plagirati.

Marijana Petir:

Vas dva Josipa ste stvarno neumorni!!!

Josip Stjepandić:

<http://www.jutarnji.hr/obitelj-boze-petrova-tesko-je-podnijela-napad-biskupa-koscica--komunisti-su-hrvatskom-narodu-nanijeli-najvise-zla-u-njegovoj-povijesti--/1484873/>

Ovaj Yutarnji ne može prežaliti! :)))

Josip Pečarić:

"Naši svećenici, vođeni Duhov Svetim, ponekad vide više od građana. Hvala našem biskupu Košiću za hrabrosti, na poruci koju je izaslao i neka ga za to dobro blagoslovi naš Svemogući Bog."

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/komunisti-opet-u-cudu-crkva-i-biskupi-za-sve-im-krivi/>, Kamenjar

Značaj istupa biskupa Košića (Vidjet priloge) danas su komentirali i u Hrvatskom tjedniku i na portalu dnevno.hr.

Tako u BONUSu Hrvatskog tjednika nalazimo:

Msgr. Košić pravodobno upozorio Petrova

Ako svi šute, ne će sisački biskup msgr. Vlado Košić. Ne mogavši otrpjeti protunaravnu i protunarodnu koaliciju između Mosta i SDP-a, na svome je Facebook-profilu izrazio je svoje razočaranje Mostom. Kaže da to nije most, nego mostobran za spašavanje SDP-a, tj. komunista koji su hrvatskom narodu nanijeli najviše zla u njegovoj povijesti. Most je po rezultatima treća snaga na hrvatskoj sceni, ali oni žele mnogo više. Hoće biti prvi i postavljati svima uvjete. A to se zove u moralnoj teologiji preuzetnost, dakle preuzimanje kompetencija koje ti ne pripadaju. "Petrov je i nesiguran – čudne li kombinacije: psihijatar i političar! - ali posve slijep! Onaj je stari lisac, lopina i prevarant, a ovaj naivčina i zapravo – izdajica. Neka nam se Bog smiluje", istaknuo je msgr. Košić. Možda je to i utjecalo na Petrova da odustane od koalicije sa SDP-om.

Hrvatski tjednik, 24. 12. 2015.

Uslijedili su napadi svih onih koji podržavaju, kako sam nedavno rekao, Srpsku Hrvatsku ili Srpsko-hrvatsku Hrvatsku. To je danas sjajno raščlanio Marko Ljubić:

božićni detektor

BISKUP JE GOVORIO PETROVU KOJI GA RAZUMIJE A NE MILANOVIĆU!

Marko Ljubić

Biskup Košić je rekao istinu, otuda takav urlik zla u Hrvatskoj nakon njegovih riječi. Katolici u Hrvatskoj pitaju se ovih dana koliko su riječi biskupa Košića utjecale na čudesni preokret u raspletu postizborne političke drame. Antikatolici se ne pitaju previše, oni znaju. Što ne znaju – slute.

Znači li to da bolje razumiju utjecaj poruka biskupa svojoj Crkvi?

Ne.

Bolje znaju tko je žestoki, trajni, snažni i povijesno nepokoreni zid njihovim idejama, namjerama, ciljevima i htijenjima. Znaju to, jer to baštine, jer je neprijateljstvo i negacija njihov razlog postojanja, a razlog i svrha kršćanskog naroda to nije, pa se lako zaboravi

zlo i njegove ružne i slatke pojavnosti. U Hrvatskoj se danas, baš kao i unatrag pedeset godina, baš kao i unatrag dvadeset i pet godina, baš kao i unatrag petnaest godina, trajno, uporno, žestoko i brutalno vodi nekada tihi, nekada vidljivi, nekada nevidljivi rat do istrijebljena ljutih neprijatelja, zla i dobra.

A to nije uvijek, nije ni najčešće vidljivo, jer ništa nema zaboravnije od čovjeka, ništa veće od sitnice svakodnevne koja usmjerava naše živote, ništa upornije od zločeste namjere i samog zla.

Biskup Košić je ostrim riječima upozorio Božu Petrova, a zapravo svoj narod i svoju živu Crkvu. Petrova je upozorio jer je znao da Petrov i može, i zna čuti poruke ljudi oko sebe. Nije upozorio političara Milanovića, jer on ne bi bio moguć da zna čuti i prepoznati svoju ljudsku zajednicu.

Što je pogrešno rekao biskup Košić?

Ništa.

Da nije ništa pogrešno rekao, da nije nimalo preostro reagirao, najbolji dokaz su erupcija mržnje, nasrtaja, linča sa svih strana i na svim dostupnim kanalima ljudske komunikacije u našoj Hrvatskoj. Njegove riječi su imale egzorcistički učinak, pri kojima se zlo paklenski otima, trese, udara i razbija sve oko sebe u samrtnom hropcu.

I upravo tome svjedočimo na društvenim mrežama, na portalima, u medijima i s političkih govornica.

Zar je pogriješio Biskup što je rekao javno da su komunisti nanijeli najviše zla hrvatskome narodu u njegovoj povijesti?

Zar je pogriješio što je rekao da je Milanović „lisac, lopina i prevarant“ i zar je pogriješio upozorenjem da je Petrov naivčina čiji koraci vode u – izdaju?

Ni u čemu nije pogriješio.

Biskup nije govorio o Zoranu Milanoviću, suprugu njegove žene, ocu njegove djece, nećijemu sinu, bratu, prijatelju. Biskup je govorio o političaru Milanoviću.

Zar nije političar Milanović „lopina, lisac, prevarant“?

Zar nekoga zdrava razuma, čistoga srca i kršćanskoga morala, nekoga bez straha i pomanjkanja samopoštovanja pred zaglušujućom tutnjavom brisanja i trganja naših korijena i zamagljivanja naših putova, treba podsjećati da je sve to na žalost surovo točno, kao što je često surova istina, kao što je u konačnici surov križ, koji svijetli pred kršćanima. Križ nije prihvatljiv i lijep zbog stravične smrti na njemu, već zbog simbolike žrtve Raspetoga.

Biskup je rekao istinu, otuda takav urlik zla u Hrvatskoj nakon njegovih riječi.

Biskup Košić je prije svega postupio kao biskup Katoličke crkve, točno na autentičnom tragu i učenju Evanđelja, na nauku naše katoličke vjere.

Ni više ni manje.

Tko se srami toga, tko je spreman zanemariti u ime krivotvorene i umjetne kulture laži kao esencije dijaloga, odnošenja između ljudi u uređenome društvu, u hrvatskom društvu, spreman je ne tražiti istinu u svome srcu i duši, odustati od Biskupa.

Biskup Košić je više puta pokazao da nije trgovac, da nije farizej, da nije spreman skrivati svoje ljudske i kršćanske stavove i načela, te da nije spreman u ime lažnog civilizacijskog sjaja, odreći se Isusova nauka i svoje vjere, a još manje poruke svojoj Crkvi.

To je njegova dužnost danas i ovdje, a ne kako antikatolici koji se imenuju ateistima, humanistima, građanima, europejcima, internacionalistima, promicateljima ljubavi i

dobra, ravnopravnosti, povlačenje u zatvorene prostore, zagovaraju, nasrću i traže – odustati od žive Crkve u ime lažne „nebeske crkve“. Biskupi ne bi trebali postojati kada bi njihovo poslanje bilo ono što priželjkuju i još od vremena Isusa Krista, nasiljem pokušavaju postići neprijatelji i lažni proroci antikršćanskih silnica.

To je potpuno odvajanje svećenika od života i iz života, od društva i čovjeka u nekakav apstraktni nebeski prostor, izvan utjecaja i vrednota Božijeg naroda i žive Crkve.

Biskupi su biskupi i svećenici na zemlji, u Hrvatskoj, a ne na nebesima, jer tamo je jedini biskup, jedini arbitar, jedini – svemoguć Bog.

On je nagrada biskupu za djelovanje na zemlji, zbog toga slavimo i Božić, jer je poslao svoga Sina među ljude potvrđujući trajno upravo ovo što radi biskup Vlado Košić.

Milanović političar je i lopina, i prevarant, i lisac po definiciji, jer ideja koja ponižava narod, kojoj je namjera i cilj oduzeti mu osobnost, oduzeti mu ljudsko dostojanstvo i autentičnu slobodu izbora i odlučivanja, mora biti i prijetvorna, mora varati, mora biti lukava kao lisica i mora biti lopov.

Ne govori Biskup o lopovu koji će ukrasti jabuku u dućanu, novac iz banke, govori o opasnijem lopovu, koga je u zapletima suvremene civilizacije teško otkriti i primjereno moralno označiti. To je najčešće vrlo sjajan i prihvatljiv lopov, često lijep i izazovan kao grijeh, lopov koji svome narodu krađe ime, prezime, korijene, krađe mu prepoznatljivost, dostojanstvo i autentičnost bez koje niti jedna civilizacija nije nikada opstala, a kamo li se razvijala.

To je lopov koji prije svega krađe nadu, a zar ima Božića bez nade.

Kršćani vjeruju da civilizacija, da sve vrijednosti moraju počivati na ljubavi, a ne na mržnji, na dobru, a ne zlu, da je Isus put, a ne sjaj onih koji bacaju trnje po tom putu. A hrvatski narod je kršćanski narod ili ga neće biti.

Zbog tog lopovluka vrišti biskup Košić i zbog toga je njegov vrisak duboko duhovan, odvažan, hrabar, proročanski i u konačnici – evendeoski.

Košić me je podsjetio na riječi Ivana Krstitelja Herodu Antipi koji je živio u bezbožnom braku sa svojom nećakinjom Herodijadom. Upravo je to neprirodno priležništvo sa ženom vlastitog brata, koja je prije toga živjela sa svojim stricem, oštro kritizirao Ivan Krstitelj i to je bio izravan povod za njegovo smaknuće.

Nije li neprirodno priležništvo savez jednoga katolika i antikatolika koji bi trebao upravljati hrvatskim narodom, nije li to izravan put u izdaju svojih načela, svojih korijena, svoga imena i časti.

Milanović je rekao „mi“ ili „oni“.

To je njegov politički program, to je ideja koja je trebala figurativno odsjeći glavu Ivanu Krstitelju po drugi i tko zna koji sve ne put, na tlu hrvatskoga naroda, pred njegovim očima.

I što je trebao Biskup?

A što treba hrvatski narod, biskupova živa Crkva, na Herodov urlik i zahtjev njegove priležnice?

Šutjeti?

Držati glavu hrvatskome Ivanu Krstitelju dok mu je Herod odsjeca za nagradu njegovoj priležnici? Javna šutnja na histeriju i mržnju prema Biskupu je odsjecanje glave Ivanu Krstitelju.

Nije se ni Ivan blagim riječima osvrnuo na Herodova zlodjela, niti je Isus nježno postupio uništavajući trgovce u Hramu.

Biskupove oštre riječi bile su krik prijateljstva i duhovne potpore mladom čovjeku koji nema izvorne političke zastranjenosti i koji nikada nije slijedio „herode i herodijade“ u njihovim zlodjelima. Niti je ikada odsjecao „glave“ svome narodu.

Nije ni Milanović mnogi će reći.

Nije stvarno, ali jest simbolički, tisućama riječi, poruka, političkih postupaka i poticanjem na iste u svojoj blizini.

Biskup Vlado Košić je već sada prepoznatljivi simbol nove, autentične, ali i one svezremenske Stepinčeve Crkve, koja neće ni pod koju cijenu odustati od svojih načela i svojih zavjeta. I, koju će dok živi i spominje se, razapinjati.

Čak i kada u samoj Crkvi to svi ne vide.

Sudbina vizonara i proroka jest upravo to.

A svako doba treba i ima svoje proroke.

Prorok se ne može biti bez osobne hrabrosti, s kojom je na zagrebačkom aerodromu dočekao osuđenoga Darija Kordića, prema kojemu je zlo nanovo nasrnulo nastojeći u čovjeku Kordiću ubiti duh koga nije slomio zatvor. Duh prema kojemu je, zbog nemogućnosti uništenja, trajno nasrtalo zlo, neljudsko, necivilizacijsko i nekršćansko suđenje i suci, pri kojemu osuđenik nema pravo na ljudsku i kršćansku obranu, jer je gomila držala uže prebačeno preko grane.

Biskupi ne smiju u gomilu.

Biskup ni tada nije presuđivao državama, nije si uzimao prava državnoga poretka, niti je tražio „carevo“ upravo slijedeći Isusove riječi, ali je uzimao svojom duhovnom, svećeničkom, ljudskom i moralnom obvezom stati ispred čovjeka koga cinici, prevaranti, pokvarenjaci i farizeji kamenju.

Nije lako u vremenima kada je brutalna relativizacija načela tolika, pa čak nije zaobišla ni Biskupovu subraću u crkvenim redovima, na oltarima i propovjedaonicama, primiti toliko kamenja u nebranjena prsa. Nije to ni običan duhovni i svakodnevni izraz zavjeta i vjere. To je nešto više od toga, a biskup Vlado Košić se nikada nije bojao isturiti prsa ispred svoga naroda, ispred grijешnika, žestoko se sukobljavajući s grijehom i zlom, a štiteći stvarnoga ili krivotvorenoga grijешnika. Nikada nije bježao od zaštite čovjeka u takvim trenucima.

Zbog toga osjećam ponos kao katolik zbog takvoga Biskupa i ponos kao Hrvat zbog takvoga sunarodnjaka i suvremenika.

Da, ja vjerujem, da je više od bilo koga svojom porukom utjecao na Božu Petrova.

I hvala Bogu da jest.

Je li to loše i umanjuje li vrijednost Bože Petrova?

Nikako. Upravo suprotno.

Ima li ljepšega saznanja i ljepše čestitke za Božić, kao i privilegije izreći je svojim čitateljima, što i činim uz Božji blagoslov svima.

dnevno.hr, 24. 12. 2015.

AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU... (O ČETVRTOM STUPU 'MOJE' HRVATSKE)

Naslov današnjeg predavanja, kao i moje knjige „*Ako voliš Hrvatsku svoju*“, Zagreb, 2014. uzet je iz pjesme Vicka Goluže, objavljene u časopisu CRKVA NA KAMENU, Br.7], Srpanj 2014. stranica 29:

LJUBAV

Ako voliš
Hrvatsku svoju,
Njezino ime
I njezin rod,
Sve što joj činiš
Bit će dobro,
Jer ljubav ima
Božanski kod.

+++

Ako voliš
Hrvatsku svoju,
Sve što možeš
Za nju ćeš dati,
Jer kada zemlju
Srcem ljubiš
Čistu ljubav
I tijelo prati.

+++

Ako ti ime
Hrvatsko smeta
I tvoje srce
Jugu voli,
U svojoj zemlji
Ti si stranac
Kojeg i njezina
Državnost boli.

+++

Ako ne voliš
Hrvatsku svoju
I ako si blizu,
Negdje pri vlasti,
U srcu svome

Gajit ćeš mržnju
Sprdat se njome
I samo krasti.

+++

Onaj tko Hrvatsku
Srcem ljubi,
Zlo joj činiti
Nije u stanju,
Jer će slijediti
Vlastito srce,
I ako treba,
- POGINUT ZA NJU !

Knjigu je na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti Sveučilišta u Mostaru 05. 12. 2014 predstavio doc. dr. sc. Marko Tokić. Tokić je naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Iako Tokić govori o mojoj Hrvatskoj, uostalom i dr. sc. Damir Pešorda je svom uvodu u knjigu dao naslov *Pečarićeva Hrvatska*, jasno je da oni misle na onu Hrvatsku koju sam stavio u naslovu knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb 2001. Na Hrvatsku kakvu žele svi državotvorni Hrvati.

Također, čini mi se da je dr. Tokić govoreći o četiri stupa Hrvatske govorio o četiri skupine hrvatskih ljudi koji su najzaslužniji za opstojnost Hrvatske, a dao im je imena onih najnapadanijih među njima od sluganskih političara i medija u RH i drugdje.

Franjo Tuđman je sigurno najomraženiji i najnapadaniji od onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu i predstavlja sve one koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske. Tu je sigurno i ratni ministar Gojko Šušak, branitelji...

Dario Kordić predstavlja sve one koji su stradali zbog svoje ljubavi prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Prvo poglavlje knjige govori o njegovom povratku iz zatvora. Davno sam rekao da je osuđen tako što su mu dokazali samo da je Hrvat. I to izuzetan.

Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda. O njemu sam napisao dvije knjige; s Matom Kovačevićem *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008. i *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012. Nadam se da u tom stupu pripadam i ja sam.

A biskup Košić predstavlja Crkvu u Hrvata. Crkva je stalna meta 'hrvatskih' ljevičara, a posebno biskup Košić.

Ovu tribinu organizira Hrvatsko katoličko društvo prosvjetnih djelatnika pa vjerujem da se danas trebam posebno osvrnuti na taj četvrti stup i posebno na biskupa Košića. Otud i drugi naslov ovog predavanja: *O četvrtom stupu 'moje' Hrvatske*.

Prof. dr. Zdravko Tomac, kaže u svom predgovoru knjige:

Druga bitna ličnost nove Pečarićeve knjige sisački je biskup dr. Vlado Košić (prva o kojoj je pisao prof. Tomac je Dario Kordić, op. JP). U mnogo tekstova u ovoj knjizi Pečarić piše o biskupu Košiću kao velikom humanistu i domoljubu koji, slično Pečariću, ne kalkulira, koji se bori za istinu, koji se bori za prava svakog čovjeka bez obzira što je svjestan da će od mnogih doživjeti strašne napade.

Među vama sigurno ima pripadnika sva četiri stupa, a biskup Košić piše i govori o svima. Naravno posebno o našim braniteljima. Tako je napisao i predgovor moje knjige: *Vukovar i njegov stožer, Zagreb, 2013*. U samoj knjizi je dano i biskupovo pismo napisano poslije agresije na Vukovar i nasilnog postavljanja ćirilinih ploča u našem gradu simbolu Domovinskog rata:

Poštovani Akademike,

Sve same tužne vijesti: smrt Zvonka Bušića i postavljanje ćirilinih natpisa u Vukovaru. Gospođa Renata Pernar mi piše da „Stožer za obranu Hrvatskog Vukovara vapi za mojom riječju“. Ne znam što bih drugo mogao reći nego da im dajem svesrdnu podršku i da sam zgrožen brutalnošću vlasti koja pokazuje toliki raskorak od osjećaja svoga naroda. Po ovom vukovarskom bih događaju sad mogao slobodno reći da ova vlast nije samo „odnarođena“, kako sam ju nazvao kad je ukinula pokroviteljstvo Sabora nad komemoracijom tragedije u Bleiburgu, nego što više – ova je vlast očito protunarodna! Ona naime ide direktno protiv našeg, hrvatskog naroda, gazi ga i ne poštuje nikakve primjedbe niti opravdane zahtjeve. Svakako, ako postoji i mala opravdana sumnja da podaci o trećini građana grada Vukovara kao pripadnicima srpske manjine nisu točni, nije se smjelo ići s tim. Drugo, zar Vukovar ništa ne znači ovim našim vlastodršcima, zar su oni na pozicijama srpskih osvajača? To je nečuveno u svijetu, toga nigdje nema. Nije čudo da Zvonko Bušić nije mogao više živjeti u takvoj Hrvatskoj, koja postaje – kako rekoh prije godinu dana u Gvozdu – Protuhrvatska! A ne samo Zvonko, toliko branitelja koji su podigli ruke na sebe, kažu više od 1.700. Tko za njih pita? Daj nam, Bože, samo snage da se sve ovo dobro završi, da nitko ne strada i da ova protunarodna vlast već jednom ili prizna svoje pogreške - kao u slučaju lex Perković – i promijeni svoje djelovanje ili odstupi.

Biskup je sudjelovao i na predstavljanju te knjige u Zagrebu 11. 12. 2013. . Njegov govor dan je u mojoj knjizi koja zapravo predstavlja nastavak na knjigu o Vukovaru i njegovom stožeru *Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Zagreb, 2014.*). Biskup kaže:

Najprije bih rekao da mi je velika čast biti ovdje večeras sa svima vama – koje sve od srca pozdravljam, na prvom mjestu Vas, dragi akademike Pečariću, također hrvatske generale Mladena Markača, g. Domazeta-Lošu, g. Lukića i Tomu Medveda te domaćina gosp. J. Klemma, kao i sve hrvatske branitelje, kojima dugujemo slobodu naše Domovine, gđu Karolinu Vidović Krišto, sve Vukovarce i branitelje Vukovara, g. Tomislava Josića i g. Vladu Iljića te članove Stožera za obranu hrvatskog grada Vukovara i sve vas, sudionike ove večeri – čuti vaša promišljanja i podijeliti s vama svoja razmišljanja o ovoj knjizi, ali

i o Vukovaru i njegovu Stožeru. Vukovar je za mene uvijek bio grad posebnog pijeteta – kao što su to i naša povijesna mjesta poput grada Zrina, uništenog 1943. ili Gvozdanskog, kojeg su branili 1578. hrabri hrvatski vojnici i u toj obrani junački svi do jednoga izginuli. Vukovar je poput Sigeta, koji je branio "moj" Nikola Šubić Zrinski 1566. – rekao sam za hrvatskog junaka, branitelja Sigeta da je moj, jer je rođen 1508. u Zrinu, župi moje Sisačke biskupije. Vukovar je naša suvremena epopeja, mjesto stradanja ogromnih razmjera, budući da je na nj navalila ogromna mržnja i vojna mašinerija, ali i mjesto ogromne ljubavi iskazane u snazi rodoljuba koji su ga branili. Pred tom žrtvom stojim bez riječi, u dubokoj molitvi za sve koji su poginuli, kao i za sve koji su u toj obrani izgubili svoje zdravlje bilo tijela bilo duše, koji su doživjeli neviđena poniženja, zatvore, silovanja i progonstvo te – konačno nerazumijevanje i stalno uskraćivanje osnovnog poštovanja društva, a na kraju i službene države, sve više i više – do eskalacije krize s postavljanjem dvojezičnih odn. dvopismenih ploča u Vukovaru počam od 2. rujna ove god. na dalje.

Ne mogu a da se ne spomenem prvog predsjednika RH i jedinog pravog hrvatskog državnika dr. Franju Tuđmana, čija je 14. obljetnica smrti bila jučer. Samo bih istaknuo kako mi je neshvatljivo da se od 2000. godine njega ne samo zaobilazi, nego se nasilno i smišljeno provodi i tzv. detuđmanizacija. Zato je državni vrh ignorirao njegov grob, pa i jučer, kao i druge njegove obljetnice i nije mu želio iskazivati nikakvo poštovanje, premda je narod plebiscitom njega i birao i doživljavao ne samo formalno prvim predsjednikom nego i stvarno nacionalnim liderom. Tu se opet nalazim pred enigmom kako je to moguće da naš narod ide – štono se veli – drumom, a naši političari šumom. Mislim da dok ne bude Tuđman poštovan tako da mu na grob dolaze ne tek stranačke delegacije nego najviše državne delegacije, neće biti sreće za našu državu i naš narod.

(...)

Kad spominjem "svetinje", tada ne mislim na svece Katoličke crkve, već na ono što je narodu sveto i veliko, što mu je neophodno, što ne želi i ne može dovoditi u pitanje, ne želi li dovesti u pitanje sam sebe i svoj identitet, svoju prošlost, sadašnjost i budućnost.

Jedna od takvih svetinja je nesumnjivo obitelj. (...) Naš kardinal Bozanić rekao je, nakon susreta s Papom koji je izrazio zadovoljstvo što je ustavno zaštićen brak u Hrvatskoj, kako je bio iznenađen da je institucionalna vlast bila protiv toga – citiram: "kršeći tako neutralnost države". I za to nitko ne odgovara! No ipak, narod je pobijedio i on sada ima tu svijest da može izvojevati pobjedu usprkos nemoralnim političarima, usprkos veleizdajicama i prodanim dušama.

Jednako se tako na žalost događa i sa svetinjom koje se zove Vukovar. Vukovar je neviđena epopeja, Vukovar je naša suza najgorča, Vukovar je naša rana nezacijeljena, Vukovar je naš ponos i naša najveća nacionalna svetinja. I što ovi bezdušnici uradiše od njega? Umjesto da vidaju rane, umjesto da pomažu i organiziraju čitavu Domovinu da pomogne tom našem simbolu i svetinji, oni su pošli čizmom na njega. Šalju specijalne snage reda, u oklopnim odijelima, sa štitovima i kacigama, oboružane dugim cijevima, da kao neki agresori napadnu. Koga? Hrvatske branitelje. Gdje to? U Vukovaru! Bože, smiluj se ovoj jadnoj bezdušnoj vlasti i istrgni im mač iz ruku, jer njime mogu ozlijediti djecu, njime mogu raniti majke, njime mogu oskrvniti duše čiste i malene, Bože, njime mogu onečistiti i upropastiti sebe. Ne dopusti da se to dogodi!

Vjerujem da će ova knjiga, i ovaj naš večerašnji skup pomoći da se ne dogodi daljnje ponižavanje Vukovara, a to znači cijele Hrvatske, to znači svih Hrvatica i Hrvata, svih

ranjenih duša u ovoj napaćenoj zemlji.

U analizi stanja i događaja, pitamo se: gdje su bili i što su rekli, činili i radili pojedinci i ustanove ove zemlje kad se tako bezdušno pokrenula nova agresija na Vukovar. To bi se pitanje moglo postaviti i s obzirom na događanja oko agresije na obitelj. Prozivam institucije ove zemlje i pitam ih: zašto ste šutjeli? Vi, akademici naše najviše kulturne i znanstvene ustanove HAZU! Vi, članovi Matice hrvatske, Vi, rektori naših hrvatskih sveučilišta! Ako su mediji zaludživali naciju, skrivajući istinu i sipajući laži u uši, u oči i u duše naših ljudi koji nisu mogli znati ono što im nije bilo rečeno, zašto ste vi šutjeli, vi koji biste trebali znati i biti moralni stupovi našeg društva, vi koji predstavljate glas razuma? Jednako tako prozivam i pitam sve vas, isti imenovani adresati: zašto šutite i dopuštate da se vrši nova agresija na Vukovar? Zar nije Vukovar spasio obraz i vama, zar nije zaustavio krvožednu soldatesku koja je htjela proždrijeti i vas, zar ne osjećate zahvalnost i zar ne vidite da vas ne bi bilo bez Vukovara? Pa kako možete sad šutjeti, kako možete i dalje samo promatrati?

(...)

Zanimljivo je ovdje reći kako je ovo predstavljanje izazvalo kakvo-takvo zanimanje medija. Naime uobičajeno je da se takva okupljanja državotvornih Hrvata uopće ne prate u glavnim medijima, a – da se malo i pohvalim – pogotovo ne ona moja. Zapravo, riječi našega biskupa su ih dobro uzdrmale pa su uslijedili veliki napadi na njega. Ti napadi su se nastavili i kada je dočekaio Darija Kordića na Plesu. I o tome je dosta napisano i u knjizi *‘Ako voliš Hrvatsku svoju’*.

Međutim, brojni nastupi biskupa Košića, i drugih biskupa, kolumnista i mnogih drugih ukazivali su našem narodu da imamo vlast koja ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Tu opet moram posebno izdvojiti jednu propovijed biskupa Košića. Biskup je, naime, predvodio je u 10. 12. 2014. u svetištu Svete Mati Slobode u Zagrebu misu zadušnicu za prvoga predsjednika Republike Hrvatske dr. Franju Tuđmana o 15. obljetnici njegove smrti. Biskup kaže:

Volim razmišljati o predsjedniku Tuđmanu stavljajući ga uz bok s kardinalom Kuharićem. Dva Franje, dva diva: Tuđman kao politički vođa hrvatskoga naroda, a Kuharić kao duhovni vođa vjernika u hrvatskom narodu. Nisu slučajno njihove biste u svečanom atriju Hrvatskoga sabora.

U obimnom „Osobnom dnevniku“ Franje Tuđmana u tri sveska (VL 2011.) jedno od najčešćih imena brojnih ljudi s kojima se susretao i koje spominje ime je Franje Kuharića, koga on još zove i „Imenjaka, Imenjaković, Prvostolnik i Stožernički“ – ukupno čak 124 puta (46+52+26). A radi se o razdoblju od 1973. do 1989. godine, dakle u vremenu prije demokratskih promjena u našoj zemlji. I ne samo da predsjednik Tuđman spominje kardinala Kuharića čije je tekstove i propovijedi rado čitao, nego i piše da ga je posjećivao, da su često razgovarali, da su surađivali. Kaže na jednom mjestu: „treba pitati Imenjaka!“, a ima čestu bilješku: „bio kod Imenjaka“ i sl. Slobodno se može reći da je između dva Franje postojalo prijateljstvo koje je sve više raslo, a povezivala ih je zajednička želja da hrvatski narod konačno bude slobodan. To svjedoči i supruga Ankica u knjizi „Moj život s Francekom“ (VL 2006.), koja je i sama često posjećivala Kardinala i prenosila mu poruke svoga supruga i obratno, prenosila Kardinalove poruke suprugu Franji. Na poseban je način to bilo važno kada je Tuđman više puta bio u zatvoru zbog svojih stavova o pravu hrvatskoga naroda na samostalnu državu. I ta se samostalna država

ostvarila pod vodstvom predsjednika Tuđmana – što je kardinal Kuharić nazvao Božjim čudom. Sjećam se, to sam čuo iz kardinalovih usta, kada je rekao da je Hrvatska doživjela tri čuda: prvo je bilo da smo se obranili, a nismo imali čime – čak su nam i zabranili da se branimo; drugo je čudo bilo da je Hrvatska postala ponovno samostalna država – jer sve su sile bile protiv; i treće je čudo bilo, kako je govorio Kardinal, što su nas priznale i one države koje nas nisu željele. Dakle, tko je učinio ta čudesa? Bog! Jedini je Bog autor djela koja se čine nemoguća i zato ih mi, kada se ipak dogode, nazivamo čudesima. No, Bog uvijek uzme neke pojedince i događaje, usmjeri njihove sile i okolna zbivanja tako da se njegovo djelo, izgledalo ono ne znam kako nemoguće, ostvari. Tako je bez sumnje i Franjo Tuđman bio izabranik Božji, Božje oruđe po kojem je Bog nama Hrvatima darovao slobodu, samostalnu državu i konačno ispunjenje vjekovnog sna, da živimo u samostalnoj domovini, kao svoji na svome, bez tuđih gospodara. To čudo ostvario je Bog po prvom predsjedniku i vrhovniku Franji Tuđmanu, to je čudo bilo moguće uz suradnju tolikih branitelja i hrabrih ljudi koji su svoj život i zdravlje spremni stavili na raspolaganje za to djelo, to se čudo ostvarilo zbog jedinstva čitavoga naroda koji je stajao sa svojim predsjednikom u istoj želji i istom naporu. Bili smo svi tada kao jedan. I oni koji su okruživali Predsjednika, političari, zatim intelektualci, profesori, liječnici, odvjetnici, radnici i seljaci, i naši branitelji na linijama obrane Domovine, i njihove žene i majke s krunicom u ruci i s molitvom na usnama, sinovi i kćeri branitelja u htjenju da se izbori sloboda i pokaže pravo lice našega naroda, toliki mladi i stari – svi smo bili jedno.

Mislim da je to potrebno danas istaknuti jer smo nakon smrti prvog, i mogu reći citirajući akademika Josipa Pečarića – do sada i jedinog pravog hrvatskog predsjednika, svjedoci neprestanog rastakanja onoga što je njemu bilo na srcu kao najveća svetinja – a to je hrvatska domovina. Zašto kažem da je predsjednik Tuđman bio ne samo prvi nego i jedini pravi hrvatski predsjednik? Jer on je volio svoj narod, živio je za njega i za njegovu slobodu. Označio sam u njegovu dnevniku, na Uskrs 15. travnja 1976. riječi koje je zapisao Franjo Tuđman, nakon što je pročitao uskrsnu poruku nadbiskupa Franje Kuharića pod naslovom „Trinaest stoljeća uskrsne nade“. On je zapisao, zapravo uskliknuo: „O puče moj, kad će te tvoja uskrsnja nada izbaviti križnih muka!“ (I, str.257) Tako je on osjećao muke svoga naroda svojima jer je bio jedno sa svojim narodom, želeći mu konačnu slobodu i mir poslije toliko trpljenja.

Gđa Zdravka Bušić, šefica kabineta predsjednika Franje Tuđmana, izjavila je o pokojnom Predsjedniku ovo:

„Ja nikad nisam vidjela čovjeka da je toliko, toliko mnogo puta bio suznih očiju. Skoro uvijek. **Imala sam osjećaj, dok je bio rat, da je on vječito imao pune oči suza.** Jednostavno kao da je to bilo jedno stanje... on je imao tu silnu empatiju i osjećao je za svakog izgubljenog čovjeka, ratnika, onu ženu patnicu, izbjeglicu...“ (film **"Sasvim nepoznati Tuđman"** redatelja Miljenka Manjkasa; VL 18.11.2014.).

Ovako je predsjednik Tuđman mogao reagirati jedino zato jer je volio svoj narod! Sjećamo se svi kako je predsjednik zaplakao od ganuća poslije prvih demokratskih izbora, kad je 30. svibnja 1990. bio uzdignut hrvatski barjak bez zvijezde, a s hrvatskim grbom, na Trgu sv. Marka pred Hrvatskim saborom!

(...)

Također nije moguće ni u jednoj normalnoj državi svijeta da se predsjednik stidi svoj narod zvati imenom, da mu se nikada ne obraća, kao što je to uvijek činio predsjednik

Tuđman riječima: Dragi Hrvati i Hrvatice, nego stidljivo sve nas adresiraju kao bezimene građane i građanke! Zamislite, kada bismo mi u Crkvi to usvojili, morali bismo mijenjati svoje najljepše pjesme, kao npr. pjesmu koju je volio i sveti Papa Ivan Pavao II. „Zdravo Djevo“ – u kojoj kličemo Mariji: „Kraljice Hrvata!“ Zar bismo trebali pjevati: Zdravo Djevo, kraljice građana i građanki...? Besmisleno!

(...)

Slušao sam danas na radiju vijest da je 15. godišnjica smrti predsjednika Tuđmana. Režimski mediji kažu prvo negativne ocijene a onda spomenu i nešto pozitivno, ali manipuliraju čak i predsjednikovim izjavama jer naveli su njegove proročke riječi, kad se vratio iz Amerike: „Nećemo dopustiti ... onima koji sve čine protiv hrvatske neovisnosti...“, a pri tome su izostavili prvi dio te rečenice u kojoj on kaže: „Nećemo dopustiti tim jugokomunističkim ostacima ...“ Kontrolirani mediji ističu da je on bio antifašist, ali prešućuju da se borio i protiv Jugoslavije i protiv komunizma! Znao je on da su Hrvatima upravo te dvije opcije nanijele kroz povijest najviše zla i zato je bio žestoko protiv njih!

Henry Kissinger rekao je predsjedniku Tuđmanu: „Gospodine Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi, za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju zasluga za svoj narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali vjerujte mi, učinit će! Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.“ I mi vjerujemo da dolazi vrijeme kada će svi normalni Hrvati i hrvatski građani priznati tu istinu i odati prvom i jedinom predsjedniku dostojno poštovanje i učiti se od njega voljeti, braniti i graditi svoju Domovinu.

*Kissingerove riječi našem Predsjedniku bile su i moto moje knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*, a zapravo iz njih izvire i naslov knjige *Trijumf tuđmanizma* tiskane 2003. u vrijeme najveće detuđmanizacije, tj. rashvaćivanja Hrvatske.*

Biskup Košić nas, dakle, podsjeća koliko je Otac Hrvatske države akademik Franjo Tuđman volio svoj narod. On je i stvarao i obranio državu idejom o pomirbi. Koliko je bio veliki pokazuje i činjenica da je 1993. u Komisiju za žrtve rata među mnoge uglednike uvrstio i mladog asistenta s Pravnog fakulteta mr. sc. Iva Josipovića, čiji je otac bio predsjednik partijske komisije koja je odlučivala o sudbinama ljudi, pa i o Tuđmanovoj, poslije Hrvatskog proljeća. A Ivo Josipović nikada nije prihvatio ideju pomirbe, pa je čak u osvajanje predsjedničkog mandata išao s parolom tzv. Nove pravednosti, za koju mu je uzor bio njegov otac. Ideal Nove pravednosti je dakle bio desetak tisuća progonjenih Hrvata. Treba li spomenuti da je Josipović bio veliki zagovaratelj Suda u Haagu uvjeren da će osuditi naše generale iako je kao profesor na Pravnom fakultetu trebao prije američkog sudca Merona znati da su njihove optužbe bile nerazumne. Pogotovu ako znamo da sam i ja, kao netko tko nije pravnik, nazvao odmah suludim, čemu se priklonio i biskup Košić.

Očito je kako gornja propovijed biskupa Košića daje bit i ovog predavanja i istoimene knjige koja se i pojavila u pravo vrijeme – uoči predsjedničkih izbora. Izbori su se i odvijali u znaku tog naslova.

Primijetiti ću da ne dvojim u tome da su mnogim našim ljudima u potpunoj medijskoj blokadi pomogla i etička osuda Josipovića za veleizdaju od strane HNESA, kao i optužbe za veleizdaju Mesića, Pusičke i Pupovca. Sigurno su i one mnogima pomogle da razaznaju tko ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu.

Evo jednog svjedočenja o Josipovićevom ponašanju Biskupa Košića s predstavljanja knjige prof. dr. sc. Zdravka Tomca Crveni predsjednik u Zagrebu, 28. 10. 2014.:

Kada sam, kao predsjednik komisije Iustitia et pax HBK, 2011. pozvao na molitvu za pravednu presudu generalima A. Gotovini i M. Markaču, tada se on oglasio izjavom da sudu u Haagu neće pomoći molitva nego pravosuđe. Ja sam mu osobno elektronskom poštom poslao kratko pismo gdje sam ga zamolio da ne vrijeđa vjernike u RH, jer osim njega i onih koji ne vjeruju, u RH ima i građana koji vjeruju u moć molitve. Njegov je odgovor bio da on nije želio vrijeđati, ali da treba shvatiti da nije samo molitva dovoljna. Moj je odgovor na to sadržavao pouku o smislu kršćanske molitve koja nije odvojena od života i djelovanja, nego naprotiv potiče na djelovanje i život čini prožet Bogom i njegovom voljom. U ovom dakle slučaju sadašnji predsjednik pokazao se kao čovjek koji ne cijeni molitvu. No, u drugim slučajevima moglo bi se pomisliti da on poštuje molitvu i one koji mole, budući da se često pojavljivao na misama, na hodočašćima, pa i jednom (mislim prije 3 godine) na molitvi za mir „U duhu Asiza“, koja je molitva bila održana i jučer (27.X.2014.) u crkvi sv. Franje na Kaptolu, gdje su bili predstavnici: Židova, muslimana, pravoslavnih, evangelika, reformiranih, baptista i katolika. Dakako, pitanje je s kojim motivom tko sudjeluje.

Tada je doista i sudilo pravosuđe koje je sudac Meron i nazvao nerazumnim, označivši tj. definirajući takvom cijelu pravnu znanost kako je tumači i primjenjuje profesor Josipović. A to je bila 8. točka svojevrstne biskupove nadopune HNES-ove osude Iva Josipovića za veleizdaju.

Od posebne važnosti je bila Poruka biskupa HBK za te predsjedničke izbore u kojoj se kaže:

Predsjednik/predsjednica, kao „prvi čovjek hrvatske države“, pozvan/a je voljeti svoj narod, pružati primjer zdravoga domoljublja, poštujući simbole i znakovlje hrvatskoga nacionalnog identiteta i sprječavati rasprodaju nacionalnoga bogatstva.

A kardinal Bozanić će:

Zato bi neodaziv na birališta značio ozbiljno zanemarivanje, a – budući da se radi o općemu dobru – u stanovitoj mjeri i grijeh propustom.

Također spominje i domoljublje:

Svojim ugledom i ulogom, osoba koja obnaša tu časnu službu pozvana je prednjačiti iskrenim domoljubljem.

Zapravo samo spominjanje ljubavi prema svom narodu i svojoj državi, odnosno domoljublje kao nešto što treba imati predsjednik pokazuje svakoj iole inteligentnijoj osobi da u Hrvatskoj nešto nije normalno. Zar bi bilo gdje u svijetu Biskupska konferencija tražila tako nešto što se podrazumijeva samo po sebi. Da, samo u Hrvatskoj mogu se kandidirati pa i pobijediti na izborima oni koji ne vole ni svoj narod ni državu svog naroda. Znamo kako su izbori završili – porazom onoga koji je postao simbolom čovjeka koji ne voli svoj narod i svoju državu, čovjeka koji se do zadnjega trenutka zalagao za povlačenjem tužbi za genocide samo zato da se ne bi dogodilo to da se u presudi Srbija osudi za agresiju u cilju stvaranja velike, etnički homogene Velike Srbije s elementima genocida u tim nastojanjima.

Moja knjiga Propade im crvena Hrvatska, Zagreb, 2015. zapravo upozorava da je praktično propala želja jugo-komunista za uspostavu neboljševičke Hrvatske, ili Crvene

Hrvatske, kako je najavio Josipović u prvoj predsjedničkoj kampanji. Na njenoj uspostavi radili su svo vrijeme. Uspjeli su s lustracijom hrvatskih domoljuba u mnogim ustanovama I, skoro u potpunosti, u glavnim medijima. Ali kada im to nije uspjelo na predsjedničkim izborima, kada su uvjerali mnoge u 80-postotnu popularnost njihovog kandidata, nikoga više ne mogu uvjeriti da mogu zadržati vlast u Saboru.

Uz Crkvu, najveća smetnja su im branitelji, posebice Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i stopostotni ratni invalidi iz Savske 66. Otud divljački nasrtaj na branitelje u crkvi sv. Marka, ili kako ga je opisao hvarski biskup Slobodan Štambuk *hrvanje između policije i naših branitelja i onda u tom trenutku događa se divna uloga crkve - svećenici staju između jednih i drugih*. A zapravo to je bio napad na Vatikan. Kao u Vukovaru i sada pokazuju mržnju prema onima koji su stvorili njima nevoljenu državu. Prema onima koji su pokazali da njihov voljeni JB Tito nije bio u pravu kada je tvrdio da će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati dobiti svoju državu. Zapravo sve ono što je biskup Košić govorio za napad na branitelje u Vukovaru možemo doslovno prenijeti i za ovaj napad. A biskup Košić je govorio i o tom njihovom napadu. U homiliji na Tijelovo, Sisačka katedrala, 4. 06. 2015. biskup je rekao:

Treba spomenuti još jedan neobičan događaj koji graniči s apsurdom u ovoj zemlji. Bivši predsjednik države osnivajući prošle nedjelje novu stranku pozvao je da se više ne dijelimo na one koji su 1941., 1971. i 1991. bili na suprotnim stranama. Čini mi se da je i ova izjava prošla bez posebnih komentara u hrvatskoj javnosti, a zapravo je veoma zabrinjavajuća i posve neprihvatljiva. Doista, s Drugim svjetskim ratom trebalo bi već jednom završiti i ne dijeliti naše hrvatsko društvo, no ta se stranica može zatvoriti jedino nakon što se o svim događajima i neistraženim zločinima ustanovi i prizna puna istina! No, posve je neprihvatljivo da se izjednače oni koji su u hrvatskom društvu 1991. branili Domovinu i oni koji su ju napadali, ubijali civile, palili kuće, razarali crkve. To izjednačavanje je i dovelo do prosvjeda branitelja, ratnih invalida u Savskoj 66! Pa gdje to ima na svijetu da država jednako kao i njezine branitelje nagrađuje mirovinama i zaštitom svih građanskih prava one koji su tu istu državu oružjem rušili i činili brutalne ratne zločine!? Kako ne zaključiti da postupanje ovakve vlasti, onih koji se vode ovim načelima, nije protunarodno i protuhrvatsko?! To već jednom mora prestati! Naši branitelji imaju svoje dostojanstvo koje se ne smije dovoditi u pitanje ovakvim izjednačavanjem, po kojemu – kako pišu neki poznavatelji – preko 150 tisuća pripadnika oružanih pobunjenika protiv RH sada od te iste države prima vojne mirovine. To je znak nepoštivanja vlastitog dostojanstva i flagrantnog nedostatka poštovanja domovine i onih koji su za nju dali živote, zdravlje i podnijeli najteži teret za njenu slobodu.

Najzaslužniji što policajci nisu do kraja izvršili zločin na teritoriji države Vatikan, dakle u crkvi Sv. Marko pater Ivan Ike Mandurić dao je intervju u Hrvatskom tjedniku, 11. lipnja 2015. iz kojega ćemo izdvojiti samo jedno pitanje i njegov odgovor:

Još ima onih koji tvrde da im nisu jasni ciljevi prosvjeda. Bili ste hrvatski branitelj pa kako gledate na prosvjed?

Nisam zastupnik branitelja, ali kao branitelj mogu reći što osjećam. U Hrvatskoj se nije dogodila sloboda. Hrvati nemaju Hrvatsku. Problem Hrvatske je u njezinu manjku dostojanstva. Hrvatska se borila za slobodu, ali ne samo za to, nego i za dostojanstvo koje je jamstvo slobode. Kad dostojanstva nema, onda je sve krhko.

Ako nema samopouzdanja, samopoštovanja, sve je krhko. I onda bi se ponovno mogao dogoditi neki novi rat, neka nova izdaja nacionalnih interesa, neka nova predaja. Ako nema ljubavi prema sebi samome, prema svome narodu, i ako nema poštivanja i samopoštovanja tog naroda, onda bi se moglo ponovno dogoditi devastiranje hrvatskih vrijednosti itd. A ono se očituje u poštovanju Domovinskoga rata, ugledu Domovinskoga rata i poštovanju branitelja. Branitelji koji su se borili za Hrvatsku ne mogu mirno gledati kako pobjeda u Domovinskom ratu kopni i kako dolazi u pitanje sve ono za što su se borili. U tome smislu oni žele da se nekako javno što jasnije ističe što je za nas Domovinski rat značio i koliko je vrijedio te da se to očituje kroz odnos prema braniteljima. To je ono što traže. U biti samo žele da Hrvatska bude ponosna nacija, ponosna na svoje branitelje, na pobjede, i da tako uči svoju djecu, nove generacije. Ako se to ne bude činilo, ponovno će Hrvatska biti ugrožena i to oni ne mogu dopustiti.

Danas je vidljivo da su kukurikavci shvatili da je većina naroda prepoznala da ne vole svoj narod i svoju državu pa pokušavaju uvjeriti glasače kako oni oduvijek vole i hrvatski narod i hrvatsku državu.

Međutim, nisu još shvatili da trebaju pažljivije pročitati što im je Crkva u Hrvata poručila pred te izbore u svezi s braniteljima.

Nisu razumjeli što je HBK mislila kada je poručila vjernicima:

U tome smislu, od iznimne je važnosti da se predsjednik/predsjednica Republike zalaže i za iznošenje cjelovite istine o Domovinskom ratu te gaji poštovanje prema svim hrvatskim braniteljima zauzimajući se za ostvarivanje njihovih pravednih zahtjeva.

Odnosno nisu naučili što znače riječi kardinala Bozanića:

Osoba na čelu hrvatske države u tom je smislu nositeljica identiteta Hrvatske, promicateljica njenih vrijednosti u Domovini i svijetu, širiteljica istine o njenoj prošlosti, osobito o žrtvi koju je Hrvatska podnijela na putu do slobode, kako zbog strahota totalitarizama dvadesetoga stoljeća, tako i zbog strašne agresije na Hrvatsku u Domovinskom ratu, kada su obranom Domovine postavljeni temelji naše suverene hrvatske države.

Zbog toga je važno da predsjednik/predsjednica ne zaboravi hrvatske branitelje i ljudske žrtve, misleći pritom na stradale u Domovinskom ratu i na njihove obitelji, na one koji se vode kao nestali, na silovane i na zatočene.

Da, nisu shvatili da im Crkva u Hrvata ne vjeruje. Zato ću zaključiti onako kako je i proteklo ovo predavanje: riječima biskupa Košića iz njegove uskrсне čestitke:

Međutim, mi smo znali i u težim okolnostima preživjeti, nadvladati i nemoguće i poput ptice Feniksa dići se iz pepela. Bilo je to i u vrijeme turskih osvajanja, i u vrijeme komunističke represije, a također i u vrijeme Domovinskog rata kada smo u neravnopravnoj borbi izborili pobjedu. Što je bio razlog tomu? Pa upravo naš duh, naša motivacija, čežnja za slobodom, velika vjera da Bog pomaže one koji su nepravедno u nevolji. I ta vjera nam je davala snage i pobjeđivali smo. Možda zato oni koji ne žele slobodnu Hrvatsku ne odustaju od napada na hrvatske branitelje koje na sve načine žele poniziti, od Vukovara do Savske 66 gdje ih se neprestano napada i izvrgava medijskom i političkom linču.

Zapravo ne, završit ću s jednim komentarom iz danas objavljenog razgovora s biskupom Košićem ("Da ova je vlast doista nenarodna I protuhrvatska ne po načinu izbora, nego po

vladanju”, Hrvatski tjednik, 18. 06. 2015.):

PITANJE: *Nakon posjeta pape Franje Sarajevu mediji su dosta pisali o tomu da se navodno odgađa proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca, prenosili su čak I kuloarske price da je process uspjela zakočiti SPC. Znači li to da se mnogim otvorenim pitanjima hrvatsko-srpskih odnosa dodaje još jedno?*

BISKUP KOŠIĆ: *Teško mi je odgovoriti na ovo pitanje jer nemam dovoljno podataka. Činjenica jest, i to su prenijela sredstva priopćivanja, da je patrijarh srpski gospodin Irinej poslao papi Franji pismo kojim osporava svetost blaženog Alojzija I izriče svoje bojazni da bi to moglo lose utjecati na ekumenizam I na hrvatsko-srpske odnose. No ja kao dugogodišnji ekumenski djelatnik odgovorno tvrdim da bi se to moglo dogoditi upravo u suprotnome slučaju, naime ako se kanonizacija bl. Alojzija Stepinca odgodi ili ne dogodi, upravo bi to moglo značajno poremetiti dobre ekumenske I hrvatsko-srpske odnose.*

Da, to je hrvatski biskup! Doista je bio u pravu dr. Tokić kada je za četvrti stup ‘moje’ Hrvatske izabrao biskupa Košića, zar ne?

HVALA!

Glas Brotnja, 19. 06. 2015.

Kamenjar.com, 19. 06. 2015.

**J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO
NIJE, ZAGREB, 2017.**

**THOMPSONOV ZNAČAJ
(Odgovor gđi Veri Primorac)**

Draga gđo Vera,

Zahvaljujem Vam na lijepim riječima koje ste mi uputili. S obzirom da dobivam slična pisma i od drugih čitatelja mojih poruka, to mi doista puno znači, ali i obvezuje da nastavim sa svojim radom.

slov: : ZAŠTO BI TREBALO PODRŽATI KARAMARKA?

tum: , 11 Jun 2016 18:23:56 +0200

je: ra Primorac

ma: ip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,

Ne mogu a da Vam ne izrazim osobnu zahvalnost zbog svega što ste činili i što činite. Dirnuli ste me u srce svojim obraćanjem svima nama. Zato moram od srca reći: Iskreno Vam se divim. A onda i iskreno priznati: Bili ste mnogima, od samog početka, Zvijezda vodilja koja je visoko, i iznad svih ostalih, sjala i sjaji sve do sada.

Bili ste mnogima, kada bi nam, ponekad, ""potonule lađe", svojim tekstovima, knjigama i porukama...i poticaj za dalju borbu.

Kažete kako " treba mu odati priznanje što nas je i njegova pjesma održala (mislili ste na Thompsona i slažem se), ali i dodajem:

Trebamo i Vama odati i priznanje i zahvalu.

Bili ste nam i putokaz i inspiracija za sve ono što smo mi, tek male kapi, tome mogli doprinijeti.

A Vi ste nam, vjerujte mi, svojim uradcima i osobnim angažiranjem, uvijek podizali moral i davali snage za naše djelovanje i pisanje. Pa, evo i sada, ali na jedan drugi način! Nisam bila član HDZ, moram priznati. Jer, moja jedina stranka uvijek je bila- Hrvatski narod. Ma gdje bio.

Ali, sada, kao što i Vi naglašavate, treba biti uz Karamarka. Treba spriječiti "antifašističke" vampire da se ponovo vrate na vlast i da nam ponovo piju krv i žive na našoj grbači.

Zbog toga sam se odlučila, baš sada, učlaniti u HDZ, iako pod stare dane i ne baš dobrog zdravlja. Jer, ako nešto ne učinim, čini mi se da ću od bijesa-puknuti.

Ne će NAS i ne će ME- slomiti.

Zato sam, upravo zbog Vas, odlučila i ponovo pisati o svemu o čemu i treba pisati. O svim izdajicama koje su se prodavale i prodaju " za Judine škude". O svima onima koji nas krađu i rasprodaju. O svima onima koji nas žele raseliti i uništiti i moralno i materijalno. O svima onima koji nam žele nametnuti neke druge vrijednosti-i kulturne i duhovne.

Ali, ne će ići!!! Hrvati jesu trpeći, ali kada se čaša žući prelije, nitko nam tada ne može stati na put.

Nazivaju nas fašistima.

Naše domoljublje im je ustaštvo.

Izruguju se Lijepom našom.

Napadaju branitelje.

Kažu kako nam se u grudima skriva ustaška zmija.

Smeta im „Za dom spremni!

A zar netko normalan može postojati a ne biti spreman... za svoj DOM i DOMOVINU?

Lako im je bilo prije, moram priznati, manipulirati s narodom. Ali nema više!

Istina je isplivala na svijetlo dana. U velikoj mjeri, zahvaljujući i Vama i Vašoj neizmjerljivoj ljubavi i odanosti prema Hrvatskoj i Hrvatima.

HVALA VAM!!!

Iskreno i s velikim poštovanjem,

Vera Primorac

Međutim, treba uvijek voditi računa da je mali broj ljudi do kojih dopiru moji tekstovi i da se moj doprinos ne može uspoređivati s doprinosom onih koji su na javnoj sceni stalno napadani, a s druge strane su dostupni svima i svojim porukama biti uzor svim našim ljudima kojima je Hrvatska u srcu.

Što se tiče mog teksta o Karamarku ili bilo kome koga napadaju srpske sluge u RH poruka je jasna:

Kada oni napadaju nekog Hrvata – TREBA GA BRANITI. A sami sa sobom trebaju rešistiti jeste li dovoljno pametni pa razumijete zašto ga napadaju oni koji ne vole Hrvatsku ili ne razumijete.

Kmo sreće da su to shvatili mnogi državotvorni Hrvati kada je nakon prošlogodišnjeg koncerta u Kninu nastavljen dugogodišnji napad na Thompsona.

U subotu smo dr. sc. Josip Stjepandić i ja bili gosti biskupa Košića u Sisku na Thompsonovom humanitarnom koncertu. Desetak tisuća ljudi okupilo se ispred sisačke katedrale kako bi podržalo potrebite studente Biskupijske zaklade „Fra Bonifacije Ivan Pavletić“. Drugi puta u godinu i pol dana brojni Siščani i gosti pristigli iz cijele Hrvatske i ovoga su puta pokazali svoje veliko srce i želju za pomoći. Bilo je sjajno biti među tim ljudi, pogotovu što je bilo puno mladih.

<http://narod.hr/kultura/foto-thompson-pjevao-sisku-pred-deset-tisuca-ljudi-stipendije-studentima>

Meni je posebno bilo drago jer Thompsonov koncert počinje Tuđmanovim govorom, a dr. sc. Marko Tokić sa Sveučilišta u Mostaru je svojevremeno konstatirao kako moja Hrvatska ima četiri stupa: Tuđman, Dario Kordić, Thompson i biskup Košić.

Kamo sreće da su neki državotvorni Hrvati razumjeli što se događa s našom Peticijom ZDS, kojom smo branili Thompsona, „Bojnu Čavoglave“ i naše HOSovce. Kao što sam napisao u tekstu koji komentirate:

„Bilo kako bilo, tada se pokazalo kako su i državotvorni Hrvati – zbog vlasti – spremni izdati one koji su nam svojom krvlju izborili slobodu. Tada su krenuli u poraz, nastavilo se s istim ponašanjem na izborima...”

Nije im ništa govorila ni činjenica da su svi koji su nas napadali izbjegavali reći da smo našim Pismom branili Thompsona, „Bojnu Čavoglave“ i HOS.

Čini se da su sada shvatili da svi oni koji napadaju Thompsona zapravo iskazuju svoju mržnju prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Postali su – nadam se – svjesni da količina mržnje prema Thompsonovim domoljubnim pjesmama i njemu samo pokazuje koliko je Thompson velika zaprijetka srpskim slugama u ostvarenju njihovih protuhrvatskih ciljeva.

Možda su oni koji nisu ljetos branili Thompsona, „Bojnu“ i HOS razumijeli o čemu se radi sada kada je na red došla i Thompsonova pjesma „Lijepa li si“.

Predsjednica kaže

“Obožavam slušati Thompsona, a slušala sam ga često u automobilu s mojom djecom dok su bila mala”, rekla je Kolinda Grabar Kitarović i dodala da ju je pjesma ‘Lijepa li si’ uvijek podsjećala na domovinu dok je radila izvan Hrvatske.

<http://kamenjar.com/kolinda-grabar-kitarovic-obozavam-slusati-thompsona/>

Tomislav Karamarło:

‘Danas smo svi uz Vatrene. Želim vam da pokažete junačko srce i da uz gromoglasnu podršku s tribina pokažete zašto smo nogometna nacija!’ – objavljeno je na glavnom mrežnom profilu Tomislava Karamarka, a na tu je rečenicu pridružen i video clip pjesme ‘Lijepa li si’.

Miljan Brkić:

Iskrene čestitke hrvatskoj reprezentaciji na igri, Vedranu Ćorluki želim brzi oporavak od svih udaraca koje je danas primio, a navijači čekaju i na tribinama i pred ekranima nove prilike za navijanje:

“Sve bih dao da je vidim

ponosnu i lijepu k’o u snovima

sve bih dao da je vidim i opet bih spreman stao, svoj bih život dao”

Nadajmo se da je to vrlo važan ali prvi korak u ponašanju naših političara koji žele biti hrvatski političari. Mnogo je važnije kada će oni iz obrane preći u napad na one od kojih su hrvatski branitelji u Domovinskom ratu napravili „zečevima“ i one koje te „zečeve“ i danas podržavaju i služe im!

Pročitajte i kako su Hrvati Francuske stali u obranu Thompsonove navijačke pjesme ‘Lijepa li si’ (naravno, ne možemo očekivati da je to podržao tamošnji veleposlanik, pa njegov otac je počeo hajku na Thompsona prije petnaestak godina):

<http://narod.hr/clanak/procitajte-hrvati-francuske-stali-obranu-thompsonove-navijacke-pjesme-lijepa-li-si>

Zvonimir Hodak u današnjoj kolumni piše:

Druga pomalo zaboravljena tema je priglupa diverzija koja je osvanula 12. lipnja 2015. g., na travnjaku stadiona na Poljudu. Prisjetimo se uznemirujućeg ubojstva koje se ne tako davno dogodilo u Splitu kada je na Marjanu ubijena meksikanska turistkinja. Bez

značajnih tragova i što je još važnije bez vidljivog motiva splitska policija riješila je slučaj. Ubojica je već iza rešetaka. Kad pišem ovu kolumnu, točno je godinu dana od kada je neki “desničarski ustašoid” nanio veliku štetu demokratskom imidžu Lijepe Naše. Prošla je godina dana, a od nacističkog diverzanta ni traga. Naravno, logikom naših još iz Juge istreniranih medija svastiku je mogao nacrtati samo zadržati ognjištar koji, kad god dolazi kući nakon utakmice, pozdravlja sve oko sebe sa “Za dom spremni!”. Intelktualni proleter, odnosno novinari, žestoko su napali “nepoznatog junaka”, očito fašista koji je bacio sjenu na sjajne NOB tradicije nepokorenog Splita. Došao “fašist” ili nekadašnji “narodni neprijatelj” i pod okriljem noći nacrtao zloglasni nacistički znak. Jednostavno, zar ne? Upozorava me gospodin Ervin Lapena na brojne nelogičnosti pa čak i gluposti u ovoj diverziji. Motiv je danas jasan svima, osim tipovima kao što je Berto Šušak i Nada Hren. Cilj je bio diskreditirati tobožnju “ustašku zmiju” koja nesmetano plaši hrvatske antife. Nitko nije ni spomenuo da se tu radilo o tehnološki i sigurnosno vrlo složenom procesu. “Ucertavanje” u travnjak svastike velikih dimenzija da bi ona bila lako uočljiva predstavlja tehnički, tehnološki i sigurnosno vrlo komplicirani pothvat. Za to je potrebno stručno hortikulturno znanje, vještina i iskustvo, tehnička oprema i sredstva, herbicid i dovoljno vremena da se čitava operacija provede, a da bi “nacist” mogao na vrijeme nestati. Za takav sinopsis potrebna je odgovarajuća logistička potpora te sigurnosno-obavijesni uvjeti. Kad još uzmemo u obzir neosporne činjenice da je stadion na Poljudu ograđen, da postoje danonoćni čuvari, da postoji 80 nadzornih kamera i da nitko nepozvan ne može ući ni izaći, onda se može zaključiti kako se radi o savršenom scenariju koji je briljantno proveden. Sad se postavlja pitanje tko je mogao, neopažen od 80 kamera, unijeti na travnjak tehničku opremu, sredstva i posudu sa herbicidom te imati dovoljno vremena da sve to izvede i na kraju da neopažen i nesnimljen sve to iznese sa stadiona? Hrvatska se našla na naslovnicama liberalne Europe. Splitski orjunaši mogli su uz bevandu zadovoljno zapaliti duvan, a Ante Tomić, Jurica Pavičić, Boris Dežulović, Branimir Pofuk, Jelena, Rada, Sanja i slični likovi mogli su još jednom poslati u “cijeli svijet” poruku kako njihov antifašizam treba braniti i hraniti dodatnim eurima kako bi se ovi ovdje idalje borili za ljudska prava i demokraciju. Danas je 12. lipanj ljeta Gospodnjeg 2016.g., a tko je zamislio i realizirao antihrvatsku diverziju na Poljudu ne znamo i vjerojatno nikada nećemo ni doznati? Dočim je daleko zahtjevniji, teži i zamršeniji slučaj nesretne Meksikanke riješen u roku “odmah”.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/lovostaj-na-ina-u-prestao-je-kada-je-lijes-s-tudmanom-spusten-u-zemlju-na-mirogoju-930063>

Mali ispravak prve rečenice. Predsjednica već i ponavlja zahtjev da se konačno uhvate počinitelji diverzije na Poljudu!

„Prije godinu dana, podmuklo, pod okriljem noći, iscrtana je svastika na Poljudu. Uvjerena sam da to nije učinio nitko tko voli svoju Domovinu. Ponovno pozivam nadležne institucije, prije svih MUP, da pronađu počinitelje, a prave navijače da pokažu kako se navija za našu Hrvatsku.“

<http://narod.hr/clanak/predsjednica-pozvala-prave-navijace-da-pokazu-se-navija-nasu-hrvatsku>

Sigurno je u pravu ako vjeruje da će tako jednostavnije izbiti na vidjelo koje su osobe iz vrha srpskih slugu u RH izravno upletene u ovu protuhrvatsku akciju. Oni kojima je to trebalo poslužiti da s optužbe hrvatskog naroda na ustašluk preokrenu na optužbu za

fašizam. Nekako mi se čini da su i oni postali svjesni da im u narodu optužba za ustašluk ništa ne znači jer je već očita podjela u RH na one koji su ustaše i one koji su srpske slugе. Drugim riječima, čini se da je mnogima postalo jasno da je mnogo ogavnije biti srpski sluga jer je još i čuveni kineski filozof i ratnik Sun Tzu one koji rade protiv svog naroda nazvao najogavnijim ljudima!

Hoće li i Predsjednica i Karamarko shvatiti kako su važniji branitelji, HOS, Thompson i „Bojna Čavoglave“, pa i Joe i njihov ZDS pa se konačno suprostaviti ogavnim napadima na veliki broj Hrvata tako što će sve one koji ih napadaju zbog pozdrava ZDS optužiti za pružanje potpore velikosrpsko fašističkoj agresiji na RH, tj. optužiti njih za fašizam – vidjet ćemo:

<http://www.dnevno.hr/uncategorized/za-dom-spremni-vikali-navijaci-hrvatska-ih-popljuvala-929963>

U subotu sam s Markom mogao popričati i vidjeti kako isto mislimo i o činjenici kako se mnogi bezuspješno trude da ljude uvjere kako se trebaju odreći sebe samih – tj. pozdrava ZDS. Umjesto da objasne istinu u ulozi ZDS u Domovinskom ratu i to da ZDS napadaju oni koji su bili na strani agresora.

Pogledajte/poslušajte slijedeća dva linka:

MILANOVIĆ STAO U OBRANU MAŽIĆA, SVOG FAŠISTE

11. lipnja 2016. 11. lipnja 2016.

Zoran Milanović stao u obranu Marija Mažića ujedno i člana mladeži SDP-a Sisak. Za RTL televiziju je ukratko izjavio “Ne vidim čemu hajka na Marija Mažića, njegovo je legitimno pravo tražiti zabranu nečega što nas sviju vrijeđa zaključio je Milanović”.

Znači li ova izjava predsjednika SDP -a Zorana Milanovića da i njega vrijeđa pjesma Lijepa li si Marka Perkovića Thompsona ostavljamo vama na zaključak! Ovo je ujedno, usuđujemo se reći presedan u novijom povijesti Hrvatske.

<http://www.gradjanska-akcija-official.com/milanovic-stao-u-obranu-mazica-svoga-fasiste/>

Milanović i SDPovci slave 1.maj uz Thompsonov hit 'Lijepa li si', u Čakovcu

<https://www.youtube.com/watch?v=Usjv3bLtoGY>

Slave uz pjesmu koja ih vrijeđa. Oni su izbor mnogih koji im na izborima daju svoj glas!

Pa samo srpskim slugama može smetati pjesma „Lijepa li si“, zar ne?

Što bi rekao Sun Tzu – najogavniji ljudi.

Kako netko tko vjeruje da voli Hrvatsku može biti u bilo čemu zajedno s ovakvim ljudima? Ako jesi – razmisli malo. Možda i shvatiš u čemu i zašto griješiš- Jednom sam rekao nekim našim intelektualcima kada su napadali Tuđmana:

Možda će te za desetak godina i razumjeti zašto je to Tuđman uradio!

Draga gđo Primorac, možda sam Vam pojasnio razloge zašto sam napisao tekst

ŠTO BI TREBALO PODRŽATI KARAMARKA?

Biskup me pitao zašto ga i ranije nisam napisao?

Jednostavno zato što su ga sada počeli napadati oni koji su ga do jučer podržavali. Spremni su odreći se i najboljeg ministra dr. sc. Zlatka Hasanbegovića iako im je stranka na Saboru svojim glasovanjem dala do znanja da treba ići putem kojemu je danas simbol ministar Hasanbegović. Da i ne spomenem kako im je dobra zamjena za njega Pupovac:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/vlada-s-pupovcem-znaci-da-je-stepinac-zlocinac-pokolj-hrvata-u-srbu-junacki-cin-branitelji-kriminalci-a-hrvatski-narod-genocidan>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/prebrojavanje-krvnih-zrnaca-politicka-korektnost-i-izdaja-hrvatske>

Moj tekst iskazuje nadu da će Karamarko to shvatiti i krenuti oštro tim putem. Čini mi se da sadašnja potpota Thompsonu koju daju danas i Predsjednica i Karamarko i Brkić pokazuje da su shvatili poruku danu u tom mom tekstu (malo da sam sebi laskam) odnosno da su napokon sami zaključili isto što sam rekao u njemu!

Hvala Vama draga gđo Primorac

Iskreno i s velikim poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

P.S. Ako ništa drugo valjda vide kako je HOS prisutan u Francuskoj i ne samo sa ZDS. Zapravo ZDS je i na taj način tamo:

NICOLIER NA TRIBINAMA

FRANCUSKA SLAVI HRVATSKOG HEROJA: Merci, Jean Michel Nicolier!

Snježana Vučković, Ponedjeljak, 13. Lipanj 2016

Ovaj navijački potez naišao je na odobravanje hrvatskih branitelja koji žale za činjenicom da je veliki Jean Michel francuskoj javnosti uglavnom nepoznat, dok Hrvatska ne propušta priliku zahvaliti mu se.

Hrvatski navijači su tijekom nogometne utakmice razvukli transparent na kojem je pisalo “Merci, Jean Michel Nicolier”.

Tako su Francuzima, ali i cijeloj Europi, ukazali na heroja koji se kao strani dragovoljac priključio obrani Hrvatske i Vukovara.

Ovaj navijački potez naišao je na odobravanje hrvatskih branitelja koji žale za činjenicom da je veliki Jean Michel francuskoj javnosti uglavnom nepoznat, dok Hrvatska ne propušta priliku zahvaliti mu se.

Jedna od tih prilika, možda i najbolja do sada, na nogometnim tribinama ovog velebnog natjecanja, pokazala je da se poginuli Jean – ne zaboravlja...

<http://www.dnevno.hr/domovina/francuska-slavi-hrvatskog-heroja-merci-jean-michel-nicolier-930103>

13. 06. 2016.

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

16. 11. 2016.

TRIBINA “NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI” U KRAPINI

Dozvolite ma da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatorima velečasnom Tomici Šestaku i g. Krsti Radaku koji je i moderator ove tribine. G. Radak je doista održao sjajno uvodno predavanje. Velika zahvalnost i novoizabranom podpredsjedniku HNiP-a g. Marku Ljubiću, dragom prijatelju i suradniku koji je i pisac predgovora jedne od tri moje knjige koje večeras predstavljamo, na njegovim sjajnom govoru. Hrvatska šutnja je itekako doprinjela da mi tek danas mnogo više govorimo o zločinima nad Hrvatima, o Hudoj jami, Vukovaru, Škabrnji, i drugim hrvatskim križnim putevima. Sam naslov tribine je podnaslov jedne od tih knjiga.

U knjigama su dani moji tekstovi nastali tijekom 2015. i 2016. godine.

U njima je dan niz mojih otvorenih pisama, govorim o navodnim antifašistima u RH koji su zapravo bili na strani velikosrpskog fašističkog agresora, o HNES-u, o Društvu za istraživanje trosrukog logora Jasenovac itd.

Zapravo moj publicistički rad ponajbolje je definirao doc. dr. sc. Marko Tokić, predstavljajući u Mostaru moju knjigu “Ako voliš Hrvatsku svoju”, govoreći o četiri stupa moje Hrvatske (“Oba su pala”, str. 63-64):

Tokić je naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

«O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Iako Tokić govori o mojoj Hrvatskoj, uostalom i dr. sc. Damir Pešorda je svom uvodu u knjigu dao naslov *Pečarićeva Hrvatska*, jasno je da oni misle na onu Hrvatsku koju sam stavio u naslovu knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb 2001. Na Hrvatsku kakvu žele svi državotvorni Hrvati.

Također, čini mi se da je dr. Tokić govoreći o četiri stupa Hrvatske govorio o četiri skupine hrvatskih ljudi koji su najzaslužniji za opstojnost Hrvatske, a dao im je imena onih najnapadanijih među njima od sluganskih političara i medija u RH i drugdje.

Franjo Tuđman je sigurno najomraženiji i najnapadaniji od onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu i predstavlja sve one koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske. Tu je sigurno i ratni ministar Gojko Šušak, branitelj...

Dario Kordić predstavlja sve one koji su stradali zbog svoje ljubavi prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Prvo poglavlje knjige govori o njegovom povratku iz zatvora. Davno sam rekao da je osuđen tako što su mu dokazali samo da je Hrvat. I to izuzetan.

Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda. O njemu sam napisao dvije knjige; s Matom Kovačevićem *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008. i *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012. Nadam se da u tom stupu pripadam i ja sam.

A biskup Košić predstavlja Crkvu u Hrvata. Crkva je stalna meta 'hrvatskih' ljevičara, a posebno biskup Košić.»

U knjizi "Oba su pala" imate cijelo moje predavanje o ovom velikom hrvatskom biskupu a posebno je danas važno pročitati što je on na predavljanju moje knjige "Vukovar i njegov stožer" na str 66.-69.

Kada već govorimo o četiri stupa na to se sjajno nadovezao stopostotni hrvatski ratni vijni invalid Mario Filipi govoreći o četiri stupa laži, četiri stupa laži protiv hrvatskog naroda i hrvatske države:

1. Stepinac; 2. Za dom spremni; 3. Jasenovac; 4. Ustaše.

Njegov tekst "Ljuljaju se stupovi laži" dan je u knjizi "Dva pisma koja su skinula maske" str. 203.-205.

Zapravo u mojim knjigama naći ćete puno tekstova oko tog trećeg stupa laži - hrvatskog pozdrava ZDS.

Naime, poznato je da sam vodio Peticiju o ZDS kada sam, uz biskupe Košića i Pozaića bio žestoko napadnut u medijima prošle godine. Tada su krili kao zmija noge činjenicu da je peticija bila u obranu Marka Perkovića Thompsona i simbola Domovinskog rata njegove pjesme "Bojna Čavoglave", s kojom je Thompson započeo koncert u Kninu prošle godine. Ove godine napad se ponovio, ali su sada očekujući pobjedu na izborima otvoreno napali i Thompsona i Bojnu. Pokazali su otvoreno da im je cilj napada i tada bio Domovinski rat. Napadi ne prestaju do današnjih dana i u knjizi "Oba su pala" imate jedno poglavlje o napadima na mene kao znanstvenika. Uostalom slične napade su doživljeli i kolege povjesničari, pa nedavno i voditelj Hrvatskih studija član suradnik HAZU prof. dr. sc. Mario Grčević.

Pozdrav ZDS je njima posebno važan jer su ga koristili mnogi branitelji u Domovinskom ratu a bio je i službeni pozdrav naših HOS-ovaca koji su bili strah i trepet neprijatelju. Činjenicu kako je to i pozdrav iz NDH pokušavaju iskoristiti i nametnuti mnogima svoju važnost jer eto važnija je pobjeda partizana u Drugom svjetskom ratu nego branitelja koji su pobjedom u Domovinskom ratu stvorili njima neželjenu RH! A to je itekako dobrodošlo mnogima u svijetu koji su podržavali fašističku velikosrpsku agresiju na Hrvatsku. Spomenimo samo slučaj našeg proslavljenog nogometnog reprezentativca Josipa

Šimunića. Kada je u Beogradu paljena hrvatska zastava i bila izložena srpska zastava na kojoj je ćirilicom bio napisano ime Vukovar nije nikome smetalo. Ali kada je poslije toga u Zagrebu bila hrvatska zastava na kojoj je bilo i ime Vukovar, delegat je tražio da se ukloni hrvatska zastava. I umjesto da ga lijepo zamole da napusti Hrvatsku, problem je postao Šimunić i ZDS!

Kako im je danas pozivanje na tzv. Antifašizam glavno u napadima na svako hrvatstvo, jednu od knjiga koju večeras predstavljamo nazvao sam "Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska. Naime, antifašistima se mogu zvati oni koji su pobijedili fašističku agresiju, a ne oni koji su je aktivno ili pasivno pomagali. A hrvatski branitelji su porazili velikosrpski fašizam!

Blago rečeno porazili.

Čini mi se da nisam slučajno na tapetu u RH kao i mnogi drugi sličnih pogleda. Evo nekoliko mojih tvrdnji koje pokazuju da sam s pravom tako tertian. Ali eto i to ću pokušati objasniti u znaku broja četiri:

1) Prije svega moje stalno ukazivanje na riječi Slobodana Miloševića koji je sedan dana poslije "Oluje" usporedio svoje "borce" sa zečevima, a kao suprotni primjer dao je hrvatske branitelje u Vukovaru. Naslov knjige "Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba" izuzetno je loše dočekan. Nedavno sam ponovno pisao o HAZU i predavljanju te knjige):

U tekstu *HAZU i protunarodna vlast*, dnevno.hr, 10. 05. 2014. opisao sam taj sukob:

Tako već sam naslov moje knjige „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba” nekima baš i nije drag. Komentirajući naslov, admiral Davor Domazet Lošo (danas član Vijeća za domovinsku sigurnost Predsjednice RH., J.P.) je na samom predavljanju knjige ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (to posebno izdvajaju i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Nadovezao sam se na našeg admirala ispričavši priču o tom predavljanju i mojoj Akademiji:

Vjerovali ili ne, zamolio sam da u HAZU pošalju internetom obavijest o ovom predavljanju. Izgleda da je tako nešto izazvalo pravu paniku. Da se našalim – pitam se jesu li me izbacili iz Akademije što sam se usudio tako nešto napraviti. A zapravo, Akademija je s Miloševićevom izjavom mnogo ranije trebala upoznati hrvatsku javnost, a ne ja!

Doista je to bio strašan genocid – napraviti od ljudi zečeve. Strašno, zar ne?

A ovakvi kao glavni tajnik HAZU i mnogi političari, umjesto da se rugaju "zečevima", dopuštaju da im razni pupavci, šerbedije i sl. čak i vladu sastavljaju, da ne spominjemo ostalo.

2) Ovih dana smo svjedoci događaja u Orašju. Bošnjaci su izgubili rat od Srba, spasili ih Hrvati, a žele biti pobjednici. Što im ostaje nego ponašati se po onoj mojoj tvrdnji:

Kad hoćeš od nekog naroda stvoriti neprijatelja - spasi ga od genocida.

A koliko je strašan taj njihov kompleks. Čak i američki vojni ataše kaže kako ih je general Gotovina spasio od genocida ravnom onima iz Drugog svjetskog rata, a oni bi sudili našem velikom generalu!

3) Antifašisti i danas govore o hrvatskim domoljubima kao o ustašama i fašistima. Ovo drugo je naglašeno u zadnje vrijeme jer im to "opravdava" ime, ali posebno je značajno to da smo im ustaše. Kao sve dobre sluge oni znaju što gazde žele, a znamo dobro da su Srbi i mediji i političari i običan narod u Domovinskom ratu hrvatske branitelje nazivali

ustašama, a RH Tuđmanovom ustaškom državom. Zapravo, samo su potvrdili moju staru tvrdnju:

Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske slugu. A ja ne volim biti sluga.

Kada sam nedavno to ponovio u "Bujici" sutradan me je na ulici zaustavio jedan gospodin i pitao što sam time htio reći. Objasnio sam mu:

Znate, kada vam netko kaže da ste ustaša nemojte misliti da Vas je uvrijedio. Baš suprotno, on Vam je samo rekao da niste srpski sluga. A to je itekako velika pohvala, zar ne? Pa pogledajte te srpske slugu kod nas. Kako netko može biti njihov sluga i pošto su od njih hrvatski branitelji napravili zečeve? Ogavno zar ne?

4) A kako se ponašaju hrvatski političari? Od 2000-e do danas čini se vrijedi moja tvrdnja:

Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu.

Izrekao sam je uvidjevši da Sanaderov dolazak na vlast treba moćnicima jer Račan nije smio uhapsiti generala Gotovinu. Nadam se da to i danas nije slučaj i da im ovakva vlast treba da bi osudili mog velikog prijatelja generala Praljka i ostale Hrvate iz BiH.

Akademik Josip Pečarić

05. 12. 2016.

STUPOVI MOJE HRVATSKE U SISKU

Devedeset i pet ovogodišnjih stipendista Biskupijske zaklade „Fra Bonifacije Ivan Pavletić“ svečano je primilo u subotu 3. prosinca, na tradicionalnom susretu prijatelja i stipendista Zaklade, ugovore o stipendiranju. Uručio im ih je sisački biskup Vlado Košić, a uz biskupa na susretu su nazočili i ravnatelj Zaklade dr. Domagoj Mosler, predsjednik Upravnog vijeća Zaklade preč. Tugomil Radiček te prijatelji zaklade: mons. Marko Cvitkušić, europarlamentarka Marijana Petir, akademik Josip Pečarić, Dario i Venera Kordić, Davor Vrbaneč, Tomislav i Linda Kršnjavi, Željka i Tihomir Markić i Ivana Vujić.

Na početku sve okupljene je pozdravila stipendistica Marija Mitar. Ona je bila i voditelj ove svečanosti, U nastavku okupljene je pozdravio i ravnatelj dr. Mosler koji je istaknuo kako je ovo šesta godina djelovanja Zaklade: „Ove godine najviše vas je do sada, devedeset i pet studenata stipendista, a počeli smo sa tridesetak. Potom su se studentima obratili: Željka Markić, akademik Josip Pečarić, Dario Kordić, Tomislav Kršnjavi i Marijana Petir.

Stipendistima se obratio i biskup Košić istaknuvši svoju veliku želju da nakon studija svi oni ostanu živjeti i raditi u Hrvatskoj. „Nadam se da će se, kada vi završite svoj studij, situacija u našem društvu popraviti jer ako svi pobjegnemo iz

Hrvatske, što će biti od naše zemlje. Želio bih da vi ovo shvatite kao preporuku da svoje znanje i umješnost upotrijebite u Hrvatskoj, da doprinesete napretku našeg hrvatskog društva. Stvarno mi se čini da je taj odlazak naših mladih zločin koji netko čini našem narodu jer to nije dobro, i mi u javnosti premalo o tome govorimo. Kada gledam naše teškoće, ratna stradanja kada nije bilo lako opstati i održati se, a ipak smo tada ostali, nismo pobjegli nego smo se borili, smatram da je sada ova generacija također dužna, učiniti sve da i dalje opstanemo u svojoj domovini“, rekao je biskup te dodao kako je njegova obveza, kao i obveza Biskupije, da se brine za vjernike, te da čini sve što može kako bi pomogao posebno mladima. Na kraju, biskup je zahvalio svim prijateljima Zaklade što financijski, moralno i svojim autoritetom podupiru njezin rad.

<http://www.biskupija-sisak.hr/>

O dvom događaju izvijesti li su i drugi portali:

<http://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/sisacki-biskup-u-drustvu-zeljke-markic-i-haskog-osudenika-za-ratne-zlocine-kordica-odlazak-nasih-mladih-zlocin-je-koji-se-cini-nasem-narodu/5343383/>

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/69459/Biskup-Ko%C5%A1i%C4%87-stipendistima-Ako-i-odete-iz-Hrvatske---vratite-se!.htm>

<http://narod.hr/hrvatska/biskupijska-zaklada-fra-bonifacije-ivan-pavletic-sisku-dodijelila-95-stipendija>

Zapravo je naslov iz Jutarnjeg lista meni obilježio samo predstavljanje. Naime, urednici svoje čitatelje velikim slovima upozoravaju:

SISAČKI BISKUP U DRUŠTVU ŽELJKE MARKIĆ I HAŠKOG OSUĐENIKA ZA RATNE ZLOČINE KORDIĆA

Jutarnji list mora i danas pokazati svoj sluganski odnos prema Srbiji, moraju pokazati da su i dalje srpske slugе. Još ih Vulin nije upozorio kako treba nastaviti s „fašizacijom“ Hrvatske i napadati sve što rade HOS-ovci jer je poznato kako su se u ratu srpko-crnogorski agresori bojali od samih oznaka HOS-a:

<http://narod.hr/hrvatska/srbijanski-ministar-vulin-ponovno-napada-hrvatsku-pozivam-eu-da-reagira-bujanja-fasizma-hrvatskoj>

Zato su u Yutarnjem, pardon Jutarnjem slijedili ono što im je sugerirao efendija Cerić. A u Sisku to je mogao biti samo čovjek za koga sam svojevremeno rekao kako su mu u Haagu jedino dokazali da je Hrvat. I to izuzetan Hrvat – Dario Kordić. Znaju u Jutarnjem da je Kordiću sudilo na osnovu lažnih dokumenata koja su im dostavili iz Hrvatske. Ali, zar nije laž najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti. Dakle, nema tu dvojbe – ipak se treba dokazati gatzdama zar ne?

Kao da sam znao prije polaska za Sisak napisao sam komentar Cerićeva pamfleta upućenog Predsjednici RH:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/akademik-pecaric-porucuje-kako-od-nekog-naroda-napraviti-neprijatelja-spasi-ga-od-genocida-979387>

<http://kamenjar.com/nekog-naroda-napraviti-neprijatelja-spasi-ga-genocida/>

<http://glasbrotnja.net/nekog-naroda-napraviti-neprijatelja-spasi-ga-genocida/>
<http://enovosti.ba/akademik-josip-pecaric-kako-od-nekog-naroda-napraviti-neprijatelja-spasi-ga-od-genocida-vijest/1608863>

Koliko je naslov moga teksta dobro pogođen i kolika nezahvalnost zbog spašavanja od genocida prema RH pokazuje i reagiranje jednog njihovog voditelja:

<http://narod.hr/hrvatska/video-voditelj-iz-bih-seksisticki-prozvao-predsjednicu-drugarice-kolinda-tumacenja-vjera-vam-banalna-vi-ste-gospoda-fatalna>

Zapravo, moj tekst je napisan kao odgovor na jedan e-mail Uredništva portala „Hrvatsko nebo“ pa ga je taj portal prvi i objavio i to prije odlaska za Sisak. Dapače, uz tekst su dali i svoj komentar:

Hrvatsko Nebo

A što komentirati, poštovani Josipe Pečariću!! Za naše prilike, rekli ste gotovo sve. Pitanje je kome? Javnost u Republici Hrvatskoj nije ni površno upoznata, ali (istini za volju, ni zainteresirana) s procesom mirnodopskog democida koji se odvija u susjednoj BiH. Nakon potpisa Daytonskog sporazuma, koji je unjesto nas (Hrvata u BiH) "aranžirala" diplomacija RH na čelu s Matom Granićem, a potpisao Predsjednik RH dr. Franjo Tuđman, u svojstvu zarobljenika u zračnoj bazi Wright Patterson u Daytonu, Ohio, SAD, Hrvatski narod u BiH je podlim, puzajućim promjenama Ustava BiH, (Aneks 4 DS), dekonstituiran, korak po korak. 83 puta je Visoki Predstavnik intervenirao u Ustav, na način da je potpuno nelegalno, s legitimitetom neviđenih prijetnji veleposlanstva SAD u Sarajevu, izravnim, brutalnim prijetnjama Wesleya Clarka (jenom prigodom sam bio i nazočan) ili primjenom gole vojne sile, proveden prijenos ovlasti s Federacije BiH na "središnjnihu državu" i svakom tom, nasilnom, nedemokratskom, u biti zločinačkom promjenom, Hrvatski narod u BiH, gubio dio svoje konstitutivnosti. Svjedok sam i sudionik događaja, i mogu posvjedočiti što se i kako događalo. Iz prve ruke. Uspješno smo se odupirali sve do kraja 1999.godine. No, 2000.godine dolazi do tragedije za Hrvate općenito a za Hrvatski narod u BiH ona poprima katastrofalne razmjere. Isluženi špijun s pacifika, Robert L. Barry, u svojstvu voditelja Misije OEES-a u BiH, koja je zadužena za provedbu Aneksa 3 DS - Sporazum o izborima), uz odobravanje Vlade RH i svesrdnu pomoć, po izravnom egzekutoru Toninu Piculi, tadašnjem MVP u Vladi Ivice Račana, provode brutalnu, do tada neviđenu egzekuciju svih kolektivnih prava i sloboda Hrvatskog naroda u BiH. Ako se netko pokušao suprotstaviti, bio je smijenjen, a vojne snage SFOR-a su brutalno "asistirale" ako bi to procjebnio Visoki Predstavnik, Robert L. Barry ili veleposlanik SAD. Brutalne vojne akcije su poduzimane i bez povoda, tijekom "rutinskih kontrola" (upadi u zapovjedništva HVO-a, ustanove poput SNS -službe nacionalne sigurnosti, vezanje i zlostavljanje službujućih časnika, lomljenje ruku i nogu, otimanje dokumentacije i informatičke opreme). O donošenju "Privremenih izbornih pravila" od strane Roberta L. Barrya uz svesrdnu pomoć Tonina Picule, posljedicama koje je to imalo na prava i položaj Hrvata u BiH ne vrijedi ni govoriti.

Kao dokaz, posjedujem dio prijepiske između REpberta L. Barya i Tonina Picule, iz kojega se jasno vidi što Barry zahtjeva i na što Picula pristaje. Volio bih kada bi o tome progovorio i prof. Zdravko Tomac, koji je bio član vanjskopolitičkog savjeta MVP (imam u posjedu zapisnik sa sastanka povodom zahtjeva Roberta L. Barrya prema MVP). Sve ove "pogodnosti" i "darove", bošnjačka politika je beskrupulozno i šovinistički koristila, uz otvorenu potporu veleposlanstva SAD i sramotnu šutnju, a nerijetko i otvoreno odobravanje, Vlade RH a poglavito Predsjednika RH Stjepana Mesića u dva mandata.

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2016/12/03/akademik-josip-pecaric-efendiji-cericu-kako-od-nekog-naroda-napraviti-neprijatelja-spasi-ga-od-genocida/>

Da, sluganska politika u RH itekako je bila na djelu od 2000. Što se medija u RH tiče, ovo što danas vidimo u ovakovom reagiranju Jutarnjeg bilo je i prije dolaska jugo-komunista na vlast.

To se može iščitati iz teksta Marka Ljubića:

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-kad-efendiji-cericu-izbiye-brada-dobijemo-pismo-komsinici-kolindi>

Ljubić je također trebao ići u Sisak, ali je zbog pisanja tog teksta ostao doma. On veliki dio tog teksta posvećuje zločinima u Ahmićima i Trusini:

....potpuno prešućeno u hrvatskom medijskom prostoru, objavili stenogram iz štaba Armije BiH. To je razgovor između zapovjednika Armije BiH, u jutro 16. travnja 1993. godine iznad Trusine, koji svoga višega zapovjednika uoči udara na Trusinu pita: „Jesu li ustaše upale u Ahmiće, dokle ćemo čekati“?

General Praljak je svojevremeno upozorio kako je na pitanje koliko je puta HTV u svojim emisijama spomenuo Ahmiće, a koliko Trusinu, Praljak je dobio odgovor: AHMIĆE 998 puta, a TRUSINU 2 puta.

Efendijino pismo je komentirao na svom Facebooku i prof. dr. sc. Slaven Letica: Zanimljivo je, ali i zabrinjavajuće, što spomenuti pisci javnih pisama KGK ne spominju ČINJENICE koje su i njima i europskoj i zapadnoj javnosti i “tajnosti” predobro poznate: da u BiH djeluju tajni i javni centri za novačenje ratnika Islamske države, da u toj zemlji teče proces “druge islamizacije/sunitizacije” iza kojeg stoje Turska, Iran i Saudijska Arabija, da se specifični, jedinstveni, bosansko-hercegovački svjetovni i crkveni islam pokušava kapilarno zamijeniti onim koji se prakticira u Iranu i Saudijskoj Arabiji itd.”.

<http://kamenjar.com/pisci-pisama-predsjednici-hrvatske-ne-spominju-da-u-bih-djeluju-centri-za-novacenje-ratnika-isil-a/>

Sve to ne zanima Jutarnji. Njima je važnije optuživati i pisati na ovaj način o hrvatskoj veličini kakav je Kordić, vjerujući da su time diskreditirali i biskupa Košića i g. Željku Markić.

Zapravo o medijima je govorio i naš biskup. Upozorio je kako je prošle godine dodjeli stipendija nazočila i predsjednica RH, kako je snimalo puno televizija, bilo

nazočno puno novinar, ali ni na tim televizijama niti u novinama nije bilo ni riječi o tom događaju.

Ja sam ponovno govorio o četiri stupa moje Hrvatske kako ih je svojevremeno definirao dr.sc.Marko Tokić, profesor hrvatskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru, predsjednik Hrvatske Samouprave u BiH, politički analitičar i kolumnist portala “Voice From Croatia”. Zapravo ta četiri stupa predstavljaju četiri skupine ljudi koje su svojim djelovanjem posebno zaslužne za postojanje današnje Hrvatske, a ne čelu su im oni koje mrzitelji hrvatskog naroda i RH najviše napadaju: dr. Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković Thompson i biskup dr. sc. Vlado Košić.

Košić i Kordić su bili tamo. Kordić je oduševio sve nazočne, a Thompson je svojim dobrotvornim koncertom u Sisku 11. 06. 2016. itekako zaslužan što je ove godine bilo toliko stipendija!

Josip Pečarić

<https://kamenjar.com/stupovi-hrvatske-sisku/>

PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017.

KOME U HAZU-U SMETA PREZIME PEČARIĆ UZ PREZIME TUĐMAN?

Nedavno mi je jedan prijatelj rekao:

“Na Filozofskom fakultetu mogu ‘progutati’ prezime Tuđman, mogu progutati i prezime Pečarić, ali zajedno oba prezimena – ne mogu!”

Čini se kako je Glavni tajnik HAZU u Hrvatskom saboru pokazao koliko je ispravno postaviti pitanje dano u naslovu ovog teksta.

Zapravo pokušao je dokazati kako dokazati da ta dva prezimena ne mogu ići skupa, tj. pokušao je pokazati kako se veliki hrvatski predsjednik može iskoristiti u napadu na kolegu Popovića i mene.

Napadajući nas govorio je o našem predsjedniku akademiku Franji Tuđmanu kao o „Najveličanstvenijim čovjekom na ovim prostorima“.

Njegove riječi su doista točne, samo je bilo smješno kako je to rečeno u kontekstu pohvale Prvog razreda HAZU, onog istog razreda koji je kasnije predlagao za akademika prof. dr. Iva Goldsteina. Predlagali su čovjeka kojemu je dr. Tuđman, *najveličanstveniji čovjek na ovim prostorima*, zapravo najveći revizionist među hrvatskim povjesničarima, ili mu je prof. Brandt konvertit Tuđmanovskog tipa. Netko tko zna malo i logično razmišljati itekako bi znao da to baš nema smisla. A takav čovjek bi znao da je dr. Tuđman to zbog stvaranja RH, pa bi znao i da su veliki doprinosi tomu dali i admiral Domazet i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman dali svoj veliki doprinos tome.

Ali Glavni tajnik je ipak znanstvenik pa moramo pretpostaviti da zna logično razmišljati. Zato sam ismijao njegove “argumente” o tome kako je netko tko živi u Srbiji – Srbin, kao činjenicu da je donio knjigu koja je u Akademiji nagrađena deset godina prije nego što je Glavni tajnik uopće i izabran u Akademiju. Sve to je asociralo na nedavnu slikanje Arsena Bauka pored Tuđmanove slike u partizanskoj uniformi.

A kad nekome tako očito smeta moje prezime uz prezime Tuđman, logično je pokušati im pomoći u tome. Zato ću pokušati prisjetiti sve ono što me povezuje s najveličanstvenijim čovjekom na ovim prostorima, što doista slijedi iz mnogobrojnih mojih tekstova, i njegovom obitelji.

Već sam upozorio kako je akademik Popović više puta nastupao u Velikom Trgovišću na *Danima dr. Franje Tuđmana - Hrvati kroz stoljeća*. To je hrvatski znanstveno-stručni skup koji je pokrenuo Milan Vuković 2008. godine, umirovljeni sudac Ustavnog suda Republike Hrvatske, a ja sam bio član Organizacionog odbora.

S dr. Vukovićema smo i prof. Tuđman i ja znali sudjelovati na nekim tribinama:

<http://www.hkv.hr/vijesti/najave/15374-tribina-horvatic-tudman-pecaric-vukovic-medimorec-kovacevic-i-seselj.html>

Također sam bio čest sudionik rasprava za okruglim stolom uz obljetnicu smrti našeg predsjednika, koje je organizirala udruga na čijem čelu je bio prof. dr. sc. Miroslav Tuđman. Prof. Tuđman je bio potpisnik niza otvorenih pisama koje sam ja inicirao.

Blisko je pameti da Glavnom tajniku HAZU danas itekako smeta činjenica da je nedavno postalo poznato da je upravo on onaj koji je spriječio najavu akademikima predstavljanja moje knjige koju je predstavljao prof. dr. sc. Miroslav Tuđman.

<http://kamenjar.com/dr-stjepandic-znanstvenom-nepostenju-hazu/>

A prof. Tuđman je danas saborski zastupnik i član vladajuće stranke!

S druge strane prof. Tuđman je predstavljao čitav niz mojih knjiga, a ne samo tu za koju Glavni tajnik nije dozvolio slanje pozivnice ostalim akademikima.

Već sam pisao kako je Tuđmanov Prikaz knjige “Brani li Goldstein NDH?”, A. G. Matoš, Zagreb, 2002., str. 328. dan na Predstavljanju održanom u Zagrebu, hotel *Panorama*, 2. listopada 2002.; objavljen u Glas koncila, 20. Listopada 2002.; i u knjigama: M. Tuđman, *Krivi za zločin samoodređenja?* Zagreb, 2003.109-114.; “Prikazalište znanja”, Zagreb, 2004. (koristili su je student Filozofskog fakulteta dok je Tuđman tamo bio profesor) ; J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb, 2003. 131-136; M. Pavković, *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Koprivnica, 2006, 100-107. U nizu drugih svojih knjiga prof. Tuđman koristio je moje knjige i tekstove.

Sve to je još zabavnije kada se zna da je prof. Tuđman pisao predgovore ili recenzije mojim knjigama:

1. *Za hrvatsku Hrvatsku*, Element, Zagreb, 2001.
2. *Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Zagreb, 2011.
3. *Rasizam domaćih slugu*, Zagreb, 2013.
4. *Propade im crvena Hrvatska*, Zagreb, 2015. pp.372

Spomenut ću i to da knjiga J. Pečarić i M. Kovačević, *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009. ima pogovor poznatog hrvatskog književnika Hrvoja Hitreca u kome se govori o prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu.

Ime oca moderne hrvatske države je i u naslovu dvije moje knjige. U vrijeme najcrnje detuđmanizacije tiskana je moja knjiga karakterističnog naslova: *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003. Kao da sam najavio Baukovu sliku, zar ne? A s akademikom Dubravkom Jelčićem objavio sam knjigu:

D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004.

Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

Dr. sc. Marko Tokić, docent na Sveučilištu u Mostaru predstavljao je više mojih knjiga. Predstavljajući moju knjigu "Ako voliš Hrvatsku svoju" u Mostaru 05. 12. 2014. govorio je (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.) o četiri stupa moje Hrvatske. Naravno prvi stup je Franjo Tuđman. Ali jedan od tih stupova je i biskup dr. sc. Vlado Košić.

Zašto ga spominjem?

Iste godine, kada u Akademiji ne dozvoljavaju da se poziv na predstavljanje moje knjige, koju predstavlja prof. Miroslav Tuđman, proslijedi svim akademikima biskup Košić je

predvodio Misu za Franju Tuđmana povodom 15. godišnjica smrti u Crkvi Sv. Mati Slobode, Zagreb, 10. prosinca 2014. U njegovoj homiliji možete naći i slijedeće:

Mislim da je to potrebno danas istaknuti jer smo nakon smrti prvog, i mogu reći citirajući akademika Josipa Pečarića – do sada i jedinog pravog hrvatskog predsjednika, svjedoci neprestanog rastakanja onoga što je njemu bilo na srcu kao najveća svetinja – a to je hrvatska domovina. Zašto kažem da je predsjednik Tuđman bio ne samo prvi nego i jedini pravi hrvatski predsjednik? Jer on je volio svoj narod, živio je za njega i za njegovu slobodu. Označio sam u njegovu dnevniku, na Uskrs 15. travnja 1976. riječi koje je zapisao Franjo Tuđman, nakon što je pročitao uskrsnu poruku nadbiskupa Franje Kuharića pod naslovom „Trinaest stoljeća uskrsne nade“. On je zapisao, zapravo uskliknuo: „O puče moj, kad će te tvoja uskršnja nada izbaviti križnih muka!“ (I, str.257) Tako je on osjećao muke svoga naroda svojima jer je bio jedno sa svojim narodom, želeći mu konačnu slobodu i mir poslije toliko trpljenja.

<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/2643-homilija-na-15-godinjici-smrti-franje-tumana>

Ipak ću završiti s mojim rodnim krajem, kada već u HAZU više vole spomenuti republiku u kojoj sam rođen, a ne Kotor i Boku kotorsku.

Podrugljiv naziv za političke prevrtljivce koji su spremni stati pod bilo čiju zastavu, tj. prilagođavati se svim političkim promjenama kod nas je *sette bandiere* (čit. sete bandijere - tal.) sedam zastava.

A da to nisam ja možete se uvjeriti i u mom nedavnom tekstu u kome sam dao i moj govor u Adelaideu dan nakon smrti najveličanstvenijeg čovjekom na ovim prostorima akademika Franje Tuđmana:

Akademik Pečarić: “Nemamo tuđmanizam već agresivni jugosrpski fašizam”

<http://kamenjar.com/akademik-pecaric-nemamo-tudmanizam-vec-agresivni-jugosrpski-fasizam/>

A tko je ovdje *sette bandiere*, tko su politički prevrtljivci koji su spremni stati pod bilo čiju zastavu, tj. prilagođavati se svim političkim promjenama prosudite sami!

Akademik Josip Pečarić

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.

IZV. PROF. DR. SC. MARKO TOKIĆ

ČOVJEK (I/ILI SMRT U SUDNICI)

Šok!!!

Pokušavam doći k sebi.

Apsurd. Kako racionalno shvatiti iracionalno? Prolaze dani i ne uspijevam. Još uvijek vrtim riječi generala Praljka. Ne samo one, onoga dana, iz sudnice. Nego i sve one koje je govorio u raznim intervjuima. Sve one koje je govorio u društvu (kada sam pomno slušao). Sve one koje je izrekao na suđenju. I posebno ono što je rekao u Završnom govoru pred Raspravnim vijećem Haaškog suda.

I čovjek se pita imali smisla govoriti u uho bešćutnosti, tuposti, gluhosti, bahatosti. I što onda mogu tom svijetu reći moje riječi. I povijem se u šutnju. U muk! I šutim.

Što moje riječi mogu pridonijeti istini, pa, ipak, ako ćemo svi šutjeti i povijati se na vjetru hoće li smisao samožrtvovanja biti ostvaren.

Čovjek ispunjen ponosom. Čovjek ispunjen smislom. Stavlja sebe na žrtvenik istine (prava na život i prava na slobodu svoga naroda). U grčkim tragedijama ideje koje je zastupala žrtva postaju ideje gledatelja tragične drame i ideje svijeta.

Taj šok i nevjerica, to buđenje koje se dogodilo uspavanom i uljuljkanom narodu sada se pokušava primiriti i opet ga uspavati u substrukture laži kojim ga se svakodnevno obviđa. Život će učiniti svoje. Potreba za kruhom i bijelim kruhom ponovno će prekriti pitanje smisla. I pitanje opstanka. Što dalje od bitnih pitanja; bavite se sporednostima. Prodavači magle ionako će pronaći teme i velika i životno važna područja prodaje i rasprodaje istine (i ljepote i dobrote) za osobnu korist i uspjehe u karijerama. To je Apsurdistan u kojem živimo.

Smrt u sudnici.

Smrt Europe kojoj je Čovjek pokušao dati uzor (kako bi imala šansu živjeti, kako bi iznova imala priliku preispitati vlastita polazišta); još jučer se na sve moguće načine želi omalovažiti. Pronašli su kretene koji ismijavaju žrtvu Čovjeka, iste one kretene koji ne mogu domisliti išta vrijedno zbog čega treba živjeti a kamoli da postoje vrijednosti za koje se živi i umire. Iste one kojima je bila koja žrtva strana; i ovog Čovjeka, i Boga na križu. Oni su vjernici trojstva: use, nase i podase! I promoviraju tu religiju. Religiju onih koji imaju i koji su jači.

Europa se odrekla vlastitih kršćanskih korijena. Jedne civilizacije koja je uzrastala na učenju Učitelja Ljubavi (ljubi Boga iznad svega, svim srcem svojim, svim umom svojim i

svom dušom svojom i bližnjega svoga kao samoga sebe). Ako mislite da postoje veliki razlozi za smrt Boga, u pravu ste. Ne kriju se oni u javnim obrazloženjima. Javna obrazloženja odricanja proistječu iz potrebe ozakonjenja ljubavi (pardon, spolnih sklonosti). No, to je tek sredstvo za dokidanje objektivne etike, ona koja ne dopušta toliko žučeni moralni relativizam (u kojemu je odabranima sve dopušteno a onima drugima sudi se zakonom jačega).

Europa se ne odriče samo kršćanstva ona se polako odriče i svoga antičkog (grčkog i rimskog) nasljeđa. Pravda je (i pravosuđe) njezina prva žrtva. Umjesto podrazumijevane nevinosti dok se ne dokaže krivica – kriv si jer si optužen. Umjesto da tužitelj dokazuje krivicu optuženih – optuženi moraju dokazivati vlastitu nevinost. Umjesto osobne krivice i dokazivanja te krivnje dovoljno je uključivanje u konstrukt udruženog zločinačkog pothvata. I još je dobro kada barem kažu oko čega ste se i radi čega ste su udružili, pa se to donekle može osporavati.

U ovom slučaju taj navodni konstrukt udruženog zločinačkog pothvata je pravomoćnom presudom i objavljen. Parafriziram: Tuđman, Šušak, Bobetko; Prlić, Praljak, Čorić, Petković, Stojić i Pušić su htjeli uspostaviti granice Republike Hrvatske u granicama Banovine Hrvatske iz 1939. (u sklopu Jugoslavije), ali ovaj put kao samostalne i neovisne države.

Što podrazumijeva da su dijelove teritorija BiH htjeli pripojiti Republici Hrvatskoj (i u tom su smislu organizirali HZ HB i HVO i HRHB) te su uz pomoć vojske HVO okupirali područja u BiH (sve to uz planirana ratna djelovanja s ciljem etničkog čišćenja i počinjenjem kaznenih djela ratnog zločina kao sustavnim zastrašivanjem u svrhu navedenih ciljeva).

Apsurdi optužbe!? Republika Hrvatska u navedenom razdoblju kao žrtva srpske agresije pod kontrolom srpskih snaga (i zaštitom mirovnih snaga UN-a) ima: krajinu kninsku sve do Karlovca, krajinu u Zapadnoj Slavoniji i krajinu u Istočnoj Slavoniji, Baranji i Srijemu. Kada bi se poigravala takvim idejama značilo bi da je pristala na odricanje od vlastitog teritorija i neku vrst teritorijalne kompenzacije na račun BiH. To znači da bi prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman svjesno radio na tom da mu granice Velike Srbije budu kod Karlovca, Gospića, Zadra, Šibenika, Sinja. Da se odriče poveznice s istokom Hrvatske autocestom. Da se odriče istoka Hrvatske i Vukovara. Vukovara koji je umro da bi Hrvatska živjela. Apsurd!? A usput, iako nije nevažno, takav stav Hrvatske bio bi i protiv mišljenja Badinterove komisije koja je ustvrdila da su republičke granice ujedno i granice samostalnih država (i da ih je moguće mijenjati samo bilateralnim dogovorom). Stvarno je taj Franjo, čudo iracionalnosti.

Drugi apsurd proizlazi iz činjenice da su se Hrvati BiH kao žrtve srpske agresije prvi vojno organizirali u svrhu vlastite obrane (i obrane BiH). Da su pred izbijanje hrvatsko muslimanskog rata kontrolirali 16% ozemlja BiH i da su baš kad su krenuli u realizaciju svojih velikodržavnih planova gubili dijelove tog teritorija i na koncu tog sukoba su kontrolirali tek 10% teritorija BiH. Uz, očito, učinkovitu vojnu pomoć Hrvatske vojske izgubili su 6% teritorija BiH od, doduše, višestruko brojnijih muslimanskih snaga (u formiranju).

Treći apsurd je okupacija teritorija što bi podrazumijevalo da HVO nije bio (i ostao) legalna i legitimna vojna snaga BiH. Kao takvu ju je pred Vijećem sigurnosti u lipnju devedeset druge predstavljao Haris Silajdžić. Kao takva je postala najprije udjelnica

Vojske Federacije a potom i Vojske BiH. Ako HVO nije bio okupacijska vojska, onda mora da je Grude, Ljubuški, Široki (i da ne nabrajam dalje) okupirala Hrvatska vojska. Apsurd do apsurga. Ako se činjenice ne uklapaju u unaprijed pripremljenu tvrdnju tim gore po činjenice.

Davno je naš narod ustvrdio: Sila Boga ne moli.

A da je tako uvjerali smo se u samo dva dana. Najprije je Vjerodostojni ustvrdio da je za Hrvatsku presuda neprihvatljiva. Zatim je, trebalo je dan i nešto vremena, vjerodostojno kao i uvijek ustvrdio da je ona djelomično neprihvatljiva. Predsjednica se pred Vijećem sigurnosti izjasnila o toj djelomičnoj neprihvatljivosti.

Pred istim tim Vijećem govorili su Carmel Agius (lik koji je donosio presudu o odgovornosti ljudi za zločine koje niti su naredili, niti su za njih znali u trenutku njihova počinjenja, nego su tek poslije o njima doznali i kojemu se pred licem njegove pravde ubio Čovjek a on nastavio bez trunke sućuti i srca čitati povjerenu mu zadaću) i Serge Brammertz (u ime tužiteljstva Haaškog suda), od onih koji su na tom sudu branili optužene nije pozvan nitko. Što o pravičnosti suđenja misli Prlićev odvjetnik Michale Karnevas mogli smo pročitati ovih dana (navodim samo teze, bez danih obrazloženja): optuženi nisu uživali presumpciju nevinosti, optuženi nisu imali pravedno suđenje, optuženi nisu imali priliku iznijeti istinu, suci su presudom potvrdili svoje predrasude, zaključak o udruženom zločinačkom pothvatu donesen je na osnovi indicija, vrijeme za obranu se sustavno ograničavalo, zlonamjerno su korišteni izvaci iz dnevnika Ratka Mladića, Sudsko vijeće bilo je disfunkcionalno, suci nisu bili dorasli zadatku, snishodljivo su se odnosili prema generalu Praljku.

Pred Vijećem sigurnosti nije bilo nikoga da iz pozicije obrane govori o sudu (i suđenju), tako su i utemeljitelji suda očito dali do znanja koliko im je do istine i pravde i posvjedočili istinu o ravnoteži haaške vage kada je slijepa Pravda u pitanju.

Carmel Agius (lik iz priče), između ostalog, ovako je zborio: „Haaški sud je donio nepristranu, neovisnu i učinkovitu pravdu za zločine koje su počinili pojedinci, a ne narodi ili vlade.“

Kada je u pitanju Slobodan Praljak Čovjek isti taj Agius mu je uspio dokazati da je bio Načelnik stožera HVO-a (no, ne i posve sigurno od kojeg do kojeg datuma). Agiusu, a i svima nama ponovit ću, tek nekoliko riječi iz Završnog govora generala Praljka pred Raspravnim vijećem Haaškog suda: „Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta; - znam da nisam kriv.

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.

Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaj nekih od društvenih znanosti:

pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

pa postaje jednostavno ono što nije jednostavno,

pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo“

I taj Agius koji navodno nije sudio narodima (ili vladama) nego pojedincima za djela koja su počinili ako sad ima vremena i pročita ovaj govor (ili makar ovaj navedeni dio generalova govora) mogao bi, ako već nema snage za herojski čin, ušutjeti i utonuti u svoju beznačajnost.

Serge Brammertz u ime sudišta kojega čine tužiteljstvo i sud (s nepoznatom ulogom obrane) pred istim Vijećem tvrdi sljedeće: „Mi tužitelji i suci smo ustrajali u tom da se sudilo pojedincima, a ne narodima i državama. Očito je da tu poruku nismo prenijeli.“

Da se sudilo pojedincima a ne narodima Haaški je sud već odavno trebao reagirati ne presude Suda BiH koji je i prije pravomoćne haaške presude (pa čak i prije prvostupanjske presude) presuđivao pojedincima iz jednog naroda BiH za udruženi zločinački pothvat i navodnim njegovim sudionicima davao trostruko veće kazne za ista kaznena djela ratnog zločina od onih koja su za slična djela presuđivalo pripadnicima drugog naroda. Ali, nije to zabrinjavalo Međunarodnu zajednicu i haašku pravdu, ne zanima je i ni danas kada se s istim pravosudnim radnjama kani nastaviti.

Da se sudilo pojedincima general Praljak svoju tvrdvu vjeru u vlastitu nevinost (dapače, logikom preispitane odgovornosti: znam da nisam kriv); preispitao bi jer je kao čovjek znanstveno nadaren prihvaćao načelo opovrgljivosti mišljenja (zaključka i stava), jer biste svojom presudom uvjerali ga da je mogao bolje, kako je mogao bolje, gdje je mogao bolje i kada je mogao bolje (i to mišlju, riječju, djelom i propustom). Niste to učinili.

I on je s prijezirom odbacio vašu presudu. Radije birajući smrt nego prihvaćajući život s takvom pravdom i njome objavljenom istinom.

I niste ga uvjerali. Birokratski ste odradili zadanu zadaću, a onda je pred vama, bezličinima, uzdigao se Čovjek.

<http://www.tomislavcity.com/index.php/kolumne/marko-tokic/item/13019-covjek-i-ili-smrt-u-sudnici>

JOSIP PEČARIĆ

PRALJAK JE POČINIO ČIN SAMOŽRTVOVANJA, ČIN SEBEDARJA

Predstavljanje proširenog izdanja knjige “General Praljak”

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i da se zahvalim predstavljateljima Diani Glasnovoj, Benjaminu Toliću, i Mati Kovačević na sjajnim predstavljanjima. Posebna zahvala ide Hrvatskoj kulturnoj zakladi i Hrvatskom slovu za organiziranje ovog predstavljanja. Predstavljanje se odvija na početku godine koju su Hrvatska kulturna zaklada i Hrvatsko slovo proglasili godinom Nikole Šubića Zrinskog i Slobodana Praljka pa je očito da smo knjigu trebali predstaviti upravo ovdje.

A poslije Haškog dana Republike, kako ga je nazvao Benjamin, mnogi su generala Praljka i usporedili s Nikolom Šubićem Zrinskim. Ali i s Leonidom, sa Sokratom...

Hrvatski tjednik je našeg generala proglasio osobom godine, desetljeća, stoljeća...

Vjerojatno je teško naći nekog hrvatskog kolumnistu koji nije pisao o generalu Praljku – kao jednoj od najvećih osoba u hrvatskoj povijesti.

Npr. u ponedjeljak je u Bujici gostovao dr. sc. Marko Tokić sa Sveučilišta u Mostaru.

Gost Bujice progovorio je i o pokojnom generalu Slobodanu Praljku kojeg je dobro poznavao ...

“Osobno sam poznavao generala Praljka. Poznajem i sve ostale haške optuženike iz Herceg – Bosne. Smeta me kada se o tim ljudima govori kao o brojevima, kao o “šestorci”... Oni imaju svoja imena i prezimena, svoje obitelji i svoje biografije. To nisu nikakvi brojevi, to su naši ljudi! Praljak je bio izniman intelektualac, čovjek širokih humanističkih pogleda, talentiran za mnoga područja i osoba koja je imala moralni integritet. On je u praksi potvrdio ideju hrvatske pomirbe koju je zagovarao dr. Tuđman. Njegov otac u poslijeratnoj Hercegovini bio je prepoznat kao čovjek koji je imao nesretnu sudbinu da je zavodio komunizam i na taj način imao negativnu sliku u vlastitom narodu. General Praljak je 70-ih godina, kao čovjek s tri fakulteta, imao sve predispozicije da se nametne kao visoki partijski funkcionar i da bude privilegiran. Međutim, on se kao čovjek suočio s vlastitom obiteljskom prošalošću i osobno je uzrastao uz ljude s kojima se družio, a kroz knjige je tražio vlastiti životni odgovor. U tome je izgrađivao vlastiti hrvatski identitet i potvrđivao se kao čovjek razuma. Kada je došao u Sunju, organizirao je mlade dečke u obrani toga mjesta. Došao je kao redatelj, a otišao kao ratni vođa. Nakon toga osjetio je i poziv zavičaja,” bez dlake na jeziku govorio je Tokić, dodavši i da je odmah znao kako Praljkov čin ispijanja otrova nije predstava i da će nastupiti brza smrt.

TOKIĆ: – Znao sam da je u tom trenutku učinio samožrtvovanje, to nije bio suicid! To je sebedarje svom hrvatskom narodu. Napisao je 28 knjiga, borio se za istinu u Haagu, pripremao dokumente, snimke... Rekao je da mu dokažu gdje je i kako mogao bolje, da bi u tom slučaju prihvatio presudu. Nije imao drugog načina da kaže da je presuda nepravedna...

Na upit jesu li čelnici Herceg – Bosne već zaboravljeni od hrvatskih vlasti, Bujančev gost imao je spreman odgovor:

“Praljak je znao što je povijesna istina i da je to bio trenutak u kojem se povijest hrvatskog naroda u BiH skupila u jednu točku. Tim je činom rekao da nijedan Hrvat u BiH ne može odustati od svojih prava na BiH i to je platio svojim životom!”

<http://www.7dnevno.hr/izdvajanja/top-2/dr-tokic-cilj-muslimansko-bosnjacke-radikalne-politike-je-dubrovnik/>

Slično Tokiću piše u današnjem Hrvatskom tjedniku prof. emeritus dr. sc. Ivo Soljačić uspoređujući slučajeve Jana Palacha i generala Praljka.

Ova knjiga zapravo pokazuje što smo radili nas dvojica generalovih prijatelja. Osobno ću se uvijek pitati bili se sve ovako odigralo da su hrvatske vlasti prihvatile pismo biskupa Košića i Pozaića, akademika Jelčića i mene koje je supotpisalo više od 900 naših ljudi i predložile generala Praljka za Nobelovu nagradu za mir.

Da su hrvatske vlasti to trebale napraviti svjedoče i kasnije riječi Predsjednice, koje su sada dane i na koricama ove knjige. To nam pokazuje i zločin haaških sudaca, o kome nam svjedoči i današnji tekst Ivice Marijačića u Hrvatskom tjedniku s transkriptom iskaza američkog vojnog atašea Richarda Herricka koji ruši optužnicu protiv našeg generala a Sud je odbio taj iskaz da bi mogla osuditi generala i time ga zapravo ubili!

Međutim toliki broj tekstova koji su se pojavili i pojaljivat će se na neki način i obvezuju i dr. Međimorca i mene da te tekstove sakupimo i da ova knjiga bude tek prva u seriji knjiga o generalu Praljku.

HVALA!

Josip Pečarić

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S
PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB,
2018.**

**DR. TOKIĆ: CILJ MUSLIMANSKO-BOŠNJAČKE
RADIKALNE POLITIKE JE DUBROVNIK!**

„Više od 20 godina nakon rata suočavamo se sa stvarnošću u kojoj naša ratna pobjeda nije dovoljno valorizirana“, tvrdi Tokić

“Hrvatska ne vidi da je teritorijalno jamstvo hrvatske konstitutivnosti i opstanak Hrvata u srednjoj Bosni geostrateški interes! Ako padne srednja Bosna, sljedeći cilj nisu samo Mostar i Stolac već i Dubrovnik,” rekao je u Bujici dr. Marko Tokić, predsjednik Udruge ‘Hrvatska zvona’ i profesor na Filozofskom fakultetu u Mostaru, inače dragovoljac HVO-a, nekadašnji glavni tajnik i potpredsjednik HDZ-a BiH, prvi, zadnji i jedini predsjednik Hrvatske samouprave u BiH... Na potpitanje voditelja na čiju politiku misli, dr. Tokić je jasno kazao: “Na radikalno muslimansko-bošnjačku politiku!”

Bujica je na početku emitirala prilog sa sprovođa hrvatskog heroja Marijana Biščana, na kojem se prošli četvrtak u Zagrebu okupilo više tisuća građana, među njima i brojni bojovnici, generali predvođeni Biščanovim ratnim zapovjednikom Antom Gotovinom, 100-postotni ratni vojni invalidi, pojedini političari i mnogi drugi... Kamera HRT-a ni drugih televizija nisu bile zainteresirane za posljednji ispraćaj zadnjeg ranjenog hrvatskog vojnika u Domovinskom ratu. Na Mišiću je bila jedino kamera Z1 televizije. Uz nadahnuti oproštajni govor generala Rojsa emitiran u cijelosti, u pozadini su pušteni dirljivi kadrovi i Thompsonova pjesma ‘Ratnici svjetla’.

**BRZOJAV SUĆUTI ZA BIŠĆANA IZ VLADE NIJE STIGAO, ALI ZATO SU GA
POSLALI NA JEDAN DRUGI SPROVOD U SPLIT!**

“Sramota je da nije bilo brzog sućuti premijera povodom odlaska devet puta odlikovanog heroja, za razliku od jednog drugog sprovođa u Splitu na koji je takav brzog otišao, a tamo je bio sprovod liku koji sigurno nije volio, niti je išta dao za Hrvatsku,” rekao je voditelj Bujice.

Marijan Biščan bio je rođeni Zagrepčanin, koji je za vrijeme rata mogao pobjeći majci u Njemačku, no ostao je braniti svoju zemlju i prošao sva hrvatska bojišta, na kraju je 11. listopada 1995. ranjen u operaciji oslobođenja Banje Luke koja je nažalost, zaustavljena – istaknuto je u emisiji.

“Onaj tko ima hrvatsko srce, kod njega će ispraćaj Marijana Biščana izazvati emocije, sjetu i zahvalnost... Tako je i meni sada,” sa knedlom u grlu rekao je prof. Tokić i nastavio: “On je dobar dio svoga života proveo u kolicima noseći duboke ratne rane, no povrijeđen

je još i više nakon što je dao svoje zdravlje za domovinu Hrvatsku, ali i Bosnu i Hercegovinu koju je također oslobađao. S druge strane, omalovažavan je zajedno sa suborcima u našem javnom prostoru. I mi sudionici tih zbivanja djelomično smo odgovorni za takvo stanje, jer smo nakon rata vjerovali da neki drugi preuzimaju ulogu čuvara hrvatske države pa smo ih pustili da rade što hoće. Marijan Bišćan je nažalost danas primjer brzog zaborava najboljih hrvatskih ljudi,“ rekao je dr. Tokić.

SAN O VELIKOJ SRBIJI ZAUSTAVLJEN JE ISKLJUČENJEM STRUJE BANJA LUCI...

“Od svojih međunarodnih prijatelja imali smo otpor prema oslobađanju Banje Luke, premda smo tamo s partnerima iz Armije BiH činili dobro djelo,“ nastavio je gost Bujice i dodao: “Tom operacijom završen je rat, a kada je isključena struja Banja Luci, general Mladić i Slobodan Milošević shvatili su da od sna o Velikoj Srbiji i crti Virovitica – Karlovac – Karlobag nema ništa. Taj san je tamo zaustavljen i poražen.”

Usprkos svemu, tvrdi Tokić, više od 20 godina nakon rata suočavamo se sa stvarnošću u kojoj naša ratna pobjeda nije dovoljno valorizirana: “U BiH ne samo da nije poštovana, nego je povijest potpuno izokrenuta! Pripadnici HVO-a danas imaju stigmu onih koji su navodno okupirali vlastitu zemlju i dijelove vlastite zemlje htjeli pripojiti RH, navodno u granicama Banovine...”

TOKIĆ: – Rat je počeo i prije rata, u završnici raspada Komunističke partije Jugoslavije. Postojale su jasne definicije sukoba, konfederalna ideja Komunističke partije Slovenije, s druge strane federalizam partijskih struktura u nekim republikama i pokušaj nametanja unitarne Jugoslavije Slobodana Miloševića u kojoj se pristajalo na izlazak Slovenije uz ucjenu Hrvatske! Jedino se dr. Franjo Tuđman s idejom neovisne Hrvatske svima njima suprotstavio.

PRALJAK JE POČINIO ČIN SAMOŽRTVOVANJA, TO NIJE BIO SUICID!

Gost Bujice progovorio je i o pokojnom generalu Slobodanu Praljku kojeg je dobro poznavao, a čija je komemoracija posljednje mjesto u javnosti na kojem se pojavio pokojni Marijan Bišćan, što su kamere Bujice također zabilježile.

“Osobno sam poznavao generala Praljka. Poznajem i sve ostale haške optuženike iz Herceg – Bosne. Smeta me kada se o tim ljudima govori kao o brojevima, kao o “šestorci”... Oni imaju svoja imena i prezimena, svoje obitelji i svoje biografije. To nisu nikakvi brojevi, to su naši ljudi! Praljak je bio izniman intelektualac, čovjek širokih humanističkih pogleda, talentiran za mnoga područja i osoba koja je imala moralni integritet. On je u praksi potvrdio ideju hrvatske pomirbe koju je zagovarao dr. Tuđman. Njegov otac u poslijeratnoj Hercegovini bio je prepoznat kao čovjek koji je imao nesretnu sudbinu da je zavodio komunizam i na taj način imao negativnu sliku u vlastitom narodu. General Praljak je 70-ih godina, kao čovjek s tri fakulteta, imao sve predispozicije da se nametne kao visoki partijski funkcionar i da bude privilegirani. Međutim, on se kao čovjek suočio s vlastitom obiteljskom prošalošću i osobno je uzrastao uz ljude s kojima se družio, a kroz knjige je tražio vlastiti životni odgovor. U tome je izgrađivao vlastiti hrvatski identitet i potvrđivao se kao čovjek razuma. Kada je došao u Sunju, organizirao je mlade dečke u obrani toga mjesta. Došao je kao redatelj, a otišao kao ratni vođa. Nakon toga

osjetio je i poziv zavičaja,” bez dlake na jeziku govorio je Tokić, dodavši i da je odmah znao kako Praljkov čin ispijanja otrova nije predstava i da će nastupiti brza smrt.

TOKIĆ: – Znao sam da je u tom trenutku učinio samožrtvovanje, to nije bio suicid! To je sebedarje svom hrvatskom narodu. Napisao je 28 knjiga, borio se za istinu u Haagu, pripremao dokumente, snimke... Rekao je da mu dokažu gdje je i kako mogao bolje, da bi u tom slučaju prihvatio presudu. Nije imao drugog načina da kaže da je presuda nepravedna...

Na upit jesu li čelnici Herceg – Bosne već zaboravljeni od hrvatskih vlasti, Bujančev gost imao je spreman odgovor:

“Praljak je znao što je povijesna istina i da je to bio trenutak u kojem se povijest hrvatskog naroda u BiH skupila u jednu točku. Tim je činom rekao da nijedan Hrvat u BiH ne može odustati od svojih prava na BiH i to je platio svojim životom!”

JOŠ OD RAČANA I MESIĆA HRVATSKE VLASTI PONAŠAJU SE MAĆEHINSKI PREMA HRVATIMA U BIH!

Tokić je rekao da se nakon smrti predsjednika svih Hrvata dr. Franje Tuđmana hrvatska vlast kontinuirano odnosila maćehinski prema Hrvatima u BiH.

“Međunarodna zajednica 2000. ocijenila je da u BiH može napraviti nešto što za Tuđmanovog života nije mogla, a partnere je našla u tadašnjim predsjednicima Republike i Vlade. Hrvatski član Predsjedništva BiH bezuspješno je pisao Zlatku Tomčiću, Ivici Račanu i Stjepanu Mesiću, podnio je apelaciju Ustavnom sudu koja je odbijena 5:4, nije išlo, premda smo neke stvari pokušali politički razriješiti.

Dodao je kako odgovora iz Hrvatske nije bilo ni nakon donošenja Deklaracije o hrvatskom narodu i osnutka Hrvatskog narodnog sabora, poteza koji su napravljeni jer se znalo da će Hrvat institucionalno biti obespravljeni i da će im se oduzeti demokracija.“

Cijelo vrijeme hrvatski narod je u grču što mora glasovati za jednu opciju. Dvaput smo imali vlast koja bi bila izabrana i da su svi Hrvati iz Hercegovine otišli na more, na dan glasovanja! S druge strane, Milorad Dodik u “Republici Srpskoj“ nameće svoje ljude kao predstavnike hrvatskog naroda – rekao je Tokić.

Inače, dr. Tokić je bio pod zabranom javnog i političkog djelovanja u BiH punih 13 godina zbog optužbi istovjetnih onima iz haaške optužnice za šestoricu Hrvata: “Shvatili su da su besmislene optužbe da smo htjeli posebnu državu ili dio teritorija pripojiti drugoj državi. Mi smo samo tražili drugačiji preustroj BiH!”

BOŠNJACI SU PREUZELI MILOŠEVIĆEVSKU POLITIKU!

Poseban dio emisije posvetio je i Draganu Čoviću, čiji nije obožavatelj, ali mu je dijelom ipak stao u obranu.

“Nije Dragan Čović sam izabrao suradnju sa Srbima, nego je gurnut Srbima zbog toga što je Hrvatska digla ruke od Hrvata u BiH, dok su Bošnjaci prihvaćali sve što im je nudila međunarodna zajednica. Tvrdi bošnjačka struktura za vrijeme dok je član Predsjedništva BiH bio Sulejman Tihić, nije prihvaćala tu igru, nije htjela uspostavljati vlast bez legitimnih hrvatskih predstavnika. Čudi da su Bošnjaci preuzeli miloševićevsku politiku, ne vide da je na principu jedan član jedan glas rasturena Jugoslavija, pa će građanski unitarizam rasturiti i BiH. To je čisti unitaristički građanski šovinizam,“ oštar je bio Tokić dodavši:

“Dayton je neprestano mijenjan na štetu hrvatskog naroda. Elementi konstitutivnosti devalvirani su. Konstitutivnost Hrvata je moguća ako se ukinu entiteti ili da se uspostave tri entiteta!”

META JE DUBROVNIK!

Voditelj je spomenuo kako HRT stalno govori o pokolju u Ahmićima koji treba osuditi, no dodao je kako se s druge strane, prešućuju pokolji nad Hrvatima od strane Armije BiH i mudžahedina u Križančevu Selu, Buhinim Kućama, Maljinama, Bikošima – selima unutar svega 10-ak kilometara zračne linije u kojima je masakrirano više od 150 hrvatskih civila, žena, djece i zarobljenih vojnika.

“Slušali smo o Ahmićima, svi mi koji smo bili u ratu znamo da je rat neviđeno zlo. I sada se traži od nekoga da povija glavu zbog zločina kojeg hrvatska strana neprestano priznaje i zbog njega se ispričava. Za Ahmiće su ljudi procesuirani, a za ove zločine nad Hrvatima ne! Premda, pitanje je – jesu li procesuirani pravi ljudi... Za druge zločine nikome nije suđeno. Nas boli namjerno i hotimično iskrivljavanje slike te različita mjerila. Sve skupa stvara jako ružnu sliku. Mi i Bošnjaci nakon srpske agresije gurnuti smo na prostor gdje su promijenjeni nacionalni odnosi. Kada je pala ideja o Velikoj Srbiji, Bošnjaci su počeli tražiti životni prostor na našu štetu. Krenulo je ovladavanje, da ne kažem etničko čišćenje srednje Bosne i proboj na jug. Kako Hrvatska ne vidi da je teritorijalno jamstvo hrvatske konstitutivnosti i opstanak Hrvata u srednjoj Bosni geostrateški interes?! Ako padne srednja Bosna, sljedeći cilj nije samo Mostar i Stolac, nego Dubrovnik! Arapi ionako kupuju zemlju po Hercegovini i Bosni, a o tome se ovdje malo govori. Poruka hrvatskoj vlasti – razmišljajte geostrateški, u suprotnom ćemo biti kažnjeni,” apelirao je u Bujici dr. Marko Tokić.

Cijelo vrijeme jača radikalna struja koja je na mala vrata pokušala promijeniti narav vjerovanja i ciljeva islama u BiH, a to je uspostava islamskog društva koje bi se trebalo uvezati s velikim islamskim pokretom u svijetu – dodao je gost emisije.

KRIKA ČOVIĆU: “VIŠE NE SMIJE BITI SVETIH KRAVA!”

BiH čekaju izbori u listopadu, a puno toga ovisi o tome hoće li se promijeniti izborni zakon.

TOKIĆ: – Ako ne dođe do promjene, nama se može ponoviti neka nova platforma ili alijansa s Hrvatima kao pripadnicima naroda, a ne njihovim predstavnicima. U “Republici Srpskoj” to je sigurno!

Potporu na izborima dr. Tokić će dati Hrvatskoj republikanskoj stranci i svim HDZ-ovim ljudima koji se nisu ogriješili o hrvatski narod, u izbornim jedinicama gdje nema republikanaca.

Za kraj, poslao je kritiku Draganu Čović i aktualnom vodstvu Hrvata u BiH.

“Postoje oni ljudi koji su se ogriješili o demokraciju Hrvata u BiH, koji su se ogriješili o način zapošljavanja mladi ljudi i krivi su za masovni odlazak iz ekonomskih razloga. Ako nemate novac i niste nečiji rođak ili dizač ruku u stranci, ne možete dobiti posao! Puno je nepravilnosti, nepotizma i korupcije. O tome se treba otvoreno govoriti. Dodjeljuju se golema sredstva iz državnog proračuna pa pojedinci traže da im se vrati udio! Više ne smije biti svetih istina i svetih krava o kojima se ne smije govoriti,” zaključio je dr. Tokić u Bujici.

BUJANEC: STOP MRZITELJIMA HRVATSKE U MEDIJIMA!

Emisija je završena porukom voditelja Velimira Bujanca koja je shvaćena i kao svojevrsni odgovor HTV-ovom Aleksandru Stankoviću. Urednik Bujice podigao je transparent na kojem je pisalo “STOP MRZITELJIMA HRVATSKE U MEDIJIMA“ i rekao: – Za kraj jedna poruka likovima koji nam dociraju za naše novce i prodaju pamet zahvaljujući RTV pristojbi koju svi moramo plaćati. Vrijeme je da kažemo STOP MRZITELJIMA HRVATSKE U MEDIJIMA! Svejedno je, jesu li rođeni u našoj zemlji ili nisu – al’ svima im se sviđaju hrvatske kune! Idite na N1 pa tamo radite protiv Hrvatske, kad već niste frajeri i niste sposobni u vlastitoj produkciji opstati na nekoj od lokalnih televizija. Na tržištu treba zaraditi za svoj kruh, a vi to ne znate jer ste baš kao u vašoj propaloj Jugoslaviji, naučeni raditi malo za veliki novac.

<http://www.7dnevno.hr/izdvajanja/top-2/dr-tokic-cilj-muslimansko-bosnjacke-radikalne-politike-je-dubrovnik/>

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

BISKUP KOŠIĆ, THOMPSON I NOGOMET

Dva izuzetna gosta na matematičkoj konferenciji MIA 2018 bili su biskup Košić i Marko Perković Thompson. Njih je prof. dr. sc. Marko Tokić svojevremeno proglasio stupovima Pečarićeve Hrvatske. Danas, kada su vatreni vratili ponos hrvatskom narodu mnoge zanima i što oni misle o nogometu.

Pogledajte kako je biskup Košić pratio utakmicu:

<https://narod.hr/sport/biskup-kosic-otkrio-pratio-utakmicu-sto-nam-razini-drzave-nudi-primjer>

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-radujem-se-velikoj-pobjedi-hrvatske-nogometne-reprezentacije/>

<https://direktno.hr/zivot/vjera/kosic-o-uspjehu-vatrenih-bogu-dugujemo-ovu-veliku-promociju-hrvatske-koja-se-dogada-kroz-nogomet-128175/>

<https://direktno.hr/zivot/vjera/vlado-kosic-o-vatrenima-su-zlatni-decki-i-daj-im-boze-da-dodu-do-kraja-128151/>

A što kaže Thompson bilo je u Bujici, ali i na:

<https://kamenjar.com/marko-perkovic-thompson-dajte-sve-od-sebe-i-neka-se-srce-hrabro-bori-nek-vatra-gori-do-pobjede/>

A kako sam ja vidite na slici s mojim unucima u prilogu:)))

Što je Marko rekao na zvaničnoj večeri Konferencije dano je na:

<http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-nogomet-thompson-matematika/>

A Biskup je komentirao Thompsonove riječi:

Od srca čestitam na ovim riječima, na svemu što se lijepo dogodilo na Konferenciji, na našim Vatrenima i na onome što se s njima u vezi događa u našoj Hrvatskoj! Pridružujem se zahvali Markovoj i želim – da večeras opet slavimo...

A svi koji ne vole Hrvatsku ili samo služe svjetskim moćnicima ne vole ni Thompsona ni biskupa. Tako biskupa napadaju da rehabilitira fašiste:

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-govore-da-rehabilitiram-neke-fasiste-a-samo-molim-za-pokojne-koji-su-poginuli-u-strasnoj-osveti/>

Istina, ja znam za fašističke agresore na Hrvatsku od kojih su naši branitelji napravili zečeve.

Njih Biskup nije nikada rehabilitirao.

Znam i za domaće fašiste koji sebe nazivaju antifašistima (mada su istinski antifašisti oni koji su pobijedili fašističke agresore u Domovinskom ratu).

Njih Biskup nije nikada rehabilitirao.

Više puta sam se sjetio kako se Biskup jednom našalio na moj račun:

"Akademik Pečarić javno prizna da je ustaša, a još ga nisu priveli na obavijesni razgovor."

Da, ustaša, a u znanstvenom odboru konferencije MIA 2018. su dva izuzetna matematičara iz Srbije (jedan od njih srpski akademik)!

A što misli jedan moj profesor iz Beograda (mentor mog magistarskog rada) doznao sam jučer. Nisam bio u kontaktu s njim od kada sam došao u Zagreb, a on mi piše:

"Dragi Pečariću,

Ziv sam. Trenutno sam najstariji zivi član Katedre za Matematiku ETF-a.

Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.

Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju, doktoratu, itd. (vidjeti:

<https://kamenjar.com/ekskluzivno-akademik-pecaric-moj-zivot-u-beogradu/>, J.P.)

Sve što si tu napisao je potpuno tačno!!!

Naravno, nikada ti nisam govorio kakvo sam ja maltretiranje doživeo.

Mozža ću ti jednom opširnije pričati. ..."

Jesu li naši političari dovoljno inteligentni da to razumiju?

Razumiju li što govori naš poznati kolumnist Marko Ljubić kada piše:

Ruska priča hrvatskih mladića

Tu priču će nosači mraka pokušati ugasiti, kao što su uspjeli ugasiti toliko svjetala, zadnje ono generala Praljka iz haške sudnice

<http://projektvelebit.com/ruska-prica-hrvatskih-mladica/>

Razumiju li oni ono što im je napisao pater Ike Mandurić, jer su se naglo probudili i počeli uslikavati u hrvatskim dresovima?

Ne razumiju ili se samo prave da ne razumiju kako im svi poručuju da moraju biti dio svog naroda, da moraju biti takvi kakav je naš izbornik Zlatko Dalić.

Josip Pečarić

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-thompson-i-nogomet/>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S
PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB,
2018.**

**ŠIROKI BRIJEG: PREDSTAVLJENO TROKNJIŽJE O
SLOBODANU PRALJKU**

Datum objave: 15.05.2018 Broj čitanja: 78

Knjige "General Praljak I. – drugo prošireno izdanje", "General Praljak II. – U obrani hrvatskog naroda" i "General Praljak III. – S prijezirom odbacujemo Vašu presudu", predstavljene su večeras u Širokom Brijegu.

Troknjižje o generalu Slobodanu Praljku predstavljeno je večeras u Narodnoj knjižnici Široki Brijeg.

Program je počeo prikazivanjem kratkog filma o odavanju počasti Slobodanu Praljku na Trgu širokobrijeških žrtava, na dan kada je počinio samoubojstvo.

Naime, ogranak Matice Hrvatske Široki Brijeg organizirao predstavljanje troknjižja: "General Praljak I. – drugo prošireno izdanje", "General Praljak II. – U obrani hrvatskog naroda" i "General Praljak III. – S prijezirom odbacujemo Vašu presudu".

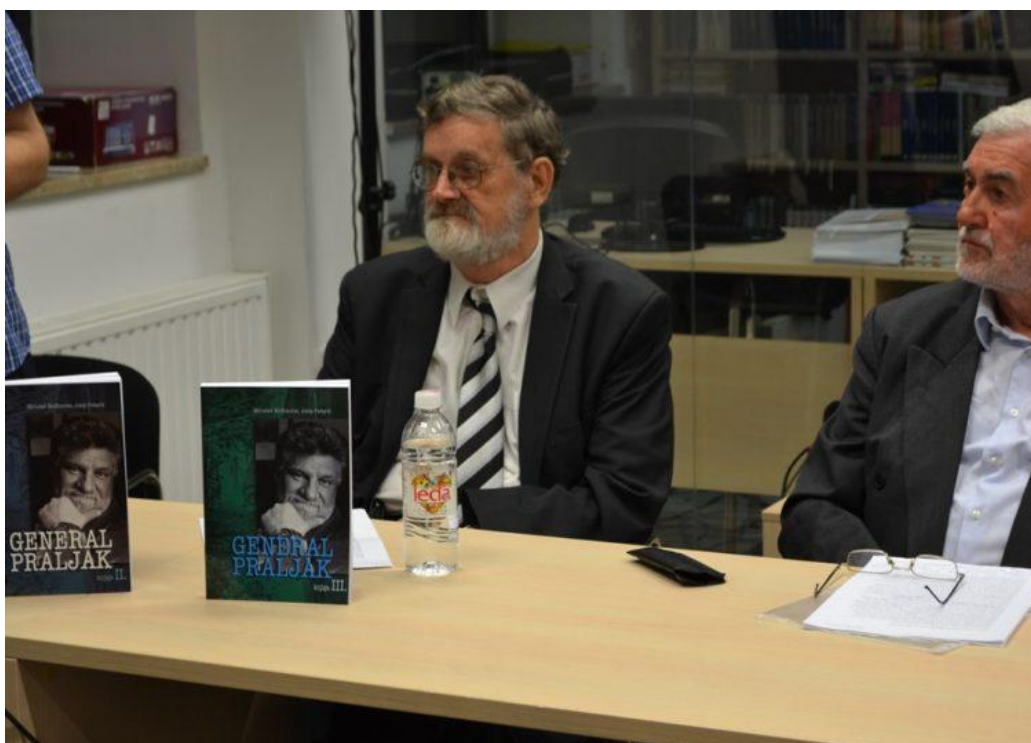
Knjige su predstavili autori Josip Pečarić, Miroslav Međimorec i Marko Tokić. U programu su još sudjelovali Andrija Zeljko i klapa Dobrkovići. FOTO: Bljesak.info

<https://www.grude.com/clanak/?i=64084>

<https://www.bljesak.info/kultura/knjige/siroki-brijeg-predstavljeno-troknjizje-o-slobodanu-praljku/236009>

ŠIROKI BRIJEG: PREDSTAVLJENO TROKNJIŽJE O SLOBODANU PRALJKU

Tokić je istaknuo „Pečarićev poučak“: Oni koji ne vole ovaj narod, najviše napadaju one koji su mu najodaniji sinovi!“

by Vrisak.info

15/05/2018

Knjige "General Praljak I. – drugo prošireno izdanje", "General Praljak II. – U obrani hrvatskog naroda" i "General Praljak III. – S prijezirom odbacujemo Vašu presudu", predstavljene su večeras u Narodnoj knjižnici Široki Brijeg.

Program je počeo prikazivanjem kratkog filma o odavanju počasti Slobodanu Praljku na Trgu širokobrijeških žrtava, čiji je autor Mili Marušić i portal Sirokibrijeg.info.

Naime, ogranak Matice Hrvatske Široki Brijeg organizirao je predstavljanje troknjižja: "General Praljak I. – drugo prošireno izdanje", "General Praljak II. – U obrani hrvatskog naroda" i "General Praljak III. – S prijezirom odbacujemo Vašu presudu", a u ime Matice prisutne je pozdravio predsjednik Gojko Jelić.

Knjige su predstavili autori Josip Pečarić, Miroslav Međimorec i Marko Tokić. U programu je sudjelovala klapa Dobrkovići.

U svom obraćanju Marko Tokić je istaknuo kako autori ne dopuštaju da lik i djelo Slobodana Praljka ne padne u zaborav.

„Slobodan Praljak u svojim počecima imao je društveni privilegij i mogućnost karijernog uspinjanja do samih vrhova tadašnje komunističke vlasti. Kao vrhunski intelektualac, čovjek sa završena tri fakulteta, načitan, elokventan, mogao je s lakoćom biti zvijezda na političkom nebu bivše države. On je tu ulogu odbacio i prihvatio vlastitu neizvjesnu hrvatsku sudbinu, zagrio je kao križ i otkupljenje,“ poručio je dr. Marko Tokić. „Umjesto zajamčenog uredskog djelovanja u Ministarstvu obrane bira odlazak na teren, čime je dokazao svoju hrabrost, racionalnost, strastvenost i dostojanstvo, bio je uvijek prvi među nama“, istaknuo je između ostalog Tokić.

Tokić je istaknuo „Pečarićev poučak“: Oni koji ne vole ovaj narod, najviše napadaju one koji su mu najodaniji sinovi!“

Miroslav Međimorec je izrazio zahvalnost svima koji su došli na predstavljanje kako bi na ovaj način zadržali uspomenu na čovjeka koji nije mogao trpjeti nepravdu i laž, neistinu i zatiranje istine. „General Praljak dosljedan antičkom poimanju morala i istine nije prihvatio sramotnu presudu Haškog suda i Sokratovski izabrao smrt. To nije bio kukavičluk i bijeg od odgovornosti krivca, već krik i uzvik prijezira i poruka koju je uputio svima nama, nama koji smo zaboravili braniti tu našu slobodu i ideal koji smo stekli krvavo“ rekao je Međimorec.

Na samom kraju predstavljanja obratio se Josip Pečarić, Hercegovac iz Boke. Poručio je kako mu je zadovoljstvo što knjigu o generalu Praljku predstavljaju u njegovoj rodnoj Hercegovini. Također, u rodnom mjestu velikog ratnog ministra Gojka Šuška. Hercegovini dvojice izuzetnih Hrvata koji su u širokobriješkoj Gimnaziji sjedili u istoj klupi, rekao je između ostalog Pečarić.

Grad Široki Brijeg

<https://www.vrisak.info/hercegovina/siroki-brijeg-predstavljeno-troknjizje-o-slobodanu-praljku/>

U LJUBUŠKOM PREDSTAVLJENO TROKNJIŽJE O GENERALU SLOBODANU PRALJKU

17. svibnja 2018.

U srijedu u večernjim satima u Gradskoj vijećnici u Ljubuškom predstavljeno je troknjižje o preminulom generalu Slobodanu Praljku. U sklopu programa kojim se generala Praljka želi očuvati od pada u zaborav predstavljene su tri knjige: “General Praljak I. – drugo prošireno izdanje”, “General Praljak II. – U obrani hrvatskog naroda” i “General Praljak III. – S prijezirom odbacujemo Vašu presudu.

Program koji je organiziralo Hrvatsko kulturno društvo Napredak, Podružnica Ljubuški u suradnji s Općinom Ljubuški. Knjige su predstavili autori Marko Tokić, Miroslav Međimorec i Josip Pečarić.

„General Praljak, kao nitko drugi, znao je da haška presuda nije samo presuda pojedincima nego da je to presuda jednom narodu. Stoga, osim čina samožrtvovanja, nije imao drugo rješenje kako pokazati da jedan mali narod ima pravo na svoju obranu, jednakost i ravnopravnost s drugim narodima i da žrtvom svojih najboljih sinova zaslužuje slobodu“, rekao je u svojem obraćanju dr. Marko Tokić.

„Mi moramo zastati i upitati se: je li ovo javno samožrtvovanje bilo uzaludno? Kolika je naša kapljica u čaši otrova koji je ispio general Praljak?, upitao je Tokić, dodajući da je potrebno uistinu krenuti u borbu vlastitim snagama, uz veliku spremnost na žrtvu.

Miroslav Međimorec i Josip Pečarić u svojim su izlaganjima predstavili osobna iskustva s generalom Slobodanom Praljkom te su istaknuli njegovu ljudsku i profesionalnu veličinu.

U glazbenom dijelu programa nastupili su učenici Glazbene škole Ljubuški, a program je vodila Bjanka Medić, piše [Ljportal.com](https://ljportal.com)

<https://hip.ba/2018/05/17/u-ljubuskom-predstavljeno-troknjizje-o-generalu-slobodanu-praljku/>

DR. SC. MARKO TOKIĆ**‘SLOBODAN PRALJAK JE SVAKOG TRENUTKA U
HAŠKOJ SUDNICI SVJEDOČIO VLASTITO
DOSTOJANSTVO I VLASTITU HRVATSKU SUDBINU’**

“Kako da u tom trenutku čovjek ne osjeti gorčinu izdaje? Kako da u tom trenutku ne zazove Matoševe stihove posvećene vođi Rakovačke bune Eugenu Kvaterniku:

„Tu leži div, naš stid i sram

što bješe kriv

jer bješe sam.“

Zbilja su to trenuci u kojima se čovjek mogao osjetiti samim. To se na trenutke moglo i osjetiti u generalovim istupima na samom suđenju: „Ili sam ja bio vojnik regularne vojske, hrvatske, ili sam bio rebel, ili sam imao Vrhovnog zapovjednika ili se on lažno deklarirao, ili napadač nije bio agresor te je s punim legitimitetom ubijao pobunjenike i s punim pravom branio Ustav SFRJ.“

Utkan u povijesnu sudbinu hrvatskoga naroda Slobodan Praljak je svakog svog trenutka u Haškoj sudnici svjedočio vlastito dostojanstvo i vlastitu hrvatsku sudbinu.” – rekao je dr. sc. Marko Tokić u svom govoru na predstavljanju knjiga “General Praljak” dr. Miroslava Međimorca i akademika Josipa Pečarića u Širokom Brijegu.

Dr. Marko Tokić za Narod.hr: U BiH proces pretvaranja Hrvata u nacionalnu manjinu ulazi u završnicu

U nastavku njegov govor donosimo u cijelosti.

Dragi moji Širokobrižanke i Širokobrižani, poštovani autori knjiga o „jednom od nas koji nas nadilazi“, natkriljuje, poziva i opominje.

Iako neprijatelji hrvatskoga naroda (i države) čine sve da zaborav prekrije i njegov lik, i njegovo djelo, i njegov posljednji čin sebedarja: herojskog samožrtvovanja za pravo svog naroda na obranu, jednakost i ravnopravnost s drugim narodima i slobodu taj potresni prizor ostat će u srcu zauvijek svakog Hrvata koji hrvatski misli, osjeća i živi. Nasreću postoje i ljudi koji su već davno u sudbini ovog čovjeka prepoznali kristalnu točku prelamanja ukupne hrvatske prošlosti, sadašnjosti i budućnosti; našeg povijesnog usuda i sudbine i ne dopuštaju da na ovog čovjeka (njegov lik i djelo) padne zavjesa šutnje.

U ime hrvatskoga naroda zahvaljujem našim autorima što uporno u javnost vraćaju ovu epsku priču jednog junačkog postojanja: veliki hrast hrvatskog dostojanstva, intelektualca i generala Slobodana Praljka.

Pišući o generalu Praljku profesor Pečarić je još davno razmatrao odnos hrvatske vlasti prema suđenju navodno Šestorici u Haagu i u tom smislu javno prozivao nerazumnu hrvatsku pravnu znanost: „Naravno, i general zna da su oni postali to što jesu, kao i

predsjednik Države, upravo zbog toga što za interese svjetskih moćnika, a protiv interesa svoje države i svoga naroda, preferiraju Nerazumnu pravnu znanost.“²

Za interese svjetskih moćnika a protiv interesa svoje države i svoga naroda, negdje iz daljine čuju se udruženi glasovi pokojnog predsjednika Franje Tuđmana i Marka Perkovića Tompsona: za Judine škude. Ali, i ne samo za njih, za održanje društvenih odnosa i upravljanje nevidljive duboke države, za karijere i povlastice, za moć nad svojim narodom. Oni kao i predsjednik države. I ne jedan, nego posve sigurno dvojica.

Prepušten sam sebi, izdan od svoje vlasti i većine političkih elita general Praljak ulazi u neravnopravnu borbu s haaškim tužiteljstvom. Sam čini ono što je država trebala učiniti: okuplja ekipe ljudi, prikuplja dokumente, tiska ih da bi mu zahvalna država nametnula porez na objavljene knjige te tako prikupljenu dokumentaciju proglasila šundom. Koji apsurd. I umjesto da te osobe budu zbog toga prognane iz hrvatske vlasti i administracije jedna od njih izravno uključena biva promaknuta u ministricu kulture. I to je, poruka!?

Kako da u tom trenutku čovjek ne osjeti gorčinu izdaje? Kako da u tom trenutku ne zazove Matoševe stihove posvećene vođi Rakovačke bune Eugenu Kvaterniku:

Tu leži div, naš stid i sram

što bješe kriv

jer bješe sam.

Zbilja su to trenuci u kojima se čovjek mogao osjetiti samim. To se na trenutke moglo i osjetiti u generalovim istupima na samom suđenju: „Ili sam ja bio vojnik regularne vojske, hrvatske, ili sam bio rebel, ili sam imao Vrhovnog zapovjednika ili se on lažno deklarirao, ili napadač nije bio agresor te je s punim legitimitetom ubijao pobunjenike i s punim pravom branio Ustav SFRJ.“

Utkan u povijesnu sudbinu hrvatskoga naroda Slobodan Praljak je svakog svog trenutka u Haaškoj sudnici svjedočio vlastito dostojanstvo i vlastitu hrvatsku sudbinu.

Ponikao kao dijete jednog od hercegovačkih zavoditelja socijalizma (kojega je narod pamtio po zlu) Slobodan Praljak u svojim počecima je imao društveni privilegij i mogućnost karijernog uspinjanja do samih vrhova tadašnje komunističke vlasti. Kao vrhunski intelektualac, čovjek sa završena tri fakulteta, načitan, elokventan s očevim revolucionarnim zaslugama mogao je s lakoćom biti zvijezda na političkom nebu bivše države. On je tu ulogu odbacio i prihvatio vlastitu neizvjesnu hrvatsku sudbinu, zagrio je kao križ i otkupljenje.

Njega su upravo knjige i druženje s umnim ljudima nagnale da preispituje hrvatsku prošlost, sadašnjost i budućnost. Umjesto blještavila reflektora birao je izgradnju vlastitog ljudskog i hrvatskog puta. Htio je znati i imati. Biti Hrvat na razini svojeg iskustva hrvatskog kulturnog i političkog identiteta.

Demokratske promjene nudile su novu perspektivu i izvjesno je mogućnost borbe za samostalnu, demokratsku i neovisnu hrvatsku državu. I Slobodan Praljak je u tim gibanjima vidio ostvarenje hrvatskog sna. Umjesto mirnog razlaza i uspostave novih država u republičkim granicama po češkom i slovačkom modelu (i u skladu sa zaključcima Badinterove komisije) srpska politička elita na sve moguće načine pokušava sačuvati vlastitu dominaciju, a njezin agresivniji dio vidi prigodu za ostvarenje velikosrpskih imperijalnih ciljeva. Ratom pokušavaju onemogućiti hrvatsko osamostaljenje

² Josip Pečarić: Ako voliš Hrvatsku svoju

prisiljavajući Hrvatsku na daljnju pokornost u Krnjoj Jugoslaviji; u suprotnom se prijetilo uspostavom zapadne granice Velike Srbije na crti Virovitica - Karlovac - Karlobag. Kad je postalo jasno da demokratska hrvatska vlast od osamostaljenja odstupiti ne će rat je buknuo svom žestinom i Velika Srbija je postala otvoreni ratni cilj. U tom se smislu jedino i mogu razumijevati sve one uspostave navodno srpskih autonomnih oblasti u Hrvatskoj s idejom (i objavama), kako to oni kažu: prisajedinjenja Republici Srbiji, što jasno razotkriva kreatore i izvođače ovih političkih i ratnih operacija.

Slobodan Praljak u tim se i takvim okolnostima stavlja na raspolaganje i umjesto zajamčenog uredskog djelovanja u Ministarstvu obrane bira odlazak na teren u Sunju. Zajedno sa svojim velikim prijateljem i glumcem Svenom Lastom (i ovdje nazočnim svjedokom kojega srdačno pozdravljam) u početku kani biti ohrabrenje mladim dečkima na liniji fronte. No uskoro će ga njegove organizacijske sposobnosti i osobna hrabrost pretvoriti u zapovjednika.

I tu počinje njegov ratni put. Zov rodne Hercegovine kojoj je dugovao (i očev dug) nije mogao ne čuti. Bio je ovdje. Jedan od nas. Uvijek prvi. Hrabar. Racionalan. Strastven i dostojanstven. Izrastao u generala.

Iako je svima znano da je bio prvi čovjek koji je imao osjećaj važnosti Staroga mosta u Mostaru i da ga je upravo on dao zaštititi: moj pokojni prijatelj Ljubo Perić koji je izvršio tu zapovijed (o tome je svjedočio u Haagu); na koncu će paradoksalno doživjeti da upravo se njega proziva za rušenje Starog mosta. Unatoč tomu što je dokazao da tenk HVO-a koji je, po iskazu svjedoka, navodno gađao Stari most nije imao optičku vidljivost (i nije ga mogao gađati), iako je dokazao (uz pomoć stručnjaka) da je most miniran i po nalogu nekog drugog strmoglavio se u Neretvu. Vezu između Starog mosta i Praljka ni danas nije moguće izbrisati. Iako je otvoreno govorio, bez sustezanja, uvjeren u vlastitu nevinost da prst njegova vojnika vrijedi više od Starog mosta, a i Haaški sud je morao priznati da je s obzirom na korištenje mosta u vojne svrhe protivničke strane bio legitiman vojni cilj, fama još uvijek postoji i unatoč svim činjenicama ne da se tako lako izbrisati.

Ostaje samo da se prisjetimo onog čuvenog Pečarićevog poučka (koji možda objašnjava razloge): **ONI KOJI NE VOLE OVAJ NAROD NAJVIŠE NAPADAJU ONE KOJI SU MU NAJODANIJI SINOVI.**

Slobodan Praljak je do kraja rata ostao na ovim prostorima i hrvatski je narod opstao. Uključen u Federaciju BiH (u Washingtonu) i BiH (u Daytonu) doživljava gorku poratnu sudbinu pokušaja da ga se pokušava, i namjerava, poraziti u miru. U tome ne sudjeluju samo domaće partnerske snage (prvenstveno navodno zabrinuti građani Bošnjaci), nego što je još začudnije voditelji projekta su pripadnici Međunarodne zajednice.

U tim i takvim okolnostima, osporavajući nam pravo na politički subjektivitet, na ravnopravnost i jednakost s druga dva konstitutivna naroda podiže se i optužnica za Praljka, Prlića, Čorića, Stojića, Petkovića i Pušića često skraćeno protiv Šestorice ili nešto rjeđe Prlić i ostali. Ta optužnica i osobito to suđenje kako je vrijeme prolazilo sve više je nalikovalo na suđenje jednom narodu, njegovom političkom vodstvu, njegovim političkih htijenjima, nadama, njegovom snu o slobodi.

Sve manje je to bilo suđenje pojedincima. To je maestralno razotkrio u svom završnom govoru pred Raspravnim vijećem Haaškog suda general Slobodan Praljak.

U nadahnutom govoru, u njegovoj završnici nakon svih iznesenih optužbi i nakon ponuđenih dokaza obrane general Praljak je s potpunim pouzdanjem u činjenične dokaze obrane ustvrdio:

„Nisam kriv! I ne mislim pritom na osjećaj krivnje. Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta; - znam da nisam kriv. Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.“

Obraćajući se jedinom sucu kojega je intelektualno uvažavao i držao da je pravno i moralno častan, izdvajajući ga kao da će najaviti ne samo završnicu ovog raspravnog govora, nego i ono znakovito završno obraćanje prije samog čina samožrtvovanja: „Suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu.“

Nije bilo više časnih iznimki ni časti u onomu što su učinili. Tako govori čovjek kojemu je čast značila više od života. No, daleko je još do tog presudnog trenutka još uvijek smo u Praljkovu pokušaju da sucima uputi prigovor i naputak. Prigovor da su na ovom suđenju ne smije i ne može suditi narodu, nego upravo optuženim pojedincima. I upravo stoga ovako nastavlja u svom obraćanju časnom sucu Antonetiju (prihvaćajući opovrgljivost svakog mišljenja, pa i svojega, makar ga nije gradio bez činjeničnih dokaza i nasuprot činjenicama, nego upravo jer ga je temeljio na činjenicama i svojoj ulozi u ratu): „Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični. Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.“

I upravo je to ona točka upozorenja da se u suđenju pojedincima, a ovo je trebalo takvo biti, i optužnica i sud u vrijednosnoj procjeni onoga što se događalo i što je predmet optužnice svakom pojedincu treba dokazati, racionalno, vojno i pravno: što je mogao bolje, kako je mogao bolje, gdje je mogao bolje i kada je mogao bolje (mišlju, riječju, djelom i propustom).

Ako bi suđenje išlo u tom pravcu i opovrglo izgrađeno mišljenje o vlastitoj nevinosti general Praljak je spreman prihvatiti presudu pa ma kakva ona bila. „Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti: Pa postane moguće ono što nije bilo moguće, pa postane jednostavno ono što nije jednostavno, pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje, onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila. A to zbilja ne bi bilo ništa novo.“

Nažalost, ovo proročanstvo završnih riječi pred Raspravnim vijećem se potvrdilo. I ne samo to nego niti novi krug dokaza o krivici uopće nije naveo niti jednu činjenicu onoga tipa koje bi bilo logično za suđenje pojedincu. Dokazi o tome što je mogao bolje, gdje je mogao bolje, kada je mogao bolje i kako je mogao bolje. Završne riječi u tom govoru pred raspravnim vijeće bijahu također znakovite: „Mojih pola sata je isteklo.“

I ne samo pola sata. Čitavi život jednog časnog čovjek, briljantnog uma i čovjek koji se nije mogao pomiriti s nepravdom. I ne samo o osobnoj krivici. Kao nitko drugi znao je da to nije samo presuda pojedincima, nego presuda jednom narodu. I stoga osim čina samožrtvovanja nije imao drugo rješenje kako bi u uho bešćutnosti svijeta rekao da jedan mali narod ima pravo na svoju obranu, jednakost i ravnopravnost s drugim narodima i da žrtvom svojih najboljih sinova zaslužuje slobodu.

I danas kada znamo epilog haaškog sudovanja, kada iz njega izrasta čovjek s čašicom otrova u ruci, kada uvjeren u osobnu nevinost i još više uvjeren u pravo na slobodu svoga naroda s prijetošću odbacuje presudu suprotnu logici prava čovjeka i naroda mi moramo zastati i upitati se:

Je li i ovo javno samožrtvovanje bilo uzaludno. Kolika je naša kapljica u čaši otrova? I je li i ova žrtva uzaludna? Što smo u stanju učiniti da se pravda ispuni i naš narod uistinu ostvari vlastitu slobodu: jednakost i ravnopravnost s drugima dva konstitutivna naroda, očuva hrvatsku državu i tako sigurno kroči u budućnost. Da bi to bilo moguće potrebno je uistinu iz srama i nemoći krenuti prema pouzdanju u vlastite snage uz spremnost na žrtvu. I još jednom čuti Matoša i do kraja u Praljkovu slučaju primijeniti onu njegovu:

Tu leži div, naš stid i sram

što bješe kriv

jer bješe sam.

Taj sokol siv, svog doma plam

i sad je živ

i vođa nam.

I sad se negdje valjda u pozadinu trebaju čuti širokobriješka zvona. Uvijek kad čujem njihov glas, znam da je vrijeme za molitvu. I mir. Hvala na pozornosti, svako vam dobro.

<https://narod.hr/kultura/dr-marko-tokic-predstavljanju-knjige-general-praljak-sirokom-brijegu-slobodan-praljak-svakog-trenutka-haaskoj-sudnici-svjedocio-vlastito-dostojanstvo-vlastitu-hrvatsku-sudbinu>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/06/07/dr-marko-tokic-slobodan-praljak-je-svakog-trenutka-u-haskoj-sudnici-svjedocio-vlastito-dostojanstvo-i-vlastitu-hrvatsku-sudbinu/>

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU PRALJKU U HERCEGOVINI

Naše je veliko zadovoljstvo što predstavljamo knjige o generalu Praljku u njegovoj rodnoj Hercegovini tj. u Hercegovini velikog ratnog ministra Gojka Šuška. Dakle u Hercegovini dvojice izuzetnih Hrvata koji su u Širokobriježskoj gimnaziji sjedili u istoj klupi. Zato se zahvaljujemo organizatorima koji su nam to omogućili kao i svima vama koji ste došli na ovo predstavljanje.

Ključna riječ u ovim predstavljanjima je ZABORAV. Ne samo da se silno trude izbrisati iz sjećanja našeg naroda generala Praljka već do duže vrijeme rade i s našim sjećanjem na Šuška.

Meni kao doktoru matematičkih i magistru elektrotehnike posebno je zanimljivo što je general Praljak diplomirao elektrotehniku, a Šušak je studirao matematiku prije nego što je otišao vani. A njihov profesor matematike bio je Širokobrižski zet – po meni najveći živući hrvatski znanstvenik - prof. dr. sc. Zvonimir Janko koji je dopisni član HAZU. Unatoč tome i on spada među zaboravljenje izuzetne Hrvate. A kada je odlazio u mirovinu na njegovom sveučilištu u Heidelbergu jedan poznati njemački matematičar je njegova otkrića u matematici usporedio s padom Berlinskog zida. Čini mi se da je on itekako doprinjeo u izboru studija elektrotehnike i matematike ovo dvojice naših velikana.

Veliku zahvalnost dugujemo dr. sc. Marku Tokiću koji je predstavio ove knjige (u Širokom Brijegu i Ljubuškom), kao što je to i dosad radio. U drugoj i trećoj knjizi dani su i tekstovi koji nam pokazuju kako je dr. Tokić reagirao na ČIN SAMOŽRTVOVANJA, ČIN SEBEDARJA generala Praljka. Čini mi se da je dr. Tokić prvi tako i definirao taj čin, ili sam ja prvi put to čuo od njega i od tada ga stalno i koristim.

Dr.. Tokić je predstavljao gotovo sve moje knjige koje sam predstavljao u BiH.

Na jednom od tih predstavljanja održanom u Mostaru govorio je o četiri stupa Pečarićeve Hrvatske. Ta četiri stupa su mu Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković Thompson i biskup Vlado Košić. Više puta sam navodio te riječi dr. Tokića iznoseći svoje mišljenje da je njih dr. Tokić izdvojio kao predstavnike pojedinih skupina naših ljudi kao one koji su najviše napadani među njima. Zapravo ovo spominjem danas zato što je tu dr. Tokić i zato što mi se čini da ovaj stup koji pripada Dariju Kordiću, koji je 17. godina bio u zatvoru a jedini zločin koji su mu dokazali bio je to da je izniman Hrvat, treba zamjeniti sa stupom generala Praljka. Zahvaljujem dr. Tokiću što je to prihvatio!

Zapravo ova predstavljanja u Hercegovini su mi posebno značajna i zbog pisma 90-godišnjeg Dragana Hazlera velikog domoljuba iz Švicarske i donedavnog predsjednika HAZUDD-a, u kome on kaže kako je 25. ožujka 2011. godine u Baselu - predložio SLOBODANA PRALJKA za Redovnog člana - Hrv. akad. HAZUDD-a.

Doista nisam znao, a vidim da nije ni dr. Međimorec da je od 2011.-e Slobodan Praljak član HAZUDD-a!

U tom pismu je spomenuta i ploče u prostorijama HAZU Mostar na kojoj će biti unešeno i Praljkovo ime i to me je podsjetilo na riječi kojima je dr. Međimorca u Petrinji završio svoj govor predstavljanju ovih knjiga:

Kad god odem u Sunju zapalim svijeću ispod biste velikog glumca i hrvatskog branitelja Svena Laste. Volio bih da se jednog dana kraj njega nađe i bista našeg Hemingwaya. Bista već postoji, izradio ju je akademski kipar Stjepan Gračan. Mislim da bi valjalo razmisliti o takvom skromnom znaku poštovanja velikog životnog djela generala Slobodana Praljka? S druge strane ovo Praljkovo članstvo u HAZUDDU-u i činjenica da je dr. Franjo Tuđman bio akademik, dakle redoviti član HAZU-a podsjeća me s kolikim pravom sam stalno upozoravao na bliskost ova dva hrvatska velikana.

Čin samožrtvovanja, tj. čin sebedarja generala Praljka pratit će sve hrvatske političare jer će odnos prema našem generalu biti jednostavni pokazatelj našim ljudima o njima samima. Ostvarenje želje dr. Međimorca o postavljanju biste u Slunju bio bi samo pokazatelj da se krenulo u pravom smjeru, tj. da odaju počast hrvatskim velikanima, a ne samo da misle o vlastitim interesima. Plenković je, vidjeli smo, odmah krenuo s politikom zatiranja svakog pomena tog čina generala Praljka - čina kojim je general Praljak za prokazivanje sramotne uloge tog „suda“ učinio daleko više od svih hrvatskih političara zajedno. Zapravo su u svom nadmetanju tko će biti bolji sluga sve radili protiv hrvatske države. Pa sjetimo se samo da je Mesić zbog lažnog svjedočenja dva puta nagrađen mjestom predsjednika države.

Ali prvo nešto o veličini našeg generala – čovjeka koga je Hrvatsko slovo proglasilo OSOBOM GODINE, a Hrvatski tjednik OSOBOM GODINE, DESETLJEĆA, STOLJEĆA...

General Praljak je porazio, kao što znamo i Haški sud i one koji su mu služili.. Kao da sam to i najavio još 31. siječnja 2002. na predstavljanju moje knjige *Sramotni sud u Haagu*, Zagreb, 2001. (a prvi predgovor *Zašto zapadnim zemljama treba sud u Haagu* napisao joj je Slobodan Praljak), a ponovio i dvije godine kasnije kada sam generalu posvetio svoju knjigu o Boki kotorskoj:

**POSVETA KNJIGE „U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI
HRVATSKI“, Zagreb 2004.**

*Posvećeno dragom prijatelju
Generalu Slobodanu Praljku*

„General Slobodan Praljak nije samo izvanredno vodio predstavljanje ove knjige (Sramotni sud u Haagu, op JP), već je i napisao prvi predgovor knjizi. Njemu prijete Haaškim sudom još negdje od 1995. godine. Nedavno sam u Australiji, prilikom predstavljanja engleske verzije mojih knjiga Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2, pročitao da generala ponovno spominju i tada napisao slijedeći tekst koji je donesen u ovoj knjizi.

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu

promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?

U stvari čini mi se da tužitelji i suci u Haagu itekako dobro znaju za generalove nastupe i da se u ovom slučaju najbolje vidi kako je na tom sudu sve okrenuto naopako. Naime, umjesto da se general boji optužbi za navodne ratne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

*Predstavljanje knjige Sramotni sud u Haagu,
Zagreb, 31. siječnja 2002.*

Generale,

Skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj.

*Akademik Josip Pečarić
Zagreb, 5. travnja 2004. g.*

Iste godine kada smo predstavljali knjigu Sramotni sud u Haagu u samom su Sudu potvrdili istinitost mojih riječi. O tome je nedavno svjedočila njegova odvjetnica Nika Pinter. Evo djela intervjua koji to pokazuje, a koji moramo stalno ponavljati jer samo taj primjer pokazuje veličinu našeg generala:

„Koliko mu je bilo opasno svjedočiti za Mladena Naletilić Tutu? Djelovalo je kao da ga tužitelj, Kenneth Scott, iz pozicije svjedoka u predmetu Naletilić uvlači u poziciju optuženik u predmetu Prlić...

- Nije to Scott mogao učiniti, on nije bio dorastao Praljku (ponavljam „ON NIJE BIO DORASTAO PRALJKU).. Činjenica je da se upravo zato što je Praljak bio suveren u predmetu Naletilić, jako zamjerio Scottu. Uvjerena sam da je Scott imao Praljka kao svoj projekt (rekao bih da je Praljak bio projekt cijelog Suda u Haagu, J.P.). U jednom je trenutku sutkinja Maureen Harding Clark rekla Scottu: "Kolega Scott, jako ste dugo odvjetnik, imate veliko iskustvo. No, morate znati da se u svojoj karijeri možete sresti s osobom koja je jača od vas". To je bio Praljak.

Kada je to bilo?

- Tijekom unakrsnog ispitivanja u slučaju Naletilić. Scott tada nije uspio od Praljka dobiti ništa što bi mu koristilo i mislim da je odatle proizlazila ta Scottova fiksacija na Praljka. Kasnije se to pokazalo i u suđenju Praljku. Scott je bacao naočale, izlazio iz sudnice. Jednom je prilikom, usred rasprave, izašao iz sudnice i u predmetu nije bilo tužitelja! Svi smo samo gledali što se događa, ostavio je praznu tužilačku klupu. Sasvim nedolično ponašanje i da je to napravio bilo tko od branitelja, bio bi kažnjen. Možda sam subjektivna,

ali to se događalo. Mislim da je početak Praljkove optužnice bilo to svjedočenje 2002. godine.“

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/braniteljica-slobodana-praljka-za-jutarnji-otkriva-dosad-nepoznate-dijelove-haske-slagalice-mislim-da-optuznicu-nije-procitao-evo-zasto/6850899/>

Ja sam morao spomenuti knjigu o mojoj Boki koju sam posvetio svom prijatelju generalu Praljku i zbog riječi dobođoljica koje mi je uputio fra Andrija Nikič, a kojoj je očito ta knjiga poslužila kao svojevrsan uzor:

Sretan dolazak u Hercegovinu, *gdje svaki kamen pjeva hrvatski.*

Hvala i fra Andriji i svima vama.

Josip Pečarić

DODATAK: Jedna pjesma s predstavljanja u Mostaru

Pjesmice za naše velikane!

Što su krivi naši generali,
da im sude svjetski mešetari

Na svom pragu mi smo ratovali,
da bi rodnu grudu obranili!

Nisu pošli u tuđu krajinu,
Branili su svoju djedovinu!

Knjige će se o ratu pisati,
naraštaji naši će čitati!

Povijest piše a i narod pamti,
kako su se sudili Hrvati!

Čuvali smo mi ognjište svoje,
Hrvati se nikoga ne boje!

Herceg-Bosno uvijek živa bila,
Hrvatima i draga i mila!

O Mostaru u srcu te nosim,
Herceg-Bosno tonom se ponosim!

Nedam svoje Humskojzemne grude
Bit ću ovdje pa kako mi bude!

Nek' se širi vira Isusova

i hrvatskom krvlju natopljena.

Sveto zemlja Hercegovina
Sunca, krša, kadulje i smilja

Nek' nam živi zemlja Hercegovina
Humna zemlja naših pradjedova!

Tu su fratri stoljećima bili
Za vjeru su svoju krv prolili!

Kuća moja od kamena siva
Koda vidim svoga dida živa

Punu kuću dice izrodio
I žuljavim rukam' odhranio

Da čuvaju zemlju Hercegovu
Kršnu, rodnu, sunčanu i plodnu

Hercegovac cijeli svijet naseli
A ognjište svoje ne raseli

Dok je sunca i kamena siva
Hercegovina zemlja bit će živa!

Sveti Ante čuvaj naše fratre
Spasili su vjeru i Hrvate!

Fra Andrija povjesničar mio
Stotinu je knjiga objavio!

Veliko vam hvala fra Andrija
Jer povijest je od svih najstarija!

Nevenka Čubela, Mostar, 17. svibnja 2018.

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/19/predstavljanja-knjiga-o-generalu-praljku-u-hercegovini/>

<http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-predstavljanja-knjiga-generalu-praljku-hercegovini/>

OSVRT AKADEMIKA PEČARIĆA: 'UNIŠTENJEM HRVATSTVA U BIH, LAKŠI ĆE BITI I OBRAČUN S HRVATSKOM'

Sam odlazak u Hercegovinu bio mi je stresan – mojom krivicom. Krenuli smo u utorak, a ja nisam stigao potpisati za referendum uvjeren da se potpisi skupljaju jedan tjedan. Dr. Međimorec mi je rekao da se radi o dva tjedna pa mi je pao kamen sa srca. Danas smo otišli i potpisali Ankica i ja.

Dvorane su bile pune. Već u Širokom brijegu to nas je iznenadilo jer je bio veliki pljusak u to vrijeme.

Za razliku od Hrvatske gdje samo poneko predstavljanje proprati poneki hrvatski portal u Hercegovini smo bili i na portalima i u novinama i na radijima a i na televiziji.

<https://www.grude.com/clanak/?i=64084>

<https://www.bljesak.info/kultura/knjige/siroki-brijeg-predstavljeno-troknjizje-o-slobodanu-praljku/236009>

<https://hip.ba/2018/05/17/u-ljubuskom-predstavljeno-troknjizje-o-generalu-slobodanu-praljku/>

<https://hip.ba/2018/05/17/u-ljubuskom-predstavljeno-troknjizje-o-generalu-slobodanu-praljku/>

<http://republika.info.com/index.php/vijesti/28406-u-mostaru-predstavljeno-troknjizje-o-generalu-praljku>

Po povratku su tri portala, koliko je meni poznato, objavila i moj govor:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/19/predstavljanja-knjiga-o-generalu-praljku-u-hercegovini/>

<http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-predstavljanja-knjiga-generalu-praljku-hercegovini/>

<http://dragovoljac.com/index.php?start=23>

O onom što u mom tekstu nema piše mi don Kačunko:

Ne vidim jedinu pravu formulu za opstanak - MOLI-RADI-RODI...!

Kome će hercegovačko kamenje pjevati kad naroda hrvatskoga nestane?

A što ima?

Iskoristio sam činjenicu što je u Širokom brijegu i Ljubuškom knjige predstavljao autor tvrdnje o četiri stupa Pečarićeve Hrvatske i dobio dozvolu da ubuduće kada o tome govorim ta četiri stupa budu Tuđman. Praljak, Thompson i Košić.

Thompson i biskup Košić su živi pa nam iz dana u dan pokazuju koliko su zaslužili da ih izdvoji dr. Tokić. Pogledajte samo biskupovu homiliju na Duhove:

...svoju ljubav prema Domovini pokazujemo svojim marljivim radom, učenjem, poštivanjem hrvatskih branitelja koji su za Domovinu poginuli i ostali invalidi, poštovanjem prava svakoga, osobito demokratskog prava na izbor. Zato, ako volite domovinu, dragi roditelji i kumovi, potpišite peticiju za promjenu izbornog zakona da svi mogu sudjelovati u upravljanju našom Domovinom a ne samo političke elite koje manipuliraju izbornim sustavom i neprestano se izmjenjuju, ali samo za vlastitu korist, dok narod propada! Voljeti svoj narod znači izboriti se za njegovo dobro. Da nije bilo branitelja u Domovinskom ratu, danas naše domovine ne bi bilo. Potrebno

je nekada preuzeti odgovornost i za teške odluke i za opasno djelovanje... za Domovinu se moramo moliti i žrtvovati.

<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/4583-homilija-na-duhove-u-katedrali>

A dobar dio mog govora bio je o povezanosti ta prva dva stupa, tj. o tome da sam još 2001. godine ukazivao zapravo to da su njih dvojica Tuđman i Praljak najveći među svima nama. Njih dvojica su i danas na najvećem udaru pa čak i kad navodno brane Tuđmana:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/29440-m-ljubic-nije-bujanec-rusio-tudmana-rusili-su-ga-i-ruse-ga-crvi-u-njegovim-povijesnim-cipelama.html>

Zato me je i samog zainteresiralo kada sam točno o tome javno govorio. To je bilo na tribini u Sydneyu, Evo kako sam o tome pisao u knjizi „Hercegovac iz Boke“, Zagreb 2003. str. 52.-55.:

GOVOR NA TRIBINI U SYDNEYU

I dalje sam odlazio u Australiju, jer sam svake godine dobivao poziv s australskih sveučilišta. Jedino sam 2001. godine otišao na poziv Hrvata iz Australije. Naime, oni su organizirali veliku akciju za engleski prijevod mojih knjiga "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2", pa je prva promocija i bila u Sydneyu. Obišao sam sve veće hrvatske zajednice i na kraju imao tribinu u Sydneyu. Moj govor s te tribine objavljen je u Spremnosti, Hrvatskom tjedniku, 28. kolovoza 2001.

Naravno, i tom prigodom bilo je riječi o Hrvatima u BiH. Evo dijela tog govora:

"Mesić se stalno zalaže da se krivnja individualizira. I doista je individualizirana. Za, od njega kao haaškog svjedoka, izmišljenu agresiju Hrvatske na BiH individualno su kažnjeni: general Blaškić s 45 godina robije, Kordić s 25, a Čerkez s 15. Današnja hrvatska vlast je upravo kada se vidjelo da je Blaškić osuđen za tu navodnu agresiju RH na BiH, i donijela Deklaraciju o suradnji s Haagom, s kojom je priznala nadležnost Haaga za akcije Bljesak i Oluju. Dakle, očita je bila želja današnjih hrvatskih vlasti da se nakon individualnog kažnjavanja generala Blaškića zbog navodne agresije RH na BiH, "individualizira" i krivnja zbog agresije RH na Republiku Srpsku Krajinu. S optužnicama Ademija i Gotovine, dočekali smo i ostvarenje te njihove želje.

Današnju vlast posebno brine potpisivanje povelje o suradnji HIP-a i HDZ-a. Boje se, kažu, ujedinjenja tih stranaka i imenovanja Miroslava Tuđmana ili Andrije Hebranga novim predsjednikom. Boje se i približavanju Budiše tzv. desnici. Jednostavno rečeno, boje se ujedinjenja hrvatskih državotvornih snaga, jer iznad svega im je važna vlast. Zbog vlasti su se pokazali spremni priznati etničko čišćenje jadnih nenaoružanih Srba iz po njima države RSK. Gubitak vlasti poteže i pitanje odgovornosti za sve to. Tuđman im je 1991. oprostio. Hoće li im biti oprošteno i drugi put?

Naravno, haaški bordel će, neovisno o tome, što je i pisanje u SAD-u u svezi s Olujom potvrdilo da se doista radi o dobro plaćenom bordelu, nastaviti svoj posao. Opet su na redu Hrvati iz BiH, bolje reći Hercegovine. Poslije razbojničkih napada na hrvatsku banku, na redu su opet oni koji su najzaslužniji za očuvanje hrvatstva u BiH. Spominju se Valentin Ćorić, bivši ministar policije Hrvatske Republike Herceg Bosne, Slobodan Praljak bivši zapovjednik HVO-a i Zlatan Mijo Jelić, ratni zapovjednik vojne policije HVO-a i donedavni zapovjednik hrvatske vojne komponente u Vojsci Federacije. Spominju

se i Stanko Sopta Baja i Ljubo Ćesić Rojs. Komentar oko mogućeg Soptinog odlaska u Haag sve govori: "Njegovu bi se odlasku ponajviše radovali međunarodni predstavnici u BiH. Oni Soptu doživljavaju kao tvrdog radikala koji svoje stavove nameće Jelaviću i HDZ-u." Naime, već je odavno poznato da Haag služi i da se eliminiraju upravo oni koji su najveći protivnici dekretoizacije BiH, što i jest zadaća koju su dobili oni koji danas vedre i oblače u toj državi.

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu i dokazuje da su Hrvati u BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku u Zagrebu* promovirao uz prof. dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića, upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena - Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamoli Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitati." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordel u rade samo takvi, zar ne?

Uništenjem hrvatstva u BiH, lakši će biti i obračun s Hrvatskom. A koliko su u tome uspješni pokazuju i rezultati. Od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Zašto govorim o uspješnosti svjetskih moćnika u tome? Moramo stalno imati na umu da je to plod njihovog djelovanja, jer su oni pomagali velikosrpsku agresiju na Hrvatsku i na BiH. Da to počinju uviđati i oni koji su nesvjesno sudjelovali u tome, pokazuje i nedavno pismo bivšeg šefa ureda OEES-a u Mostaru Daniela H. Simpsona mostarskom biskupu dr. Ratku Periću u kome on potvrđuje očitu činjenicu da je Međunarodna zajednica kolonizator BiH, i da su u njoj najugroženiji upravo Hrvati. Najnovije optužnice pokazuju da se politika međunarodne zajednice prema Hrvatima BiH ne mijenja, iako su istupi Heryja Hydea, predsjednika Odbora za vanjsku politiku američkog Kongresa, kardinala Vinka Puljića i biskupa Ratka Perića u Kongresu uzdrmali Wolfganga Petritscha. Recimo i za Hydea pravedni mir u BiH je dalje nego ikada, nametanje rješenja i dovođenje neželjenih ljudi na vlast nema potporu stanovnika regije, a loši rezultati međunarodne zajednice posljedica su opasnih, pretjeranih i neograničenih ovlasti visokog predstavnika. Hayde nije htio ni primiti Petritscha. Treba li uopće usporediti takav postupak g. Hydea, s odnosom današnjih hrvatskih vlasti prema Hrvatima u BiH? Svima je jasno da hrvatske vlasti krše sam Ustav RH, jer su po njemu dužne brinuti se o Hrvatima i u drugim državama, pa prema tome i o Hrvatima BiH.

Sjetimo se da je i kardinal Puljić rekao u američkom Kongresu da HDZ i Hrvatski narodni sabor i dalje uživaju podršku većine, no međunarodni predstavnici HNS-a tretiraju kao ekstremističku instituciju. Upozorio je da će se razočarani Hrvati u Hercegovini okrenuti ekstremizmu, a oni iz Bosne potpuno iseliti ako ne dobiju jamstva da je BiH i njihova

domovina. A upravo nas ovih dana predsjednik HDZ-a, dr. Ivo Sanader upozorava kako se prema donošenje novog Ustava BiH, po kome bi Federacija BiH, dakle bošnjačko-hrvatski entitet, bio uređen kao građanska država. Drugim riječima, Ustavom bi se osiguralo daljnje čišćenje BiH od Hrvata. Reakcije onih koji bi po Ustavu trebali dići svoj glas u Hrvatskoj nema, uostalom kao što ih nije bilo ni do sada. Umjesto svakog komentara takvog ponašanja današnjih hrvatskih vlasti najbolje je citirati predsjednika Mesića: "Ja moram i provoditi hrvatski Ustav, čak sam dužan paziti da i drugi provode hrvatski Ustav." Da, i kada pomažu uništenju Hrvata BiH i kada daju Sloveniji hrvatski teritorij - provode Hrvatski ustav. Vjerovali ili ne. I dok Mesić ponavlja floskulu o pogrešnoj politici bivših hrvatskih vlasti prema BiH, sve više i više će bivati jasnije da je upravo ta politika, koju sam na hrvatskim radioprogramima u Melbourneu krajem 1992. i početkom 1993. nazivao "politikom vlastitih teritorija", jedina moguća. Danas to znači stvaranje republika i Hrvata i Bošnjaka, pored već one srpskog naroda. Jedino republika hrvatskog naroda osigurava opstanak Hrvata u BiH. Oni koji to onemogućuju pokazuju da im je i cilj nestanak Hrvata iz te države u kojoj bi sva tri naroda trebala biti jednakopravna.

Zapravo je zanimljivo čitati svoje stare tekstove jer te podsjetite na činjenice koje si zaboravio. Tako vidim da tada nisu samo spominjali mog prijatelja generala Slobodana Praljka već još tri moja prijatelja generala: Zlatana Mija Jelića, Stanka Soptu Bajju, koji je i govorio na Komemoraciji generala Praljka i Ljuba Ćesića Rojsa koga sam nedavno spomenuo u svom tekstu 'Bobetkov general'. Bilo je veliko zadovoljstvo biti među članovima Hrvatskog generalskog zbora i vidjeti s kolikim divljenjem su oni govorili o biskupu Košiću.

Ali vratimo se predstavljanju u Mostaru:

„Najavljujući promociju, fra Andrija Nikić kazao je da, kada je doznao da je general Slobodan Praljak oporučno zaželio da sveta misa zadušnica bude u Hercegovačkoj crkvi u Zagrebu, odlučio primiti ga u članstvo Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Mostaru.“

Neuobičajeno je nekoga primati posmrtno u svoje članstvo. Ali što može biti uobičajeno kod našeg generala poslije njegovog čina samožrtvovanja, tj. sebedarja? Upravo takvi neuobičajeni potezi su ponajbolji način da se suprostavimo želji vlasti da se zaboravi jedan od najvećih sinova hrvatskog naroda!

Predstavljanje u Mostaru vodila je književnica Anita Martinac. Zaključila je predstavljanje sa svojom pjesmom:

Sloboda

(posvećeno Slobodanu Praljku)

sloboda ima široke ruke i velike dlanove
ima osmijeh dobrog čovjeka
pod sijedom bradom mudrosti
i oči nasmijane blještave
gorostas je
sa srcem snažnim
junačkim

sloboda je niknula u pukotinama pravde
i zalile su je olujne kiše
razlistala se u toplini srca
dala se vremenu bezgraničnom ljubavlju
i ostala zatočena u igrokazu prevara
koji su režirali oni
koji čak umjetnost ni ne razumiju

sloboda nikad na koljena nije pala
ostala je uspravna i kad su je šamarali
nikad pokleknula nije
i kada su htjeli ljubav da joj u okove stave
vinula se u plave visine
letom do istine

Josip Pečarić

<https://narod.hr/kultura/osvrt-akademika-pecarica-unistenjem-hrvatstva-bih-laksi-ce-biti-obracun-s-hrvatskom>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/11060-predstavljanje-knjiga-o-generalu-praljku-u-hercegovini-2-dio>

DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.

MARKO TOKIĆ

PREDGOVOR

Dariju Kordiću ne treba javnost. Dariju Kordiću ne trebaju opravdanja. Njemu je potreban mir. Oni koji ne žele slušati ionako će beskrajno ponavljati istinom opovrgnute teze. Dario Kordić se davno izmirio sa svojim križem i nosio ga (i nosi) s mirom i dostojanstvom koji su rasrđenim bukačima nedokučiva duhovna stvarnost. Je li Dario Kordić oduvijek bio ovakav? Ili je rastao do križa? Kao i svaki drugi čovjek imao je svoje mijene: svoje slabosti i svoje vrline. Nisam poznavao Darija Kordića kao dječaka, i njegova predratna priča mi nije posve poznata. Upoznao sam ga na dan uspostave Hrvatske republike Herceg Bosne u Grudama. Bio sam radijski novinar koji je taj dan htio čuti mišljenja njezinih utemeljitelja. Dario je u tom trenutku već bio poznat kao glasnogovornik hrvatske politike u Srednjoj Bosni. I učinio mi se poletan, optimističan i jedan od onih koji vjeruje u ono što govori i koji zna argumentirati vlastito mišljenje. Vjerovao je u opstanak hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini. I vjerovao je da ćemo ratnim nedaćama unatoč sačuvati svoje pravo na Bosnu i Hercegovinu i svoja prava u Bosni i Hercegovini. Ispratio sam i kad je izabran za predsjednika HDZ BiH. On je izuzetak koji potvrđuje da pokatkad, i u posebnim okolnostima, i član HDZ-a može biti njegov predsjednik. A onda je počela haaška igra.

I Dario je otišao u Haag uvjeren u svoju nevinost.

Stjecajem okolnosti jednom sam ga i posjetio u Haagu. Bilo je to vrijeme kada su zatvor i političke igre već pomalo nagrízale međusobne odnose naših hrvatskih zatvorenika iz Srednje Bosne. Iz tog posjeta ostali su mi u sjećanju trenuci s Darijem i Antom Furundžijom kao susreti s ljudima koji i u okolnostima robije mogu zadržati optimizam i vjeru, prihvatiti stanje u kom se nalaze i ostvarivati, pa makar i privremeni, ugođaj u kojem fizičko ograničenje slobode nije u stanju okovati duh.

Nekoliko godina potom s bratom (Mijom Tokićem) i načelnikom općine Tomislavgrad (Ivanom Vukadinom) posjetio sam Darija Kordića u njegovim austrijskim uzničkim danima. I taj je susret na mene ostavio neizbrisivi dojam. Dolazeći čovjeku na višegodišnjoj robiji, u jedan od najstrožih zatvora, pripremaš se za susret i u neprilici si: kako ohrabriti uznika. Domišljaš utješne riječi. I ne nalaziš ih. I onda prolaziš dugim zatvorskim labirintom, hodnicima bez ljudi, svako malo s nekim novim ulazom. Dovode te u sobu za posjetitelje. Sjedaš i očekuješ utamničenika. Nadaš se do posljednjeg trenutka nekoj spasonosnoj rečenici. A nje nema. Mučno se pogledavamo. Čekamo.

I onda ulazi, Dario.

„Braćo u Kristu.“ Zagrljaj. „Pomolimo se da naš susret bude plodotvoran i na blagoslov nama i našem narodu.“ Kratka molitva.

Kratki uvod u vlastite tamničke dane... I onda vadi bločić. Pripremio se za susret. Što će nas pitati. Razgovor teče. On nas ohrabruje i tješi. Bodri. Zahvaljuje.

U sebi osjećaš gotovo stid, jer smo umorni od svega, jer je veličina ovoga čovjeka, njegov križ i način na koji ga nosi iznad tvojih očekivanja onoga što čovjek može podnijeti. Pokušao sam taj osjećaj prenijeti u pjesmu.

Teški su naši okovi, za zemlju mi smo vezani.

u Grazzu, u Karlau

živi jedan samostanac

kod njega bijah i o tom baš bih pričao

oko njega sve sami zatvorenici

ljudi bez slobode

a on, slobodno među njima luta

i moli

pere rublje

i moli

pere suđe

i moli

u Grazzu, u Karlau žive zatvorenici

i jedan samostanac

među njima

i moli

i nitko ne zna zašto (a oni koji znaju stide se, i ne govore...)

i kako je moguće

i svi se u čudu pitaju

a on se Bogu okrenuo

i priča s Njime

o ljubavi

baš kao ptica pjeva

o slobodi

u Grazzu, u Karlau dugo se čeka da uđeš

i kada uđeš u krletku

i plačeš nad njegovom sudbinom

a on se blago nasmiješi i on se nad tobom pomoli

i spoznaš: jedini od nas – on je slobodan.

Teški su naši okovi jer zemljom mi smo vezani...

Kada osjetiš da je čovjek više duh nego tijelo, da je ušao u stanje duha koje je nama običnim smrtnicima teško pojmljivo. Osjetiš svetost trenutka. Opraštamo se i izlazimo. Izmijenjeni. Ohrabreni. Bolji.

Je li Dario mogao doseći tu razinu duhovnosti crpeći snagu samo iz sebe i svoje vjere? Ili je ona nadgradnja na obiteljsko gnijezdo? Vrijednosti u njemu poštovane. Vrijednosti u njem gajene. U više sam navrata posjećivao obitelj Kordić. Oca mu Peru i majku Roziku. Pero je bio rođen za političara. Imao je karizmu. Teško je podnosio Dariov križ. Ali ujedno je bio i ponosan na način na koji ga je prihvatio i nosio. Kao i on što je nosio svoj. Gospođa Rozika bijaše posve nepokretna. Pero je uz malu pomoć svih drugih o njoj svakodnevno brinuo. Tiha radost koja se osjećala u toj sobi je neponovljiva. Rozikino podizanje ruke kao znak prijateljstva. I osmijeh. Pero se držao ka mladić. Ili se barem tako činilo. Vrijem će prolaziti Dario tamnovati a Pero će slabiti i svoje zemaljsko trajanje završiti prije Rozike po onoj narodnoj: „žuti žutuju – crljeni putuju“. Nekoliko dana prije Perine smrti u posjeti obitelji bio je Vinko Zorić (obiteljski prijatelj) kojemu je pokojni Pero rekao svoju završnu poruku Dariju.

RECI MU DA SE PONOSIM NJIME

Umro je Pero Kordić.

Pokop pokojnika održat će se danas na mjesnom groblju u Busovači. Polazak ispred kuće žalosti u petnaest sati i trideset minuta.

reci mu da se ponosim njime

*najljepšu pjeva na svijetu pjesmu
 čežnjom slavuja krletku lomi
 on sanja sunce, sunce slobode
 rosu s trave i izvor vode
 komadić kruha
 dan slobode
 naroda
 svog*

on krila ima, leprša, leti...

*volim ga zato, zato ga volim
 dostojna sebe, i sudbine
 ponosan ja sam jer mi je sin
 kako je divno
 otac biti*

reci mu da se ponosim s njim

Umro je Pero Kordić

Pokop pokojnika održat će se danas na mjesnom groblju u Busovači. Polazak ispred kuće žalosti u petnaest sati i trideset minuta.

*Dario šeta i tiho moli
 Koliko boli
 Koliko boli*

Dario nije mogao biti na pokopu. Zvao je telefonom i zahvaljivao svima koji su bili na pokopu. I meni. Nekoliko riječi čovjeka koji rođenom ocu nije mogao biti na pokopu kao utjeha. Paradoks. I istina. Nedugo potom ponovno smo u Busovači na groblju. Umrta je Rozika. Pozvao je Pero da se ne pati i ne tuguje.

***miriše ruža u Srednjoj Bosni, miriše Dušom**
 miriše nadom*

kako će dozvat slobodu (sinu je dozvala nije)

*Rozika gleda...
 lijepa li momka, Hercegovca
 dok je ruža cvala
 najljepše su ruke vezle*

*što ih Srednja Bosna dala
sedam grana
sedam rana
hrvatskih*

*Dario šeta, Dario moli
a boli, boli
boli li
boli*

*nitko kao ti
Rozika, Rozika... Rozika, Rozika... Rozika, Rozika...
bolesnika i patnika
ranjenika, na ranjeno srce, stavio nije
nitko kao ti – ranjenu Srednju Bosnu
u rane svoje zavio nije
Rozika šuti
Rozika moli
koliko boli, koliko boli*

dok je ruža cvala...

*tko kaže da se kraljica vratiti ne će
eno je leži na groblju
Carica
vjetar je doziva
Rozika Rozika... Rozika Rozika... Rozika Rozika...
Rozika Kordić*

*dok je cvala baš je cvala
ruža bila, mirisala
miriše pjesmom, miriše Dušom
miriše Bosnom, miriše kruhom
miriše duhom patničkim
miriše tako hrvatski*

- *Rozika – vjetar govori,*

*dok Bosnom struji gotovo kradom,
miriše ruža
duhom i nadom*

I to je samo dio obiteljske priče Darija Kordića, jer je za njega iznimno bila važna i obitelj njegove supruge Venere. Nisam upoznao Venerina oca, ali sam upoznao Tonku (Venerinu mamu). Tonka je bila čudo od žene. Do zadnjeg trena htjela je pomoći svakome onome kome je pomoć bila potrebna. Ustrajna. Borbeni. Jača od sudbine. Iz tog krila nikla je Venera. Ona koja je drugo lice Darijeve sudbine. Žena majka. Lavica. Troje djece u nesklonu svijetu. Odgaja muškarca koji odrasta bez oca u zemlji koja se ruga njegovoj žrtvi. Djevojke kojima fali očev zagrljaj, koje žive nadu da jednom možda ipak.

*slutiti
je li mogao
itko
(dok si mala djevojčica bila
dok si zaljubljeno šetala uz Lašvu
dok si djecu rađala...)
da će tvoje ime od sada
do kraja
Svijeta
za Hrvata značit
ona koja
čeka

Venera!
zvijezda
na Nebu

i
na zemlji*

Nije Dario bez nedaća. Neprijatelji ne odustaju. Oni ne mogu podnijeti susret s čovjekom koji se nije slomio, nije se podao i nije prodao. I stoga galame.

Dario ne treba javnost. Dariju ne trebaju opravdanja.

On je odavno prihvatio svoj križ. I obrazloženje mu je jednostavno (parafraziram): „Ako su Hrvati Srednje Bosne krivi za ratni sukob i ako je to pravorijek Pravde, onda je i pravedno da ja kao najodgovornija politička osoba ponesem taj križ. Bio bih nesretan da ga je netko drugi morao nositi umjesto mene.“ Ako su Hrvati Srednje Bosne krivi...

Povijesna istina govori drukčije. Haaški je sud presudio da jesu. Zašto i zbog čega. I to je već politika velikih koji kroje naše sudbine u skladu sa svojim interesima i svojim ciljevima.

Dariju ne treba buka javnosti. Dariju ne trebaju opravdanja. I ne znam hoće li ova knjiga i ovaj moj prilog išta promijeniti u moru onih koji galame onako kako je naručeno.

I ne bih napisao ništa, da nije osjećaja dužnosti prema istini. I da akademik Pečarić nije pisao i nije govorio sve ovo vrijeme. Istinu o čovjeku. Njegovu križu. I ponekoj hulji.

I njih kao i bukača, nažalost, ima.

Dariju Kordiću ne treba javnost. Dariju Kordiću ne trebaju opravdanja. Njemu je potreban mir. Ova je knjiga potrebna hrvatskom narodu da zna istinu i da je čuva. Hrvatskom narodu je potrebna ova uspomena da na njoj iznova gradi snove o nadi. I slobodi.

UVOD

DARIO KORDIĆ KAO STUP MOJE HRVATSKE

Da je danas živ veliki hrvatski književnik Petar Šegedin više ne bi bio iznenađen spoznajom da postoji tako veliki broj Hrvata 'koji strasno mrze svoj narod'. Doista iz dana u dan svjedoci smo njihovim izljevima mržnje prema svima koji su zaslužni što imamo neovisnu hrvatsku državu.

Jedan od njih je Dario Kordić, koji je odrobijao za Hrvatsku 17 godina, a da su ga osudili na osnovu lažirane dokumentacije dobivene iz te iste Hrvatske, tj. kako sam jednom rekao odrobijao je a jedino što su mu dokazali je da je Hrvat, i to izniman! Zato sam i knjigu "Hercegovac iz Boke" posvetio 'hrvatskom vitezu i mučenku Dariju Kordiću'. Predstavljanje je bilo uoči Božića

Puno sam pisao o Sudu u Haagu, pa je stoga prirodno u puno tekstova bilo riječi o ovom iznimnom čovjeku – o Dariju Kordiću.

Evo jednog:

PISMO HRVATSKOM UZNIKU

Nakon skandalozne političke presude Haškoga suda

protiv hrvatskog naroda u BiH

HAŠKI SUD OSUDIO JE DARIJA KORDIĆA

JER JE "KRIV" ZA OPSTANAK HRVATA

U BOSNI I HERCEGOVINI

Dragi brate Dario,

Poštovana obitelj Kordić,

I ove godine je došla Tvoja čestitka koja je moju obitelj i mene puno obradovala:

Den Haag, Došašće 2004. god.

Na dobro vam došao Božić i Sveto porođenje ISUSOVO!

Neprestance kličući GLORIA našem STVORITELJU i SPASITELJU, iz srca i duše vam želim obilje Božje milosti, ljubavi, nade, zdravlja, nadahnuća, KRISTOVOG svjetla, spokoja i veselja u mladom 2005. ljetu Gospodnjem!

Velika HVALA za svu vašu darovanu ljubav, prođuhovljeno književno blago i vrijedne novčane poklone kojima doista razveseliste, osnažiste i okrijepiste moju obitelj i mene!

Voli vas i ljubi uvijek vaš brat

Dario Kordić

Što bih mogao ljepše napisati u svojoj čestitki nego uzvratiti i Tebi i Tvojim obitelji ove iste prelijepe riječi koje si nam napisao. Riječi kojima doista jesi okrijepio i osnažio i moju obitelj i mene, a vjerujem i sve one kojima si slične čestitke poslao i ove, kao i prethodnih godina. A to nam doista treba. S velikom nadom čekali smo izricanje presude Tebi. Ni sam, kao ni mnogi u Hrvatskoj nismo mogli spavati tu noć kada smo je čuli!

Nada umire posljednja

Kada su me za *Dnevni list* u Mostaru 23. listopada 2004. pitali: "Što očekujete od procesa protiv Darija Kordića?" počeo sam svoj odgovor riječima: "Što možemo očekivati kada znamo da se radi o političkom sudu." To nije tiskano u *Dnevnom listu*, ali jest u *Novom Hrvatskom slovu* 3. prosinca 2004., gdje se vidi da iz dotadašnjeg ponašanja tog suda nisam očekivao ništa dobrog. Ali, opet sam se nadao. Nada umire posljednja.

Doista živimo u jednom bordelu

Upravo u zadnje vrijeme taj "sud" i oni, čiju politiku provode, razobličuju se do kraja. Prvo je pojačan pritisak na generala Gotovinu i to u vrijeme kada je očito da je optužen na osnovu transkripata koji su krivotvoreni i poslani iz Ureda predsjednika Mesića! To pokazuje da naslov moje knjige *Sramotan sud u Haagu* ne samo da je dobro pogođen, već pokazuje da se mora proširiti i na one koji vladaju ovim svijetom. Doista, živimo u svojevrsnom bordelu, kako sam u jednom tekstu nazvao sud u Haagu.

Svijet je takav kakav je, ali strašno je vidjeti da hrvatska vlast ne samo nije pokušala slijediti ono što im je, u vrijeme kada je optužen Gotovina, poručio biskup Jezerinac, a to je da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta", već je ta optužnica napravljena zahvaljujući dokumentu krivotvorenom od te iste hrvatske vlasti. Sjetimo se da je i general Norac osuđen iako je glavni "dokazni" materijal bila krivotvorena kazeta. Također su je krivotvorili ljudi iz vlasti. Ni do dana današnjega nije pokrenut postupak da se utvrdi tko je krivotvoritelj!

Kordić – jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH

Nedavno sam u Koprivnici predstavio knjigu dr. Milana Vukovića *Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima /11. siječnja 1972. – 10. lipnja 1990./*. Tada sam rekao i ovo: "Komunistički politički sudovi nisu stvar prošlosti. Još gore se događa danas u tzv. civiliziranom svijetu. Sud u Haagu je nešto najsramotnije što je taj svijet stvorio. To potvrđuje i najnovija potvrda presude Dariju Kordiću, čovjeku koji je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH. Kordiću je prvostupanjska presuda djelomice preinačena – ukinute su presude za progon, napade na civile i civilne objekte, ubojstva, pritvaranja te razaranja i pljačku civilnih objekata, za napade na Bošnjake počinjene u Novom Travniku 1992., u Busovači 1993., te selima Večeriski, Šantićima, Rotilju, Tulici i Svinjarevu 1993. – ali je kazna ostala ista. Drugim riječima dan je naglasak na političkom dijelu presude, što je svojevrsno priznanje samog suda da je on politički sud. 'Punih sam sedam godina angažiran na ovom predmetu, ali činjenice na temelju kojih je Dario Kordić kao političar proglašen krivim za zločine u srednjoj Bosni, ja ovdje jednostavno – ne vidim', kazao je *Vjesniku* Kordićev branitelj Mitko Naumovski. I ne može ih vidjeti kada

je nedavno američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, dokazao da se radilo o agresiji Muslimana na Hrvate, a poznato je da su Hrvati bili u okruženju i deset puta slabiji od agresora. Shrader je u *Večernjem listu*, 10. travnja 2004. odgovorno tvrdio kako Kordić nije kriv i pita se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu. Presuda Kordiću je i odgovor na to njegovo pitanje. Sam sud konstatira kako je razlog za ovako drastičnu presudu što se radilo o agresiji Hrvatske na BiH. Doista, strašna "agresija" u kojoj se Hrvati bore u području u kome su oduvijek živjeli okruženi s deset puta jačim neprijateljem. Jedini logičan zaključak je da sud u Haagu osuđuje Kordića jer ga smatra najkrivljim što su Hrvati uopće opstali na tim prostorima. Dakle, zato što nije uspjelo njihovo etničko čišćenje. Time sud u Haagu još jednom potvrđuje umiješanost svjetskih moćnika u zločine nad Hrvatima – ovaj put nad Hrvatima u BiH. Sud u Haagu im treba da promijene povijest, da njihova prljava uloga u sudjelovanju u tom zločinu bude izbrisana iz nje! Treba li uopće spomenuti stravičnu istinu da im je u toj lažnoj optužnici Hrvatske kao agresora na BiH glavni argument to što je današnji hrvatski predsjednik svojevremeno kao svjedok optužbe u procesu protiv generala Blaškića svjedočio u prilog toj lažnoj optužbi Hrvatske. Optužbi, koja se potom provlači kroz sve optužnice Hrvata iz BiH. A da i ne spomenemo da im u tom cilju falsificiranja povijesti služe i lažni transkripti današnjeg hrvatskog predsjednika!

"Bog mi je stavio lance, a današnja Hrvatska zategla omču oko vrata"

Ali sve³ to što pokušavam reći, vidim da Ti prelijepo kažeš u samo jednoj rečenici (*Hrvatski list* od 23. prosinca 2004.): "Bog mi je stavio lance, a današnja Hrvatska zategla omču oko vrata."

Dragi brate Dario, sigurno ti je strašno vidjeti da danas mnogima u Hrvatskoj ne znači puno to što imaju takvog predsjednika, pa su i pored toga spremni glasovati za njega. Ne znači im ništa što na svojoj duši ima i ovih 25 godina zatvora dosuđenih Tebi. Nadaju se mrvicama s trpeze svjetskih moćnika, koji će im debelo naplatiti te mrvice. Ima li cijene ponos ovoga naroda koji im prodaju i svojom ravnodušnošću nad stravičnom kaznom koja je Tebi dosuđena? Zamisle li se ponekad nad Tvojim riječima koje si izrekao nakon presude? Ponovimo ih i ovdje:

"S ljubavlju i ponosom nastavljam nositi ovaj maleni križ prikazujući ga rođenom Isusu Kristu za dobro i boljitak svome najmilijem hrvatskom narodu." Zaslužujemo li mi dovoljno Tvoju ljubav? Mnogi bi u Hrvatskoj željeli biti na Tvome mjestu. Mnogi bi voljeli umjesto Tebe nositi taj "maleni križ". Ali, bismo li uspjeli biti tako postojani u svome uvjerenju, hrabrosti i ljubavi kao što si Ti? Jasno je da je dragi Bog znao što čini kada je odabrao baš Tebe. Hvala mu na tome. Mi se možemo samo ponositi da među nama Hrvatima ima i takvih kao što si Ti. Kao što su bili i dr. Tuđman i Gojko Šušak.

³ Dio čestitke odavde do kraja objavljen je u *Hrvatskom listu* od 30. prosinca 2004. pod naslovom *Dragi brate Dario, potreseni smo Tvojom presudom, ali i ponosni jer si pokazao svjetskim moćnicima ponos i dostojanstvo!*

Dario nije želio optužiti Tuđmana i Šuška

Moram priznati da me nisu iznenadile Venerine riječi o pokušaju suda da lažno optužiš njih dvojicu (*Hrvatski list* od 23. prosinca 2004.): *Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.*

Neće nam izbrisati iz sjećanja ni Tuđmana, ni Šuška, ni tebe, Dario!

Nedavno sam na promociji knjige *Tuđmanove tri sekunde*, koju sam napisao zajedno s akademikom Dubravkom Jelčićem, rekao: "Znamo kako (...) prolaze i obitelj Tuđman, i hrvatski branitelji, generali. Meni se čini da je najstrašnije, čak strašnije i od zločina zvanog "Haag" to što se čini s ratnim ministrom obrane, s Gojkom Šuškom. Žele ga izbrisati iz naših sjećanja. Kad izbrišu njega, moći će izbrisati i Tuđmana i hrvatsku državu, a time i svaku pomisao na slobodu hrvatskog naroda!" A uvjeren sam da neće uspjeti u tome. Neće izbrisati iz naših sjećanja ni Šuška, ni Tuđmana. A ni Tebe!

Oprostiti nam i poneku našu slabost

Moraš nam i oprostiti poneku našu slabost. Pa i zbog one neprospavane noći kada smo čuli presudu Tebi. I na nas se mogu primijeniti Venerine riječi: *Ako je jučer moj muž bio stijena, ja se tako nisam osjećala. To je bio najteži trenutak u mom životu jer tu su u mojim suzama bile i suze naše djece, suze Darijevih sestara te naših vjernih prijatelja koji su mi cijelo vrijeme bili potpora. Tuga i mrak su mi obuhvatili dušu, ali i vjeru, nadu i ljubav svih koji su bili ovih dana uz nas, koji su mi s različitih strana svijeta slali SMS poruke i brzojave, te potpora onih koji su u molitvi bili s nama, znak da i u boli mnogi ljudi sudjeluju s našom obitelji. Zato se zahvaljujem svim tim Šimunima koji su mu poručili da ne poklekne pod tim teškim križem koga će s radošću nastaviti nositi za svoju obitelj i svoj narod. Naš sin Vladimir te Darijev brat Davor, koji su bili nazočni tim teškim trenucima, shvatili su koliko im je otac i brat velik čovjek jer nije prihvatio nikakve nagodbe, nije htio izaći prokazujući i izdajući druge, već je hrabro uzeo i njihove križeve. Naša djeca, Vladimir, Marija i Elizabeta, moći će s ponosom i bez srama reći da im je tata Dario Kordić.*

Dario, hvala Ti

Dragi brate Dario! Pokazao si svjetskim moćnicima da postoji još Hrvata koji imaju svoj ponos i dostojanstvo. Dok ima takvih, njima je jasno da neće uspjeti u rashvaćivanju Hrvatske! Uz Tvoje riječi i nama u Domovini i diljem svijeta, kojima ponos još nešto znači, lakše je živjeti. Zato oni nisu Tebe osudili. Samo su te stavili uz bok Tuđmanu i Šušku. A za tako nešto sigurno je svaka žrtva premalena. Pa i Tvoje mučeništvo, koje Ti ne doživljavaš tako, nama je samo na ponos i divljenje.

Voli Te i ljubi uvijek Tvoj brat

Akademik Josip Pečarić
s obitelji

Zagreb, 24.12.2004.

Novo Hrvatsko slovo, 7. siječnja 2005. Dio ovog teksta objavljen je u *Hrvatskom listu* od 30. prosinca 2004. pod naslovom *Dragi brate Dario, potreseni smo Tvojom presudom, ali i ponosni jer si pokazao svjetskim moćnicima ponos i dostojanstvo!*

Posebno mi je zadovoljstvo što sam o Dariju Kordiću govorio i na predstavljanju mojih knjiga u njegovoj Busovači:

TUĐMANOVE "TRI SEKUNDE"

Čini mi se da mogu reći da su sve moje knjige vezane za Tuđmanove "tri sekunde". Sigurno se pitate što su to Tuđmanove "tri sekunde". U nedavno tiskanoj knjizi Dunje Ujević "Ministar obrane – jedno sjećanje na Gojka Šuška" spominje se (str. 82) kako je jedan naš "emigrant", promišljajući tko bi mogao biti na čelu novoga hrvatskog pokreta, Bruni Bušiću rekao da je to što Tuđman govori trabunjanje i magla istovjetna svima ostalima, Bušić mu je odgovorio: "Upamti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku". Ove moje knjige imaju za cilj jedino pomoći da obranimo ono što je on stvorio dobivši te svoje "tri sekunde".

A što sve ne moraju danas činiti kako bi poništili to što je on imao te tri sekunde? Sjetimo se samo onog "Sramotnog suda u Haagu". Tako se i zove jedna moja knjiga, a posvećena je hrvatskim vitezovima – haaškim uznicima. Imao sam dvojbe trebam li je po jednom svom tekstu nazvati "Bordel u Haagu". Kada sam to nedavno spomenuo na predstavljanju mojih knjiga "Trijumf tuđmanizma" (posvećena je uspomeni na generala Janka Bobetka) i "Nepoćudne knjige – trijumf tuđmanizma 2" (posvećena je generalu Anti Gotovini – ma gdje god bio), gđa Venera Kordić mi je to duhovito prokomentirala: "A meni moj Dario nije rekao da je on u bordelu." Jednako duhovito kao i ona legendarna rečenica njenog muža, koji bi – kada bi ga upitali kakva je situacija – odgovorio: "Sve je u redu, u okruženju smo." Da, kolika je snaga hrvatskog čovjeka koji se suočen s takvim nepravdama ili nevoljama može još i šaliti na svoj račun. Znaju li svjetski moćnici da takav narod ne mogu uništiti? Znaju li da im je trud uzaludan?

Često sam pričao jednu priču koja je ponovo tiskana u posljednjem broju *Hrvatskog Slova* (7. 11. 2003.) – Priču o dobrom čoveku Slobi. Tiskana je i u knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku", koja je posvećena Ocu hrvatske države – dr. Franji Tuđmanu, i u knjizi "Pronađena polovica duše – deset godina s australskim Hrvatima", koja je posvećena uspomeni na ministra obrane Gojka Šuška. Danas je postala ponovo aktualna poslije svjedočenja Anta Markovića u Haagu. U priči se rugam hrvatskim budalama koji su mogli povjerovati da je Milošević toliko dobar čovjek da je s razoružanom Tuđmanom doista želio podijeliti Bosnu i Hercegovinu. Pri tome nije bitno jesu li oni u Karađorđevu uopće razgovarali o tome, jer je iole pametnijem čovjeku trebalo odmah biti jasno kakvi su to bili

razgovori dva lidera od kojih jedan ima armiju koja se smatrala trećom ili četvrtom po snazi u Europi, a drugi je bio razoružan.

U spomenutoj knjizi Dunje Ujević nalazimo jednu sličnu priču (str. 168):

"Znajući da će u Haag, Dario Kordić pitao je Vladu Šoljića: 'Što ti misliš, Vlado, zbog čega će oni meni suditi?'

'Zbog jezika', odgovorio mu je Vlado.

'A, što mi je drugo preostalo nego plašiti druge i hrabriti sebe', uzvratilo je Dario.

Izgleda da mu je to jako dobro išlo. Kada je Sefer Halilović došao poslije s UNPROFOR-om u Busovaču na neki sastanak, bio je zapanjen. Gledao je oko sebe, a onda u nevjerici rekao: 'I vi ovo niste mogli osvojiti?!' "

A Kordić i jest danas u Haagu zato što ova naša enklava nije pala. Svijet je omogućio da padne navodno od njih zaštićena enklava Srebrenica, a Kordić i mnogi od vas krivi ste što nije pala ova enklava, kao i što je general Gotovina kriv što nije pao Bihać. Napomenimo da je admiral Davor Domazet – Lošo, na predstavljanu svoje knjige "Hrvatska i veliko ratište", ukazao kako su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglasiti srpsku pobjedu u ratu. Jasno je onda da je general Gotovina njima kriv zato što nisu mogli proglasiti pobjedu Srbije u ratu.

Što sve nije, slično Kordiću, predsjednik Tuđman govorio i radio da bi "plašio neprijatelja, a hrabrio sebe". Jednu takvu priču, koju vi ovdje sigurno dobro znate, opisala je Dunja Ujević u svojoj knjizi (str. 170):

"Rata u Laštvaškoj dolini još nije ni bilo kada je Venera tog dana prolazila cestom po kojoj se događa sve što se tamo uopće događa. Hodala je polako. Baš je nekako bila bezbrižna. A onda je ugledala konvoj. Golemi konvoj JNA, neke ljude, Darija u bijeloj majici i svog plavoga fiću kojega je njen Dario ostavio nasred ceste! (...) Oficir je urlao na Darija da 'neće njega balavac zaustaviti'. Kordić mu je uzvratilo da dobro, kako hoće! 'Pucat će na vas', rekao mu je.

To iz čega bi oni bili 'pucali' na njih, bila su fingirana mitraljeska gnijezda. Ali konvoj koji je vozio oružje Srbima u Hrvatsku je zaustavljen, zaustavio ga je Kordić, i UNPROFOR je proglasio da je on *najmoćniji čovjek* srednje Bosne. Pa, kad je uspio zaustaviti konvoj!

I da nije, bilo bi isto. Ali, ovako je taman legao u priču koja im je bila potrebna: bio je svemoćan, dakle, potencijalno kriv za sve."

Ista priča kao ona o Karađorđevu. I u njoj je Tuđman iako bez oružja "svemoćan, dakle, potencijalno kriv za sve". I Tuđman, i Šušak, i Kordić su njima krivi iz jednog jedinog razloga: Hrvatska danas postoji. Tuđman je iskoristio one svoje tri sekunde, a Šušak, Kordić i drugi u Haagu, kao i Gotovina i oni koji čekaju poziv za Haag, a i ne samo oni su mu u veliko pomogli u tome.

Naučili smo da svi oni koji su nesretni zbog postojanja hrvatske države stalno ponavljaju ovakve apsurdne priče. Što je priča gluplja to je češće ponavljaju. Umjesto da im se rugamo, mi ih pokušavamo uvjeriti u svu apsurdnost njihovih priča. Kao da oni to ne znaju. Rugati im se možemo i govoreći istinu: Njihove besmislene tvrdnje su se na kraju pretvorile u istinu: Pokazalo se da je doista razoružani Tuđman svojom izuzetnom vrijednošću nadoknadio to što je Milošević imao sve i što su uz njega bili svi moćnici današnjeg svijeta. Ipak, svi oni zajedno nisu bili dorasli jednom Tuđmanu. Zar ne? Hvala mu što je iskoristio svoje tri sekunde!

*

Zapravo ovaj tekst je i tiskan umjesto pogovora u knjizi “Hercegovac iz Boke”, Zagreb, 2003., koja je, kako je već rečeno, posvećena Dariju Kordiću, kao i u knjizi. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde, Zagreb, 2004.; Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007. Koliko je u mojim tekstovima, bolje reći za mene, značajan Dario Kordić najbolje je primijetio dr. sc. Marko Tokić. On je to opisao tako što je konstatirao kako je Dario Kordić jedan od stupova Pečarićeve Hrvatske. Evo što je o tome napisano u Glaus Brotnja, Prosinac 05, 2014 :

“Danas je na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti Sveučilišta u Mostaru predstavljena knjiga “Ako voliš Hrvatsku svoju” akademika Josipa Pečarića. Nakon što je predstavljena u gradovima Republike Hrvatske Knjiga je svoju publiku dobila i u Mostaru, poglavito nakon današnjeg predstavljanja tijekom kojega je profesorica Maja Lasić pročitala ulomke, a profesor Marko Tokić upoznao nazočne s kratkim sadržajem knjige koja govori o Pečarićevim poučcima kako je slikovito nazvao promišljanja akademika o aktualnom stanju u njegovoj voljenoj Hrvatskoj.

Docent doktor Marko Tokić naglasio je i da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Marko Perković-Thompson, Dario Kordić i biskup Vlado Košić.

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti. Iako je jedan od tri matematičara u svijetu koji je napisao tisuću znanstvenih radova nitko od medija nije pratio Konferenciju upriličenu njemu u čast i izlasku tisućitog znanstvenog rada, mada je na vrijeme bilo najavljeno i uredno pozvano više od stotinu medijskih kuća u Hrvatskoj.”

Zapravo govoreći o Kordiću jako puno sam uz njega stavljao i generala Praljka, što je primijetio i dr. Tokić. Znamo kako je činom samodarja general Praljak sebe svrstao na počasnom mjestu među svim hrvatskim velikanima. Zato smo na predstavljanje knjiga o generalu Praljku u Hercegovini odlučili da ubuduće Darija Kordića spominjemo uz generala Praljka:

„Dr.. Tokić je predstavljao gotovo sve moje knjige koje sam predstavljao u BiH.

Na jednom od tih predstavljanja održanom u Mostaru govorio je o četiri stupa Pečarićeve Hrvatske. Ta četiri stupa su mu Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković Thompson i biskup Vlado Košić. Više puta sam navodio te riječi dr. Tokića iznoseći svoje mišljenje da je njih dr. Tokić izdvojio kao predstavnike pojedinih skupina naših ljudi kao one koji su najviše napadani među njima. Zapravo ovo spominjem danas zato što je tu dr. Tokić i zato što mi se čini da ovaj stup koji pripada Dariju Kordiću, koji je 17. godina bio u zatvoru a jedini zločin koji su mu dokazali bio je to da je izniman Hrvat, treba zamijeniti sa stupom generala Praljka. Zahvaljujem dr. Tokiću što je to prihvatio.“

Siguran sam da se i sam Dario slaže s tim.

Knjiga je sastavljena od izbora tekstova u kojima se spominje Dario Kordić a koji su dani u mojim knjigama. Pri tome treba voditi računa da je u knjizi koju dajemo na početku “Rasizam suda u Haagu” dan niz tekstova o tom sudu koji su objavljeni u prethodnim knjigama.

Zadnje poglavlje daje najnovije tekstove drugih autora koji s reagirali na sramotne najnovije napade na Darija Kordića.

Josip Pečarić

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ : “NIJE LAKO BITI HRVAT U HRVATSKOJ.”

Veliki razgovor Mladena Pavkovića s akademikom Josipom Pečarićem, inače „personom non grata“ u hrvatskoj kulturi

U hrvatskoj kulturi malo je ljudi poput akademika Josipa Pečarića (r. 1948, u Kotoru, Boka Kotorska). Ili ga vole ili ga mrze. Iz dna duše. Za razliku od onih koji ga ne žele razumjeti, jednom je napisao dr. Milan Vuković, vrlo dobro poznaje svoju prošlost. Upravo zato iz te prošlosti izvlači poruke i prijedloge, nudi perspektivu boljitka budućnosti Hrvatske, suprotno od svojih napadača. On se nikada ne predaje. Piše i objavljuje knjigu za knjigom, a u znanstvenom dijelu odmaknuo je od mnogih, koji su danas „na cijeni“. O njegovu radu i životu objavio sam i knjigu „Razgovori s Josipom Pečarićem“ (2006.), s predgovorom akademika Dubravka Jelčića, ali kao da i „nisam“, jer je marginalizirana i prešućena, poglavito od tzv. yugokritičara, koji i nikada nisu sišli s hrvatske medijske scene. No, za razgovor s ovim iznimno poznatim akademikom uvijek ima povoda...

Vaša dva matematička časopisa izazvala su veliku, svjetsku pažnju, a kod nas nisu ni „zamijećena“, poglavito u medijima i tzv. znanstvenim krugovima.. Zašto?

Možda će Vam biti zanimljivo pismo koje sam napisao o tome:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Poštovani Predsjednici Hrvatskog sabora i Vlade RH,

(pismo je dano u prethodnom tekstu)

Kako tumačite da ne nailazite u svom radu ni na potporu HAZU, čiji ste redovni član?

U vrijeme prethodne uprave nisam baš bio omiljen. Počelo je zbog moje uloge u neizboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana u vrijeme kada mu je otac bio posebni savjetnik predsjednika Vlade RH. Spomenut ću samo da me je tadašnji Glavni tajnik prozivao u Hrvatskom saboru zbog Peticije ZDS. A radilo se o izvješću o radu HAZU. Pri tome nije bilo važno što ja imam najviše znanstvenih radova među znanstvenicima u RH pa je povodom mojih 1000 radova održana i konferencija, ili što imam čak tri znanstvena časopisa s impact faktorom, ili što je iz moje znanstvene škole izašlo 40-ak doktora znanosti, već je važno što sam branio Thompsona i legendarnu pjesmu „Bojna Čavoglave“ s tom peticijom.

Je li potrebna takva Akademija (HAZU) kakva je danas?

Sada imamo novu upravu. Dajmo joj šansu da se dokaže.

Objavljujete knjigu za knjigom. Međutim, medijska i ina potpora ne prati Vaš rad...

Kada ste u nemilosti i kod vladajućih i onih u oporbi – ne očekujte ni da će Vas glavni mediji pratiti. Čak nisu smjeli izvijestiti o tri međunarodne konferencije meni u čast. Na nedavnoj konferenciji povodom mog 70-og rođendana iz emisije *Dobro jutro Hrvatska* su nas zvali, pa odustali i samo su razgovarali s nama. Ali to nikada nije prikazano! A sugovornici su uz mene bili profesor Lars Erik Persson koji je bio i predsjednik Švedskog matematičkog društva i jedini je matematičar dobitnik državne nagrade u svojoj zemlji i profesor Neven Elezović. Istina nezgodno je što je profesor Persson na toj konferenciji o meni govorio kao o „kralju nejednakosti“, a to moje područje u matematici (nejednakosti) nazvao mojim kraljevstvom.

Zbog čega ste imali sukob s biskupom Košićem oko jedne Vaše knjige, a u kojoj je on jedan od stupova, kako ste rekli, hrvatske države?

Ma i nije neki sukob. Biskup uvijek prigovara ako ga se hvali, a ja sam smislio originalnu čestitku za njegov 60. rođendan – knjigu iznenađenja. Njemu je bilo neugodno i zbog onog pljeska koji nije prestajao na Stepinčevo u Zagrebačkoj katedrali. Ali s druge strane on itekako zna javno pohvaliti one za koje misli da to zaslužuju. O meni je govorio čak i u homilijama.

Međutim, ta moja knjiga je bila nešto što se moralo napraviti, Naime, Profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je naglasio na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti u Mostaru, kako piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić.

Zapravo, četiri osobe koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Dakle biskup Košić tu predstavlja Crkvu u Hrvata, a činjenica je da je Crkva u Hrvata stalno na udaru svih koji ne vole hrvatsku državu, a biskup Košić je i najnapadaniji među hrvatskim biskupima.

Jeste li za Dan državnosti bili pozvani među elitu na Pantovčak, na prijem predsjednice Republike? Jel' Vas uopće zovu na ovakve i slične svečanosti?

Ne.

A da li Vam Ministarstvo kulture ili HAZU otkupljuju neke od Vaših knjiga?

HAZU ne otkupljuje knjige, a Ministarstvo kulture mi je otkupilo 50 primjeraka knjige *Kako su rušili HAZU?*, još daleke 2006. godine. A bilo ih je više od 50 koje su oni mogli otkupiti.

Često se žalite da Vam je kći bez posla. Što se dogodilo da ga ne može naći?

Zbog čega, što mislite, hrvatski intelektualci šute?

Ona nije izabrana za docenta na Filozofskom fakultetu. Već iz četvrtog ministarstva znanosti i obrazovanja govore da je to protuzakonito. Zbog autonomije sveučilišta pisali su prigovore i rektoru Zagrebačkog sveučilišta Borasu i Rektorskom zboru. I vjerovali ili ne – ni Ministarstvo nije dobilo godinu dvije odgovore. Prljave uloge u tome imali su profesori Mateljan, Mikelić Preradović i Boras. Njen mentor profesor Miroslav Tuđman je tvrdio da je ona kolateralna žrtva napada na njega, ali sigurno je tu problem i njeno prezime što je nedavno komentirao i naš poznati kolumnist Marko Ljubić. Pri tome je sigurno i dr. Tuđman u pravu jer je Borasu trebalo za doktorat 15 godina kod prof. Tuđmana i doktorirao je u 48. godini života. A uz to kao rektor bio je predsjednik povjerenstva na novom natječaju na kojem je primljena njegova doktorandica i kćerka jednog poznatog direktora velike zagrebačke firme. Pri tome se pozivao na ono što Ministarstvo tvrdi da je protuzakonito i na što im nije htio odgovoriti. Mojoj kćerki je, naravno, trebalo mnogo manje vremena da doktorira kod prof. Tuđmana i bude izabrana za znanstvenog suradnika i višeg znanstvenog suradnika (u to zvanje je izabrana istog dana kada i prof. Mikelić Preradović).

A hrvatski intelektualci su šutjeli i na Filozofskom fakultetu kada su na udaru bili prof. Tuđman i moja kćerka. A poslije su, kao što znamo, došli i oni na red.

Smatrate li se Vi na neki način u Hrvatskoj “persona non grata”?

To je očiti i iz dosadašnjih odgovora, zar ne? Ali meni je zgodna i konstatacija dr. sc, Josipa Stjepandića, predsjednika HAZUDD-a o meni kao svojevrsnom disidentu. Naime, ja sam odlaskom u mirovinu odbio biti profesor emeritus Zagrebačkog sveučilišta što kao akademik trebam biti, sve dokle je na čelu takva osoba kao što je rektor Boras. Također, na mojim znanstvenim radovima ne mogu sudjelovati kolege koji stavljaju to sveučilište u svoju adresu.

Ja danas potpisujem samo sveučilište RUDN iz Moskve.

Zapravo tražio sam da me se pri kraju radnog vijeka premjesti na neko drugo sveučilište u RH tako da bih tamo bio emeritus i potpisivao i hrvatsko sveučilište na svojim radovima. Nisu mi ni odgovorili.

Pa, kako je biti Hrvat u Hrvatskoj?

Kada mi je u JNA jedan 'oficir' savjetovao da je bolje ne misliti dok sam tamo upitao sam ga;

- Kako da ja ovako star ne mislim?

- Da u pravu ste, ali onda ne trebate govoriti to što mislite, odgovorio je.

Tako nekako Vam je u Hrvatskoj, ja govorim i pišem ono što mislim, a rezultat je: Nije lako biti Hrvat u Hrvatskoj.

Inače pitanje asocira na knjigu Zdravka Tomca „Što to znači biti Hrvat“. Na predstavljanju je biskup Košić rekao o meni:

„Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i prestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjeru

veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže.“

I to je jedan zgotan primjer za ono pitanje o biskupu.

Nekad su progonili Vice Vukova, a danas M.P. Thompsona. Ima li tu neke sličnosti?

Sličnosti ima. Razlika je u tome što se Vukova progonilo kao hrvatskog nacionalistu u Jugoslaviji, a Thompsona kao hrvatskog branitelja i autora legendarnih pjesama iz Domovinskog rata u Hrvatskoj.

Zbog tih napada on i jest treći stup „moje“ Hrvatske po prof. Tokiću, kao najnapadaniji među Hrvatima koji koriste svoje talente za dobrobit Hrvatske. Tu smatram npr. i sebe i Vatrene. A Vatrene su pokazali to na dočeku u Zagrebu i diljem Hrvatske. O tome govori i moja knjiga *Matematika, pjesme i nogomet*, Zagreb, 2018.

Inače o Thompsonu i tim napadima na njega puno sam pisao, pa su i tri knjige s njegovim imenom u naslovima:

M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić, *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, *Thompson – pjesmom za Hrvatsku*, Zagreb, 2017.

Uostalom i biskup Košić i ja smo govorili kada je, gospodine Pavkoviću, Vaša braniteljska udruga, dodijelila priznanje Thompsonu.

Ali interesi vladajućih se mijenjaju. Na dočeku Vatrenih su mu isključili mikrofon, a danas idu u izbore s njegovim pjesmama i žele osigurati njegovu podršku. Vjerovali ili ne?

Zašto Vas ne zovu u neke od emisija HRT-a?

Kad Te vlast ignorira, ignoriraju Te i oni!

Tko će pobijediti na predstojećim izborima za predsjednika države?

Očito je kako se boje Škore jer on nije političar, a političari su u RH po pravilu nečije sluge. To naši ljudi sve više prepoznaju. A teško je prognozirati kada nisi siguran ni u regularnost samih izbora.

Jeste li se i Vi možebitno razočarali u hrvatsku državu?

Još kada je Račan postao Predsjednik Vlade napisao sam kako je meni bolje nego njima jer ja živim u državi čije ime volim, a oni vladaju državom čije ime ne vole. Tada sam mislio na Račanovu koaliciju, a danas vidimo da im se pridružio HDZ. Zapravo na vlasti su političari iz Ministarstva vanjskih poslova.

Dva moja doživljaja u kojima je važnu ulogu igralo to ministarstvo govore o tome.

Prvi je bio kada je moj Kotoranin predstavljao Crnu Goru u Veleposlanstvu tadašnje državne zajednice Srbije i Crne Gore. U MVP su mu dodijelili visokog dužnosnika za pomoć. I tako vidi mene moj Kotoranin i kaže gosponu iz MNV-a:

- Eno profesora Pečarića.

- Pa znate li Vi da je on Ustaša, odgovori mu gospon iz MVP-a.

- Ako su Ustaše kao prof. Pečarić – ne bojim se ja njih.

Druga zgoda je bila kada je Papa govorio u HNH-u, pa su iz MVP-a dodijelili hrvatskim Crnogorcima nekoliko mjesta. Veliki redatelj Veljko Bulajić je htio da i ja idem s njima, ali u MVP nije bilo više tog obećanog mjesta.

Zato sam to ispričao biskupu Pozaiću pa me je pozvala HBK.

Zbog Vaših stavova neki bi Vas rado vidjeli i u Remetincu. No, akademike kod nas „ne zatvaraju“...

Zapravo je zgodno da im moj 86.-godišnji mentor za moj magistarski rad prof. dr. sc. Dobrilo Tošić iz Beograda da preporuku za to. Naime, javio mi se 11.7.2018.:

Dragi Pečariću,

Živ sam. Trenutno sam najstariji živi član Katedre za Matematiku ETF-a.

Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.

Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju, doktoratu, itd.

Sve sto si tu napisao je potpuno tačno!!!

(...)

uvek tvoj prof. Dobrilo Tosić

I još samo: kakva je razlika između pozdrava iz Domovinskog rata “Za dom spremni” i pozdrava iz NOB-a – „Smrt fašizmu-sloboda narodu“?

Za slobodnu Hrvatsku borilo sa s pozdravom ZDS. S tim drugim za Jugoslaviju.

Spomenut ću i najnoviju moju knjigu o ZDS i Thompsonu: *Predsjednica i ‘Za Dom spremni’*, Zagreb, 2019. Zapravo je zabavno gledati kako se s jedne strane zbog izbora vlast bori za Thompsonovu podršku, a s druge strane državnu nagradu „Vladimir Nazor“ dodjeljuje onome koji mu je u Zagrebu isključio mikrofona. O tim „antihrvatskim orgijama“ imate tekst u najnovijem Hrvatskom tjedniku- naglasio je akademik Josip Pečarić.

‘TREĆI STUP PEČARIĆEVE HRVATSKE’: THOMPSON

Pozdravljam sve nazočne i zahvaljujem se don Lazaru za organizaciju predstavljanja mojih novih knjiga o Thompsonu – 'trećem stupu Pečarićeve Hrvatske': **MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET** i **PREDSJEDNICA** I **'ZA DOM SPREMNI'**.

Dragi prijatelj general Ljubo Ćesić Rojs ga je prokomentirao, kao i profesorici Miri Vrbanović na sjajnom predstavljanju.

Akademike moj dobri.!

Žao mi je što se nisi sjetio povijesne istine i napisao prave stupove Slobodne i Nezavisne Hrvatske Države. Da nije bilo ovih stupova ne bih bilo ni voljene nam Hrvatske. Svi ostali mogu biti ali poslije ova 4 stupa.

General dalje nabraja četvoricu najzaslužnijih. S njegovim izborom bih se i mogao složiti, ali me njegov dopis podsjetio na svojevrzni napad Oca i sina Goldsteina u Slobodnoj Dalmaciji na mene.

Kako to?

Pa Goldsteini su tvrdili da sam ja napisao nešto što nisam napisao i onda su polemizirali s tom svojom laži. Naslov teksta im je bio, vjerovali ili ne: *Akademik Pečarić uporno laže*. Sada Goldsteinovski moj prijatelj general Rojs se pravi lud i kao ne vidi da je u pozivu na ovo predstavljanje ono treći stup Pečarićeve Hrvatske pod navodnicima.

Ne vjerujem da Rojs misli da je RH moje vlasništvo.

Dakle bitno je koga se citira i zašto je autor to tako naveo.

Naime, profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je još 05. 12. 2014. u Mostaru govoreći o mojim knjigama istaknuo kako četiri stupa moje Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić.

Ne treba biti previše inteligentan i znati da professor književnosti govori o sadržaju mojih knjiga i doista to sjajno definira s ova četiri stupa.

U međuvremenu je Golsteinovski napad na mene general Rojs ponovio i na portalu kamenjar.com:

<https://kamenjar.com/general-rojs-pita-skoru-gdje-je-pjevao-91/>

Moj odgovor KONKURIRA LI GENERAL ROJS ZA SVEUČILIŠNOG PROFESORA IZ KNJIŽEVNOSTI? Objavljen je na portalima:

<https://kamenjar.com/akademik-josip-pecaric-odgovorio-generalu-rojsu/>

<http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-odgovor-generalu-rojsu/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17010-konkurira-li-general-rojs-za-sveucilisnog-profesora-iz-knjizevnosti>

Često sam citirao Tokićevo mišljenje i uvijek bih dodao kako su te četiri osobe one koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države.

Danas mi govorimo o trećem stupu 'Pečarićeve Hrvatske' dakle o onima koji su svoje talente koriste u obranu Hrvatske i koji su zbog toga bili na meti napada onih koji ne vole Hrvatsku.

Na Thompsona i njegovu legendarnu pjesmu „Bojna Čavoglave” koja je ledila krv u žilama fašističkim agresorima na Hrvatsku i njihovim saveznicima u Hrvatskoj počeli su napadi s povratkom jugo-komunista na vlast. U jeku najvećih napada 2008. godine branili smo Thompsona otvorenim pismima, a potom i knjigama:

M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku, Zagreb, 2017. Str. 409.

I knjigom koju danas predstavljamo:

J. Pečarić, Matematika, pjesme i nogomet. Zagreb, 2018. pp. 347.

Zapravo ta knjiga predstavlja taj stup kojemu je na čelu Thompson – „pjesme” u naslovu.. Ono „matematika” u naslovu odnosi se na mene jer je u knjizi pisano o matematičkoj konferenciji povodom mog 70-og rođendana na kojoj su me kolege iz vani nazvali „kraljem nejednakosti”, a područje mog rada „mojim kraljevstvom”.

O mom domoljubnom radu govorio je na otvaranju biskup Košić, a moji gosti na svečanoj večeri bili su uz Thompsona i Stanko Šarić i Dražen Žanko.

Na Vatrene se odnosi ono „nogomet” u naslovu. i u najnovijem Hrvatskom tjedniku Joško Čelan nas podsjeća kako su se vlasti odnosili prema njima:

„U to vrijeme činilo se da je neka nevidljiva sila proglasila sveopći lov na tih jedanaest mladih športaša, koji će uskoro – kao iz inata ili pak po nekoj istinskoj božanskoj pravdi – pred očima cijeloga svijeta pokazati najljepšu, gotovo nadrealnu sliku nas samih.”

Tada su Vatrene na povratku u Domovinu svojim odnosom prema Thompsonu pokazali kako se treba odnositi prema sluganskoj vlasti koja šikanira ono vrijedno a ponosno u Hrvatskoj.

Vlastima je ostalo jedino da Thompsonu, bolje reći hrvatskom narodu, isključe mikrofon-Niz mojih tekstova o tome dano je u knjizi!

Zapravo drugi val napada na Thompsona počeo je s velikim povratničkim koncertom kojim je obilježena 20. godišnjica “Oluje” u Kninu. Pozvali ga, a onda ga napali! Branili smo Thompsona Peticijom ZDS. O ulozi predsjednice vidjeti knjigu:

J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

J. Pečarić, Dnevnik u znaku ‘Za dom spremni’, Zagreb, 2017. str. 312

Kasnije je Predsjednica korigirala svoj stav ali svi mi koji smo bili žrtve tih napada i dalje smo bili na udaru. Poslije Peticije ZDS na udaru su i moji suradnici i moja obitelj. Čak su i za moje znanstvene časopise, koji su po svjetskim kriterijima bili među najboljem u hrvatskoj znanosti, tvrdili da nisu dobri. Časopisi su im uzvratili tako da su ovih dana na Web of Science uvršteni među Q1 časopise. Naravno o tome su obavješteni i Predsjednica, i predsjednici Vlade i Sabora, i Akademija. Svi šute, a iz Akademije je stiglo pismo da su primili tu informaciju. Naravno oni koji su sudjelovali u takvim napadima su napredovali, tj. nagrađeni zbog toga.

Sjetimo se kako smo prošli i ovdje u Tisnom s predstavljajima knjiga o Thompsonu. O tome imate puno i u knjizi koju danas predstavljamo.

Nedavno se Predsjednica, u svom dodvoravanju Plenkoviću vratila na stari stav. Otud i druga knjiga koju predstavljamo:

J. Pečarić, Predsjednica i ‘Za Dom spremni’, Zagreb, 2019. str. 214.

Jasno je i zašto toliki napadi na „Bojnu“ i ZDS. Fašistički srpski agresori, a s njima i svjetski moćnici koji su ih podržavali, agresiju su pravdali tvrdnjom da su branitelji ustaše, a država Tuđmanova ustaška država. Danas se to nastavlja.

Evo i nedavno je prof. dr. sc. Zdravko Tomac konstatirao:

Postavljam još jedno pitanje sebi i svima Vama: Kako je moguće da nema reakcije svih nas na izjavu Milorada Pupovca da je Marko Perković Thompson ustaša zato što je u svojoj kulturnoj pjesmi, koja je mobilizirala narod protiv velikosrpske agresije, upotrijebio poklič "Za dom spremni". Tvrdim da taj poklič, s kojim su na ustima umirali u obrani domovine mladi hrvatski branitelji, nema nikakve veze s fašizmom i ustaštvom, odnosno tvrdim da su fašisti bili oni koji su njih ubijali i stvarali koncentracijske logore, a ne ti mladići koji su toliko voljeli svoj dom i domovinu da su bili spremni, što su i učinili, žrtvovati svoje mlade živote.

<https://direktno.hr/kolumne/lustracija-domoljuba-se-nastavlja-kako-moguće-da-se-predsjednika-forsira-milanovic-koji-hvalio-titag-159188/>

Zapravo godinu dana poslije povratka u Knin i Peticije ZDS, ponovno u Kninu na red su došli i HOS-ovci. Danas znamo da je Predsjednica bila protiv nastupa HOS-a i na mimohodu povodom 20. godišnjice „Oluje“ u Zagrebu.

Zagrebački odvjetnik **Davorin Karačić**, u javnosti poznat kao odvjetnik Marka Perkovića Thompsona, detaljno je objasnio zašto nošenje majica s oznakom HOS-a može biti problematično i danas, iako je zakonito:

Mogu li vam oduzeti majicu HOS-a? Da.

“Neke navijače privode jer se nisu javili na zabranu (kolokvijalni navijački izraz) pri čemu policija trajanje te mjere sama određuje, neovisno o zakonskim rješenjima, pa neke ljude privode iako im je po zakonu isteklo vrijeme na koje im je zabrana određena. Medo se najeo jer ste vi šutjeli, a neki su se i pakosno veselili. Pa kad me pitate je li moguće oduzeti majicu s oznakom HOS-a ili privesti njezina vlasnika – da, moguće je. Nije po pravu, nije zakonito, ali je moguće. Zašto? Zato što ste šutjeli kad je trebalo glasno se protiviti. Umjesto da ste vi štitili princip, sad će vas sustav gaziti po principu: ako je moglo kod njih, može i po vas”, zaključuje zagrebački odvjetnik.

<https://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/moze-li-vam-policija-oduzeti-majicu-hos-a-da-poznati-odvjetnik-objasnio-kako-su-hos-ove-oznake-zakonite-ali-1332049/>

To je u biti jedan odgovor na pitanje dr. Tomca.

Međutim, čini se da ipak treba spomenuti i ono što je u „Bujici“ veliki hrvatski znanstvenik prof. dr. sc. Davor Pavuna nazvao *Prvim Pečarićevim poučkom (PPP)*.

O PPP zapravo govori Joško Čelan kada u Hrvatskom tjedniku 19. lipnja 2019. piše:

Možda u ovoj neselektivnoga korištenja ustaškog imena svako zlo nije ni za zlo: Ruža Tomašić je tako savršeno hladnokrvno, prema Politici od 1. lipnja, u naslovu: „Ne dam na ustaški pokret“. Ovo je zacijelo odjek davne spoznaje akademika Josipa Pečarića, koji je dugo živio među Srbima i došao do zaključka da za njih postoje samo dvije vrste Hrvata; srpske slugе i – ustaše, dodavši da ako već mora birati, onda odabire ovo drugo. Tako ni ona „antifašistička“ kanonada po ustaštvu iz dana prije, za vrijeme i nakon bleiburške komemoracije nije nužno samo nezgodna: možda će razvijenom Zapadu, za sada još sramno potpuno neosjetljivom za poratni jugosrpski genocid nad Hrvatima (uz britansku asistenciju), s vremenom i s pojavom novih stranih autora kakvi se tu i tamo oglašavaju, postati jasno o kakvom je i kolikom zlu riječ.

I dok u Hrvatskoj vladajući pokušavaju pridobiti Thompsona, jer se boje predsjedničkog kandidata dr. sc. Miroslava Škore, koji je Thompsonov kum, Thompson poslije pobjede i na Upravnom sudu u Sloveniji im samo poručuje: „Vrijeme je da se prestane s podmetanjima i hajkama protiv mene...”

A koliki je značaj samog Thompsona potvrđuje i postupak ministra obrane Slovenije koji ipak ne dopušta održavanje koncerta na njegovom teritoriju:

<https://kamenjar.com/slovenski-ministar-obrane-ne-dopusta-thompsonov-koncert-na-svojem-teritoriju/>

A to doista jest pitanje koje treba rješavati ministar obrane susjedne nam države. Pa sjedimo se kako je Thompson pjevao o paljenju Krajine i vojnih štabova.

Izgleda da je ministar susjedne nam države dobio informaciju iz svojih tajnih službi da je tu pjesmu Thompson prepjevao za Sloveniju. Ipak, kada je pjevana u originalu imali smo srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku. Pa sada – valjda – Slovenci ne misle napasti Hrvatsku, da bi trebali pokazivati takav strah od Thompsona, zar ne?

Zapravo, zabavno je i vidjeti da svi domaći moćnici, poslije svih tih podmetanja i hajki, drhte bojeći se da će Thompson podržati svoga kuma. A zapravo se trebaju bojati činjenice da je Škoro svojom prvom izjavom da nikada ne bi skidao ploču u Jasenovcu sve rekao. Jer to je spomen-obilježje poginulim za današnju Hrvatsku, a razlog skidanja je znak koji je zvanično odobren u toj današnjoj Hrvatskoj. Tako nešto mogu uraditi samo oni koji ne poštuju ovu državu.

Još jednom vam se svima zahvaljujem s nadom da ćemo za mjesec dana ovdje predstaviti nove knjige o dva 'stupa Pečarićeve Hrvatske+ : Dariju Kordiću i biskupu dr. Vladu Košiću.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17115-treci-stup-pecariceve-hrvatske-thompson>

KARAVAJ, Velika Gospa, Glasilo Župe Svetog Duha Tisno, Godište XV.
Godina 2019. – Broj 3 (34). Velika Gospa 2019.,

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.

PRVI STUP MOJE HRVATSKE

Govor na početku predstavljanja

Zahvaljujem se svima što ste danas došli, a HVIDRI grada Zagreba što su nam omogućili predstavljanje mojih najnovijih samostalnih knjiga o, kako ih je nazvao profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić, 'stupovima Pečarićeve Hrvatske' (Tuđman, Kordić i general Praljak, Thompson, biskup Košić). Zapravo, četiri osobe koji su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države.

Dakle, danas predstavljamo knjige o drugom stupu (*Dario Kordić*, Zagreb, 2019. str. 343.), trećem stupu tj. Thompsonu (*Matematika, pjesme i nogomet*. Zagreb, 2018. pp. 347.; *Predsjednica i 'Za Dom spremni'*, Zagreb, 2019. str. 214.) i četvrtom stupu (*Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić*, Zagreb, 2019. str. 398.).

Zapravo je zanimljivo kako sve četiri knjige predstavljamo u pravom trenutku kada su one i odgovor na ono što se danas događa u Hrvatskoj ili o Hrvatskoj.

Knjigu o Dariju Kordiću smo nedavno predstavili, a ona je i bila odgovor na najnovije napade na ovog izuzetnog Hrvata.

A Thompson ne prestaje biti u centru pažnje. Najaktualniji je bio i na nedavnim izborima tj. zar nisu svi zapazili kako su vladajući dočekali gđu Merkel pjevajući Thompsonovu pjesmu, a prije godinu dana su mu isključili mikrofona na trgu, o čemu i govori knjiga *Matematika, pjesme i nogomet*. Ali evo kao da o toj knjizi govori vijest od prije dva dana. U knjizi, naime, imate tekstove o rektoru Borasu. A Boras predlaže Plenkovićeva oca za profesora emeritusa Zagrebačkog sveučilišta, a prof. Tuđman to nije (inače Boras je doktorirao kod prof. Tuđmana u 48. godini života i to pošto je bio 15 godina na Filozofskom fakultetu).

<https://narod.hr/hrvatska/tko-je-mario-plenkovic-otac-hrvatskog-premijera-kojega-rektor-boras-predlaze-za-profesora-emeritusa>

<https://www.jutarnji.hr/komentari/professor-emeritus-kojega-ce-zezati-klinci-iz-kvarta-mario-plenkovic-dobit-ce-uglednu-titulu-a-boras-poziciju-da-se-premijer-osjeca-kao-njegov-duznik/8997170/>

A da je „Bojna Čavoglave“ i ZDS u njoj ledila srpskim vojnicima krv u žilama u Domovinskom ratu pa sve do danas svjedoči najnoviji nastup Pupovca kojemu je za sve kriv Thompson, „Bojna“ i ZDS. Thompsonov odgovor pogledajte npr. na portalu narod.hr. <https://narod.hr/hrvatska/thompson-odgovorio-pupovcu-prestanite-sijati-mrznju-i-govoriti-lazi>

A zar o tome ne govori knjiga *Predsjednica i 'Za Dom spremni'*?

Zapravo, zahvaljujući i Thompsonu Pupovac je u Saboru o sebi izrekao istinitu tvrdnju, tj. priznanje o sebi kao ratnom zločincu.

<https://kamenjar.com/glasnovic-sto-mislite-kako-je-reagirao-usmrdeni-neoprani-cetnik-na-vijest-da-je-pokršteno-10-000-srpske-djece/>

A to priznanje – vidim danas – podržao je Vukovarski junak Predrag Peđa Mišić.

<https://kamenjar.com/predrag-peda-misic-da-mi-je-netko-jucer-rekao-da-cu-milorada-podrzati-mislio-bih-da-je-lud/>

Knjiga o četvrtom stupu predstavlja Crkvu u Hrvata. Treba li uopće spomenuti kako danas Papa slavi zagovaratelja fašističke agresije na Hrvatsku. Spomenimo u svezi s tim kako je u Hrvatskom tjedniku od 30. svibnja 2019. objavljen dokument o tome kako je čak i Balkanski krvnik Slobodan Milošević optužio patrijarha Irineja da je pomogao rat te snosi dio odgovornosti za njega. Dakle dio odgovornosti za fašističku agresiju na Hrvatsku! Knjiga o četvrtom stupu pokazuje kako je Crkva u Hrvata zastupala istinsko kršćanstvo i tako brani Katoličku crkvu od nje same.

Velika zahvalnost današnjim predstavljateljima g. Mati Kovačeviću i profesorima Zdravku Tomcu i Miroslavu Tuđmanu. Za sve četiri knjige korice je napravio – sjajno kao i uvijek g. Branko Hrkač.

Govor na kraju predavljanja

Profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je naglasio na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti u Mostaru, kako piše i Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Prof. Tokić je čovjek iz struke pa je zato i moguće na tako jednostavan način, meni najdraži, opisati bit mojih knjiga kojih je već do tada bilo puno.

Moje veliko zadovoljstvo bilo je i to što je prof. Tokić sudjelovao kao predstavljatelj na većini predavljanja mojih knjiga u BiH. Tek je nedavno prvi put to učinio u Zagrebu predavljavajući knjigu “Dario Kordić” i doživio prave ovacije prepune dvorane Vjenac na Kaptolu.

Izdvojiti ću samo jedan detalj iz impozantne biografije prof. Tokić koji malo tko spominje a doista to treba istaknuti. On je na Sveučilištu u Osijeku započeo svoju znanstvenu karijeru. Kada je u ratu postao političar u BiH prekinuo je znanstvenu karijeru. Kada su mu strani gubernatori zabranili daljnje bavljenje politikom jer je bio nepokolebljivi borac za hrvatske interese vratio se znanstvenoj karijeri, doktorirao i sada je sveučilišni profesor. Nama je mnogo poznatija praksa da se znanstveno napreduje dok su pojedini političari na vlasti, zar ne?

Zato ću ja danas nešto reći o prvom stupu moje Hrvatske o dr. Franju Tuđmanu.

Bolje reći govorit ću o knjigama zbog kojih je prof. Tokić i stavio dr. Tuđmana na prvo mjesto tih mojih stupova, a prvi stup posvećen je ljudima koji su najzaslužniji što imamo svoju Hrvatsku, a zbog toga su najnapadaniiji i od strane svjetskih moćnika i doma od onih koji nisu željeli Hrvatsku.

Danas kada smo doživjeli veliko divljenje širom svijeta našim Vatrenima, jasno je koliko je veličanstveno ostvarenje stvaranje neovisne Hrvatske. Iako su svi važni mediji stvarali lažnu sliku o Domovinskom ratu ipak je bilo mnogo onih u svijetu koji su znali koliko je veliko to Hrvatsko čudo.

Tako je Papa Ivan Pavao II. za nas Hrvate govorio da smo NAROD NADE, a bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na Međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu je rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. (*Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.). Slično je doživio don Anđelko Kačunko u Lurdu na vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Kardinal i nadbiskup Kölna, Joachim Meisner je tvrdio: "Hrvati su sol u njemačkoj katoličkoj juhi."

Ili da vas podsjetim što sam sam pisao još daleke 1996. godine u tekstu "Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava" (*Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.*; J. Pečarić, "Borba za Boku kotorsku", str. 126-128.):

.... očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji (Čečenija, JP) pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtne kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne recimo donositi silne rezolucije o tome da se neće priznati rezultati etničkog čišćenja. A onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava - etničkim čišćenjem.

Zato ne iznenađuje ta mržnja prema najzaslužnijem za to što imamo svoju Hrvatsku hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu.

Logično je bilo očekivati da će više mojih knjiga biti o njemu.

Već knjiga *Za hrvatsku Hrvatsku*, Element, Zagreb, 2001 je posvećena predsjedniku Tuđmanu. Jedan od predgovora napisao je profesor Miroslav Tuđman (drugi je napisao akademik Dubravko Jelčić). Meni je posebno bilo zanimljiva reagiranje profesora Tuđmana na nju – zamolio me da mu dam neku od mojih matematičkih knjiga da bi proučio kako ja to razmišljam.

U nekoliko knjiga je ime predsjednika Tuđmana u naslovu ili u podnaslovu:

Trijumf tuđmanizma, Zagreb, 2003.; *Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2*, Zagreb, 2003. I u knjizi s akademikom Dubravkom Jelčićem *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004., a drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

Međutim o predsjedniku Tuđmanu je bila već prva moja publicistička knjiga *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. Naime, to je bio polemički odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića iz Beograda *Tuđmanov Jasenovački mit*.

Zbog nje je na radiju Slobodna Europa organizirana rasprava između dr. Bulajića i mene. Nesretan tom raspravom on je napisao novu knjigu kojom se pokušao opravdati. A to je prirodno dovelo do mog odgovora, tj. do *knjige Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.

To je bilo vrijeme kada sam bio u Australiji pa su snimak tog razgovora mogli čuti tamošnji Hrvati. Prvi put na Hrvatskom radiju Australija, kada je snimak prekinut jer su na radiju imali dogovoren prijenos utakmice Sydneyske Croatije koja se borila za prvo mjesto u australskom nogometnom prvenstvu. Međutim mnogi slušatelji su zvali radio i protestirali: *Nećemo nogomet – hoćemo profesora!* To je dovelo do velike akcije australskih Hrvata za engleski prijevod tih knjiga: *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001. Korice za tu knjigu napravio je veliki hrvatski slikar iz Australije Charles Billich. Predstavljanja knjige diljem Australije bila su veličanstvena. Poslije predstavljanja u Zagrebu bio sam pozvan na ručak s američkim stručnjakom za holokaust iz Američkog veleposlanstva.

Dr. Bulajić je poslije toga postao smiješan kao glavni propagator Srpskog mita o Jasenovcu, pa su to – kako sam najavio 2000-e godine – morali preuzeti „istoričari” iz Hrvatske. Ubrzo su Goldsteini izdali knjigu *Holokaust u Zagrebu*, Zagreb 2001. S posebnim poglavljem o revizionistima u Hrvatskoj. Imao sam veliku čast da sam po prostoru koji su dali hrvatskim revizionistima, bio odmah poslije dr. Tuđmana. Odgovorio sam knjigom *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

Činjenica da su dva hrvatska akademika Tuđman i Pečarić proglašena revizionistima sigurno je pomogla da neki u HAZU zaključe kako bi mlađi Goldstein, čiji je tata bio posebni savjetnik Predsjednika Vlade, bio idealan izbor za novog akademika. Nisu uspjeli. Mnogi i danas smatraju da mi je to jedan od najvećih uspjeha u mom radu. Dapače, mislim da je to bio prvi neuspjeh te neokomunističke vlasti. O tome govori knjiga *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012. U knjizi je dan i niz tekstova hrvatskih povjesničara koji pokazuju koliko je loš Goldstein kao povjesničar. Tako je – zapravo – spriječena velika sramota HAZU da takvog znanstvenika, ako se za njega to uopće može reći, primi u svoje članstvo.

Dvadeset godina od moje prve knjige o Jasenovcu, tj. tog mog revizionizma, obilježen je knjigom:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

Posebno mjesto u toj priči o predsjedniku Tuđmanu i sramotnom ponašanju svjetskih moćnika i njihovih domaćih slugu koji su podržavali fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku je Sud u Haagu o kome sam napisao niz knjiga. Npr.:

Sramotni sud u Haagu, Stih, Zagreb, 2001.; *Zločinački sud u Haagu*, Zagreb, 2008.; *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009. (s Matom Kovačevićem); *Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Zagreb, 2011.; *Rasizam svjetskih moćnika*, Zagreb, 2012.; *Rasizam domaćih slugu*, Zagreb, 2013.

Treba ovom prigodom izdvojiti samo ovo:

“U izdanju lista *Frankfurter Allgemeine Zeitung* od 19.V.2011. objavljen je komentar kršćansko-demokratskog zastupnika u njemačkom Bundestagu Klaus-Petera Willscha: *Mrtvačka sinoda u Haagu*. Autor na početku podsjeća na bizaran događaj iz crkvene povijesti kada je 897. godine tadašnji papa Stjepan VI. upriličio sudski proces – protiv svoga pokojnog prethodnika na prijestolju sv. Petra, Formozusa, kako bi ojačao vlastiti

legitimitet. Mrtav papa je doista izvučen iz groba, navučena mu je papinska odora – i stavljen je pred sud gdje se od početka znalo kakva će biti presuda: kriv je.

Willsch piše kako se praktično ista stvar dogodila i na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog dana sud je proglasio krivim pokojnoga hrvatskog predsjednika Tuđmana zato što je, navodno, planirao i proveo protjerivanje pobunjenih Srba prilikom ponovnog preuzimanja područja u Hrvatskoj koja su bila pod srpskom okupacijom. Willsch konstatira:

„Ova presuda je gnjusna, nepravedna i opasna.“

I doista, generali Gotovina i Markač izabrani su kao simboli hrvatske vojske i hrvatske policije, izabrani su kao najbolji u hrvatskoj vojsci i hrvatskoj policiji, da im se sudi umjesto Tuđmanu, zato što se drznuo da unatoč želji svjetskih moćnika stvori hrvatsku državu. Kao da Willsch objašnjava sucima u Haagu kako oni zapravo potvrđuju koliko sam bio u pravu kada sam Hrvatskog predsjednika nazvao Ocem hrvatske države.

Ne zaboravimo da se Tuđmanu u Haagu sudi i zato što je onemogućio ostvarenje želje srpskih moćnika da Srbi zavladaju Bosnom i Hercegovinom. Zbog toga je osuđen Dario Kordić, a bit će i general Praljak i njegova grupa.”

Na žalost, to predviđanje se pokazalo točnim. A da je osuda Predsjednika Tuđmana bila glavna zadaća Suda u Haagu pokazuje i slijedeće svjedočenje Venere Kordić u Hrvatskom listu od 23. prosinca 2004.:

Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

Naravno to svjedočenje pokazuje sve veličinu samog Daria, tj. kako je dr. Tokić znalački znao odrediti tko su stupovi „moje Hrvatske“, zar ne?

Zapravo, možemo konstatirati ono isto o čemu sam pisao daleke 1996-e godine: Hrvatska je u Tuđmanovo vrijeme bila znatno ispred europskih država, pa su smiješne tvrdnje današnjih političara kako Hrvatska treba dostići njihove vrijednosti. Dostići – da, ali smanjivanjem ili čak odustajanjem od vlastitih vrijednosti, a kojih u Europi nema.

HVALA!

Zahvaljujem predsjednici Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara gđi Zorici Gregurić koja je na Youtubeu stavila snimak ovog govora:

<https://www.youtube.com/watch?v=pTz-Gs0m1o0>

<https://narod.hr/kultura/video-akademik-pecaric-tudman-kordic-i-general-praljak-thompson-i-biskup-kosic-stupovi-su-hrvatske>
<http://dragovoljac.com/index.php/obavijesti/16743-josip-pecaric-govor-na-predstavljanju-knjige-prvi-stup-moje-hrvatske>

MARKO TOKIĆ**DARIO KORDIĆ**

Poštovani prijatelji, dame i gospodo, iznimna mi je čast večeras govoriti na predstavljanju knjige akademika Josipa Pečarića „Dario Kordić“.

Mi živimo u svijetu buke. I informacijskog rata. Stječe se dojam da onaj tko ima gdje, i jače galami, da je automatski i u pravu. A nama (nepopravljivcima domoljubnog smjera) u Hrvatskoj i BiH „uzeli su“ kulturu, medije, obrazovanje i gurnuli nas na marginu. Istina, nas tješi ona „da je istina voda duboka“ i da istina oslobađa. Ali...

I istinu treba govoriti.

Zato zahvaljujem akademiku Pečariću što se usudi pisati istinu o Dariju Kordiću.

U ona vremena kada je mač partije pao na tijelo katoličke crkve u Hrvata i pogubio mnoge a mnoge zlostavljao, tamničio i maltretirao postoji jedna znamenita anegdota o župniku iz Bijelog Polja kod Mostara don Andriji Majiću.

Naime, i on je bio jedan od onih koji je iz raznoraznih razloga došao na udar Udbe i ispitivan je maltretiran i na koncu prebijen toliko da se nije mogao ustati s kreveta. Ležao je tako danima prebijen, na rubu života, uz šporet. Preživljavao je jer su mu se župljani usudili pomoći: naložiti vatru, donijeti i pripremiti nešto hrane. A onda jednoga dana ponovno, u takvom njegovom stanju dolaze ga ispitivati pripadnici UDB-e, da ga kao osvjedočenog narodnog neprijatelja još ponešto priupitaju.

Jedno od pitanja je bilo i što misli o Alojziju Stepincu. Na što je pokojni don Andrija, onako iznemogao i nepokretan, odgovorio da im na to pitanje nije u stanju odgovoriti. Kada su rasrdeni udbaši nasrnuli na njega novim udarcima i pitanjima zašto i zbog čega nije u stanju odgovoriti. On im je posve mirno uzvratio: „Nisam u stanju odgovoriti, jer kad bih govorio o tom Čovjeku morao bih ustati.“

Teški su naši okovi, za zemlju mi smo vezani.

u Grazzu, u Karlau

živi jedan samostanac

kod njega bijah i o tom baš bih pričao

oko njega sve sami zatvorenici

ljudi bez slobode

a on, slobodno među njima luta

i moli

pere rublje

i moli

pere suđe

i moli

u Grazzu, u Karlau žive zatvorenici

i jedan samostanac

među njima

*i moli
i nitko ne zna zašto (a oni koji znaju stide se, i ne govore...)
i kako je moguće
i svi se u čudu pitaju
a on se Bogu okrenuo
i priča s Njime
o ljubavi*

*baš kao ptica pjeva
o slobodi*

*u Grazzu, u Karlau dugo se čeka da uđeš
i kada uđeš u krletku
i plačeš nad njegovom sudbinom
a on se blago nasmiješi i on se nad tobom pomoli
i spoznaš: jedini od nas – on je slobodan.
Teški su naši okovi jer zemljom mi smo vezani...*

Treba ustati i reći: Dario Kordić.

No, već sam rekao mi živimo u svijetu buke. Informacijskog rata. U kojem onaj tko ima gdje, i jače galami, izgleda i da je u pravu. To je svijet u kojem gomila ponavljanih laži naizgled pobjeđuje istinu. To je svijet stvaranja stereotipa koji sve objašnjavaju i mitova koji te stereotipe pretvaraju u svete istine koje se ne smije preispitivati.

Doktor Franjo Tuđman i Hrvati BiH krivi su jer su podijelili Bosnu i Hercegovinu. Polovicu su dali Srbima, polovicu Muslimanima i sebi ništa.

Doktor Franjo Tuđman u Karađorđevu je podijelio s Miloševićem Bosnu i Hercegovinu. Milošević nije kriv za njezinu podjelu. On ju je htio očuvati cijelu – u Velikoj Srbiji!?

Ta je podjela posve logična, jer su imali vojne snage potpuno izjednačena pa se u eventualnom sukobu nije mogao predvidjeti pobjednik.

Milošević koji je na raspolaganju imao, kako su joj tepali, četvrtu armiju u Europi i Tuđman koji je tek dobio izbore, nije još potpuno ni uspostavio vlast: imao je tek razoružani narod i donekle policijske snage. Čudna neka izjednačenost u vojnim snagama. Nedugo potom, da bi se vjerodostojno potvrdila ova teorija o podjeli, Milošević je pokušao ubiti Tuđmana. Napadom na Banske dvore. Čudan nekakav dogovor.

Tuđman je, po ovim stereotipima, i nakon okupacije petine hrvatskoga teritorija u Republici Hrvatskoj inzistirao na dogovorenoj podjeli BiH. Zagovornici ovih stereotipa zaboravljaju da bi time Tuđman prihvatio srpsku političku logiku što tko vojno drži njegovo je. Ne vrijede republičke granice i zaključci Badinterove komisije. Tuđman bi se tako odrekao i Vukovara i Knina. I prihvatio da granica Srbije bude nadomak Zadra i Karlovca.

Čudan čovek! Taj, Franja...

Što smo mi Hrvati imali u BiH.

Pobjedu HDZ-a na izborima.

Razoružani narod. Oružje Teritorijalne Obrane bilo je oduzeto na prostorima s hrvatskom većinom u BiH (kao i u Hrvatskoj). Udio u republičkoj vlasti i općinske vlasti u općinama s hrvatskom većinom. Nenaoružan i neorganiziran narod.

Kada je otpočeo rat u Hrvatskoj, netko je mogao imati komociju da svoje propušta kako bi ratovali a oni da se malčice pridruže kako bi stekli nove zasluge, netko je imao komociju pa čak i javno i kad su napadnuta, razorena i osvojena naselja s hrvatskom većinom u BiH (Uništa i Ravno), izjaviti da to nije naš rat. Mi Hrvati BiH takvu komociju nismo imali. To je bio naš rat.

Već je tisuće dragovoljaca Hrvata iz BiH bilo u tom ratu. Stizali su i prvi lijesovi. I događali su se veliki pokopi. Opraštali smo se od onih najboljih među nama.

Goloruki smo kao štit stali i u Pologu i u Šuici kad je tenkovska kolona krenula da se spriječi njihov put prema Imotskom, Sinju i Splitu. Na koncu smo ih morali propustiti u Pologu da se upute na Kuprešku visoravan i kasnije platili visoku cijenu. U krvi.

Split se nije branio na Klisu, nego u Livnu, Tomislavgradu i Mostaru. A i „Oluja“ je, ne zaboravimo, začeta na Kupresu.

Netko je morao pokušati organizirati hrvatski narod u BiH da se organizira na nad općinskoj razini, netko je morao kako tako pokušati nabaviti nekakvo oružje, jer je prijetila velika pogibao i konačno gušenje u okruženju koje je već imalo i službeno ime: RAM.

Što je u tim i takvim okolnostima mogao prvi hrvatski predsjednik Tuđman? Podijelio je BiH s Miloševićem. Moš mislit?! Ili što bi im rekao nesuđeni junak i osloboditelj Slobodan Milošević: Malo morgen.

Što je mogao u tom trenutku Dario Kordić?

Skupiti stvari, svoju obitelj i potražiti sreću daleko od sukoba, prijetnji i gotovo izvjesnog ostvarenja srpskog scenarija. I ne samo Dario Kordić. U njegovoj koži bili su gotovo svi Hrvati Bosne i Hercegovine. Najlakše je bilo otići. Neki su to i učinili. Bilo je razumno, racionalno. Mnogi su ostali u nadi bez nade. I stradali. Negdje su unatoč svemu ta žilava višestoljetna veza krvi i tla uspjela suprotstaviti agresiji. I opstati.

Hrvati Bosne i Hercegovine su obranili ostatke ostataka BiH u početnoj agresiji.

29. IV. 1992. Predsjedništvo BiH obranu grada Mostara povjerava Hrvatskom Vijeću Obrane. U lipnju iste godine Silajdžić u Vijeću sigurnosti UN-a zna da su to naše snage, snage obrane zemlje. O čemu i danas možete vidjeti svjedočanstvo iz *Lipanjskih zora* prvih pobjedničkih akcija protiv JNA i njezinih pridruženih srpskih paravojski u BiH, a o tome svjedoči i onodobna izjava zapovjednika obrane grada Mostara generala Jaganjca. I danas se, ako to vas (ili nekoga) zanima, može pronaći na mreži svih mreža, ali danas neke napušta pamćenje. I trabunjaju.

Što radi Dario Kordić? Pokušava svojim političkim djelovanjem omogućiti naoružavanje vlastitog naroda, njegovo organiziranje u oružani narod i kakvu takvu vojsku: Hrvatsko vijeće obrane.

I pokušava iz Srednje Bosne pomoći obranu Jajca. Tko su ti ljudi koji iz Lašvanske doline idu u Jajce. Dragovoljci.

Nema u Bosni i Hercegovini obrane koju bi organizirala demokratska vlast na republičkoj razini, ona se (uspostavljena iz tri nacionalne komponente): raspada. Nema moći, a ništa i ne pokušava. „Ovo nije naš rat“!!! Netko je to mogao reći. Mi nismo. Naš bio jest: za opstanak i preživljavanje. Bio je i svih onih koji su se bez obzira na nacionalnu pripadnost uključili u HVO.

U ratnom kaosu i srpskom progonu nesrpskog stanovništva dolazi do novih odnosa u omjeru pučanstva na još uvijek slobodnom teritoriju. U međuvremenu i Muslimanska se politika osvještava i pokušava organizirati i naoružati narod. Nešto je već bilo naoružanih grupacija kao Zelene beretke ili poneki ostatak organizirane Teritorijalne Obrane. I polako se to pretvara u ekskluzivne obrambene snage Armiju BiH.

I kad smo se uz žrtve i nadljudske napore uspjeli obraniti od početne agresije. Dolazi do prvih incidenata između novouspostavljene Armije i već postojećeg HVO-a.

HVO je organiziraniji, ali malobrojniji. Višestruko malobrojniji. Omjer snaga u mogućem sukobu gotovo da sugerira ishod. Srpski se ratni stroj zabavio Hrvatskom, BiH može čekati konačno ugušenje, a kao naručen je već izvjesni sukob između obrambenih snaga BiH. Treba tek potpirivati nesporzume i jačati netrpeljivost.

Ovo je trenutak da se prisjetimo srpskih političkih tendencija u Muslimanskom nacionalnom osamostaljivanju i jakih utjecaja bivših obavještajnih službi u Muslimanskom narodu i osobito politici. Ni Hrvati od toga nisu imuni.

Što može Dario Kordić?

Lašvanska Dolina u eventualnom sukobu automatizmom dolazi u okruženje mnogobrojnijih Muslimanskih snaga. Cilj je po svaku cijenu izbjeći sukob. Iz dana u dan se uvjerava da netko uporno unatoč svim nastojanjima taj sukob potpiruje.

Imaju li Hrvati Lašvanske doline i Srednje Bosne mogućnost opstanka u okruženju. Racionalno bi bilo otići. Spasiti obitelj i sebe. Ili pak ostati i boriti se. I nadati se bez nade. Kako Pečarić navodi „američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, dokazao (je) da se radilo o agresiji Muslimana na Hrvate“, pa se u slučaju Kordić pita „koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu.“ I Pečarić odgovara: „Presuda Kordiću je i odgovor na to njegovo pitanje. Sam sud konstatira kako je razlog za ovako drastičnu presudu što se radilo o agresiji Hrvatske na BiH.“ Te ironično završava: „Doista, strašna 'agresija' u kojoj se Hrvati bore u području u kome su oduvijek živjeli okruženi s deset puta jačim neprijateljem.“

Ovdje u Zagrebu, a onda posredno i u Hrvatskoj, s razlogom je praćena agonija i OPSADA SARAJEVA. Suosjećanja i empatije nije manjkalo. Tako i treba. I to je ljudski. I to je u redu.

Ali začuđuje da taj isti Zagreb, ista Hrvatska i isti narod, moj hrvatski narod, nema empatije za Središnju Bosnu. Nedavno je jedna mlada novinarka iz Središnje Bosne Glorija Lujanović pišući o tim događajima postavila jedno jednostavno pitanje: IMAJU LI HRVATI SREDIŠNJE BOSNE PRAVO NA OPSADU? A trajala je dvjesto četrdeset osam dana. Okončana je velikom humanitarnom akcijom Bijeli put. Bila je to ta iznimna i nezapamćena agresija.

Drugi krak agresije bio je naravno na Grude i Ljubuški pa sve do Mostara. A tu je i ono malo agresije na sjeveru u Orašju (o čemu svjedočimo i ovih dana na bosanskohercegovačkom sudištu). Svugdje tamo gdje Hrvatska nije izvršila agresiju Hrvata više nema i tamo je sve uredno. Izgleda da tako i treba biti. I tu je problem. Hrvata još ima. Nema ih u Republici Srpskoj. I to je uredno.

Ima ih nešto u Federaciji. I to je problem. I upravo se rješava. Hrvati su podijelili BiH: pola su dali Srbima, pola Muslimanima i sebi ništa. Čudan neki narod.

Glavni argument optužnice za agresiju Hrvatske na BiH je svjedočenje relevantnog svjedoka: dvostrukog predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića.

Glavni argument za dokaz krivice Darija Kordića bila je montaža dvostruke linije zapovijedanja uz sudioništvo Vlade Republike Hrvatske u organizaciji mlađahnog tužitelja SFRJ (poznatog i vele uvaženog odvjetnika u Republici Hrvatskoj), te navođenjem jednog haaškog optuženika (uz obećanje skraćena kazne) na lažno svjedočenje o Darijevoj prisutnosti na sastanku za koji se kasnije tvrdilo da se nikada nije ni dogodio.

I premda kako je i sam Haaški sud presudom ustvrdio: „Činjenica da ste bili političar i da niste sudjelovali u samom izvršenju zločina ne znači ništa; vi ste svoju ulogu zasigurno odigrali, kao što su ljudi koji su pucali odigrali svoju.“ I sama presuda dakle potvrđuje da Dariju ništa nisu dokazali pa stoga i govore da je on svoju ulogu zasigurno odigrao iako oni za to dokaza čak niti prigodom izricanja presude nemaju. A i ne trebaju im, jer su moć ovoga svijeta. Doduše, kao što Pečarić, ustvrđuje i desetine puta u ovoj knjizi izgleda da je Haaški sud ipak nešto dokazao Dariju Kordiću: da je Hrvat i to, izniman.

No pišući predgovor za ovu Pečarićevu knjigu već sam rekao da Dariju ne trebaju opravdanja, da mu je potreban mir. Jer Dario je prihvatio vlastiti križ i ponio ga snagom koja nadilazi ljudske moći. U tomu mu je pomogla vjera u Krista i duboka vjera u ispravnost vlastitih političkih stavova o pravu Hrvata na Bosnu i Hercegovinu i pravu Hrvata u Bosni i Hercegovini. Autohtoni smo narod Bosne i Hercegovine. Nikada drugima pored nas nismo nijekali ista prava, i isti odnos prema našoj zemlji. Ako je naša krivica što se nismo dali izbrisati – prihvaćamo. Ako je naša krivica što smo htjeli izići iz Jugoslavije te tamnice hrvatskoga naroda – prihvaćamo. Ako je naša krivica to što Jugoslavije više nema, a izgleda da jest jer o tome svjedoči i jedna druga haaška presuda na onaj znakoviti datum dvadeset deveti jedanaestoga – prihvaćamo.

Dario je davno rekao da ako je pravorijek i povijesna istina da su Hrvati središnje Bosne krivi za rat (i onaj u Srednjoj Bosni) onda je i pravedno da on kao vodeća politička osoba bude osuđen i u ime svih podnese odgovarajuću kaznu. I da ne bi mogao prihvatiti da netko drugi odgovara umjesto njega.

Ako je povijesna istina.

Mi danas u Bosni i Hercegovini živimo nestajanje hrvatskoga naroda. Njegovo političko obespravljanje traje već dvadeset godina. Snagom međunarodne političke moći. Nažalost, pretežito američke. Iako Zapad (pa i Amerika) u BiH nema političkih prijatelja osim onih koje je doveo na rub opstanka. Američka je politika presudila Hrvatima BiH. Ohrabrila Muslimanski ekstremizam i šovinizam i gurnula Hrvate u BiH u zagrljaj Srbima u pokušaju obrane kakve takve konstitutivnosti i golog opstanka.

Srbi podržavaju Hrvate koliko mogu, ne zbog Hrvata i velike bratske ljubavi, nego zbog sebe, jer štiteći koliko toliko Hrvate čuvaju vlastiti ustavni i politički položaj i u Daytonu dobivenu državu u državi. Bošnjaci koji od Federacije pokušavaju napraviti građanski entitet (čitaj svoju republiku) Hrvate doživljavaju kao prepreku na putu ostvarenja tog političkog cilja. Od Republike Srpske jer je „nedodirljiva“ polaku dižu ruke i sve snage koncentriraju na prisvajanje Federacije. Tako da su im Hrvati dvadeset i nešto godina poslije rata veći politički neprijatelji od Srba. Dapače, u novim geopolitičkim odnosima sanjaju nekakve nove Historijske sporazume kojima bi i na ovim prostorima potvrdili novouspostavljeno partnerstvo Putina i Erdogana.

A Hrvatska država spava.

Nisu naš problem ni Srbi, ni Bošnjaci, pa ni Amerikanci naš je najveći problem što nakon doktora Franje Tuđmana mi hrvatske vlasti u Republici Hrvatskoj nemamo. Ona je, nažalost, nečija – često i protuhrvatska i hrvatska (koliko se dopusti).

A mi spavamo.

I pravo je pitanje koliki je i naš udio u onoj čaši otrova koju je iskapio Slobodan Praljak.

*miriše ruža u Srednjoj Bosni, miriše Dušom
miriše nadom*

kako će dozvat slobodu (sinu je dozvala nije)

*Rozika gleda...
lijepa li momka, Hercegovca
dok je ruža cvala
najljepše su ruke vezle
što ih Srednja Bosna dala
sedam grana
sedam rana
hrvatskih*

*Dario šeta, Dario moli
a boli, boli
boli li
boli*

*nitko kao ti
Rozika, Rozika... Rozika, Rozika... Rozika, Rozika...
bolesnika i patnika
ranjenika, na ranjeno srce, stavio nije
nitko kao ti – ranjenu Srednju Bosnu
u rane svoje zavio nije
Rozika šuti
Rozika moli
koliko boli, koliko boli*

dok je ruža cvala...

*tko kaže da se kraljica vratiti ne će
eno je leži na groblju
Carica
vjetar je doziva
Rozika Rozika... Rozika Rozika... Rozika Rozika...
Rozika Kordić*

dok je cvala baš je cvala

*ruža bila, mirisala
miriše pjesmom, miriše Dušom
miriše Bosnom, miriše kruhom
miriše duhom patničkim
miriše tako hrvatski*

*Rozika – vjetar govori,
dok Bosnom struji gotovo kradom,
miriše ruža
duhom i nadom*

I u toj nadi i dalje živimo. Da jednom ipak i unatoč svemu.
Na koncu da ne zaboravim. Hvala svima na strpljenju. Čestitam akademiku Pečariću, knjigu preporučam onima koji sve znaju, i onima koji navodno sve znaju i onima koji malo znaju da se informiraju i izgrade vlastito stajalište. A ovom prigodom ne mogu a da se ne zahvalim djeci Darija Kordića za sve one dane čežnje za ocem i njegovom ljubavlju, i naravno; njoj.

slutiti
*je li mogao
itko
(dok si mala djevojčica bila
dok si zaljubljeno šetala uz Lašvu
dok si djecu rađala...)
da će tvoje ime od sada
do kraja
Svijeta
za Hrvata značit
ona koja
čeka*

*Venera!
zvijezda
na Nebu
i
na zemlji*

Hvala na pažnji. Treba ustati i reći...

<https://hrvatskonebo.org/2019/05/11/marko-tokic-treba-ustati-i-reci/>

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *DARIO KORDIĆ*

Prije svega moram se zahvaliti svima vama koji ste došli na ovo predstavljanje jer ste sa svojim dolaskom zapravo iskazali svoju ljubav i poštovanje prema našem Dariju kojega također pozdravljam i u ime svih nas nazočnih kao i gđu Veneru i sve članove njegove obitelji. Velika hvala i predstavljajući biskupu Vladu Košiću, g. Zvonimiru Hodaku i profesoru Marku Tokiću na njihovim lijepim govorima, kao i na tome što su na razne načine i svojim tekstovima doprinijeli da imamo ovu knjigu. Posebna zahvalnost i g. Iliji Tokiću koji je pomogao tiskanje knjige, kao i g. Branku Hrkaču na prelijepim koricama. Zapravo na koricama smo izdvojili dva momenta iz života Darija Kordića koji zorno pokazuju koliko je on veliki čovjek i Hrvat.

Ali prvo ću vas pitati nešto što sam svojevremeno pitao naše Hrvate u Australiji.

- Mi Hrvati smo u Domovinskom ratu ali i kroz cijelu povijest pokazali da smo najhrabrij i ljudi na svijetu. Zna li tko je jedini na svijetu hrabriji od Hrvata?

- HRVATICE!

Dakle ta dva momenta iz života našeg Darija su vezane uz dvije takve Hrvatice.

Prvi je opisala Dunja Ujević - koju pozdravljam - u knjizi "Ministar obrane – jedno sjećanje na Gojka Šuška", str. 170.:

Rata u Laštvaškoj dolini još nije ni bilo kada je Venera tog dana prolazila cestom po kojoj se događa sve što se tamo uopće događa. Hodala je polako. Baš je nekako bila bezbrižna. A onda je ugledala konvoj. Golemi konvoj JNA, neke ljude, Darija u bijeloj majici i svog plavoga fiću kojega je njen Dario ostavio nasred ceste! (...) Oficir je urlao na Darija da 'neće njega balavac zaustaviti'. Kordić mu je uzvratilo da dobro, kako hoće! 'Pucat će na vas', rekao mu je.

To iz čega bi oni bili 'pucali' na njih, bila su fingirana mitraljeska gnijezda. Ali konvoj koji je vozio oružje Srbima u Hrvatsku je zaustavljen, zaustavio ga je Kordić, i UNPROFOR je proglasio da je on najmoćniji čovjek srednje Bosne. Pa, kad je uspio zaustaviti konvoj! I da nije, bilo bi isto. Ali, ovako je taman legao u priču koja im je bila potrebna: bio je svemoćan, dakle, potencijalno kriv za sve.

Dakle već tada je bilo jasno da će tzv. sudu u Haagu on biti posebno zanimljiv za ostvarivanje njihove zadaće kažnjavanja hrvatskog naroda zbog onemogućavanja onoga što su željeli svjetski moćnici a to je uspjeh srpske fašističke agresije.

A kako im je on u Haagu odgovorio na njihovu ponudu da sudjeluje u njihovoj prljavoj radbi opisala je Venera Kordić u Hrvatskom listu od 23. prosinca 2004.:

Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznao. Ne može njih optuživati za nešto što u

biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

Zato je bilo prirodno da sam u svojim tekstovima često govorio i o Dariju, a i posvetio sam mu 2003. god. knjigu „Hercegovac iz Boke“. Predstavljanje te knjige bilo je u prepunoj dvorani Novinarskog doma i tada su svi nazočni na prvom primjerku knjige napisali božićne čestitke našem Dariju.

Presuda je bila onakva kakva se mogla i očekivati od onih koji su Dariju davali ovakve ponude.

Ali to i nije bilo najgore jer je poznato da su oni na kraju dobili od hrvatskih vlasti krivotvorene dokumente da bi ga se uopće moglo osuditi.

Nije to bilo jedino što su hrvatski režimi činili u svom dodvoravanju svjetskim moćnicima. Sjetimo se samo topničkih dnevnika (tada sam sam sebe prijavio Predsjednici Vlade jer sam ih pronašao u svom računalu), spremnost na laganje pred sudom, ali da političari-lažovi ne gledaju naše junake u oči dok lažu, pa do naplate poreza iz kategorije šunda generalu Praljku za materijale tj. knjige za njegovu obranu.

Svi takvi su, kao što znamo, nagrađeni za svoja „junačka“ djela! I nemaju problema da sami sebe pogledaju u zrcalo. Vjerojatno su im zabavnije druge priče o ogledalima, kao ona kada je Milošević gledajući sebe u ogledalu tvrdio kako je to što vidi Musolinijev portret. Vjerojatno im je manje zabavna moja priča o ogledalu.

Naime kada sam 1992. godine prvi put došao u Australiju javio sam se g. Tomislavu Bošnjaku koji je organizirao večeru u jednom hrvatskom restoranu. Nazočni su bili on, njegov brat Marjan i g. Mato Verkić sa suprugama.

Prvo što sam rekao bilo je upozorenje o nama - Hrvatima iz domovine:

- Znete svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže.

Pri kraju večere su to i komentirali:

-Profesore Vi nama pričate o malom crvenom u glavi. A zar nam i Vi ne dolazite iz Domovine?

-Zato Vas i upozoravam na to jer i sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. I znate li što tada uradim - odem pred ogledalo i pljunem u gada.

Kada sam desetak godina kasnije opet bio u Melbourneu, g. Verkić je ponovo komentirao tu moju priču:

-Profesore, na izborima u Hrvatskoj je pobijedio onaj mali crveni o kojemu ste nam pričali.

Ali nećemo više o gadovima i huljama. Okupili smo se u čast hrvatskog velikana Darija Kordića, a njegova priča o zrcalu je doista nešto izuzetno. U mnogim svojim tekstovima govorio sam o njemu pa i ponavljao tu priču. Koliko je Dario bio značajan u mojim tekstovima ponajbolje je opisao upravo g. Tokić koji je još prije pet godina na predstavljanju mojih knjiga u Mostaru kazao kako je Dario Kordić jedan od četiri stupa moje Hrvatske.

Zato sam i mogao na najnovije napade onih koje je još kineski filozof i ratnik Sun Tzu nazvao najogavnijim ljudima odgovoriti knjigom. Samo sam izabrao među tekstovima o

Kordiću u drugim mojim knjigama. Na kraju sam dao i tekstove drugih domoljubnih autora koji su komentirali te napade najogavnijih ljudi.

A ideja o ovakvoj knjizi je itekako vrijedna jer počinje i završava sa sjajnim tekstovima profesora Tokića i biskupa Košića.

Zapravo bih svima ovima koji su napadali Darija trebao i biti zahvalan. Naime taj drugi stup moje hrvatske je Darijev ali i generala Praljka. Vjerojatno znate da mi je naš veliki general bio prijatelj i da sam s jednim drugim njegovim prijateljem dr. Miroslavom Međimorcem očekivao njegov izlazak iz zatvora tako što smo pripremili knjigu o njemu. Znamo kako je to završilo njegovim samožrtvovanjem i sebedarjem. Nije nam se ispunila želja da ga dočekamo knjigom. Ali eto danas predstavljamo knjigu o Dariju u njegovoj nazočnosti. Hvala im zbog toga.

Da, sjetimo se kako sam svojevremeno komentirao presudu našem Dariju riječima koje su kasnije koristili i drugi:

U HAAGU SU KORDIĆU DOKAZALI SAMO DA JE HRVAT I TO IZNIMAN!

A to je zapravo sadržano i u samoj presudi Dariju Kordiću. To je tako očito i iz najnovije kolumne današnjeg predstavljača Zvonimira Hodaka koji konstatira kako je naš Dario osuđen za ubojstvo civila u Ahmićima. Dakle civil koji nikada nije bio u Ahmićima je naredio vojnicima, na sastanku na kojem nije ni bio, da poubijaju druge civile. Zar nije Haaški sud osudio nešto što doista nevjerojatno, nadnaravno, ako smijem reći - božansko? Jer ja doista ne znam da je tako nešto nekome uspjelo u povijesti, osim – kako tvrdi Sud u Haagu – našem Dariju!

Da, naš Dario je bio i ostao izniman!

<https://hrvatskonebo.org/2019/05/10/predstavljanje-knjige-dario-kordic/>

<https://kamenjar.com/predstavljena-knjiga-akademika-josipa-pecarica-dario-kordic/>

<https://narod.hr/kultura/foto-akademik-pecaric-na-predstavljanju-knjige-dario-kordic-u-haagu-su-kordicu-dokazali-samo-da-je-hrvat-i-to-izniman>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/16214-predstavljanje-knjige-dario-kordic>

<http://glasbrotnja.net/predstavljena-knjiga-akademika-josipa-pecarica-dario-kordic/>

UZ NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE

Čovjek od struke, profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je u Mostaru 05. 12. 2014. na predstavljanju svojih knjiga govorio o četiri stupa Pečarićeve Hrvatske (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.). To su Franjo Tuđman, Dario Kordić Marko Perković-Thompson, i biskup Vlado Košić. Zapravo, četiri osobe koji su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Biskup Košić, zapravo predstavlja Crkvu u Hrvata, a oni koji napadaju Katoličku crkvu uzimaju za primjer najčešće za primjer upravo biskupa Košića,

U takvim okolnostima je bilo i prirodno da odgovarajući na napade na Crkvu u Hrvata najčešće pišem o biskupu Košiću. Uostalom i sam hrvatski narod ga je doživio na isti način i kao odgovor na njegovo djelovanje i na te napade stalno mu iskazuje svoju poštovanje.

A znamo da biskup Košić ne voli kada ga se izdvaja od drugih biskupa. A to zapravo nije nikakvo "izdvajanje" već se preko njega – zbog navedenih razloga – iskazuje i poštovanje prema Crkvi u Hrvata. Nije on jedini od hrvatskih biskupa potpisivao otvorena pisma koje sam često slao na razne adrese. Znali su ih potpisati i nadbiskupi Jurić, Srakić, Barišić i današnji Predsjednik HBK Želimir Puljić, biskupi Bogović, Ivas, Mrzljak, Pozaić...

I oni su napadani, - pisao sam i o tim napadima - ali činjenica je da je najviše napadan biskup Košić. Profesor Tokić, kome je to struka, nije mogao ne uočiti u mojim knjigama tu činjenicu i otud naslov ove knjige.

Zapravo sam već i napisao knjige i o Predsjedniku Tuđmanu, i o Kordiću, i o Praljku i o Thompsonu, pa je prirodno ostao dug i prema ovom – kako ga je Tokić definirao – četvrtom stupu moje Hrvatske.

A to se događa i u pravom trenutku bez obzira što to našem biskupu nije drago. Dapače! Kako to?

Mnoga sveštena lica znajući koliki je utjecaj Crkve u Hrvata na naš narod znali su – valjda se iz daljine bolje vidi – kolike su vrijednosti hrvatskog naroda.

Tako je naš Papa Ivan Pavao II. za nas Hrvate govorio da smo NAROD NADE!

A bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na Međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu je rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. (*Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.)

Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kačunko:

Evo što sam ja doživio u Lurdu na vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe...” „Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da, mi zajedno...” „ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su

budućnost Europe...!” itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga, sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješu pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

Kardinal i nadbiskup Kölna, Joachim Meisner je tvrdio: “Hrvati su sol u njemačkoj katoličkoj juhi.”

Sve te pohvale našem narodu doživljavali smo kao kritiku onih koji su podržavali fašističku srpsku agresiju na RH. Agresiju o kojoj je govorio i stalni sud u Haagu navodeći i napravljene genocidne radnje agresora. A poglavar Katoličke crkve Patrijarha koji je poticao tu fašističku agresiju naziva “velikim čovjekom” i poziva da mu pomogne u odluci tko je svetac a tko ne u Katoličkoj crkvi. Traži pomoć od onih koji sami za sebe kažu da im je “laž najviše pomogla u povijesti”.

Nikome od nas nije padalo na pamet da se tako nešto možemo doživjeti od samog vrha Katoličke crkve jer to što je naša crkva učinila nije ništa drugo nego podrška toj fašističkoj agresiji na nas. Pri tome se ne poštuju ni prethodne pape, institucije Katoličke crkve ni hrvatski biskupi.

Reagirali su i nadbiskup Želimir Puljić i biskup u miru Mile Bogović (vidjeti najnoviji broj Hrvatskog tjednika). Podsjetili su me na žestoko reagiranje hrvatskih biskupa tijekom Svetojeronimske afere, kada je u ime svih predstavku Papi napisao nadbiskup Stadler 30. ožujka 1902., a potom je izgovorio u audijenciji pred papom optužujući ga da je podlegao političkim pritiscima. Tada je Stadler bio prisiljen povući svoje istinite tvrdnje, a dalekovidnost njegova pisma pokazala se sedamdesetak godina kasnije,

Mnogi ugledni hrvatski kolumnisti tvrde tako nešto i danas pa ću ovdje navesti naslove samo njih četvorice:

ZVONIMIR HODAK: Papa Franjo je pod direktnim utjecajem velikosrpske propagande i Srpske pravoslavne crkve

<https://kamenjar.com/hodak-papa-franjo-je-pod-direktnim-utjecajem-velikosrpske-propagande-i-srpske-pravoslavne-crkve/>

HRVOJE HITREC: Vratite nam Benedikta

<https://kamenjar.com/hitrec-vratite-nam-benedikta/>

IVICA ŠOLA: Papa žrtvuje Stepinca za put u Beograd

<https://kamenjar.com/ivica-sola-papa-zrtvuje-stepinca-za-put-u-beograd/>

MARKO LJUBIĆ. Analiza konteksta i posljedica: Je li idući korak pape Franje odlazak u Jasenovac?

<https://fenix-magazin.de/analiza-konteksta-i-posljedica-je-li-iduci-korak-pape-franje-odlazak-u-jasenovac/>

Hrvatski biskupi su dakle opet pokazali da su pravi predstavnici NARODA NADE. Svima je jasno koliko je Papina pohvala fašističkim agresorima dobrodošla svima koji napadaju Crkvu u Hrvata. Koliko odgovara svima kojima smeta i četvrti stup moje Hrvatske.

Zato mi je izuzetno drago što se ova knjiga pojavila upravo sada, unatoč tomu što to nije drago biskupu Košiću, jer se pojavila u vrijeme kada su mnogi u Hrvatskoj razočarani u takvo djelovanje Katoličke crkve.

A mi samo pokazujemo zahvalnost svima u Katoličkoj crkvi koji su izloženi napadima onih koji su protivnici hrvatske države i hrvatskog naroda, a kao što sam već konstatirao tu je na prvom mjestu i biskup koji simbolizira napadnutu Crkvu u Hrvata.

<https://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-uz-otkazano-predstavljanje-knjige-cetiri-osobe-koje-su-najvise-napadali-neprijatelji-hrvatske-najzasluznije-su-za-stvaranje-drzave-tudman-kordic-thompson-i-biskup-kosic>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/16309-otkazano-je-predstavljanje-knjige-akademika-josipa-pecarica>

**PROF. DR. SC. MARKO TOKIĆ: TUĐMAN I HRVATI SU
KRIVI JER SU DIJELILI BIH, POLA SU DALI SRBIMA,
POLA MUSLIMANIMA I SEBI NIŠTA**

11. svibnja 2019.

Foto: Branko Hrkač

Predstavljajući knjigu “**Dario Kordić**” u prepunoj zagrebačkoj dvorani Vijenac na Kaptolu, u četvrtak 9. svibnja, prof. dr. sc. Marko Tokić rekao je:

Doktor Franjo Tuđman i Hrvati BiH krivi su jer su podijelili Bosnu i Hercegovinu. Polovicu su dali Srbima, polovicu Muslimanima i sebi ništa. Doktor Franjo Tuđman u Karađorđevu je podijelio s Miloševićem Bosnu i Hercegovinu. Milošević nije kriv za njezinu podjelu. On ju je htio očuvati cijelu – u Velikoj Srbiji!? ... Nedugo potom, da bi se vjerodostojno potvrdila ova teorija o podjeli, Milošević je pokušao ubiti Tuđmana. Napadom na Banske dvore. Čudan nekakav dogovor.

Uz prof. dr. sc. Marka Tokića knjigu su još predstavili i autor **akademik Josip Pečarić** te **Zvonimir Hodak**, odvjetnik i kolumnist i **biskup Vlado Košić**.

Govor prof. dr. sc. Marka Tokića prenosimo u cijelosti:
(Govor je dan u prethodnom dijelu knjige.)

> (FOTO) Akademik Pečarić na predstavljanju knjige 'Dario Kordić': 'U Haagu su Kordiću dokazali samo da je Hrvat i to izniman!'

> Odvjetnik Zvonimir Hodak za Narod.hr: 'Dariju Kordiću nitko ne može zabraniti niti javno djelovanje niti bilo što drugo, on je izdržao kaznu i formalno-pravno potpuno je čist'

> (VIDEO) Don Damir Stojić objasnio zašto je pozvao Darija Kordića: Imao je iskustvo živoga Boga dok je bio u zatvoru

> Luka Mišetić odgovorio Novom listu: Što je Kordić učinio da bude proglašen “ratnim zločincem koji je ubijao djecu u Ahmićima”?

> (VIDEO) Burno u Saboru: SDP-ov Nenad Stazić vrijeđao Hercegovce, iznosio neistine o haaškom uzniku Dariju Kordiću – odgovorili mu Glasnović, Ljubić...

Biskup Košić na predstavljanju knjige 'Dario Kordić': 'Zasluzio je visoko mjesto u svijesti svih hrvatskih ljudi, ali i društvu'

<https://narod.hr/hrvatska/prof-dr-sc-marko-tokic-na-predstavljanju-knjige-dario-kordic-tudman-i-hrvati-bih-krivi-su-jer-su-podijelili-bih-polovicu-su-dali-srbima-polovicu-muslimanima-i-sebi-nista>

DR. SC. MATO ARTUKOVIĆ, ZAGREB, 2020.

UVODNI TEKST

PISMO DR. SC. MATU ARTUKOVIĆU

Dragi Mato,

Hvala Ti na e-mailu o mojoj knjizi o Marijačiću koja je danas i najavljena na portalu_

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/23779-knjiga-o-ivici-marijacicu>

Zapravo sličan e-mail si mi poslao i u svezi s knjigom o Josipu Joviću. To mi pokazuje da je dobro što sam ih napisao.

Zapravo to je samo nastavak priče o Pečarićevoj Hrvatskoj.

Kao što znaš profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je još 05. 12. 2014. u Mostaru govoreći o mojim knjigama istaknuo kako četiri stupa moje Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić.

Često sam citirao Tokićevo mišljenje i dodao bih kako su te četiri osobe one koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države.

Kao što se vidi iz najave moje knjige to se itekako odnosi i na Jovića i Marijačića. Zapravo bih i njih i mnoge druge svrstao uz Thompsona. Naime moj komentar je za taj stup bio: *Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda.*

Tvoj komentar o odnosu naših ljudi prema takvim pojedincima objašnjava i zašto sam odlučio ići sa serijom knjiga o tim znamenitim Hrvatima. Kako su mnogi od njih bili i moji prijatelji pisao sam puno i o njima, citirao i prenosio cijele njihove tekstove, pa nije teško napisati knjige i o njima, a ne samo u četiri stupa moje Hrvatske.

U situaciji kada domoljubi imaju problema zato što su domoljubi čini mi se da i malo hvala kakvo je ovo moje njima drago.

Na primjer najnovija kolumna velikog hrvatskog kolumniste Zvonimira Hodaka završava najavom takve moje knjige o njemu:

P.S. Iznenadio me ovih dana akademik Josip Pečarić poslavši mi fragmente svoje nove knjige. Tema su moje kolumne u knjigama "Lijevom našom" i "I dalje Lijevom našom". Pišem ih evo već deset godina. Moje paunovo perje se malo diglo pa i vama, dragi čitatelji, javljam...

<https://direktno.hr/kolumne/sto-bi-tek-trump-sve-postigao-da-je-intelektualno-kapacitiran-kao-mesic-ili-biden-213397/>

U tisku je i knjiga o Mladenu Pavkoviću, a bit će i o nekim drugim kolumnistima. Oni danas imaju tešku ulogu jer živimo u svijetu u kome se ostvaruje stara želja o svjetskoj nad-vladi. U vrijeme kada se o tome promišljalo mediji nisu bili tako moćni kao danas pa su *dozvoljavali postojanje niskonakladnih tiskovina koji se protive stvaranju nad-države*. Strašno je živjeti u svijetu gdje je ogromnoj većini tzv. intelektualaca normalno da u podijeljenom svijetu ogromna većina medija je u rukama ovih koji žele apsolutnu vlast. To što ovi teže, ne sugerira im da tu nešto nije u redu. Njima je normalno ono o čemu govori Hodak u svojoj kolumni:

*Donald se u Bijeloj kući obratio javnosti i počeo iznositi svoje stavove. Tri vodeće američke TV kuće, NBC, ABC i CBS, koje zajedno imaju 22 milijuna gledatelja, jednostavno su u maniri druga **Staljina** ili **Mao Ce Tunga** prekinule prijenos uz obrazloženje kako Predsjednik iznosi dezinformacije. "Slatko", omaklo se Staljinu kroz oblake dok je to gledao.*

Da, spominjem nad-državu mada se to danas naziva globalizam, a jučer komunizam. Izvrсни kolumnist Borislav Ristić piše o *neprirodnom savezu*” starih komunista i zapadnih liberala i kaže: ... *mnogi su ljudi u poskomunističkim zemljama doživjeli razočaranje ideologijom globalizma, jer su vidjeli kako umjesto koristi za vlastitu zemlju, ona korist daje samo njihovim koruptivnim elitama.*

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/23747-vraca-li-se-globalizam-s-bidenom-na-velika-vrata>

A zapravo radi se o dva načina izvedbe istoga, pa Hodak s pravom govori o *maniri druga Staljina ili Mao Ce Tunga*.

To se i jedino može provesti ako se osigura jednoglasje u medijima, zar ne?

Što se mene tiče dobro je da još uvijek postoje portali na kojima se ovakve knjige mogu objaviti. Nekome se mogu svidjeti i tiskati ih. Tako mi iz udruge „Bijeli put“ javljaju da će tiskati moju knjigu o prof. Langu koja je dana također na portalu dragovoljac.com.

Na kraju doista su me obradovale Tvoje riječi povodom moje knjige „Revizionisti u HAZU“ ne samo što je Predsjednik Tuđman prvi stup moje Hrvatske, već što se radi o riječima jednog tako sjajnog povjesničara kao što si Ti:

Od srca čestitam na knjizi "Revizionisti u HAZU". Iz Tvoje knjige, koju smo promovirali i u Brodu, Srpski mit o Jasenovcu, naučio sam puno toga o logoru u Jasenovcu. Ona me je prva potaknula da razmišljam o lažima na kojima počiva službena komunistika interpretacija o tom logoru, o zločinačkoj misiji toga mita, o sramoti cjelokupne hrvatske historiografije i povjesničara kad je taj mit u pitanju.

Pozz

Josip

PS. Kad već spominjemo treći stup moje Hrvatske spomenut ću da bili smo potpisnici i pisma HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA

THOMPSONA još 2008., pa OTVORENO PISMO USTAVNOM SUDU RH i PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A (2015.)

Branili smo i Josipa Šimunića: OTVORENO PISMO USTAVNOM SUDU RH (2015.), a iste godine potpisali i OTVORENO PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI BOŽIDARU ALIĆU .

A još 2011. godine smo bili potpisnici APELA HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA! A potpisali smo i NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI, (2009.)

OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A, (2009.)

NEOPOZIVA OSTAVKA GORANA RADMANA, OSTALIH UREDNIKA HTV-A I DUKE (2013.)

*

NAPOMENA: Knjige *Srpski mit o Jasenovcu 1. i 2.* predstavili smo u Slavonskom Brodu dr. Artuković i ja, a zajedno s mojim koautorom akademikom Dubravkom Jelčićem knjige:

D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004.

D. Jelčić i J. Pečarić, *Književnik Mile Budak sada i ovdje*, Zagreb, 2005.

U ovoj knjizi ima i niz drugih otvorenih pisama koje je potpisao dr. sc. Mato Artuković. Spomenimo još neka:

HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM

PROSVJEDNO PISMO

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE

REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!

ZAHTJEV VLASTIMA REPUBLIKE HRVATSKE

NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA! POZIV

HRVATSKIM GRAĐANIMA

OTVORENO PISMO (Tomca i Pečarića)

Na: KNJIGA O IVICI MARIJAČIĆU

Datn, 9 Nov 2020 22:26:33 +0100

Što Artuković <artukovic.mato@gmail.com>

Pr:ip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,

hvala Ti na knjizi o Ivici Marijačiću. Takav borac zaslužuje posebnu pažnju. Da je više sreće, pameti i poštenja, ne bi bio usamljen u borbi koju vodi. Sada vidiš zašto je Starčević napisao: "Kad bi mi rekli, vidiš ovu čašu vode, ispij tu čašu i hrvatski narod bit će slobodan, ja ne bih ispio ni tu čašu." Ili: "Kad bi mi rekli samo pogledaj

hrvatski narod i bit će slobodan, ja ga ne bih ni toga pogledao udostojao." Možda nije točan citat, ali je lako naći. Misao je sigurno točna.

Mir i svako dobro.

Mato

Brod, 9.11.20.

pon, 9. stu 2020. u 21:09 Josip Pecaric <pecaric@element.hr> napisao je:

NaJIGA O IVICI MARIJAČIĆU

Datn, 9 Nov 2020 21:06:47 +0100

Šip Pecaric <pecaric@element.hr>

KNJIGA O IVICI MARIJAČIĆU

Teško je hrvatskim novinama u RH. Rijetke su ali su kost u grlu onima koji ne vole RH. Prvo takav napad bio je na „Hrvatsko slovo“ još u vrijeme HRVATSKOG predsjednika akademika Franje Tuđmana. Glavni urednik moj dragi prijatelj veliki hrvatski književnik Dubravko Horvatić je podnio ostavku kada je čuo da to od njega traži Predsjednik Tuđman. Horvatić mi je kasnije ispričao kako ga je Predsjednik, kada se kasnije sreo s njim, upitao zašto je dao ostavku u Slovu. Kako li to podsjeća na ono Ćosićevo: *Srbima je laž najviše pomogla u povijesti*. Očito i njihovim slugama, zar ne?

Poslije toga na red je došla „Slobodna Dalmacija“ i njen glavni urednik Josip Jović (i niz kolumnista). Čistka u toj doista slobodnoj Slobodnoj Dalmaciji napravljena je na zahtjev tadašnjeg detuđmanizatora Hrvatske tj. tadašnjeg Predsjednik RH Stipa Mesića.

Danas više nije u glavnoj ulozi napadača na HRVATSKE novine Predsjednik RH. To je, kao što znamo, Predsjednik Vlade RH Andrej Plenković. Meta napada Predsjednika Vlade je HRVATSKI TJEDNIK.

Josipu Joviću, uredniku one Slobodne Dalmacije, sam posvetio knjigu koju je nedavno objavio Portal narod.hr.

Logično je da sličnu knjigu zaslužuje i Ivica Marijačić, glavni urednik Hrvatskog tjednika.

Evo i te knjige (IVICA MARIJAČIĆ) također na portalu dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/marijacic.pdf>

Josip Pečarić

DON ANĐELKO KAĆUNKO, ZAGREB, 2021.

ZAHTJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA HTV-u
(tekst peticije)

Već ionako prepunu čašu prelilo je dovođenje srbijanskog patrijarha Porfirija u udarni Dnevnik HTV-a 19. ožujka, na katolički blagdan svetog Josipa, zaštitnika Hrvatske, da bi beogradski gost bez ijednog argumenta osporavao kanonizaciju bl. Alojzija Stepinca i bio prikazan kao vrhovni moralni i povijesni arbitar.

Zatim je čašu našega strpljenja još jednom prelilo, očito sinkronizirano, dovođenje prof. dr. Ive Goldsteina 21. ožujka u emisiju NU2 HTV-a, da bi i on govorio protiv zagrebačkog nadbiskupa, žrtve komunističkog totalitarizma, katoličkog kardinala i hrvatskog mučenika i blaženika Alojzija Stepinca.

Osim toga, gost je omalovažavao prvog predsjednika i utemeljitelja suvremene hrvatske države Franju Tuđmana te iznosio svoja poznata naklapanja o novijoj povijesti i sadašnjem stanju, uključujući zahtjev za političkom detuđmanizacijom. Na što su izostale službene reakcije, isto kao što izostaju kada je riječ o valu očitog mentalnog i propagandnog vraćanja na stanje unutarjugoslavenskih odnosa i obnove "bratstva-jedinstva".

Ti događaji potvrdili su još jednom u nepreglednom nizu takvih uredničkih postupaka da Hrvatska radiotelevizija kao javna ustanova ne služi temeljnomu nacionalnom dobru ni objektivnom informiranju i tumačenju događaja, kao svrsi svoga postojanja, nego služi stranim, pristranim, partikularnim, manjinskim i manipulativnim interesima.

Osim toga, voditelj emisije NU2 monopolizirao je i praktički privatizirao taj udarni termin i tu emisiju, koju uređuje s neskriveno ljevičarskih i općenito neobjektivnih i dubioznih pozicija. On izborom pozvanih omogućuje to da se vrlo često mogu čuti uvrjedljive izjave na račun onoga što velik dio hrvatskog naroda smatra i osjeća vrijednim opće zaštite i poštovanja u hrvatskoj državi.

Javni medijski servis u svim je demokracijama usklađen s temeljnim nacionalnim vrijednostima i organiziran tako da razmjerno zastupa spektar većinskih i manjinskih skupina. Kod HRT-a je stanje više nego obrnuto. Dakle, tražimo da nacionalna javna tv zastupa one vrijednosti koje dijeli većina našega naroda. U protivnomu, zahtijevat će se pokretanje zakonodavnog postupka rasformiranja takve središnje javne medijske ustanove, koja se k tomu u izboru vijesti i sadržaja pokazuje i potvrđuje ne kao nacionalna, nego kao uvelike antinacionalna, i kao nenarodna. Ona ne valorizira objektivno političke i svjetonazorske različitosti hrvatskoga društva ni biračkog tijela (kojega znatan dio živi izvan granica Hrvatske) niti odražava objektivne razmjere među svima onima koji ju plaćaju. Utoliko je riječ o aktivističkom mediju u službi točno određenih političkih opcija i svjetonazora.

Zbog svega toga zahtijevamo sljedeće:

1) Suspendiranje novinara Dragana Nikolića, smjenjivanje urednika Dnevnika HTV-a od 19. ožujka i svih odgovornih po vertikali za taj i takav i za druge uredničke promašaje na HRT-u.

2) Razrješenje urednika emisije NU2 Aleksandra Stankovića i postavljanje na njegovo mjesto čovjeka koji je blizak većinskim pogledima i naziranjima gledatelja i ukupne biračke i nebiračke populacije. Ako je Stanković mogao puna dva desetljeća, od godine trećejanuarskog političkog preokreta, voditi tu emisiju kao nedodirljiva veličina, krajnje je vrijeme da tu emisiju vodi nepristranija i objektivnija osoba.

3) Ostale kadrovske i organizacijske promjene kako bi se Hrvatsku televiziju uskladilo s očekivanjima demokratske većine hrvatskoga političkog naroda i s njezinim ustavnim, zakonskim i statutarnim zadaćama.

U Zagrebu, prikupljanje potpisa dovršeno 27. ožujka 2021.

U ime svih potpisnika peticije, za autentičnost njezina sadržaja jamče:

general bojnik u miru **Ivan Tolj**
general bojnik u miru **Ivan Kapular**
admiral u miru **Davor Domazet Lošo**
prof. dr. sc. **Andrija Hebrang**, pričuvni general
prof. dr. sc. **Slobodan Prosperov Novak**
akademik **Josip Pečarić**

POTPISNICI:

1. dr. Miroslav Aberle
2. prof. dr. sc. Neda Aberle
3. Duško Abramović, Mississauga, Ont. Canada
4. Nevena Abramović, Mississauga, Ont. Canada
5. Kata Andrijević
6. Anton Antolović, Zagreb
7. Dragica Antolović, Zagreb
8. Helena Antolović, Zadar
9. Lovro Antolović, Zadar
10. Martina Antolović, Zagreb
11. prof. emeritus. dr. sc. Pero Aračić, Đakovo
12. akademik Ivan Aralica
13. dr. sc. Mato Artuković, povjesničar, Slavonski Brod
14. don Miljenko Babić
15. Ante Babić, dipl. ecc.
16. Damir Babić, Borovo Naselje

17. Iva Babić, dipl. teolog
18. Ivana Babić, prof.
19. Marijan Babić, dipl. ecc.
20. Marijana Babić, prof. hrvatskog jezika i povijesti,
21. Mila Babić, mr. iur.
22. Nevenka Babić
23. Ilija Bagarić, dr. med.
24. Ante Bajlović, Zagreb
25. Josip Bajlović, Zagreb
26. Magdalena Bajlović, Zagreb
27. Marcelino Bajlović, Zagreb
28. Mario Bajlović, Zagreb
29. Martin /Ivo/ Baković
30. Zrinka /Marijan/ Baković
31. Ivan Banožić, Vinkovci
32. Marko Baotic, Work Preparation Manager
33. mag. iur. Ante Baraba
34. Josip Barbetti, dipl. ing., Milton, Canada
35. Tomislav Baričević, župnik
36. Ivan Barić
37. Ana Barišić, V. Gorica
38. Ankica Barišić, Poljska
39. Ante Barišić, Poljska
40. Ivica Barišić, Poljska
41. Mateja Barišić, Poljska
42. Miro Bartulica, Zagreb
43. Mira Tecilazić Bašić, sutkinja Županijskog suda u mirovini
44. Đurđica Bastjančić, prof.
45. Iva Bastjančić, nastavnica
46. Ivan Bastjančić, dipl. ing.
47. Darko Daran Bašić hrvatski branitelj, glavni urednik portala Hrvatsko nebo
48. Nikola Bašić pisac, Vis
49. prof. Tomislav Batinić, Sarajevo.
50. dr. sc. Zlatko Begonja, povjesničar
51. Lili Benčik, kolumnist, hrvatskepraviceblog.com
52. Joan Beram, St Ives, NSW Australia
53. Tomislav Beram, Sydney, Australia
54. Davor Bergam, Dubrovnik
55. Pasko Bete, Dubrovnik
56. Mate Bilić, Zagreb
57. Josip Bilić Prcić, odvjetnik
58. Stjepan (Vladimir) Biondić, mag. prava
59. dr. sc. Ante Birin, povjesničar
60. Anica Bobetić, Zagreb
61. Tomislav Bolanča, Zadar

62. Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
63. Dragan Bosanac, Borovo Naselje
64. Marin Bošković, dipl. ing. elektrotehnike
65. Tea Bošković, učiteljica razredne nastave
66. Ivan Bradvica, dipl. ing., književnik
67. Tomislav Brekalo, umirovljeni narednik HV i predsjednik HIKO (Hrvatska iseljenička kulturna organizacija) Essen, NRW, Njemačka
68. Emilija Britčević, Split
69. Mladen Britčević, Split
70. general dr Kornelije Brkić
71. Ana Bulaja
72. Ante Bulaja, Sv. Nedjelja
73. Josipa Bulaja
74. Jure Bulaja, Sv. Nedjelja
75. Luka Bulaja, Sv. Nedjelja
76. Mara Bulaja
77. Marko Bulaja
78. Mateja Bulaja, Sv. Nedjelja
79. Matija Bulaja
80. Mihaela Bulaja, Sv. Nedjelja
81. Ruža Bulaja, Sv. Nedjelja
82. Vjeko Bulaja, Sv. Nedjelja
83. dr. sc. Miljenko Buljac
84. Adolf Buntić, Zagreb
85. Ana-Marija Buntić, Zagreb
86. Dubravka Buntić, Zagreb
87. Matej Buntić, Zagreb
88. Nika Buntić, Zagreb
89. Jadranka Burazin, prof., Split
90. Jozo Burazin, kap. duge plovidbe, Split
91. dr. Jure Burić, bivši župan i saborski zastupnik
92. Anđelko Burilo, Zagreb
93. Valentin Burilo, Vukovar
94. Mario Butigan, Nuštar
95. brigadir, Eduard Butijer, Dugo Selo
96. Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
97. Milan Ciliga, dipl. ing. el.
98. Petar Cvitanušić, Zagreb
99. general Ljubo Ćesić Rojs
100. izv. prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet
101. Jozo Ćuk, dugogodišnji predstavnik Hrvata u Australiji
102. general Mile Ćuk
103. Iljko Ćurić, Zagreb
104. Ivo Ćurić, Zagreb
105. Ana Ćurković, Zagreb

106. Ante Ćurković, Zagreb
107. Danijela Ćurković, Zagreb
108. Dijana Ćurković, Zagreb
109. Ivan Ćurković, Zagreb
110. Ivana Ćurković, Zagreb
111. Marko Ćurković, Zagreb
112. Petar Ćurković, Zagreb
113. Tihomir Ćurković, Zagreb
114. Jelena Ćurković, Zagreb
115. Tomislav Ćurković, Zagreb
116. izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić
117. Brane Čavar, Zagreb
118. Jozo Čavar, Vinkovci
119. Marinko Čavka, Knin
120. prim Jasna Čepin Bogović, dr. med.
121. don Lazar Čibarić
122. prof. dr. sc. Marin Čikeš, redoviti profesor u miru Sveučilišta u Zagrebu
123. Ante Čirko, Unna
124. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, Katolički bogoslovni fakultet, Split
125. Željko Čorak, Borovo Naselje
126. Florijan Čulina, Zagreb
127. Ante Čulo, Sv. Nedjelja
128. Božo Čulo, Sv. Nedjelja
129. Fran Čulo, Sv. Nedjelja
130. Franjka Čulo, Sv. Nedjelja
131. Ivan Čulo, Sv. Nedjelja
132. Josip Čulo, Sv. Nedjelja
133. Luka Čulo, Sv. Nedjelja
134. Marija Čulo, Sv. Nedjelja
135. Mate Čulo, Sv. Nedjelja
136. Melita Čulo, Sv. Nedjelja
137. Petra Čulo, Sv. Nedjelja
138. Prof. dr. sc. Vera Čuljak
139. Srećko Čuljak
140. dr. sc. Ante Čuvalo, Ždrelac (Pašman)-Chicago
141. Ivica Daničić, Borovo naselje
142. mr. sc. Mladen Deletis
143. Diana Delonga
144. Franko Delonga
145. Ivo Delonga
146. Jadranka Delonga
147. Marina Delonga
148. Marko Delonga
149. Alen Distler, Borovo Naselje
150. Dragica Distler, Borovo Naselje

151. Ivan Distler, Borovo Naselje
152. Tihomir Distler, Borovo Naselje
153. Mario Divić, Imotski
154. Željko Dokonal, Borovo Naselje
155. admiral Davor Domazet Lošo
156. Zvonimir R. Došen, Kanada
157. dr. sc. Miro Dorešić
158. Zdenka Dorinko, Melbourne
159. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog tjednika
160. Marija Dubravac, hrvatska pjesnikinja, Brisbane
161. Tomislav Dudić, Vukovar
162. Malkica Dugeč, književnica
163. Stipe Ćipa Dukić, katolički svećenik
164. Viktor Dukić
165. Drago Duvnjak, dipl. ing. građ.
166. Jela Dužnović
167. Anđelko Đerek, pukovnik, Zagreb
168. Ljubomir Đukić, Vinkovci
169. prof. dr. sc. Neven Elezović
170. prof. dr. Damir Eljuga, predsjednik Hrvatske lige protiv raka, Karlobag
171. Ljerka Eljuga, dr. primarius, Karlobag
172. Adrijana Franjkić, Knin
173. Tomás Frkovic, Argentina
174. Stjepan Furdek, Sydney, Australia
175. Helena Galjer, Dubrovnik
176. Mladen Galić, dragovoljac Domovinskog rata, Split
177. Željko Galinović, Vinkovci
178. Zdravko Gavran, književnik
179. Gordana Gavranović, Borovo Naselje
180. Josip Gavranović, Borovo Naselje
181. Petar Gelo, Melbourne
182. Ivica Gilić, Borovo Naselje
183. Danica Glavaš
184. Vlado Glavaš
185. Krunoslav Gliha, umirovljenik, V.Gorica
186. Mladen Glowatzky, dipl. ing. građ.
187. Branko Govedarica, Dubrovnik
188. Violeta Grdić, Vukovar
189. Berislav Gregorić, predsjednik udruge policije branitelja Jastrebarsko
190. Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara
191. Matija Grgat
192. Ivica Grgić, Osijek
193. Vinko Grgić, prof.
194. Nikša Grljević, Dubrovnik

- 195. Ruža Grozdanić, Zagreb
- 196. mr.sc. Marko Grubišić , predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika,
- 197. professor emeritus Vinko Grubišić, dopisni član HAZU
- 198. Anđelka Gverić, Zadar
- 199. Mile Gverić, Zadar
- 200. Ivica Hapan, Dubrovnik
- 201. Mirko Hasenay, Buenos Aires, Argentina
- 202. Branko Haubrich
- 203. prof. dr. sc. Andrija Hebrang, pričuvni general
- 204. Davor Hitri, Borovo Naselje
- 205. Stjepan Hodak, Sesvete
- 206. Željko Hodak, Borovo Naselje
- 207. Dragana Horg, Borovo Naselje
- 208. Vesna Horg, Borovo Naselje
- 209. Štef Horvat, Borovo Naselje
- 210. Krunoslav /Marijan/ Horvatić
- 211. Marija /Mato/ Horvatić
- 212. Marijan / Ivan/ Horvatić
- 213. Albin Horvatiček, književnik
- 214. Ivan Hovanjec, Vinkovci
- 215. Branko Hrkač, sam. umjetnik
- 216. Josip Hrkač, Borovo Naselje
- 217. Ivan Hrvoić, Kanada
- 218. Brigadir, Werner Ilic, Zagreb
- 219. Krešimir Ivanček, akad. slikar-grafičar
- 220. Jure Ivančić
- 221. Dubravko Ivanković, Vukovar
- 222. msc Želimir Ivanović, dipl. ing. el. tehn., dragovoljac, istočna Slavonija, Sunja 91-92.
- 223. Mile Ivezić, Chicago
- 224. Zlata Ivezić, Chicago
- 225. Melita Obeid Ivezić, Chicago
- 226. David Ivić
- 227. Alen Jakumetović, Borovo Naselje
- 228. general Ante Jelavić
- 229. Tomislav Jelić, novinar, suradnik Hrvatskog tjednika, Zagreb
- 230. Ivana Jerčinović, dipl. ing. fizike
- 231. dr. sc. Marko Jerčinović
- 232. Marko Jovanović, Dubrovnik
- 233. Snježana Jukić, Zagreb
- 234. mr. sc. Neven Jurica, veleposlanik u miru
- 235. Barbara Jurić
- 236. Filip Jurić
- 237. Luka Jurić

- 238. Željko Jurić
- 239. Ante Jurilj, Borovo naselje
- 240. Janja Jurišić, Frankfurt
- 241. don Anđelko Kačunko
- 242. Zaviša Kačić, prof.
- 243. Robert Kajfeš, Nova Gradiška
- 244. Branko Kalebić, Zagreb
- 245. Zlatko Kamen, Borovo Naselje
- 246. general Ivan Kapular, Zagreb
- 247. Edvina Maras Karačić, dr. med.
- 248. Mirko Karačić, dr. med.
- 249. prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
- 250. akademik Andrija Kaštelan
- 251. Ivo Kedi, Virovitica
- 252. Ana Kirchmayer-Wonnemann, Njemačka
- 253. Marko Kljajić, umirovljenik, Vetovo
- 254. Nikola Knez, filmski redatelj
- 255. Mile Kokan, Split
- 256. Ante Kokotović, Penrith, Australia
- 257. Stipe Kokotović, Penrith, Australia
- 258. pukovnik Miljenko Kolobarić, predsjednik HVIDRA-Osijek
- 259. Zvonimir Kološnjaj, Borovo Naselje
- 260. Nikša Koncani, dipl. ing., Vodice
- 261. prof. dr. sc. Ivan Kordić
- 262. mons. dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
- 263. Ljudevit Kotnik, dipl. ing. str. u miru
- 264. Ante Kovač, Split
- 265. Davor Kovačević, Tomislavgrad
- 266. Pero Kovačević, pravnik, bivši zastupnik u Hrvatskom saboru
- 267. Mile Kožul, Zagreb
- 268. akademik Kuzma Kovačić
- 269. Mate Krajina, novinar
- 270. Zdenko Kraljević, Zagreb
- 271. Marija Krasnec Oršolić, München
- 272. Zlatko Krasnec, Vukovar
- 273. Marijana Križan, Zagreb
- 274. Mirjana Kutle
- 275. general Marinko Krešić
- 276. Luka Krilić, povratnik iz iseljenništva
- 277. Vjekoslav Krsnik, publicist, neovisni komentator
- 278. fra Ante Kukavica
- 279. brigadir, Stjepan Kulić, Vinkovci
- 280. Milan Kurilj, Rijeka
- 281. prof. dr. sc. Stipe Kutleša
- 282. prof. dr. sc. Ilij Kuzman

- 283. Boris Kuzmanovic, Greendale, WI SAD
- 284. Ivanka Kuzmanovic, Greendale, WI SAD
- 285. pukovnik Ivan Kvesić
- 286. Silvija Lažeta, dipl. iur., Zagreb
- 287. Jerko Lebo, voditelj građevinskih radova
- 288. Dragica Ledenko, Rijeka
- 289. Šime Letina
- 290. Josip Livasić, Sv. Nedjelja
- 291. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
- 292. Ilija Lončar, Glavni tajnik IO HSK-a za Benelux, Nizozemska
- 293. Antonio Lovasić, Sv. Nedjelja
- 294. Djurdja Lovasić, Sv. Nedjelja
- 295. Josip Lovasić, Sv. Nedjelja
- 296. Kristian Lovasić, Sv. Nedjelja
- 297. Slavko Lovasić, Sv. Nedjelja
- 298. Stjepan Lovasić, Sv. Nedjelja
- 299. Tomislav Lovasić, Sv. Nedjelja
- 300. Helena Lovrić
- 301. Ivana Lovrić
- 302. Marija Lovrić
- 303. Petar Lovrić
- 304. Zdravko Lozar, Berlin
- 305. Anda Luburic
- 306. Zvonimir Luburić, Oakville Ont. Canada
- 307. Ilija Lukanović, teolog i diplomat
- 308. Marija Lukić, Velika Kopanica
- 309. Josip Lulić, Nova Gradiška
- 310. Božo Ljubić, Karlobag
- 311. Mira Magaš, umirovljenica
- 312. doc. art. Marko Magdalenić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
- 313. Blažena Magdić, umirovljenica
- 314. Ivan Magdić, časnik HV-a u mirovini
- 315. Diana Majhen
- 316. Marijan Majić
- 317. mr. Hrvoje Majhen
- 318. Veselko Malekinušić, Borovo Naselje
- 319. Vesna Maletić
- 320. Mijo Maljković, inovator, Požega
- 321. mr.sc. Ivan Mance, Zagreb
- 322. Ankica Mandarić, dipl. ecc. u mirovini, Mostar
- 323. Jasna Mandić, Zagreb
- 324. Krešimir Mandić, Zagreb
- 325. Zdravko Mandić, Zagreb
- 326. Radoslav Marić, MD
- 327. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor u miru

- 328. Hrvoje Markasović, Vinkovci
- 329. Verica Marković, Vukovar
- 330. general Mladen Markač, Zagreb
- 331. brigadir, Ivan Markešić
- 332. Marija Markić, CTC
- 333. Marinko Markić, Toronto
- 334. Slobodan Markić, P. Eng
- 335. Josip Maršić
- 336. Tonko Martinis
- 337. Goran Marunček, Vinkovci
- 338. Verica Marunček, Vinkovci
- 339. Zoran Marunček, Vinkovci
- 340. Pater Vinko Maslač, Dubrovnik
- 341. Maro Masle, Dubrovnik
- 342. Mario Matančević, Borovo Naselje
- 343. Hrvoje Mateša
- 344. Josip Mateša, Vodice
- 345. Vedran Matić, Borovo Naselje
- 346. Ante Matić, Borovo Naselje
- 347. Ante Matijević, Split
- 348. Franjo Matošević, Zagreb
- 349. Cecilija Matuško
- 350. Goran Mazić, Dubrovnik
- 351. Berislav Medić, Vinkovci
- 352. mr. sc. Božo Medić
- 353. general dr. sc. Miroslav Međimorec
- 354. Blaž Mešin, dipl. ing., Zagreb
- 355. Mike Ivan Mikec
- 356. general Mladen Mikolčević, Nova Gradiška
- 357. prof. dr. Luka Milas, znanstvenik i sveučilišni profesor u miru
- 358. Ljerka Milas, prof.
- 359. Zvonko Milas, Zagreb
- 360. Drago Miota, Virovitica
- 361. Marija Miota, Virovitica
- 362. Ljiljana Mišljenac, Bijelo Brdo
- 363. Marija Modrić, Zagreb
- 364. Marica Morić, Split
- 365. Anđa Mrđen, Borovo Naselje
- 366. Gorostas Mrđen, Borovo Naselje
- 367. Marin Mrđen, Borovo Naselje
- 368. Igor Naletilić, Borovo Naselje
- 369. Stjepan Njergeš, Borovo Naselje
- 370. Danka Nemarić
- 371. prof. dr. sc. Milan Nosić
- 372. Javor Novak, hrvatski književnik i publicist, član Upravnog odbora HKV-a

- 373. Alfred Obranić, dipl. ing. u miru
- 374. Darko Omrčen, dipl. ing. elektrotehnike
- 375. Oreč Željko, Zagreb
- 376. Ivica Orešković, Zagreb
- 377. Josip Osrečki, Vinkovci
- 378. Mario Marcos Ostojić
- 379. Ivan Ozanic, Oakville, Kanada
- 380. Snježana Patko, Vukovar
- 381. dr. Ing. Marijan Papić, Vancouver, B.C., Canada
- 382. Miroslav Papić, dipl. ing. stroj., član HNES-a, Zagreb
- 383. Milan Pavich Vukina, Lukovčak
- 384. mr. Alojz Pavlović, dipl. ing., književnik
- 385. Ljiljana Pavlović, Borovo Naselje
- 386. Mladen Pavković, novinar i publicist
- 387. Vladimir Pavletić, Generalski Stol
- 388. prof. dr. sc. Davor Pavuna
- 389. Ankica Pečarić, prof.
- 390. akademik Josip Pečarić
- 391. Dragutin Peček, Zagreb
- 392. Ivan Penava, gradonačelnik Vukovara
- 393. Miroslav Penava, Požega
- 394. Željko Penava, Molvice
- 395. Stipan Perić, dipl. oec., Tomislavgrad
- 396. Anto Periša
- 397. Franjo Miroslav Perkovic, dipl. arh., Zagreb
- 398. dr. sc. Damir Pešorda, književnik
- 399. Alojzije Petracic, umirovljenik
- 400. Mr. sc. Andrija Petrović, projekt manager, Zagreb
- 401. Ivan Petrović, Borovo Naselje
- 402. Marinko Pezer, Zagreb
- 403. Stipo Pilić, prof.
- 404. Silvio Pinter, Vinkovci
- 405. Tomislav Pipunić, Melbourne, Australia
- 406. Nenad Piskač, književnik
- 407. Mile Pletikosa, P. Eng.
- 408. Katica Plišić, Bern
- 409. Miljenko Plišić, Bern
- 410. Ivo Poljak
- 411. Tomislav Poljičanin, Borovo Naselje
- 412. Siniša Posarić, književnik
- 413. general Ivica Primorac
- 414. Vera Primorac, književnica
- 415. Mladen Prkačin, HRVI, Solin
- 416. prof. dr. sc. Slobodan Prosperov Novak
- 417. general Željko Prpić, dipl. ing. str. u mirovini

- 418. Silvija Pršlja, Zagreb
- 419. mr. sc. Sonja Radionov, dipl. ing.
- 420. Ivo Radman, Velika Gorica
- 421. pukovnik, Damir Radnić, Zagreb
- 422. Marko Radoš, Zagreb
- 423. Ante Rakić
- 424. prim. Miljenko Raos, dr. med.
- 425. brigadir, Ivan Rašić, Zagreb
- 426. Ante Rašić, Osijek
- 427. Pero Rašić, Borovo Naselje
- 428. dr. sc. Stjepan Razum, povjestničar i arhivist
- 429. Antonio Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
- 430. Božidar Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
- 431. Petra Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
- 432. Ruža Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
- 433. Danijel Rehak, predsjednik društva logoraša
- 434. Branko Reić, dipl. ing. građ.
- 435. Danijel Rimac, Borovo Naselje
- 436. Antun Rom, Glina
- 437. Josip Romić, Nova Gradiška
- 438. general Renato Romić, Virovitica
- 439. Neda Rosandic Saric - veleposlanica u miru
- 440. Herve Rousseau, Francuz iz Zagreba
- 441. Božidar Ručević, dipl. inž. u miru iz Zagreba
- 442. Zorica Rukavina, prof., Zagreb
- 443. prof. emerit. Zvonko Rumboldt, Split
- 444. Ivica Rupčić, Vinkovci
- 445. Iva Sablić, Borovo Naselje
- 446. Zoran Sablić, Borovo Naselje
- 447. dr. rer.soc.oec., Blaženko Segmanović
- 448. Marija Senjić, Sesvete
- 449. Niko Senjić, Sesvete
- 450. Velimir Slavić, Vinkovci
- 451. dr.sc Goran Slipac, Zagreb
- 452. Marija Skender, Sydney, Australia
- 453. Josip Skender, Sydney, Australia
- 454. Jakov Skočibušić, prof., umirovljeni veleposlanik, Split
- 455. Masa Skondro Vrzina, Sydney, Australia
- 456. mr. sc. Marina Skrobica
- 457. Dubravka Smiljan
- 458. Ivica Smiljan
- 459. Davorin Smokrović
- 460. Renato Smokrović, Starigrad-Paklenica

- 461. Željko Soldo inž. el., Zagreb
- 462. prof. emeritus dr. sc. Ivo Soljačić
- 463. Stefan Sosa, Bad Liebenzel, Germany
- 464. Damir Stahor, Dubrovnik
- 465. Mirko Strabic
- 466. Dominik Stamać, dipl. ing. u mirovini
- 467. dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUD-a
- 468. Edvin Strgačić LLB Pravni fakultet Zagreb, owner of Can Cro Accounting business Toronto
- 469. Vera Strgačić, dipl. ing., Farmaceutski Fakultet Zagreb, University of Toronto, Faculty of Education
- 470. Zoran Strmota, Vinkovci
- 471. Ante Šare, dipl. ing. elektotehnike
- 472. Stanko Šarić, dipl. ing., glazbenik
- 473. Jagoda Šećer, Split
- 474. Stjepan Šešelj, književnik
- 475. Ilija Šikić, pjesnik
- 476. general Željko Šiljeg, Zagreb
- 477. Dobroslav Šimović, dipl. iur.
- 478. Mario Škegro, Ivankovo
- 479. Dipl. ing. Ivica Škiljo
- 480. Ivan Šmit, Borovo Naselje
- 481. mr. sc. Niko Šoljak, predsjednik Hrvatskog svjetskog sabora
- 482. Stjepan Šooš, Bad Liebenzel, Germany
- 483. Zoran Šorli, Vinkovci
- 484. Nikola Štedul
- 485. st. brigadir, Marinko Štrbac, Novoselac
- 486. Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
- 487. Krešimir Tičić, dipl. ing. arh., arhitekt i pisac
- 488. Đuro Tikvica, pijanist, red. prof. Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
- 489. Kap. Eduard Tkalcic, Hong Kong
- 490. dr. sc. Marko Tokić, Mostar
- 491. Benjamin Tolić, filozof i publicist
- 492. general Žarko Tole, Split
- 493. general Ivan Tolj, književnik
- 494. Josip Tolj, mag. iur, odvjetnički vježbenik
- 495. Jozo Mario Tolj, katolički svećenik u miru
- 496. Mato Toman, Bjelovar
- 497. Alen Tomašević, Dubrovnik
- 498. Rudi Tomić
- 499. Danijel Tordinac, Borovo Naselje
- 500. Goran Trdin, Osijek
- 501. Damir Tučkar, dipl. inž.
- 502. Stjepan Tuđman, dipl. ecc.

- 503. Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ.
- 504. mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru
- 505. Vera Uglešić, prof.
- 506. Ivan Valek, arhitekt
- 507. Zvonimir Veselje, Borovo Naselje
- 508. prof. emer. dr. sc. Ivica Veža
- 509. Đuro Vidmarović, prof.
- 510. Paula Viher, Križevci
- 511. brigadir Ilija Vincetic, Zadar
- 512. Zdravko Vlaić, dipl. ing., Zagreb
- 513. Margarita Vrbanović, prof.
- 514. Stjepan Vrbanović
- 515. Domagoj Vrčak, Zagreb
- 516. Krešo Vujević
- 517. Antonio Vukan, Borovo Naselje
- 518. Danijel Vukasović, Dubrovnik
- 519. Ivan Vukić
- 520. Krešimir Vukić
- 521. Marija Vukić
- 522. Tomislav Vuković, novinar
- 523. Ante Vukušić, Dubrovnik
- 524. Darko Vukušić, Dubrovnik
- 525. Mirjana Vrsalović, mag. farm.
- 526. Miljenko Zadro, Borovo Naselje
- 527. Zlatko Zaoborni, Borovo Naselje
- 528. Ana Zeko, Baška Voda
- 529. brigadir Marinko Zelenika, Zagreb
- 530. Darko Zlodi, Zagreb
- 531. brigadir Drago Zrinušić, Zadar
- 532. Vlasta Zubčić, dizajner, Zagreb
- 533. Zlatko Zubković, Vinkovci
- 534. mr. Miljenko Žagar, veleposlanik u miru
- 535. Ana Žanić, Vinkovci
- 536. Nikša Žarak, Dubrovnik
- 537. Kata Žarko, S. Kraljevec
- 538. Marko Žarko, S. Kraljevec
- 539. Nediljko Žarko, S. Kraljevec

BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA, ZAGREB, 2022.

AKADEMIK PEČARIĆ: 'HRVATSKA VLAST PROVODI MEMORANDUM SANU 2, A ZA VUČIĆA TREBA UVESTI 'DAN ŽALOSTI ZBOG PRAVLJENJA ZEČEVA OD SRBA'

Narod.hr, 7. kolovoza 2019.

Prenosimo govor akademika Josipa Pečarića kojeg je održao povodom predavljanja svojih knjiga "Dario Kordić" i "Četvrti stup moje Hrvatske – biskup dr. Vlado Košić" u Tisnom, 6. kolovoza.

U predavljanju su sudjelovali: domaćin don Lazar Čibarić, Roko Antić, donaćelnik općine Kistanje iz reda pripadnika hrvatskog naroda, dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Domovini i dijaspori te autor, akademik Josip Pečarić.

Opet igre oko Thompsona

Zahvaljujem se svima nazočnima na predavljanju knjiga o Dariju Kordiću i biskupu dr. Vladi Košiću i s danom zakašnjenja čestitam vam Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja. Zahvaljujem se i našem domaćinu don Lazaru Čibariću, koji je već napravio tradiciju od ovih ljetnih predavljanja mojih - i ne samo mojih – knjiga u Tisnom, kao i predavljačima dr. sc. Josipu Stjepandiću i Roku Antiću. S nama je u mislima i Dario Kordić. Malo prije smo čuli, a poslao mi je poruku:

„Dragi brate u Kristu Josipe!

U jedinom istinskom Svjetlu Preobraženja Gospodnjeg želim iz srca i duše blagoslovljeno Tvojih Duhom Božjim nadahnutih knjiga!

Sve nazočne voli uvijek vaš Dario Kordić“

Za mene osobno proslava 20. obljetnice Dana pobjede u Kninu bila je posebno značajna jer je tada ponovo krenuo napad na Thompsona i Bojnu Čavoglave i naš odgovor s Peticijom ZDS, koja je dovela do napada vlasti na moj znanstveni rad, suradnike i obitelj. Čak im i znanstveni časopisi koji su u vrhu svjetske znanosti „nisu dobri“.

I ove godine je opet počelo s igrama oko Thompsona i otkazivanja njegovog koncerta, da bi poslije članka Ivice Marijačića BEZ THOMPSONOVA KONCERTA NA DAN POBJEDE PLENKOVIĆEV HDZ JE SVE UČINIO DA DAN POBJEDE PRETVORI U DAN PORAZA, Hrvatski tjednik 18. srpnja 2019. u Splitu ipak uoči Dana Pobjede održan Thompsonov koncert.

Meni je ipak i on bio posebno zanimljiv jer ga je organizirao i gradonačelnik Opara, a svojevremeno me je – čini mi se – baš dr. Stjepandić (koji već godinama sudjeluje o ovim predstavljanjima) upozorio kako je srdačno čestitao u Hrvatskom saboru tadašnjem Glavnom tajniku HAZU kada me je prozivao zbog Peticije ZDS na – blago rečeno - neprimjereni način.

Istina ambicije Glavnog tajnika za položajem predsjednika HAZU se nisu ostvarile, ali svi, pa i on, koji su sudjelovali u prljavim poslovima napada na nas su itekako nagrađeni.

Je li se što promijenilo? Nije ništa. Samo su uskoro izbori pa treba opet prevariti narod, bolje reći pružiti ljudima nekakvo opravdanje zašto bi opet držali na vlasti one kojima je glavni nalogodavac Pupovac.

Čini mi se da je dr. Stjepandić više pisao i govorio o tom čestitanju Opare da bih ja bio i poseban gost na Thompsonovom koncertu na Rivi.

Ali, vratimo se provođenju Memoranduma SANU 2 od strane hrvatskih vlasti. Zato sam u dva navrata slao prijedlog Hrvatskom saboru da se naziv jučerašnjeg blagdana proširi i s „dan žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba“, ali odgovor nisam dobio. Koristio sam poznatu tvrdnju samog Miloševića kako su njegovi „hrabri“ ratnici bježali od hrvatske vojske kao zečevi. Međutim u Hrvatskom tjedniku od 1. 8. 2019. akademik Aralica svjedoči kako Tuđman „nikada nije prestao vjerovati da će Hrvatska vojska pregaziti Srbe; nije podcjenjivao Srbe, ali je znao da su četnici šampioni *bežanije*“.

O srpskoj *bežaniji* govorio je i Milošević kada je je govorio o zečevima. Ali ne zaboravimo da je o toj *bežaniji* pjevao Thompson u *Bojni Čavoglave*. Na to nas upozorava i srpski predsjednik Vučić i prije dva dana. Naime on o proslavi pobjede u 'Oluji' kaže na središnjem obilježavanju obljetnice "Oluje" kod manastira Krušedol na Fruškoj Gori: 'I večeras neki slave, uz pjesme u kojima prijetite da će nas stići njihova ruka u Srbiji'. DA, u pravu je Vučić: Thompson je i Bojnom Čavoglave predvidio srpsku *bežaniju*, jer stižeš one koji bježe, zar ne?

A svojevremeno sam tvrdio kako im se ledila krv u žilama kada bi čuli „Čavoglave“ i u ratu, a i danas.

<https://direktno.hr/eu-i-svijet/i-veceras-neki-slave-uz-pjesme-kojima-prijete-da-ce-nas-stici-njihova-ruka-srbiji-163526/>

Da, strašno je to kad od ljudi napravite zečeve, zar ne?

Ali s druge strane treba ih i razumjeti – dobili su poslije Kosovske bitke i drugi veliki poraz koji mogu slaviti. Jer „šampioni *bežanije*“ nemaju pobjede koje bi mogli slaviti!

Zato nisam ni očekivao da će u Saboru oni koji provode Memorandum SANU 2 prihvatiti moj prijedlog o danu žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba. Da još je od 2000. g. jasno da sve hrvatske vlasti od Dana pobjede prave Dan poraza, a Thompson im je stalno na udaru iz istog razloga zbog kojega ga spominje danas Vučić.

Da od pobjede prave poraz očito je i kada vidimo nedavnu odluku Ustavnog suda o uvođenju ćirilice u Vukovaru, kojim se pismom ni sami tamošnji Srbi nisu služili. Ustavni je sud tako odlučio jer je to Vlada tražila. Josip Jović misli da je to zato što Vlada nastoji kupiti varljivu lojalnost SDSS-a.

<https://www.slobodnadalmacija.hr/misljenja/ad-hoc/clanak/id/616681/ustavni-sud-kako-kad-i-kako-za-koga>

Naravno, mene i ne čudi takovo ponašanje hrvatskih vlasti. Svjesni su da u Hrvatskoj baš i nije veliko nezadovoljstvo prema njihovoj politici služenja velikosrpskom

Memorandumu SANU 2. Naime, još prošle godine kada je bio najavljen prosvjed u Vukovaru, oni su „optužili“ organizatore da su pozvali hrvatskog branitelja i autora legendarnih domoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona. I što su organizatori uradili? Umjesto da kažu kako nisu pozvali Thompsona, ali ga sada zovu - oni su se samo pravdali vlastima. Zato danas imaju odluku Ustavnog suda i novo dodvoravanje Pupovcu. Današnje predstavljanje je zapravo nastavak na ono od prije mjesec dana o „stupovima Pečarićeve Hrvatske“ kako je sjajno definirao moje knjige prof. književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić.

Tu je i g. Roko Antić o kome pišem u knjizi MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. U knjizi je opisano i kako su vatreni reagirali na slične provokacije Vlasti RH. „Pjesme i nogomet“ je zapravo „Thompson i Vatrene“.

Nedavno je bila godina dana od tog događaja. Hrvatski kolumnist Marko Ljubić komentirao je kako hrvatski mediji prikazuju te događaje:

„Da je “Rusko ljeto ujedinilo Hrvatsku”, ne bi u današnjoj Hrvatskoj posve legalno uz snažnu državnu potporu i pretežitu javnu moć divljali ljudi i strukture koji ne skrivaju otvoreni prijezir i mržnju prema baš svim nacionalnim svetinjama. Posebno prema pobjedničkim uspomenama iz devedesetih godina. Jednako kako su u podzemlju, ali s golemim razornim potencijalom i namjerama 1990., i od 1991. do kolovoza 1995. godine, gotovo nevidljivo postojale moćne neprijateljske i blago rečeno anacionalne strukture, zagušene javnim nacionalnim oduševljenjem i erupcijom pobjedničkog ponosa oslobođenog naroda, tako i nimalo slabije, iste te strukture samo su bile javno prigušene svjetskim i neosporivim uspjehom pred očima milijardi ljudi i erupcijom radosti i ponosa prošle godine na završetku “Ruskog ljeta”

Gledajući slike stotina tisuća Hrvata diljem svijeta kako se raduju svjetskoj potvrdi svoje vrijednosti na nogometnom polju, nitko u Hrvatskoj, a naročito među tim stotinama tisuća ljudi ne bi smio zaboraviti sramni protokol dočeka reprezentacije. Besramno otezanje dolaska na Trg Josipa bana Jelačića, sramotni program, koji je pobjednički narod nastojao pretvoriti u navijačku rulju, te huliganski državni prekid programa na Trgu, odnosno čuvano “iskapčanje struje” da ikona reprezentacije i milijuna Hrvata, glazbeni Modrić, Marko Perković Thompson ne bi otpjevao hrvatskim pobjednicima i svom i njihovom narodu pobjedničku glazbenu želju.“

<https://priznajem.hr/kolumne/marko-ljubic-televizijske-lazi-o-ruskom-ljetu-koje-je-ujedinilo-hrvatsku/95304/>

Naši Vukovarci nisu ni slutili da im biskup Živković na misi prošle godine u Vukovaru zapravo najavljuje „presudu“ Ustavnog suda kada je duhovito govorio o odnosu hrvatskih vlasti tj. glavnih (prosrpskih) medija u Hrvatskoj prema Thompsonu i Modriću, Daliću i Vatrenima. Već na samom početku propovijedi, uz veliki pljesak nazočnih (osim onih iz Vlade), rekao je:

„Iako imam 500 godina stare hrvatske gene s ovih prostora, odmah obećavam medijima da neću danas pjevati: *geni, geni kameni*, ali ću zato govoriti *geni, geni hrvatski ... pa se nadam da mi neće nitko danas isključiti mikrofon*.“

Biskupu nije isključen mikrofon u Vukovaru, ali je Thompsonu nestalo struje prije dva dana na Rivi. A biskup Živković je rekao i ovo:

„Promatrajući zbivanja u Hrvatskoj moram vam kao neutralan promatrač iz Austrije reći sljedeće. Istina je i ovo, da su se naši mrtvi borili protiv dugogodišnjega zla koje ste imali

i u svojim redovima. Neki žele nasilno progutati tu čistu dušu hrvatskome domoljubu. Žele iščupati hrvatsko srce braniteljima, koje kuca za moju staru Domovinu. Ja kao gradišćanski Hrvat ne dam nikome Hrvatsku – a ne dajte je ni vi!“

<https://cegtraljka.blogspot.com/2018/11/predstavljanje-knjige-matematika-pjesme.html>

Naravno, nećemo zaboraviti ni knjige koje danas spominjemo. Kako su o Kordiću i Biskupu Košiću govorili predstavljači, ja ću ovdje dati samo dio iz jednog nedavnog teksta Zvonimira Hodaka u kome on govori i o odnosu vlasti u Tisnom i prema ovim knjigama i prema Thompsonu i prema biskupu Košiću:

„Voltaire je jednom napisao: “Opasno je biti u pravu u stvarima u kojima su nadležne vlasti u krivu“

U Hrvatski sabor stiže veliko pojačanje Nenadu Staziću - Ivan Klarin, načelnik općine Tisno. Bit će vruće i “tisno“ na lijevoj strani sabornice. Klarin je inače “poznati“ ustavni stručnjak opće prakse. Začudo, usprkos toj ”stručnosti” još nije postao sudac Ustavnog suda. Dobro bi došao ovom sadašnjem sastavu. Lani je taj ljevičar odbio zahtjev za ustupanjem općinskog prostora kako bi se održala prezentacija knjige akademika Josipa Pečarića jer je naš ”ustavni stručnjak”, analizirajući sadržaj knjige, “naišao na teze koje nisu u skladu s preambulom Ustava RH“.

Knjiga se zvala “Thompson - pjesmom za Hrvatsku“. Već iz naslova Klarinu je s ustavnopravnog aspekta sve bilo jasno. Akademik Pečarić mu je na to odgovorio: “Nevjerojatno je da vam smeta predstavljanje knjige o Thompsonu - provodite li vi Memorandum SANU 2?” Naš Ivan istaknuo se kao crvena muha u čaši mlijeka i po reakciji na pojavu prijetnje smrću biskupu Košiću, ustvrdivši da biskup Košić “namjerno iritira hrvatsku javnost“. Tu je naš Ivan u pravu. Sve koji “namjerno“ iritiraju hrvatsku javnost treba ubiti. To su metode ljevičarskih demokrata, a što se tiče hrvatske javnosti, ona će prije ili kasnije doznati da je bila iritirana.

Jedan moj klijent, Ante Kulušić, tužio je našeg ustavnog “stručnjaka“ za kazneno djelo klevete prije nekoliko godina. Međutim, Klarin do sada nije vidio suda. Najprije je zatražio promjenu mjesne nadležnosti pa je predmet po načelu ekonomičnosti preseljen u Šibenik. Do sada se “hrabri“ načelnik nije pojavio ni na jednom od brojnih ročišta. Tek tada je sud napokon donio odluku da ga se na sljedeće privede putem policije. E, sad se u Ivanu probudio duh budućeg suca Ustavnog suda pa je u roku odmah aktivirao svoj saborski mandat tako da će ga ubuduće zaštititi od privođenja imunitet saborskog zastupnika. I tako će naš Klarin pobjeći kako od odgovornosti po privatnoj kaznenoj tužbi Ante Kulušića, tako i od 87 prijava raznim inspekcijama koje su protiv njega podnesene zbog njegove obiteljske tvrtke, kojoj je, osim turističko-ugostiteljske, jedna od djelatnosti bila i pogrebna oprema. Ali za druge, ne za Ivana. Očito će još dugo Općinski sud u Šibeniku čekati na Ivana, vjerojatno do zastare. Za Ivana Klarina stvarno ima života prije smrti. I njegove i biskupa Vlade Košića.“

<https://direktno.hr/kolumne/kada-se-laze-onda-neka-to-bude-i-masno-dok-istina-navuce-gace-laz-obide-pola-zemaljske-kugle-161483/>

U knjizi MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET dani su i tekstovi o našim neuspjelim pokušajima u prethodne dvije godine da održimo ova predstavljanja u kino dvorani, o čemu piše i Hodak. Bliže se izbori pa bi danas vjerojatno i dobili tu dvoranu. Ali kako je tražiti kada je odnos prema Thompsonu ovdje bio istovjetan onom u Srbiji. Moramo i

razumjeti ovdašnje vlasti. I njima je – kao i Vučići -, strašno to kad od ljudi napravite zečeve, zar ne?

Josip PEČARIĆ

<https://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-hrvatska-vlast-provodi-memorandum-sanu-2-a-za-vucica-treba-uvesti-dan-zalosti-zbog-pravljenja-zeceva-od-srba>

<https://hrvatskonebo.org/2019/08/07/i-vucic-sada-na-svoj-nacin-govori-o-hrvatskom-genocidu-pravljenja-zeceva-od-srba/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17525-i-vucic-sada-na-svoj-nacin-govori-o-hrvatskom-genocidu-pravljenja-zeceva-od-srba>

KARAVAJ, Velika Gospa, Glasilo Župe Svetog Duha Tisno, Godište XV. Godina 2019. – Broj 3 (34). Velika Gospa 2019

**UNESCO I KOLO SV. TRIPUNA, DRAGOVOLJAC.COM,
2022.**

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGE U SPLITU

KUZMINA HRVATSKA

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim Hrvatskoj AKADEMIJI Znanosti i Umjetnosti tj. njenom Zavodu za znanstveni i umjetnički rad u Splitu što je organizirao predstavljanje knjige „Akademik Kuzma Kovačić“ i u Splitu kao i voditelju Zavoda akademiku Davorinu Rudolfu na njegovim pozdravnim riječima.

Zahvaljujem i predstavljateljima knjige publicisti Josipu Joviću i njegovom upozorenju o mjestima u kojima se nalaze spomenici Kuzme Kovačića pa bi bilo za očekivati da se u školama organiziraju ekskurzije za učenike tako da bi oni obilazili sva ta mjesta i te spomenike, kao i akademiku Radoslavu Tomiću koji je posebno ukazao na činjenicu da je Zaljev hrvatskih svetaca veza nas trojice: Kuzme, njega i mene. Naime u knjizi je i dano Kuzmino djelo:

Suton u Zaljevu hrvatskih svetaca, 2009., bronca (foto: G. Vranić)

(Malo dodatnih pojašnjenja: *Kako god Kuzma Kovačić oblikovao i u kojem god to materijalu činio, u njega je uvijek prisutan snažan osjećaj za tradicijske vrijednosti. Tako je i sa skulpturom **Suton u Zaljevu hrvatskih svetaca** (bronca, 2009). To je grubo obrađeno zvono, koje djeluje poput arheološke iskopine čija je zvonjava već odavno »zašla iza otuđujućih gradskih nebodera«.* *Suton je u Zaljevu hrvatskih svetaca, ljudi su oglušili na crkvena zvona, okrenuli leđa duhovnom. Kao da je ta skulptura antipod sjajnoj, blistavoj čizmi koja predstavlja i simbol onoga materijalnog, želju za posjedovanjem. Zvono je, također, na mnogo mjesta probušeno, što je aluzija na rupe od metaka, odnosno na Domovinski rat koji je ostavio tragove na dušama ljudi, narušivši im vjeru koja je ipak još prisutna barem kroz zvuk vjetra koji zavija i zvonj kroz šupljine.*

<https://www.matica.hr/vijenac/400/otkucaji-zemlje-i-soli-3214/>)

Zapravo sam u najavi ovo predstavljanje povezao s velikim postignućem bokeljskih Hrvata upisom „Svečanosti sv. Tripuna i kola sv. Tripuna – tradicija bokeljskih Hrvata u Republici Hrvatskoj“ na UNESCO-ov Reprezentativni popis nematerijalne baštine čovječanstva:

<https://bezccenzure.hr/toptema/predstavljanje-u-splitu-veliki-doprinos-bokeljskih-hrvata-rh/>

Meni je posebno drago što je kolega Tomić istakao ovu Kuzminu povezanost s mojom Bokom je mnogi u RH i danas vjeruju da sam ja autor imena „Zaljev hrvatskih svetaca“ za Boku kotorsku, mada je ranije to moglo naći u nekim tekstovima u Glasu Koncila, a u naslovima bi se po pravilu govorilo o Zaljevu svetaca. Moja je zasluga samo inzistiranje da se i u naslovim koristi „Zaljev HRVATSKIH svetaca“ tako da to danas mnogi znaju. Ali tako je to u životu: pripišu Ti nešto što nije Tvoje, a nešto što je doista Tvoje pripišu nekome drugome. Tako se moja tvrdnja „U Boki kotorskoj svaki kamen govori Hrvatski“ često pripisuje blž. Stepincu što je meni drago. On je – zapravo . rekao nešto slično.

Knjiga je jedna od mojih knjiga koje govore o mojoj suradnji u domoljubnom radu s nizom istaknutih Hrvata. Taj dio mog rada naš poznati književnik i kolumnist dr. sc. Damir Pešorda nazvao je „Pečarićeva Hrvatska“. Profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić konstatirao je kako su četiri stupa te moje Hrvatske: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, da bi kasnije uz Darija Kordića zajedno dodali i generala Slobodana Praljka. Više knjiga s njihovim imenima u naslovima ili podnaslovima objavio sam sam ili u koautorstvu, ali o njima sam govorio u nizu javnih nastupa. Spomenut ću da smo ove godine povodom stote obljetnice rođenja Franje Tuđmana govorili i Kuzma i ja. Kuzma u Zagrebu a ja u Vukovaru. Govorio sam o Tuđmanu i HAZU, ali i konstatirao da su zapravo sve moje publicističke knjige – knjige o njemu. Spomenut ću i da je na znanstvenom skupu o tome imao svoje izlaganje i akademik Davorin Rudolf S druge strane znamo koliko su veličanstveni spomenici Utemeljitelju RH koje je napravio Kuzma. Vjerojatno su mnogi zaboravili da su naše kune odmah bile napadnute, ali tada je akademik Franjo Tuđman bio Predsjednik i taj napad je on brzo odbio, dok istovjetan napad na ZA DOM SPREMNI traje godinama. A kunu su vidjeli smo – ne pitajući narod – brzo eliminirali. Je tako gazde traže.

Zanimalo me je jesu li Tuđman, Praljak, Kordić, Thompson i Košić jedini o kojima se na osnovu mojih knjiga mogu napisati knjige o njima tj. o mojoj suradnji s njima. Drugim riječima: Koliko ima takvih koje spominjem u svojim knjigama toliko da s takvim tekstovima mogu napraviti knjigu posvećenu i takvim izuzetnim Hrvatima? I doista do sada sam uspio napraviti 66 knjiga o takvima, a među njima je naprimjer i današnji predstavljatelj moj imenjak Josip Jović.

Predstavljajući knjigu u Zagrebu veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec je rekao:

Knjiga koju predstavljamo naslovljena je: akademik Kuzma Kovačić, što jest, jest, čitatelj očekuje opsežan, konzistentan životopis umjetnika, ali nije tako, a opet nije ni daleko od toga. Riječ je o svojevrsnom zborniku, o tekstovima prikupljenim s raznih strana, iz tiska, s portala, govora i razgovora, a kada ih se pozorno iščita doista se pred nama otvara život i djelo velikoga kipara, rastresite se forme zgusnu u cjelovitu sliku Kuzmina umjetničkoga i društvenog djelovanja. Kao autor knjige naznačen je na koricama najcitiraniji hrvatski matematičar i jedan od najutjecajnijih u svijetu (prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) dana je lista 2% najutjecajnijih znanstvenika na svijetu, a ja sam po broju objavljenih radova na 2289. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 195605 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 14537; JP) Josip Pečarić, knjiga objavljena u vlastitoj nakladi, kao što priliči u vremenima u kojima su autor knjige, a podosta i kipar

kojemu je posvećena, daleko od ljubavi institucija. S tim da je Kuzma svojom umjetnošću, bliskijom ljudima od matematike, bolje uspio prevladati animozitete jer je jednostavno prevelik da bi ga se moglo prešutjeti, a mnoga su njegova djela pred očima javnosti koja znade pravedno prosuđivati.

Predsjednik HAZU akademik Velimir Neidhardt je o meni, dakle autoru koji je *daleko od ljubavi institucija* kazao da sam matematičar svjetskog glasa, jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti s više od 1000 znanstvenih radova iz područja matematike. Dodao bih da sam u povijesti po broju objavljenih znanstvenih radova u matematičkim časopisima među prvih deset. Ali akademik Neidhardt je – zapravo – objasnio zašto sam *daleko od ljubavi institucija* kazavši kako sam u široj javnosti naročito poznat po svom publicističkom radu u sklopu kojeg sam objavio više od 135 knjiga posvećenih uglavnom temama vezanima uz stvaranje i izgradnju hrvatske države.

Zato je Hitrec izvrsno konstatirao da je i Kuzma *podosta daleko od ljubavi institucija*: *S tim da je Kuzma svojom umjetnošću, bliskijom ljudima od matematike, bolje uspio prevladati animozitete jer je jednostavno prevelik da bi ga se moglo prešutjeti, a mnoga su njegova djela pred očima javnosti koja znade pravedno prosuđivati.*

Zato je i posebna vrijednost kada se umjetnici slično Kuzmi domoljubno angažiraju jer se njihovim djelima svi možemo diviti i oni doista ne mogu biti prešućeni. A Kuzmu je na to svojedobno prijateljski potaknuo prof. dr. Miroslav Tuđman. Zato u ovoj knjizi imamo i naše govore na tribinama u povodu godišnjice smrti prof. Tuđmana. Imam slične knjige i o Miroslavu Tuđmanu, a kada već govorim o osobama koje su *podosta daleko od ljubavi institucija* pogledajte naslov druge moje knjige o Miroslavu Tuđmanu koji je bio cijenjeni saborski zastupnik vladajuće većine u Hrvatskom Saboru:

J. Pečarić, *Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman*, dragovoljac.com, 2021.

J. Pečarić, *Zašto Miroslav Tuđman nije bio profesor emeritus?* dragovoljac.com, 2022.

Zanimljivo je spomenuti kada je riječ o meni slijedeće: Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest. Ona spominje znanstvenike koji su djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj pa kaže: ... neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija), a potom spominje fizičara Ivana Supeka, matematičare Vilima (William) Felleri i Josipa Pečarića, molekularne biologe Miroslava Radmana i Ivana Đikića, fizičare Davora Pavunu i Marina Soljačića. Izdvojila je nas devetoricu, a samo smo Supek i ja iz Hrvatske.

Zapravo sve to je zaokružio na predstavljanju u Zagrebu likovni kritičar Milan Bešlić riječima:

Važnost knjige jest i u činjenici da je predstavljena hrvatskoj kulturnoj javnosti u Knjižnici HAZU srdačnim pozdravnim riječima njezina predsjednika, akademika Velimira Neidhardta, i u nazočnosti gotovo cijeloga predsjedništva, potpredsjednika akademika Frane Paraća i Glavnog tajnika akademika Daria Vretenara, drugih akademika i kulturnih djelatnika. Svojom nazočnošću akademici su sudjelovali u predstavljanju knjige i time je uzvisili te jasno izrazili svoje stajalište o samoj knjizi kazujući tim činom hrvatskoj

akademskoj zajednici i cijelom hrvatskom društvu da HAZU govori na usta oba akademika: Josipa Pečarića i Kuzme Kovačića.

Bešlić je sigurno zadovoljan što se i ovo predstavljanje održava u velikoj dvorani Zavoda Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Splitu, uz pozdravne riječi voditelja Zavoda akademika Davorina Rudolfa ministra u Tuđmanovo vrijeme stvaranja hrvatske države ali i potpisnika pisma HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM kojim smo davali potporu tadašnjem predsjedničkom kandidatu prof. dr. sc. Miroslave Tuđmanu, a koje je dano u knjizi.

Na kraju bih opet podsjetio na Jovićeve ideje o obilascima krajeva s Kuzminim djelima. Naime Kuzmina djela koja bi trebalo obilaziti, zapravo cjelokupno njegov kiparski opus zajedno i s drugim pravcima rada akademika Kuzme Kovačića na koja je ukazala ova knjiga trebali bi, analogno nazivu „Pečarićeva Hrvatska“, nazivati KUZMINA HRVATSKA!

HVALA!

<https://bezccenzure.hr/toptema/svjetska-potvrda-da-je-bokeljska-bastina-hrvatska-crkvena-i-tripunova/>

**ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESSOR
EMERITUS? / DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, ZAGREB,
2023.**

**PEČARIĆ NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE ‘AKADEMIK
KUZMA KOVAČIĆ’: KIPAR POSVEĆEN HRVATSKOJ**

12. studenoga 2022.

Foto: Fah; fotomontaža: Narod.hr

U Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti predstavljena je nova knjiga akademika Josipa Pečarića pod naslovom “Akademik Kuzma Kovačić”.

Knjiga je posvećena životu i radu ovog istaknutog suvremenog hrvatskog kipara, uz brojne fotografije, Kovačićeve intervjuje, govore i druge tekstove.

> **Kipar Kuzma Kovačić: Žalosti me što je Oltar Domovine izgubio funkciju i što moje kovanice kuna odlaze u povijest**

Zagreb, 9.11.2022.- U Knjižnici Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u srijedu je predstavljena knjiga „Akademik Kuzma Kovačić“, autora akademika Josipa Pečarića, posvećena životu i radu suvremenog hrvatskog kipara, uz brojne fotografije te Kovačićeve intervjuje, govore i druge tekstove.
foto HINA/ HAZU/ ua

Tom je prigodom autor knjige akademik Josip Pečarić održao prigodni govor, kojeg prenosimo u cijelosti:

“Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim Hrvatskoj AKADEMIJI Znanosti i Umjetnosti što je organizirala predstavljanje knjige „Akademik Kuzma Kovačić“ kao i Predsjedniku Akademije akademiku Velimiru Neidhardt na njegovim pozdravnim riječima. Knjigu je uredila Anđela Hodžić, a korice su sjajno djelo Branka Hrkača. Zahvaljujem i predstavljateljima knjige likovnom kritičaru Milanu Bešliću i književniku Hrvoju Hitrecu. S Hitrecom smo Kuzma i ja sudjelovali u obilježavanju godišnjice smrti našeg prijatelja prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana. O tome je u knjizi tekst Tribina o Miroslavu Tuđmanu. A Milan Bešlić se spominje u tekstu Ivana Aralice koji je dio Uvoda knjige”, istaknuo je akademik Pečarić na početku svojeg govora.

Spomenici u Škabrnji i Zagrebu simboli su ljubavi i žrtve za Domovinu

“Knjiga je jedna od mojih knjiga koje govore o mojoj suradnji u domoljubnom radu s nizom istaknutih Hrvata. Taj dio mog rada o kome pišem u svojim knjigama danas neki nazivaju „Pečarićeva Hrvatska“. O toj “Pečarićevoj Hrvatskoj” prvi je pisao hrvatski književnik i kolumnist dr. sc. Damir Pešorda u uvodu moje knjige ‘Ako voliš Hrvatsku svoju’ koju je tako i naslovio. Na to se nadovezao profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić predstavljajući tu knjigu na svom sveučilištu 05. 12. 2014.

> U ponedjeljak predstavljanje knjige akademika Pečarića 'Ja sam Pobjednik' Nikola Štedul

> Nova knjiga akademika Pečarića 'Bojna Čavoglave / Thompsonofobija': Thompson na udaru sve do danas

Četiri stupa Hrvatske

Tokić je tada naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Zagreb, 9.11.2022.- U Knjižnici Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u srijedu je predstavljena knjiga "Akademik Kuzma Kovačič", autora akademika Josipa Pečarića, posvećena životu i radu suvremenog hrvatskog kipara, uz brojne fotografije te Kovačičeve intervjuje, govore i druge tekstove.
foto HINA/ HAZU/ ua

Veliki napadi onih koji ne vole Hrvatsku

Prve knjige koje su u naslovu imale i ime nekog od onih „koji vole i žive Hrvatsku“ bile su knjige o „Utemeljitelju Republike Hrvatske“ za kojega sam s ponosom isticao da je akademik. Zato sam i ove godine povodom stote obljetnice rođenja Franje Tuđmana u Vukovaru govorio o njemu i HAZU, ali i konstatirao da su zapravo sve moje publicističke knjige – knjige o njemu. **Veliki napadi onih koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod od početka ovog stoljeća bile su na Marka Perkovića Thompsona** pa su poslije knjiga s Tuđmanovim imenom u naslovu slijedile i knjige o njemu.

Kako smo zajedno prof. Tokić i ja uz Darija Kordića dodali i generala Slobodana Praljka, kad se svojim žrtvovanjem za Hrvatsku uzdignuo do jednog od najznačajnijih Hrvata u povijesti, s dr. Miroslavom Međimorcem objavio sam i knjige o velikom hrvatskom generalu. Iako je danas i u RH – i ne samo u RH – zabranjeno i samo spominjanje imena generala Praljka ipak se prva naša knjiga o njemu može naći u knjižnicama kao što su npr. The British Library, Queens Public Library, San Francisco Public Library ili na sveučilištima: University College London, Harvard University, Yale University, Cornell University, University of Toronto, University of Pittsburgh, University of Wisconsin – Madison, University of California Berkeley.

Prirodno su slijedile knjige o ostala dva stupa „Pečarićeve Hrvatske“: Dariju Kordiću i Biskupu dr. Vladu Košiću. Ali ne samo o njima. Profesor Tokić je spomenuo kako pišem o onima koji vole i žive Hrvatsku.

66 knjiga

Ali mene je zanimalo jesu li Tuđman, Praljak, Kordić, Thompson i Košić jedini o kojima se na osnovu mojih knjiga mogu napisati knjige o njima tj. o mojoj suradnji s njima. Drugim riječima: Koliko ima takvih koje spominjem u svojim knjigama toliko da s takvim tekstovima mogu napraviti knjigu posvećenu i takvim izuzetnim Hrvatima? I doista do sada sam uspio napraviti 66 knjiga o takvima, a među njima su i akademici Dubravko Jelčić, Ivan Aralica, Stanko Popović, Smiljko Ašperger, Andrej Dujella, Slobodan Novak, Slaven Barišić, Nenad Trinajstić, Vladimir Paar, Kuzma Kovačić i Ivo Padovan. Tu je i Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, ali i Ivan Gutman – Hrvat koji je redoviti član SANU.

Ali kada je u pitanju Kuzma Kovačić onda bi mogli reći da je ova knjiga mnogo više jer je njegova osnovna djelatnost kao kipara posvećena Hrvatskoj, pa su dani i njegovi tekstovi iz tog dijela njegovog stvaralaštva, kao i njegovi domoljubni tekstovi koji nisu dani u mojim knjigama.

Aralica ostao zadivljen

Kao što su Pešorda i Tokić izdvojili moj rad o Predsjedniku Tuđmanu, isto možemo reći i kada govorimo o Kuzmi Kovačiću. Dok sam ja povodom stote obljetnice rođenja hrvatskog predsjednika govorio u Vukovaru tako je on govorio na Svečanoj tribini „100. obljetnica rođenja utemeljitelja hrvatske države Franje Tuđmana“, Zagreb, Dvorana nacionalne i sveučilišne knjižnice, 11. svibnja 2022. Ali tu su najznačajniji njegovi spomenici hrvatskom predsjedniku u Škabrnji i Zagrebu i zato sam kao dio Uvoda knjige dao i tekst akademika Ivana Aralice koji sam ranije spomenuo. Ispod naslova tog teksta možete naći slijedeće:

Ostao sam zadivljen, Kuzma je uspio – spomenik ima “ono nešto” što je Tuđman nosio u sebi – ovim riječima Aralica opisuje svoje dojmove kada je prvi put vidio spomenik Tuđmana u Škabrnji

Aralica je još u Škabrnji Kuzmi izrazio želju, u tom trenutku miljama udaljenu od ostvarenja, da se taj kip, u novom odljevku, nađe na nekom od zagrebačkih trgova. Po volji bi mi bilo više njih, a bio bih najzadovoljniji kad bi se našao na Zrinjercu, ispred ulaznih vrata, s drugu stranu ulice, zgrade HAZU. Pa, pobogu, uz sve ostalo, bio je i akademik!

Tuđman kao akademik

I Aralica je primijetio ono na što sam ja volio ukazivati kako ne vole spominjati da je Tuđman bio akademik što je i bio razlog zašto sam u Vukovaru govorio o tome.

Zagreb, 9.11.2022.- U Knjižnici Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u srijedu je predstavljena knjiga “Akademik Kuzma Kovačić”, autora akademika Josipa Pečarića, posvećena životu i radu suvremenog hrvatskog kipara, uz brojne fotografije te Kovačićeve intervjuje, govore i druge tekstove.
foto HINA/ HAZU/ ua

Prijenos škabrnjskog „Tuđmana“, kao trećeg odljevka, drugi je bio u Slavonskom Brodu, bio je onemogućen novim natječajem. Trebalo je raditi novo djelo.

Pobijedio je Kuzminov novi Tuđman i u tekstu Aralica opisuje kako i taj spomenik ima “ono nešto” što je Tuđman nosio u sebi.

Završit ću s riječima koje je Kuzma izgovorio na Svečanoj tribini:

Franjo Tuđman velikan je hrvatskog naroda, osobnost koja se rijetko rađa. Ali, on je i velikan povijesti čitavoga svijeta, a osobito europske povijesti čiju je pouku možda jedini razumio od svih suvremenih političara i državnika – da je nacionalna država obilježje prave Europe, a ne prisilno jedinstvo – što jasno vidimo i u ovom času, a najjasnije u stvarnosti velike nevolje u Ukrajini. Obnovio je hrvatsku državnu nezavisnost tako da je vlastitim povijesnim spoznajama osvijestio ovaj hrvatski naraštaj, probudio mu nadu i ujedinio ga u nastojanju za ponovnim zadobivanjem nacionalne slobode – vlastite države, neuzaludne nade ostvarene i obranjene nakon mnogih tragičnih pokušaja tek pod njegovim vodstvom i vrhovnim zapovjedništvom. Nije bio samo vješt političar, nego pronicljiv povjesnik, znanstvenik (hrvatski akademik), mudar strateg i hrabar vojnik - zato i stvarni državnik.

Zagreb, 9.11.2022.- U Knjižnici Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u srijedu je predstavljena knjiga "Akademik Kuzma Kovačić", autora akademika Josipa Pečarića, posvećena životu i radu suvremenog hrvatskog kipara, uz brojne fotografije te Kovačićeve intervjuje, govore i druge tekstove.
foto HINA/ HAZU/ ua

Pamtim s radošću srdačne susrete s Predsjednikom

Da bi svoj govor koji je dan u knjizi završio:

Pamtim s radošću srdačne susrete s Predsjednikom u tolikim važnim događajima i prigodama u kojima sam kao kipar sudjelovao, posebno u zajedničkom podizanju Oltara hrvatske domovine na Medvedgradu, sad sramotno isključenom iz državnoga protokola, ali ne i iz srca hrvatskoga čovjeka; u stvaranju kune, hrvatskoga novca, čijem smo se puštanju u optjecaj na Dan državnosti 1994. godine također zajedno radovali, a sad ga nerazumno napuštamo i posramljujemo vlastiti narod, koji toga nije u potpunosti svjestan,

predajući drugima svoj monetarni suverenitet. I svjedočim o Tuđmanovoj dubokoj svijesti o najvećoj, presudnoj važnosti nacionalne kulture i umjetnosti u životu naroda, njegovoj zauzetosti za te temeljne vrijednosti, što je pokazao i u svojim pisanim djelima uzornom pomnjom prema hrvatskome jeziku. Da je Tuđman živ, Zakon o hrvatskom jeziku već bi davno bio na snazi. Daje živ ... ali, vjerujući u Život vječni, u našim srcima zauvijek su živi naši velikani. I živjet će Franjo Tuđman u hrvatskim naraštajima, riječima Marka Marulića, „dokol budu svitit zvizde, teći vode“! – zaključio je svoj govor akademik Pečarić.

<https://narod.hr/hrvatska/pecaric-na-predstavljanju-knjige-akademik-kuzma-kovacic-kipar-posvecen-hrvatskoj>

<https://bezcenzure.hr/toptema/u-hazu-ovoj-knjiznici-predstavljena-knjiga-akademik-kuzma-kovacic/>

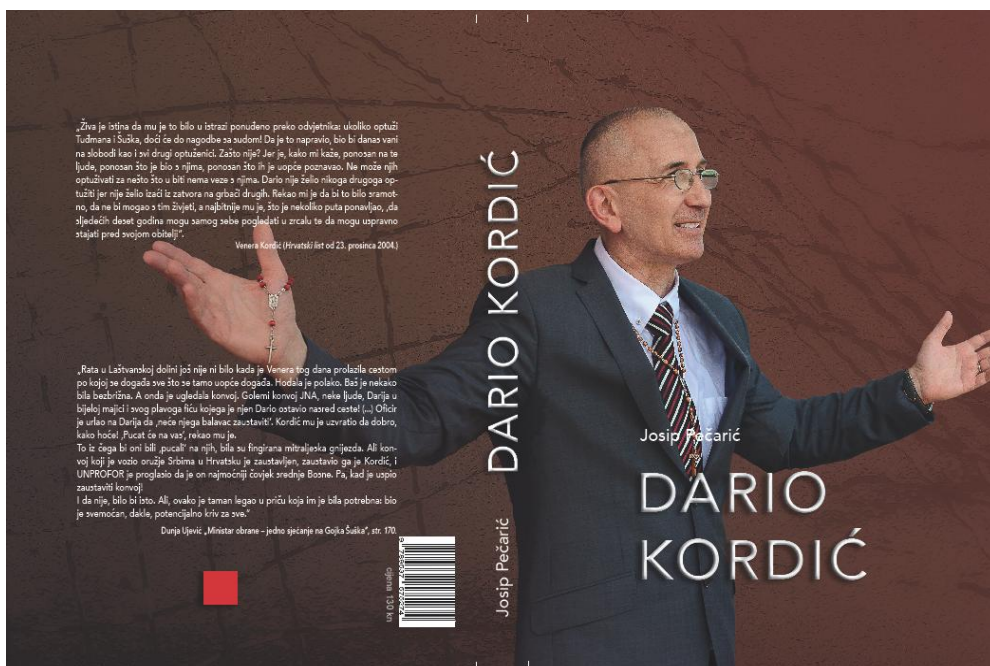
<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peari-josip/40645-govor-akademika-pecarica-na-predstavljanju-knjige-o-akademiku-kuzmi-kovacicu.html>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/32795-u-hazu-ovoj-knjiznici-predstavljena-knjiga-akademik-kuzma-kovacic>

HRVATSKI VELIKAN DARIO KORDIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

UVOD

DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019. PREDSTAVLJANJE NA KAPTOLU

SJEĆATE SE DARIA KORDIĆA? DRUGI DIO

Sjajne komentare pitanja iz naslova dao je don Anđelko Kaćunko:

To je suvišno pitanje, fratelo!

Jer to se IME ne može zaboraviti!

Baš kao ni Praljkovo...

Zapravo mi je link tog teksta poslao g. Željko Soldo:

<https://cronika.hr/2023/06/sjecate-se-daria-kordica-njegovo-ime-ostalo-je-zabiljezeno-zlatnim-slovima/>

Poštovani i dragi akademice,

Znam da vi pamтите i sjećate se itekako, bio sam i na promocije vaše knjige /i ostalih stupova Hrvatske/.

Hvala vam na borbenom duhu i ustrajnosti!

Neka vam dragi Bog podari snage i blagoslova!

(Zanimljivo je da je naslov Pavkovićeva teksta na portalu bezcenzure.hr:

IME DARIJA KORDIĆA OSTALO JE ZABILJEŽENO ZLATNIM SLOVIMA!

<https://becenzure.hr/brantelji/ime-darija-kordica-ostalo-je-zabiljezeno-zlatnim-slovima/>)

Da, 'stupovi Hrvatske, general Praljak. A ne tako davno sam u HAZU govorio o tome na predstavljanju moje knjige *Akademik Kuzma Kovačić*:

Knjiga je jedna od mojih knjiga koje govore o mojoj suradnji u domoljubnom radu s nizom istaknutih Hrvata. Taj dio mog rada o kome pišem u svojim knjigama danas neki nazivaju „Pečarićeva Hrvatska“. O toj „Pečarićevoj Hrvatskoj“ prvi je pisao hrvatski književnik i kolumnist dr. sc. Damir Pešorda u uvodu moje knjige „Ako voliš Hrvatsku svoju“, koju je tako i naslovio. Na to se nadovezao profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić predstavljajući tu knjigu na svom sveučilištu 5. prosinca 2014.

Tokić je tada naglasio, piše „Glas Brotnja“ 5. prosinca 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

„O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.“

Prve knjige koje su u naslovu imale i ime nekog od onih „koji vole i žive Hrvatsku“ bile su knjige o „Utemeljitelju Republike Hrvatske“ za kojega sam s ponosom isticao da je akademik. Zato sam i ove godine povodom stote obljetnice rođenja Franje Tuđmana u Vukovaru govorio o njemu i HAZU, ali i konstatirao da su zapravo sve moje publicističke knjige – knjige o njemu. Veliki napadi onih „koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod“ od početka ovog stoljeća bili su na Marka Perkovića Thompsona pa su poslije knjiga s Tuđmanovim imenom u naslovu slijedile i knjige o njemu.

Kako smo zajedno prof. Tokić i ja uz Darija Kordića dodali i generala Slobodana Praljka, kad se svojim žrtvovanjem za Hrvatsku uzdignuo do jednog od najznačajnijih Hrvata u povijesti, s dr. Miroslavom Međimorcem objavilo sam i knjige o velikom hrvatskom generalu. Iako je danas i u RH – i ne samo u RH – zabranjeno i samo spominjanje imena generala Praljka ipak se prva naša knjiga o njemu može naći u knjižnicama kao što su npr. The British Library, Queens Public Library, San Francisco Public Library ili na sveučilištima: University College London, Harvard University, Yale University, Cornell University, University of Toronto, University of Pittsburgh, University of Wisconsin - Madison, University of California Berkeley.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peari-josip/40645-govor-akademika-pecarica-na-predstavljanju-knjige-o-akademiku-kuzmi-kovacicu.html>

Hvala i don Kaćunku i g. Sopti što su me podsjetili na drugi stup 'moje' Hrvatske: Darija Kordića i Slobodana Praljka.

Zapravo kao i da sam i sam mislio na stupove 'moje' Hrvatske jer sam iz moje knjige o Dariju izdvoji Pogovor biskupa Košića. U vrijeme kada smo predstavljali knjigu o Dariju već je bila tiskana i knjiga:

J. Pečarić, *Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić*, Zagreb, 2019. str. 398.

A ovih dana je Haški sud nakon 30 godina završio svoj rad pravomoćnom presudom srpskim obavještajcima Stanišiću i Simatoviću. O tome piše Ivica Marijačić u *Hrvatskom tjedniku* od 07. 06. 2023. u tekstu:

ZBOGOM, HAAŠKOME SUDU

Nije donio ni pravdu žrtvama, ni pomirenje narodima, ni kaznu agresorima

Tri od četiri izdvojena teksta odnose se na Kordića i Praljka:

Sva tragedija, nepravda i licemjerje Haaškoga suda i međunarodne politike ogleda se najviše u dvjema činjenicama:

Prvo, u činjenici da nitko nije osuđen za Vukovar, a hrvatskim generalima sudilo se za prekomjerno granatiranje Knina,

i, drugo, u bizarnoj osudi generala Praljka, s jedne, i puštanju četničkoga vojvode Šešelja, s druge strane.

Vrhunac sramotne hrvatske politike prema Haagu bio je kada je trećejanuarska vlast dragovoljno prepustila tom sudu nadležnost za Bljesak i Oluju, a onda u sklopu te izdaje, Mesićeva i Račanova vlast, posredstvom odvjetnika Nobila, u žalbenom postupku šalje krivotvoreno izvješće MUP-a o slučaju Ahmići kako bi se izvukao general Blaškić, a odgovornost prebacila na Kordića, Šuška i mnoge druge. Kad je tužiteljica vidjela da je izvješće MUP-a krivotvoreno bilo je kasno za bilo što.

Jedna od najsramotnijih činjenica Haaškoga suda je da je pod političkim diktatom sudio Hrvatskoj za politiku u BiH te donio kandalozne presude vodećim hrvatskim dužnosnicima u BiH bez ikakvih konkretnih dokaza po nikad tako shvaćanoj široko postavljenoj zapovjednoj odgovornosti. Sudci i tužitelji iz procesa šestorici Hrvata iz ruku Bošnjaka u Mostaru primali nagradu za izrečene presude-

Inače sjajan Predgovor knjige o Dariju napisao je profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić koji je, kao što se vidi iz gornjeg teksta, i definirao ta četiri stupa 'moje' Hrvatske.

Četvrti stup biskup Košić je također bio na Darijevom dočeku, a bio je i ratni župan Dubrovačko-Neretvanske županije i bivši saborski zastupnik dr. Jure Burić, koji se također sjetio tog dana:

JEDAN JE DARIO

Prije bilo kakvog govorenja moramo ustvrditi dvije stvari.

Prva je: Dario Kordić dobar je, izuzetno skroman čovjek i istinski vjernik

I

Druga: Dario Kordić nikada nije počinio niti naredio nikakav zločin!

U ovo prvo mogao se je i može uvjeriti svatko tko je u Darijevoj blizini bio, a u ovo drugo kad čuje i pročita onu drugu stranu koja po običaju nema prigodu biti u javnosti, a ako i bude ljudi na nju ostaju i gluhi i nijemi.

A, sada samo dvije stvari i o nama njegovim sugrađanima ili pak poklonicima.

Prvo- mi definitivno nismo dobri ljudi, jer da jesmo ne bi dopustili da naš uznik koji je na svoja leđa primio sve grijeha što ih je njegov narod učinio- živi jedva sastavljajući kraj s krajem, dok neki (mnogi) mangupi žive u raskoši i izobilju! Neka se "mangupi" sami prepoznaju i samo nastave, ali valjda i sami znajući kako će to biti samo "za vijeka", ali ne i "do vijeka"!

Da mi je ovako nešto netko prije devet godina rekao kad sam se iz Ravnog zaputio s mojim prijateljem don. Perom Pavlovićem u Zagreb pred zračnu luku gdje je Daria dočekalo ogromno, razdragano mnoštvo, a ja imao prigodu pružiti ruku, zagrliti prijatelja i s njim izmijeniti nekolike riječi- ne bih vjerovao!

I druga je: mi smo loša država i to s obje strane- i onoj gdje je Dario rođen, za koju se borio i ona u kojoj danas živi, a ta borba i za nju bješe- valjda se toga još sjećate?!

Jer, da je država dobra Dario bi danas imao barem status hrvatskog branitelja sa svim pravima i materijalnim dobrima koji bi mu osiguravali pristojan ili pak skroman život.

Ovako su njegova prava manja od onih koji su izbjegli i sreću potražili u državi koju je Dario stvarao. A da ne govorim o svim onim parazitima na državnim jaslama koji jedu, državu "žderu", a o mojoj Hrvatskoj loše govore i još joj lošije rade!

Zar se i za Daria nije mogao naći kakav "paragraf zahvale" u kojem bi se njegova žrtva vrjednovala i ta ista žrtva nagradila.

Zar sedamnaest punih godina nepravednog boravka po kazamatima Europe nije dovoljnim razlogom da se i te godine ne pretvore u "teški rad" i opravdane zasluge.

Znam da se je vlastodršcima teško upuštati u ovakve "bravure"- pa to od njih niti tražim niti očekujem, jer se "poslodavcima" nije pametno suprotstavljati. Svejedno ne mogu vjerovati kako se i za Darija nije bilo moguće naći neki "lex", kad se već "lex" drugima nalazio.

Ma, pustimo državu i onu s jedne i ovu s druge strane- hajdemo mi obični, mali ljudi promisliti što to možemo za našeg heroja učiniti. Možemo, puno možemo- samo ako hoćemo!!!

*dr. Jure Burić
Lipanj, 2023.*

A tog dana se uz povratak Darija Kordića dogodio još jedan značajan događaj za hrvatski narod: Osnovano je Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Društvo je upravo dalo u tisak moju knjigu o tom društvu. Dvojica osnivača nisu mogli biti nazočni na tom skupu prof. dr. sc. Josip Jurčević i ja jer smo u to vrijeme bili na dočeku Darija Kordića. Prof. Jurčević je danas prijatelju upozorio na tribinu o Dariju Kordiću:

ISTINA O DARIJU KORDIĆU

Tribina „Istina o Dariju Kordiću“ održana je srijedu 6. svibnja u Dvorani sv. Ivana Pavla II. u sisačkom Velikom Kaptolu, a sudjelovali su g. Dario Kordić i povjesničar dr. sc. Josip Jurčević.

U prepunoj dvorani, na početku, sve okupljene pozdravio je biskup Košić progovorivši i o svojoj povezanosti s Kordićem. Biskup se između ostalog osvrnuo na medijsku hajku koja je na njega podignuta nakon što je dočekaao Darija Kordića na zagrebačkom aerodromu. „Išao sam tamo kao čovjek čovjeku, ljudski zagrliti prijatelja. Opet netko će reći kako biskupu može biti prijatelj neko osuđen za ratni zločin. Može, zato što ja osporavam tu kaznu i smatram da imam pravo dovesti u pitanje svaki ljudski sud, a na poseban način haške presude. Dat ću vam primjer. Dok je sav narod slavio, kada su 16. studenoga 2012. naši generali bili oslobođeni, urednici su na nacionalnoj televiziji pozvali ljude koji su tog dana osporavali tu oslobađajuću presudu. Znači netko ima pravo pred milijunskim auditorijem osporavati presude haških sudaca, a meni se to pravo osporava“, rekao je biskup te dodao kako on Darija nije upoznao u vrijeme rata, već prvi puta 2009. godine

kao haškog uznika i tada već čovjeka velike vjere, s kojim je našao zajednički jezik u razgovorima o vjeri i Bogu, te se zbog toga i povezao s njim.

Prof. Jurčević je rekao kako iza svake riječi i činjenice koju govori stoji gomila dokumenta, te kako je kao prvi ravnatelj Središnjeg vojnog arhiva MORH-a i vještak suda u Haagu u slučaju šestorice Hrvata iz BiH, iznimno dobro upoznat s nizom podataka iz hrvatske povijesti od devedesetih na dalje. Jurčević je i istaknuo kako je kao haški vještak imao jedinstvenu mogućnost vidjeti kompletni arhiv, uključujući tajne dokumente, a koja se odnosi na cjelokupno djelovanje Haškog suda.

Govoreći o slučaju Darija Kordića prof. Jurčević je rekao kako se s njime upoznao po prvi puta dok je radio na slučaju šestorice Hrvata, posao koji je obuhvaćao duboku analizu odnosa visoke politike u Hrvatskoj prema BiH do 1995. godine. „Bio sam šokiran, a doktorirao sam na kriminalnim komunističkim vojnim sudovima, sa slučajem Darija Kordića i njegova cjelokupnog suđenja. Zastrašujuće mi je bilo da jedan međunarodni sud može toliko krivotvoriti elementarne činjenice koje postoje u dokumentima svih strana Zagreba, Sarajeva, Beograda i međunarodne zajednice. Strašno je da se u 21. stoljeću ima toliko hrabrosti osuditi jednog čovjeka na 25 godina na osnovu krivotvorine“, rekao je Jurčević te još progovorio o svojoj borbi za istinu Darija Kordića kroz slučaj šestorice. „Budući da kao vještak nisam imao pravo na procesu govoriti o slučaju Kordić već samo o slučaju šestorice, odlučio sam prvenstveno iz ljudskih i kršćanskih razloga naći način kako ipak unutar suđenja šestorici otvoriti slučaj Kordić. Znajući kako djeluje sud u Haagu i da će tužiteljstvo željeti osporiti moju ekspertizu, ali i kompromitirati mene kao čovjeka, prvo sam posjetio Darija u zatvoru, a onda sam želio objaviti intervju o tome, progovoriti o istini, znajući prije svega da to prati i Haag, te da bi mi na suđenju šestorke mogli postavili pitanje o tome. Uspio sam u Večernjem listu BiH progovoriti o tome, gdje sam rekao da sam se u zatvoru susreo s iznimno duhovnim čovjekom. Usput sam rekao i da je presuda Kordiću krajnje kriminalna, neistinita, te da se temelji na krivotvorinama hrvatskih državnih institucija, a kako bi se optužilo Kordića i oslobodilo Blaškića, te kako o tome postoje brojni dokumenti i dokazi. Naravno na sudu je tužitelj, željeći me kompromitirati, pustio tu sliku iz Večernjeg govoreći kao sam posjetio najgoreg ratnog zločinca osuđenog na 25 godina zatvora. Počeo je navoditi ono što sam rekao u intervjuu, a ja sam govorio ‘da, časni sude’. Kada je tužitelj završio sa svojim izlaganjem zamolio sam sudca da kažem jednu rečenicu koja objašnjava slučaj Kordić, te sam rekao: ‘Sve što ste pročitali u intervju je točno, ali to nisam rekao ja nego tužiteljica Carla del Ponte’. Naime, najbolji pokazatelj da je Dario nevin je činjenica da na temelju dokumenta upravo to tvrdi Carla del Ponte koja je nakon sramotne drugostupanjske presude, znajući da će prije ili kasnije izaći istina, podnijela zahtjev za obnovu postupka protiv Blaškića u kojem navodi da su MUP i Vlada RH krivotvorili dokumente. Nažalost, Sudsko vijeće nije odobrilo ponavljanje postupka iz formalnih razloga, kako su naveli zbog pravne sigurnosti žrtava i osuđenih, a bez obzira što stvari ne odgovaraju činjenicama“.

Na kraju svog izlaganja prof. Jurčević je naglasio kako se u cijelom sudskom procesu Kordića ne inkriminira da je nešto zapovjedio, sam napravio neki zločin ili propustio nekoga kazniti, nego zbog onoga što je kasnije došlo do izražaja u slučaju Gotovine, Markača i šestorice Hrvata iz BiH, a to je da mu se pripisalo da je bio dio zločinačkog pothvata. „Čak u optužnici stoji da nije imao nikakve vojne ovlasti nego je osuđen zbog navodne dvostruke linije zapovijedanja, te po uputama iz Hrvatske bio generalno zadužen

za zločine. Ne postoji ni jedan jedini dokaz o tome pa čak ni onaj o navodnom sastanku u hotelu u Vitezu“, zaključio je Jurčević.

Dario Kordić zahvalio je svima okupljenima, a posebno biskupu Košiću, što su činili za njega, posebno na svakoj upućenoj molitvi, te je podsjetio kako i večeras u Haagu i brojnim drugim zatvorima svoju slobodu čekaju brojni nevini hrvatski uznici. „Moje će srce biti na mjestu tek kada i zadnji uznik izađe iz zatvora, dok su oni tamo ni ja ne mogu biti radostan i sretan. Molim vas da nastavite moliti za njih kao što ste molili i za mene“, rekao je Kordić.

On je kronološki približio okupljenima svoj boravak u Haagu u kojem tijekom cijelog suđenja nije bilo nikakvih dokaza o njegovoj krivnji, a čak je pobijena i prvotna optužnica tužitelja o događajima u Ahmićima i u kojoj nema ni jednog spomena njegova imena. Kordić se posebno osvrnuo na događaje na kraju suđenja zbog kojih je osuđen: „Na samome kraju nalaze jednog Hrvata, osuđenog na 25 godina zatvora i s njim ulaze u dogovor. On dolazi za svjedoka, a da moji branitelji i ja to ni ne znamo. Inače znao sam ga iz haškog pritvora, s kata, gdje je razgovarao sa mnom, šišao me. Ali u ratu se nikada nismo ni sreli. Njegov zadatak bio je reći da sam ja tu noć pred Ahmiće došao u Vitez. On nije mogao reći laž da me sam vidio, nego je rekao da je navodno čuo tu informaciju o tom sastanku u Hotelu Vitez i razgovoru o Ahmićima od svog zapovjednika, pa je čak i nabrojao te ljude koji su navodno na njemu bili. Pošto je meni i mojim odvjetnicima to bilo iznenađenje, mi smo doveli sve te nabrojane ljude, a koji su izvijestili sud da oni nisu bili na tom sastanku i da tamo nisam bio ni ja. Ja u taj grad nisam otišao sedam dana prije navodnog sastanka, a ni sedam dana kasnije. Naš tim donosi i druge dokaze, poput knjige

popisa onih koji su ulazili u hotel, u kojoj moga imena nema, ali sud uzima za pravo jedino riječ tog svjedoka i to iz druge ruke. Na kraju izlaganja on počne plakati i kaže kako, iako je svjedočio protiv mene, mora pročitati jedno pismo. U pismu stoji: ako taj navodni svjedok učini sve po dogovoru bit će dobro i njemu i još nekim hrvatskim uznicima, te kako je osoba koja piše pismo u dogovorima s ministrima iz tadašnje Račanove Vlade. Nakon što je pročitao to pismo, sudac je dao zadatak tužitelju da to ispita, ali evo prošle su godine i to se nikada nije dogodilo“, rekao je Kordić te još progovorio o svojim zatvorskim godinama koje je prihvatio kao volju Božju u kojima je pronašao vjeru u Krista. Skupu je bilo nazočno puno slušatelja koji su gosp. Dariju Kordiću i prof. Jurčeviću postavljali pitanja, na koja su oni rado i opširno odgovorili.

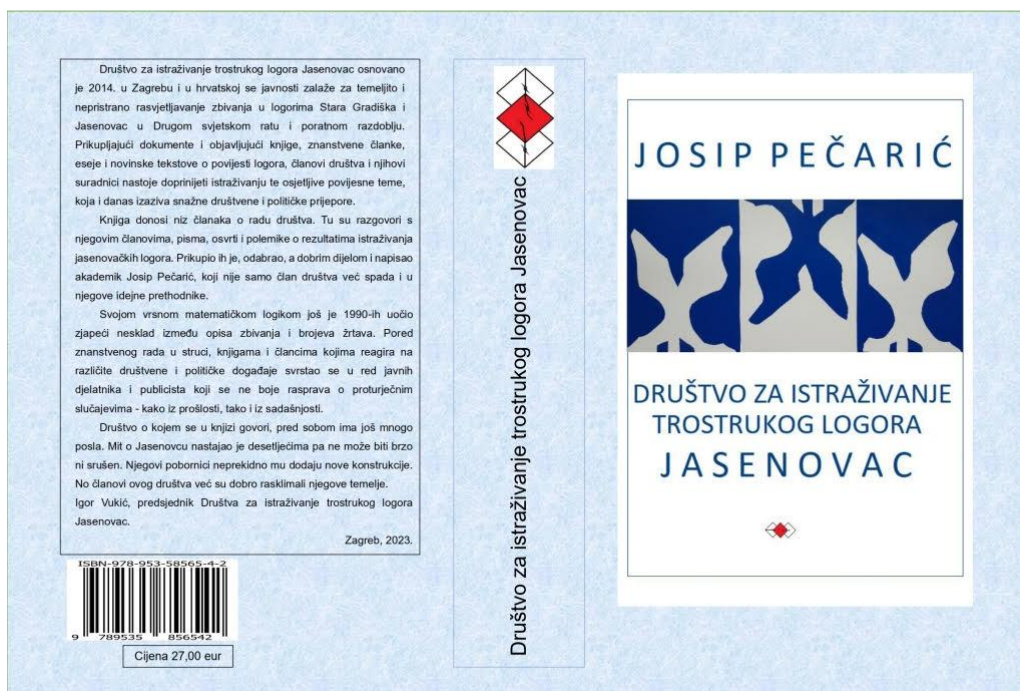
<https://biskupija-sisak.hr/istina-o-dariju-kordiu/>

Josip Pečarić

Napomena: Tiskana je i knjiga:

NOVA KNJIGA U IZDANJU DRUŠTVA: JOSIP PEČARIĆ, KNJIGA O DRUŠTVU
ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC

16 Lipanj 2023

Nova knjiga u izdanju društva: Josip Pečarić, knjiga o Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Od 2014. godine Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac prisutno je u hrvatskoj javnosti. Naš član i osnivač Josip Pečarić prikupio je i odabrao niz članaka koji govore o radu društva i pojedinim njegovim članovima.

Knjiga je izdana u nakladi društva, a ovdje je možete skinuti besplatno u obliku PDF dokumenta:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijasenovac-za-cip.pdf> .

Ako želite imati tu knjigu u klasičnom, papirnatom izdanju, pošaljite nam mail na drustvo.jasenovac@gmail.com.

<https://drustvojasenovac.wordpress.com/2023/06/13/nova-knjiga-u-izdanju-drustva-josip-pecaric-knjiga-o-drustvu-za-istrazivanje-trostrukog-logora-jasenovac/>

<https://drustvojasenovac.wordpress.com/2023/06/13/nova-knjiga-u-izdanju-drustva-josip-pecaric-knjiga-o-drustvu-za-istrazivanje-trostrukog-logora-jasenovac/>

KAD IH SPASIŠ OD GENOCIDA POSTANU TI NEPRIJATELJI!

Davno sam ponašanje Bošnjaka prema Hrvatima i Hrvatskoj objasnio pitalicom:

-Znate li kako će te dobiti neprijatelja od nekog naroda?

-Spasi ih od genocida.

Ne treba uopće spominjati Bihać da bi bilo jasno koliko je ta pitalica istinita.

Ovih dana se to ponovo može vidjeti na pitanju velikog Darija Kordića:

JESTE LI VIDJELI ŠTO JE REIS KAVAZOVIĆ REKAO O DARIJU KORDIĆU?

10/06/2023

A jeste li ubrali današnju tempiranu dobro osmišljenu koordiniranu medijsku akciju kragujevačke NI 'televizije' koju su prenile sve 'ZunZare portali', INDEX prvi, Telegram... pa onda ostali, Puljkov OPG portal ne propušta ?

Iskopali neki video star par godina o Kordiću i gnoye, prozirni u nakanama i 'dejtvovanjima' ka izvor rijeke Čikole.

A povod je?

Prije 30 godina, osmero djece poginulo je na igralištu u naselju Podgradina u Vitezu od posljedica eksplozije granate koja je ispaljena s položaja Armije Bosne i Hercegovine. 📺👤

Na igralište u naselje Podgradina u Vitezu 10. lipnja 1993. godine ispaljena je granata koja je ubila petoro djece na mjestu događaja, dok je troje preminulo u bolnici. Roditelji

su djecu mogli prepoznati samo po odjeći. Ranjeno je i šestero djece koja su evakuirana u Split.

Ubijeni su Boris Antičević, Dražen Čečura, Sanja Garić, Milan Garić, Velimir Grebenar i Augustina Grebenar, Sanja Križanović i Dragan Ramljak.

Za smrt osmero djece nitko nije odgovarao.

Bio sam onda tamo komentirao je poznati ratni snimatelj Dražen Travaš.

Podsjetimo, na objavljenom snimci, za koju nije jasno kada je točno nastala i u kojem kontekstu a prenio ju je veliki broj portala u Hrvatskoj i BiH, vidi se Kordić u društvu nekolicine muškaraca koje je predstavio kao prijatelje "sa sjevera Hrvatske" pojašnjavajući kako ga je jedan od njih pitao o današnjem odnosu prema ratnim zbivanjima iz 90-ih godina.

"Kada me je pitao (prijatelj) je li vrijedilo zatvora, je li vrijedilo rata ja sam mu rekao sve bih ponovio, ni sekunde ne bih zamijenio. Svaka je sekunda vrijedila", kazao je Kordić na snimci.

Poglavar Islamske zajednice u BiH Husein Kavazović poručio je u subotu Dariju Kordiću da zaslužuje samo prijezir i vječito prokletstvo reagirajući na taj način na snimku koju su tijekom dana objavili mediji.

Kavazović naravno nije spomenuo nevine žrtve čiju godišnjicu danas obilježavamo.

Na ovu medijsku manipulaciju osvrnuo se i general Željko Glasnović:

Koliko zloban, poremećen i patološki bolestan moraš biti da Kordićev odgovor kako ne žali ni sekunde provedene u zatvoru, huškački plasiraš u medije s izvrnutom manipulatorskom insinuacijom po kojoj ispada da je izgovarajući to mislio na zločin (koji nije počinio) a ne na za njega blagoslovljeno vrijeme u zatvoru, u kojem je nevin prihvaćajući lažnu osudu kao svoj križ koji je čvrsto nosio na leđima – upoznao Gospodina.

Monstruoze laži, klevete i uvrede nepismenih sociopatskih, antihrvatskih, mrziteljskih i klevetničkih portala i Yugo DNOvinara koji cijeli dan senzacionalistički prenose ovu vijest na taj način pripremaju narod opet na novi linč prema nevinom čovjeku koji šuti i ne brani se.

Dario Kordić je najčasniji čovjek i najveća moralna vertikala koju ja poznajem. On je sinonim za poštenje, vjernost, uzor, ponos, hrabrost, dobrotu, žrtvu i veliko svjedočanstvo živoga Boga. Bio je 316 dana u okruženju sa svojim narodom. Metka nije ispalio. Čovjek koji je dobrovoljno pristao bez ikakve obrane, nevin 17 godina sjediti u zatvoru, od toga pola u samici umjesto moralnih nakaza koje su ga tamo smjestile da zaštite svoje vlastite stražnjice. Obitelj su mu ostavili gladnu, a djecu nezaštićenu. Čovjek nevjerovatne psihičke snage i morala, koji je sve podnio i podnosi stoički, s nevjerovatnom snagom duha.

Dario vam je rak rana jer je oličenje svega onoga što vi nikada nećete biti – domoljublja, patriotizma, poštenja, vjere, trpljenja, žrtve, ponosa i časti. Zaboravljate da zemaljsku kaznu možda možete izbjeći, ali nećete izbjeći Posljednji sud gdje ćete u doslovnom smislu saznati što znači izvršenje pravde. Bit će vam kao u prispodobi o bogatašu i Lazaru jer Stvoritelj svijeta osim što je Milosrdan prije svega je Pravedan sudac, komentirao je Željko Glasnović.

<https://kamenjar.com/jeste-li-vidjeli-sto-je-reis-kavazovic-rekao-o-dariju-kordicu/>

Nedavno sam već pisao o Dariju i dao Pogovor biskupa Košića mojoj knjizi DARIO KORDIĆ-

Ovaj odvratni napad koji dolazi od neprijatelja koje smo spasili od genocida pokazuje kako o Dariju treba pisati i pisati. Zato vam dajem predgovor mojoj knjizi:

PREDGOVOR

MARKO TOKIĆ

Dariju Kordiću ne treba javnost. Dariju Kordiću ne trebaju opravdanja. Njemu je potreban mir. Oni koji ne žele slušati ionako će beskrajno ponavljati istinom opovrgnute teze. Dario Kordić se davno izmirio sa svojim križem i nosio ga (i nosi) s mirom i dostojanstvom koji su rasrđenim bukačima nedokučiva duhovna stvarnost. Je li Dario Kordić oduvijek bio ovakav? Ili je rastao do križa? Kao i svaki drugi čovjek imao je svoje mijene: svoje slabosti i svoje vrline. Nisam poznavao Darija Kordića kao dječaka, i njegova predratna priča mi nije posve poznata. Upoznao sam ga na dan uspostave Hrvatske republike Herceg Bosne u Grudama. Bio sam radijski novinar koji je taj dan htio čuti mišljenja njezinih utemeljitelja. Dario je u tom trenutku već bio poznat kao glasnogovornik hrvatske politike u Srednjoj Bosni. I učinio mi se poletan, optimističan i jedan od onih koji vjeruje u ono što govori i koji zna argumentirati vlastito mišljenje. Vjerovao je u opstanak hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini. I vjerovao je da ćemo ratnim nedaćama unatoč sačuvati svoje pravo na Bosnu i Hercegovinu i svoja prava u Bosni i Hercegovini.

Ispratio sam i kad je izabran za predsjednika HDZ BiH. On je izuzetak koji potvrđuje da pokatkad, i u posebnim okolnostima, i član HDZ-a može biti njegov predsjednik. A onda je počela haaška igra.

I Dario je otišao u Haag uvjeren u svoju nevinost.

Stjecajem okolnosti jednom sam ga i posjetio u Haagu. Bilo je to vrijeme kada su zatvor i političke igre već pomalo nagrizale međusobne odnose naših hrvatskih zatvorenika iz Srednje Bosne. Iz tog posjeta ostali su mi u sjećanju trenuci s Darijem i Antom Furundžijom kao susreti s ljudima koji i u okolnostima robije mogu zadržati optimizam i vjeru, prihvatiti stanje u kom se nalaze i ostvarivati, pa makar i privremeni, ugođaj u kojem fizičko ograničenje slobode nije u stanju okovati duh.

Nekoliko godina potom s bratom (Mijom Tokićem) i načelnikom općine Tomislavgrad (Ivanom Vukadinom) posjetio sam Darija Kordića u njegovim austrijskim uzničkim danima. I taj je susret na mene ostavio neizbrisivi dojam. Dolazeći čovjeku na višegodišnjoj robiji, u jedan od najstrožih zatvora, pripremaš se za susret i u neprilici si: kako ohrabriti uznika. Domišljaš utješne riječi. I ne nalaziš ih. I onda prolaziš dugim zatvorskim labirintom, hodnicima bez ljudi, svako malo s nekim novim ulazom. Dovode te u sobu za posjetitelje. Sjedaš i očekuješ utamničenika. Nadaš se do posljednjeg trenutka nekoj spasonosnoj rečenici. A nje nema. Mučno se pogledavamo. Čekamo.

I onda ulazi, Dario.

„Braćo u Kristu.“ Zagrljaj. „Pomolimo se da naš susret bude plodotvoran i na blagoslov nama i našem narodu.“ Kratka molitva.

Kratki uvod u vlastite tamničke dane... I onda vadi bločić. Pripremio se za susret. Što će nas pitati. Razgovor teče. On nas ohrabruje i tješi. Bodri. Zahvaljuje.

U sebi osjećaš gotovo stid, jer smo umorni od svega, jer je veličina ovoga čovjeka, njegov križ i način na koji ga nosi iznad tvojih očekivanja onoga što čovjek može podnijeti. Pokušao sam taj osjećaj prenijeti u pjesmu.

Teški su naši okovi, za zemlju mi smo vezani.

u Grazzu, u Karlau

živi jedan samostanac

kod njega bijah i o tom baš bih pričao

oko njega sve sami zatvorenici

ljudi bez slobode

a on, slobodno među njima luta

i moli

pere rublje

i moli

pere suđe

i moli

u Grazzu, u Karlau žive zatvorenici

i jedan samostanac

među njima

i moli

i nitko ne zna zašto (a oni koji znaju stide se, i ne govore...)

i kako je moguće

i svi se u čudu pitaju

a on se Bogu okrenuo

i priča s Njime

o ljubavi

baš kao ptica pjeva

o slobodi

*u Grazzu, u Karlau dugo se čeka da uđeš
i kada uđeš u krletku
i plačeš nad njegovom sudbinom
a on se blago nasmiješi i on se nad tobom pomoli
i spoznaš: jedini od nas – on je slobodan.
Teški su naši okovi jer zemljom mi smo vezani...*

Kada osjetiš da je čovjek više duh nego tijelo, da je ušao u stanje duha koje je nama običnim smrtnicima teško pojmljivo. Osjetiš svetost trenutka. Opraštamo se i izlazimo. Izmijenjeni. Ohrabreni. Bolji.

Je li Dario mogao doseći tu razinu duhovnosti crpeći snagu samo iz sebe i svoje vjere? Ili je ona nadgradnja na obiteljsko gnijezdo? Vrijednosti u njemu poštovane. Vrijednosti u njem gajene. U više sam navrata posjećivao obitelj Kordić. Oca mu Peru i majku Roziku. Pero je bio rođen za političara. Imao je karizmu. Teško je podnosio Dariov križ. Ali ujedno je bio i ponosan na način na koji ga je prihvatio i nosio. Kao i on što je nosio svoj. Gospođa Rozika bijaše posve nepokretna. Pero je uz malu pomoć svih drugih o njoj svakodnevno brinuo. Tiha radost koja se osjećala u toj sobi je neponovljiva. Rozikino podizanje ruke kao znak prijateljstva. I osmijeh. Pero se držao ka mladić. Ili se barem tako činilo. Vrijem će prolaziti Dario tamnovati a Pero će slabiti i svoje zemaljsko trajanje završiti prije Rozike po onoj narodnoj: „žuti žutuju – crljeni putuju“. Nekoliko dana prije Perine smrti u posjeti obitelji bio je Vinko Zorić (obiteljski prijatelj) kojemu je pokojni Pero rekao svoju završnu poruku Dariju.

RECI MU DA SE PONOSIM NJIME

Umro je Pero Kordić.

Pokop pokojnika održat će se danas na mjesnom groblju u Busovači. Polazak ispred kuće žalosti u petnaest sati i trideset minuta.

reci mu da se ponosim njime

*najljepšu pjeva na svijetu pjesmu
čežnjom slavuja krletku lomi
on sanja sunce, sunce slobode
rosu s trave i izvor vode
komadić kruha
dan slobode
naroda
svog*

on krila ima, leprša, leti...

*volim ga zato, zato ga volim
dostojna sebe, i sudbine
ponosan ja sam jer mi je sin
kako je divno
otac biti*

reci mu da se ponosim s njim

*Umro je Pero Kordić
Pokop pokojnika održat će se danas na mjesnom groblju u Busovači. Polazak ispred
kuće žalosti u petnaest sati i trideset minuta.*

*Dario šeta i tiho moli
Koliko boli
Koliko boli*

Dario nije mogao biti na pokopu. Zvao je telefonom i zahvaljivao svima koji su bili na pokopu. I meni. Nekoliko riječi čovjeka koji rođenom ocu nije mogao biti na pokopu kao utjeha. Paradoks. I istina. Nedugo potom ponovno smo u Busovači na groblju. Umrla je Rozika. Pozvao je Pero da se ne pati i ne tuguje.

***miriše ruža u Srednjoj Bosni, miriše Dušom
miriše nadom***

kako će dozvat slobodu (sinu je dozvala nije)

*Rozika gleda...
lijepa li momka, Hercegovca
dok je ruža cvala
najljepše su ruke vezle
što ih Srednja Bosna dala
sedam grana
sedam rana
hrvatskih*

*Dario šeta, Dario moli
a boli, boli
boli li
boli*

*nitko kao ti
Rozika, Rozika... Rozika, Rozika... Rozika, Rozika...
bolesnika i patnika
ranjenika, na ranjeno srce, stavio nije*

*nitko kao ti – ranjenu Srednju Bosnu
u rane svoje zavio nije
Rozika šuti
Rozika moli
koliko boli, koliko boli*

dok je ruža cvala...

*tko kaže da se kraljica vratiti ne će
eno je leži na groblju
Carica
vjetar je doziva
Rozika Rozika... Rozika Rozika... Rozika Rozika...
Rozika Kordić*

*dok je cvala baš je cvala
ruža bila, mirisala
miriše pjesmom, miriše Dušom
miriše Bosnom, miriše kruhom
miriše duhom patničkim
miriše tako hrvatski*

*- Rozika – vjetar govori,
dok Bosnom struji gotovo kradom,
miriše ruža
duhom i nadom*

I to je samo dio obiteljske priče Darija Kordića, jer je za njega iznimno bila važna i obitelj njegove supruge Venere. Nisam upoznao Venerina oca, ali sam upoznao Tonku (Venerinu mamu). Tonka je bila čudo od žene. Do zadnjeg trena htjela je pomoći svakome onome kome je pomoć bila potrebna. Ustrajna. Borbena. Jača od sudbine. Iz tog krila nikla je Venera. Ona koja je drugo lice Darijeve sudbine. Žena majka. Lavica. Troje djece u nesklonu svijetu. Odgaja muškarca koji odrasta bez oca u zemlji koja se ruga njegovoj žrtvi. Djevojke kojima fali očevo zagrljaj, koje žive nadu da jednom možda ipak.

*slutiti
je li mogao
itko
(dok si mala djevojčica bila
dok si zaljubljeno šetala uz Lašvu
dok si djecu radala...)
da će tvoje ime od sada
do kraja
Svijeta*

*za Hrvata značit
ona koja
čeka*

*Venera!
zvijezda
na Nebu
i*

na zemlji

Nije Dario bez nedaća. Neprijatelji ne odustaju. Oni ne mogu podnijeti susret s čovjekom koji se nije slomio, nije se podao i nije prodao. I stoga galame.

Dario ne treba javnost. Dariju ne trebaju opravdanja.

On je odavno prihvatio svoj križ. I obrazloženje mu je jednostavno (parafraziram): „Ako su Hrvati Srednje Bosne krivi za ratni sukob i ako je to pravorijek Pravde, onda je i pravedno da ja kao najodgovornija politička osoba ponesem taj križ. Bio bih nesretan da ga je netko drugi morao nositi umjesto mene.“ Ako su Hrvati Srednje Bosne krivi...

Povijesna istina govori drukčije. Haaški je sud presudio da jesu. Zašto i zbog čega. I to je već politika velikih koji kroje naše sudbine u skladu sa svojim interesima i svojim ciljevima.

Dariju ne treba buka javnosti. Dariju ne trebaju opravdanja. I ne znam hoće li ova knjiga i ovaj moj prilog išta promijeniti u moru onih koji galame onako kako je naručeno.

I ne bih napisao ništa, da nije osjećaja dužnosti prema istini. I da akademik Pečarić nije pisao i nije govorio sve ovo vrijeme. Istinu o čovjeku. Njegovu križu. I ponekoj hulji.

I njih kao i bukača, nažalost, ima.

Dariju Kordiću ne treba javnost. Dariju Kordiću ne trebaju opravdanja. Njemu je potreban mir. Ova je knjiga potrebna hrvatskom narodu da zna istinu i da je čuva. Hrvatskom narodu je potrebna ova uspomena da na njoj iznova gradi snove o nadi. I slobodi.

*

Da, jadno je postati neprijatelj jer smo ih spasili od genocida, zar ne?

Josip Pečarić

BISKUP DR. SC. VLADO KOŠIĆ / ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE 2., DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

UVOD

U ovoj knjizi dani su tekstovi o HRVATSKOM biskupu, kako ga je jednom nazvao biskup Pozaić, iz mojih knjiga koje su nastali prije tiskanja moje prve knjige o njemu koja je išla s posvetom u povodu njegovog 60. rođendana. Da se radi o velikom hrvatskom biskupu pokazuje već sama činjenica da je samo u tih pet godina bilo toliko takvih tekstova da je ova druga knjiga mnogo veća od one prve koja je i sama bila velika.

I biskupu Pozaiću sam posvetio dvije knjige:

J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf>

J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić – Druga knjiga, dragovoljac.com,

2023.: <http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic2.pdf>

Ta druga knjiga na početku ima tekst u kome se puno spominje upravo biskup Košić:

Drugi dio knjige BISKUP PROF. DR. SC. VALENTIN POZAIĆ posvećen je uspomeni na tog našeg velikog biskupa. Danas je i 64. rođendan biskupa Vlada Košića, a u prvoj knjizi o biskupu Pozaiću dao sam i zaključni tekst iz knjige o biskupu Košiću ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE / BISKUP DR. VLADO KOŠIĆ, ZAGREB, 2019.:

ZAGREB POKAZAO TKO JE HRVATSKI BISKUP

Danas sam vam napisao:

HRVATSKI biskup dr. Vlado Košić:

<https://narod.hr/kultura/foto-biskup-vlado-kosic-moguće-je-zaključiti-da-srpski-patrijarh-siri-mrznju-i-izaziva-nove-sukobe>

Na večerašnjoj misi za Stepinčevo prepuna katedrala je pokazala da dobro zna zašto pišem velikim slovima HRVATSKI.

Kako?

Na kraju mise nadbiskup Bozanić je čitao imena nazočnih biskupa. Vjernici su ih pozdravljali velikim pljeskom. Ali kada je izgovorio ime Biskupa Košića taj pljesak je trajao i trajao. Čini mi se 5-6 puta dulje nego za bilo kojega biskupa.

Inače često u komentarima se može naći usporedba sa Stepincem, pa je utoliko veće značenje ovog pokazivanja ljubavi vjernika u Zagrebačkoj katedrali prema HRVATSKOM biskupu.

Evo i jednog komentara s gornjeg linka:

Ovo je onaj pravi - stepinčevski diskurs - jasan, bridak, nedvosmislen, istinit, neustrašiv, neupitan, od poklada vjere katoličke i temeljnih prava hrvatskoga naroda neodstupiv..." u zgodno i nezgodno vrijeme "

Veći pljesak od drugih dobio je biskup Pozaić.

A zapravo kada pišem o dr. Košiću kao HRVATSKOM biskupu sjetim se riječi biskupa Pozaića.

Svojevremeno sam bio, uz dr. Stjepandića, recenzent knjige biskupa Košića "Biskup na prvoj crti".

Nas dvojica recenzenata smo na prvom predstavljanju u Sisku bili i predstavljači.

Tada mi je biskup Pozaić rekao za biskupa Košića:

To je HRVATSKI biskup!

Prepuna Zagrebačka katedrala je danas na Stepinčevo potvrdila koliko je on bio u pravu.

Čini mi se da se na ovaj način i biskup Pozaić pridružuje svima nama koji čestitamo biskupu Košiću njegov rođendan. Iako je biskup Pozaić za biskupa Košića rekao da je HRVATSKI biskup siguran sam da se s pravom može reći:

Biskup Pozaić je bio HRVATSKI biskup.

Akademik Josip Pečarić

20. 5. 2023.

Ali nije to jedina moja knjiga o znamenitim Hrvatima u kojima u samim uvodima pominjem HRVATSKOG biskupa dr. sc. Vladu Košića, Vidjet ćete to i u drugim tekstovima u ovoj knjizi i sve to pokazuje koliko je profesor književnosti Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić bio u pravu kada je za biskupa Košića rekao da je jedan od stupova moje Hrvatske.

Životopis biskupa Košića

Vlado Košić rođen je 20. svibnja 1959. godine u Varaždinu, od roditelja Ivana i Marte Košić r. Dombaj. Kršten je 31. svibnja 1959. u crkvi sv. Petra i Pavla u Petrijancu s krsnim imenom Vladimir Ivan. Odrastao je u Družbincu, u župi Petrijanec, gdje je završio osnovnu školu. Maturirao je na Interdijecezanskoj srednjoj školi za spremanje svećenika u Zagrebu na Šalati 1978. godine. Teologiju je studirao na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, gdje 1985. godine diplomira, iste godine biva zaređen za prezbitera Zagrebačke nadbiskupije. Godine 1989. magistrira u specijalizaciji dogmatske teologije radom *Traktat "De libero arbitrio et de gratia" Ivana Paštrića (1636-1708.)*. Pastoralno djeluje u Zagrebačkoj nadbiskupiji kao kapelan u Karlovcu – Dubovcu (1985.-1988.) i u Zagrebu – Španskom (1988.-1990.), te kao župnik Hrastovice (1990.-1995.) i Petrinje (1992.-1995.), dakle u vrijeme Domovinskog rata, kad i sam kao prognanik živi u petrinjskoj filijali u Mošćenici, uz samu crtu razdvajanja s okupiranim područjem. Od 1995. godine radi kao asistent pri Katedri dogmatske teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 23. lipnja 1997. obranio doktorsku disertaciju *Teolog Franjo Ksaver Pejačević (1707.-1781.) – značajke*, pod vodstvom red. prof. dr. sc. Ivana Goluba. Na

Sveučilištu u Zagrebu 28. studenog 1997. promoviran je u doktora teoloških znanosti te je 1998. izabran za višeg asistenta, a 2003. za naslovnog docenta.

U Hrvatskoj biskupskoj konferenciji bio je od travnja 1999. do rujna 2000. predsjednik Odbora za sredstva društvene komunikacije, a od rujna 2000. do listopada 2017. godine je predsjednik Vijeća za ekumenizam i dijalog, te od travnja 2004. do listopada 2014. predsjednik komisije HBK „Justitia et pax“. Ujedno je i predsjednik Upravnog vijeća Centra za promicanje socijalnog nauka Crkve HBK. Član je komisija HBK za odnos sa SPC i za Papinski zavod sv. Jeronima u Rimu.

Od listopada 2017. godine predsjednik je Vijeća HBK za nauk vjere. Redovni je član i zamjenik predstojnika Hrvatskog mariološkog instituta KBF-a Sveučilišta u Zagrebu, član je Odjela za kršćanski istok Instituta za ekumensku teologiju i dijalog “Juraj Križanić” i Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije “Tkalčić”.

Objavljuje svoje radove iz dogmatske teologije i povijesti hrvatske teologije u Bogoslovskoj smotri, Riječkom teološkom časopisu, Katehezi, Vita consecrata i drugim časopisima.

Tiskana su mu djela:

- *Teolog Franjo Ksaver Pejačević (1707.-1781.) – značajke, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1997. (disertacija);*
- *Župnik na prvoj crti, MH Petrinja – Tonimir, Varaždinske Toplice 1999.;*
- *Zapisi s ruba, Teovizija, Zagreb 1999.;*
- *Vrijednosti svakodnevice, Glas Koncila, Zagreb 2002.;*
- *Marija, Majka Sina Božjega, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 2003.;*
- *“Veće ljubavi nitko nema od ove”, križni put, KS, Zagreb 2004.;*
- *Novo staro lice Boga, KS, Zagreb 2005.;*
- *Vjerujem u jednoga Boga, Sisak 2012.;*
- *Župnik na prvoj crti/Parohestro ce la unua frontlinio, Zagreb 2012.;*
- *Ljubav svemu se nada, Varaždin 2015.;*
- *Biskup na prvoj crti, Sisak 2013.;*
- *Sisačka biskupija: jučer, danas, sutra, Sisak 2020.;*
- *Junačka i sveta Hrvatska, Sisak 2021.*

Preveo je s njemačkog jezika dogmatsko djelo “*Bog trojstvene ljubavi*” Franza Courtha, izašlo u izdanju KS u Zagrebu 1999.

Uređuje zbornike Hrvatskog mariološkog instituta, u kojima objavljuje i svoje studije. Objavljuje svoje radove i u drugim zbornicima, kao npr. rad „Mariologija u misli Ivana Pavla II.“ u „*Ivan Pavao II. Poslanje i djelovanje*“, zbornik radova; GK i drugi, Zagreb 2007., str. 169-182; „Katoličko-pravoslavni odnosi u Hrvatskoj i Europi: šanse i perspektive“ u „*U službenju Božjemu narodu*“, zbornik radova u čast msgr. Dr. Antunu Škvorčeviću, Požega 2007., str. 391-413; „Il contributo croato alla mariologia del Concilio Vaticano II“ u zborniku Poljskog mariološkog društva „*W służbie Bogarodzicy*“, Polskie Towarzystwo mariologiczne, Czestochowa 2009, str. 188-208. Uredio je s Gordanom Črpićem zbornik „*U službi pravde i mira. For the Sake of Justice and Peace*“ izjava, priopćenja, apela i izvještaja Komisije HBK „*Justitia et pax*“ 1989.-2009., KS, Zagreb 2009.

Osobita su mu znanstvena zanimanja: dogmatska teologija – prvenstveno mariologija i pneumatologija, te povijest – osobito hrvatske – teologije, ekumenizam i dijalog.

<https://biskupija-sisak.hr/biskup-4/zivotopis/>

BULA O IMENOVANJU DIJECEZANSKOG BISKUPA

BENEDIKT BISKUP, SLUGA SLUGU BOŽJIH, časnome bratu Vladimiru Košiću, dosadašnjem naslovnom biskupu ruspijskom i pomoćnom biskupu Zagrebačke nadbiskupije, postavljenom za poglavara iznova uspostavljene Sisačke biskupijske zajednice, pozdrav i apostolski blagoslov.

Krist Gospodin, Sin Božji, po kojem nam je Bog Otac progovorio i postavio ga baštinikom svega (usp. Heb 1,1-2), svojim je učenicima dao nalog da naviještaju

Evangelje po svem svijetu. Zbog toga Mi, postavljeni na mjesto blaženog Petra, imamo brigu da u pojedinim dijelovima Crkve postavljamo prikladne predstojnike. Budući da smo pak danas Našim pismom »Antiquam fidem« (»Drevnu vjeru«) ustanovili Sisačku biskupiju, želimo joj na čelo postaviti razboritog upravitelja duhovnih dobara. A kako si, dosad, časni brate, pohvalno obavljao biskupske zadaće među vjernicima zagrebačke zajednice, uvjereni smo da možeš prikladno vršiti ovu službu, jer si obdaren pravom vjerom, iskustvom u obavljanju poslova i potrebnim vrlinama.

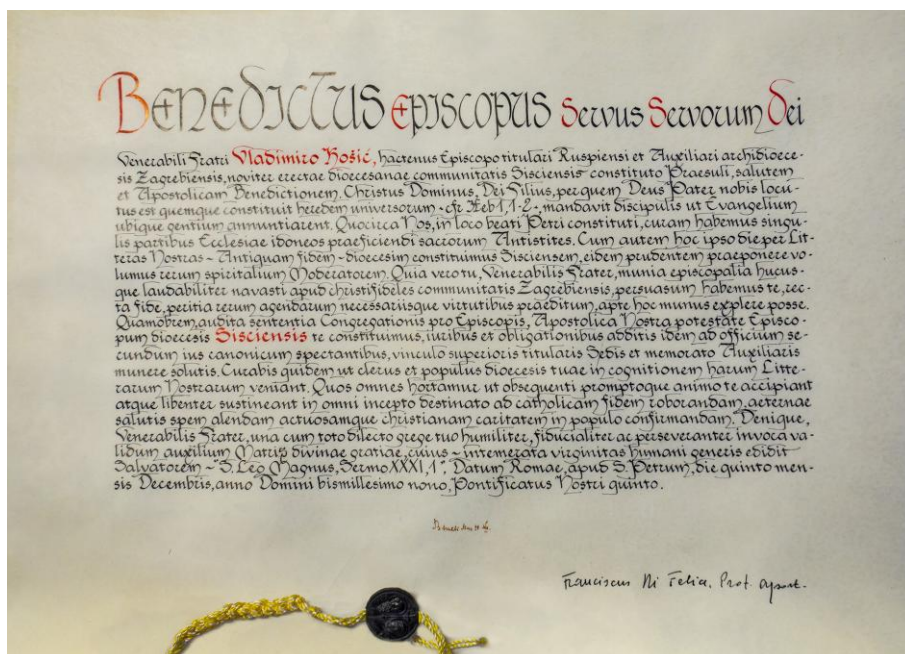
Stoga te, nakon što smo čuli mišljenje Kongregacije za biskupe, Našom apostolskom vlašću postavljamo za biskupa SISAČKE biskupije, dajući ti prava i obveze koje se prema kanonskom pravu odnose na tu službu, oslobađajući te ujedno obveza prijašnje naslovne biskupske stolice i (spomenute) službe pomoćnog biskupa. Pobrinut ćeš se dakako da kler i narod tvoje biskupije bude upoznat s ovim

Našim pismom. Ujedno sve potičemo da te poslušno i spremna duha prihvate i rado podupiru u svakom pothvatu usmjerenom k učvršćivanju katoličke vjere, poticanju nade u vječno spasenje i svjedočenju djelotvorne kršćanske ljubavi u narodu.

Naposljetku, časni Brate, zajedno sa svim svojim ljubljenim stadom ponizno, s pouzdanjem i postojano zazivaj moćnu zaštitu Majke Božje milosti čije je »neokaljano djevičanstvo ljudskom rodu donijelo Spasitelja« (sv. Lav Veliki, Govor XXXI,1).

Dano u Rimu, pri Svetom Petru, petoga dana mjeseca prosinca godine Gospodnje 2009., pete godine Našega Pontifikata.

Papa Benedikt XVI.

<https://biskupija-sisak.hr/biskup-4/bula-o-imenovanju-dijecezanskog-biskupa/>

Akademik Josip Pečarić

Napomena: Ovo je tiskana knjiga objavljena na portalu dragovoljac.com:
J. Pečarić, Biskup dr. sc. Vlado Košić / Četvrti stup moje Hrvatske 2., dragovoljac.com,
2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kosic.pdf>

J. Pečarić, Biskup dr. sc. Vlado Košić /Četvrti stup moje Hrvatske 2., Zagreb, 2024., str.
710.

TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI JUSP JASENOVCA? DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORAKOJ REZOLUCIJI (3.): DR. SC. DAMIR PEŠORDA

Pišući o mojim knjigama, a često je bio i predstavljatelj ili pisac predgovora za njih, dugogodišnji kolumnist „Hrvatskog tjednika“ književnik dr. sc. Damir Pešorda nazivao je ono o čemu ja pišem „Pečarićeva Hrvatska“. Točnije rečeno o toj „Pečarićevoj Hrvatskoj“ Pešorda je pisao u Uvodu moje knjige ‘Ako voliš Hrvatsku svoju’. Na to se nadovezao profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić predstavljajući tu knjigu na svom sveučilištu 05. 12. 2014.

Tokić je tada naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Kasnije sam se s kolegom Tokićem dogovorio da uz ime drugog ot tih stupova, dakle uz ime Darija Kordića treba dodati i ime hrvatskog velikana generala Slobodana Praljka.

Zato s velikim zadovoljstvom dajem njegovu kolumnu iz „Hrvatskog tjednika“ uz napomenu da pogledate i knjige:

J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Portal dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LANG.pdf>

Tiskano izdanje objavio sam zajedno s udrugom „Bijeli put“:

J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Zagreb, 2020., str. 272.

J. Pečarić, Dr. sc. Damir Pešorda, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pesorda.pdf>

Evo Damirovog komentara:

KISELI KRSTAVCI I POKOJI FEFERON

Crnogorska REZOLUCIJA O JASENOVCU prigoda da se konačno optuže crnogorski sudionici u agresiji na Dubrovnik i Konavle, od vojnih lica i tadašnjih političara do običnih vojnika. Ako se tadašnje horde s istoka vojnicima uopće mogu zvati. No, svakako je važno i aktualizirati pitanje ratne odštete, povratka ukradenog hrvatskog broda i niz drugih spornih pitanja

Piše: DAMIR PEŠORDA

Nastupila je sezona kiselih krastavaca, to jest ljetno vrijeme kada se u političkom životu zemlje ne događa bogzna što pa se i poluvijestima iliti kiselim krastavcima pokušava popuniti zadana novinska shema. No, i usred kiselih krastavaca nađe se pokoji feferon, ljuti. U predviđenih četiri do pet tisuća znakova, koliko uglavnom obuhvaća ova kolumna, probat ću u toj hrpi krastavaca pronaći feferone. Prvi takav slučaj jest usvajanje u crnogorskom parlamentu rezolucije o genocidu u Jasenovcu. Taj događaj je provokacija prve vrste i jasan pokazatelj da "srpski svet" ide dalje jer mu se objektivno nitko ne suprotstavlja. Ni međunarodna zajednica ni zemlje u okruženju, jedino Albanci i donekle Bošnjaci u BiH.

Problem s crnogorskom rezolucijom nije samo u tome što mala i beznačajna državica, koja je prije trideset i nešto godina na Hrvatsku izvršila agresiju a kojoj je Hrvatska svejedno puno pomagala na "putu u Eu", bezrazložno i bezobrazno provocira, nego prije svega u tome što taj crnogorski potez nedvosmisleno signalizira kako će se Crna Gora ponašati kada uđe u Eu. To jasno upućuje na činjenicu da Hrvatska – ako joj je do vlastitih interesa – nipošto ne treba pomagati susjedne zemlje oko ulaska u Eu. Naprotiv! Treba im, inzistirajući na potpunom i temeljitom ispunjavanju zadanih preduvjeta, taj ulazak otežavati. Kao što je to nama, primjerice, činila Slovenija. Bez ikakva uvijanja takav pristup je u hrvatskom interesu premda naši političari papagajski ponavljaju kako je ulazak naših susjeda u Eu u našem interesu. Malo *morgen*, kako reče jedna od prethodnih Vučićevih inkarnacija.

Objektivno, kada bi Srbija i Crna Gora ušle u Eu za očekivati je da bi iz te nove pozicije činili puno nezgodnije stvari po Hrvatsku od spomenute rezolucije. Također je za očekivati da bi im se u toj prljavoj raboti nerijetko pridružila i Slovenija kao što je to činila i u okviru Jugoslavije, a i domaće jugoslavenstvujuće snage poput raznih jakovina, markovina, klasića, tomića i ostalih jugotića. Stoga na ovu provokaciju treba adekvatno odgovoriti. Doduše, protestiralo je Ministarstvo vanjskih poslova, a i Plenković je dao izjavu u kojoj je upozorio Crnu Goru da će njihov potez imati posljedica kako na bilateralne odnose, tako i na crnogorski put u Eu i na procesuiranje ratnih zločina tijekom srpsko-crnogorske agresije na Hrvatsku. Nadajmo se da neće sve ostati na riječima, a što se procesuiranja ratnih zločina tiče – žalosno je da se do sada Hrvatska u ime dobrosusjedskih odnosa suzdržavala od dosljednog progona ratnih zločina, a čini se da jest. U svakom slučaju, ovo je prigoda da se konačno optuže crnogorski sudionici u agresiji na Dubrovnik i Konavle, od vojnih lica i tadašnjih političara do običnih vojnika. Ako se tadašnje horde s istoka vojnicima uopće mogu zvati.

No, svakako je važno i aktualizirati pitanje ratne odštete, povratka ukradenog hrvatskog broda i niz drugih spornih pitanja.

Drugi je ljuti feferon među ljetnim kiselim krastavcima svakako svojevrsno *autanje* mrzitelja hrvatske nogometne vrste, naravno ne zbog nogometa, nego zbog ruke na srcu za vrijeme intoniranja nacionalne himne i zbog snažne nacionalne identifikacije koja prati uspjehe hrvatske nogometne vrste. Ne da mi se sada tražiti po portalima i navoditi sve izljeve zlobnog oduševljenja zbog hrvatskog ispadanja s Europskog prvenstva, navest ću samo jedan primjer nepismenog piskarala s portala *Index.hr* u kojem se skladno sjedinjuju protuhrvatstvo i protukatolištvo kako je to već i uobičajeno kod ovdašnjih protuhrvatina. Riječ je o tekstuljku autora čije ime neću ni spominjati jer spomena nije ni vrijedno, tekstuljku u kojem spomenuti neimenovani pokušava ispasti duhovit pa izmišlja kakve bi to Dalić molitve mogao moliti "za pripremu ne toliko za utakmicu, koliko za medijske naslove". To groteskno iskrivljivanje glavnih katoličkih molitava ne zaslužuje poseban komentar, tek dva-ti navoda: "Oče naš koji jesi/ Kramarić nikad neće bit Messi/ sveti se ime Tvoje/ od remija ne može bolje ..." Ili: "Sveta Marijo, majko Božja/ moli za me, boljeg od Ćire/ sada i na času ispadanja našeg!" Ili: Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetom/ i ako ispaše u početku:/ Ja, Rusija i sada i vazda u vijeke vjekova!" Ovoliko nesuvislosti, nepismenosti i zlobe teško je okupiti na jednom mjestu, a posebno rastužuje činjenica da je dripcu netko pružio kakav-takav katolički odgoj, a on da njega napravio, da prostite, ovo.

DRAGOVOLJAC.COM

www.dragovoljac.com

JONJIĆA ZA PREDSEDNIKA RH, DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, DRAGOVOLJAC.COM., 2024.

AKADEMICI I ZNANSTVENICI KOJIH SU NEBITNI ZA STRANKU DOMINUO

1. akademik Ivan ARALICA književnik, bivši predsjednik Županijskog doma Hrvatskoga državnog sabora (Zagreb)
2. dr. sc. Mato ARTUKOVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik (Slavonski Brod)
3. dr. sc. Nikola BANIĆ znanstvenik, publicist (Zagreb)
4. Ivan BARIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik (Australija)
5. dr. sc. Nataša BAŠIĆ KOSIĆ jezikoslovka, povjesničarka hrvatskog jezika. leksikografska savjetnica u trajnom zvanju (Zagreb)
6. prof. dr. sc. Mihovil BIOČIĆ sveučilišni profesor, utemeljitelj HDZ-a u Kaštelima, ratni ravnatelj KBC-a Split, publicist (Split)
7. dr. sc. Ante BIRIN povjesničar, znanstveni savjetnik (Zagreb)
8. prof. dr. sc. Petar BOSNIĆ umirovljeni redoviti profesor i bivši dekan Pravnog fakulteta u Splitu, bivši saborski zastupnik (Split)
9. dr. sc. Ante ČUVALO hrvatski politički emigrant, sabornik u Hrvatskome narodnom vijeću, povjesničar i publicist, sveučilišni profesor, po povratku u domovinu sa suprugom utemeljio nakladničku kuću CroLibertas
10. doc. dr. sc. ANTE DELIĆ povjesničar, znanstveni suradnik, docent na Sveučilištu u Zadru (Zadar)
11. prof. dr. sc. Andrija HEBRANG sveučilišni profesor emeritus, bivši saborski zastupnik, ministar zdravstva te obrane (Zagreb)ždr. Hrvoje JANČIĆ, dr. stom. stomatolog (Rijeka)
12. dr. sc. Vjeko Božo JARAK teolog, svećenik (Varaždin)
13. prof. dr. sc. Ivan KATAVIĆ umirovljeni sveučilišni profesor u trajnom zvanju (Podstrana/Split)
14. dr. sc. Ivan KOSIĆ klasični filolog i paleograf (Zagreb)
15. prof. dr. sc. Stipe KUTLEŠA filozof i fizičar, sveučilišni profesor i predavač na više sveučilišta u Hrvatskoj i izvan nje, bivši ravnatelj Instituta za za filozofiju i dr. (Zagreb)
16. prof. mr. art. Miroslav MARTINJAK glazbenik, muzikolog, sveučilišni profesor (Zagreb)
17. prof. dr. sc. Josip MASTELIĆ umirovljeni redoviti sveučilišni profesor (Split)

18. dr. sc. Stjepan MATKOVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest (Zagreb)
 19. dr. sc. Zlatko MATIJEVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju (Zagreb)
 20. dr. sc. Anđelko MIJATOVIĆ povjesničar, savjetnik predsjednika Tuđmana (Zagreb)
 21. prof. dr. sc. Nikola MIJATOVIĆ sveučilišni profesor u trajnom zvanju (Zagreb)
 22. dr. sc. Ljerka MINTAS-HODAK znanstvenica i političarka, bivša saborska zastupnica i potpredsjednica Vlade (Zagreb)
 23. Dr. sc. Sonja OBRANIĆ molekularni biolog, docent (Varaždin)
 24. akademik Josip PEČARIĆ matematičar svjetskoga glasa, najcitiraniji hrvatski znanstvenik, publicist (Zagreb)
 25. dr. sc. Damir PEŠORDA književnik i novinar (Zagreb)
 26. dr. sc. Mladen PREDRIJEVAC, dr. med. spec. pročelnik Zavoda za kardiovaskularnu kirurgiju Klinike Magdalena (Zagreb)
 27. doc. dr. sc. Mario PULJIZ, dr. med. predstojnik ginekološkog odjela na Institut za tumore KBC Sestara milosrdnica Zagreb (Zagreb)
 28. dr. sc. Stjepan RAZUM katolički svećenik, povjesničar (Zagreb)
 29. dr. sc. Marin SOPTA hrvatski politički emigrant, bivši igrač i tajnik NK Croatia Toronto, predsjednik MO HNV-a Toronto, jedan od osnivača Hrvatskoga državotvornog pokreta, bivši tajnik HDZ-a za iseljništvo
 30. dr. sc. Josip STJEPANDIĆ predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori i domovini (SR Njemačka)
 31. dr. sc. Tomislav SUNIĆ politički uznik, filozof, bivši sveučilišni profesor i diplomat, publicist (Zagreb)
 32. prof. dr. sc. Ivica ŠARAC povjesničar, sveučilišni profesor (Mostar)
 33. dr. sc. Tuga TARLE književnica, znanstvenica, diplomatkinja i prva voditeljica humanitarne udruge DORA (Zagreb)
 34. Marko TOKIĆ sveučilišni profesor, predsjednik Hrvatske samouprave (Mostar)
 35. dr. sc. Tanja TROŠELJ MIOČEVIĆ članica nevladine udruge Centar za istraživanje hrvatskog iseljništva, jedna od urednica nekoliko zbornika radova „Hrvatska izvan domovine“
 36. prof. dr. sc. Ivica VEŽA sveučilišni profesor emeritus na Fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje (Split)
- Izvadio sam samo ova imena, mada postoje mnogo poznatija imena u popisu pa bi bilo zgodno da se izvuku i oni na sličan način. Mnogi od njih su moji prijatelji, a o nekima sam napisao i knjige 😊

UGLEDNI DOMOLJUBI IZ DOMOVINE I ISELJENIŠTVA: DOPUNJENI POPIS POTPORA (361) PREDSJEDNIČKOM KANDIDATU DR. TOMISLAVU JONJIĆU

I dalje ima čitatelja koji nas pitaju: “Tko je Tomislav Jonjić da mu dajete toliki publicitet i prednost kao predsjedničkom kandidatu?” Dodaju da im je “nepoznat”, da ga ne vide na televiziji kada se najavljuju predsjednički kandidati, a ni inače. – Odgovor i naš urednički razlog i opravdanje leži u tomu što je jedino dr. Tomislavu Jonjiću potporu iskazalo mnoštvo osoba uglednih u svojim sredinama i nacionalno poznatih osoba zasvjedočene domoljubne i humanističke orijentacije i životopisa iz domovine i iseljeništva: od povjesničara i ratnih veterana, napose dragovoljaca, od književnika i umjetnika, znanstvenika, publicista i onih koji su bili na važnim položajima u civilnoj ili vojnoj vlasti ili u kulturi i javnom životu u Tuđmanovo doba, neki i poslije toga. Tada se stvarala, branila, učvršćivala i afirmirala nova i mlada hrvatska država. Tada se isto tako branio i hrvatski opstanak te ustavni i stvarni položaj hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovni. Tada je posebnu ulogu imalo hrvatsko iseljeništvo, koje je dalo svoj doprinos hrvatskim državotvornim nastojanjima. Početkom kolovoza već smo objavili prvi popis potpora, 251, a sada onima koji se još raspituju po kojim se kriterijima odlučiti za određenog kandidata podastiremo upravo ažurirani popis 361 potpisnika, koji je zaista široko reprezentativan, s ljudima kojima se može vjerovati i u čije se znanje i razumijevanje možemo pouzdati. (Neovisno o tomu, formalno potpisivanje lista za kandidaturu upravo traje, do 10. prosinca.)

JAVNA POTPORA PREDSJEDNIČKOJ KANDIDATURI DR. SC. TOMISLAVA JONJIĆA

(Zagreb, 1. prosinca 2024.)

1. akademik Ivan ARALICA književnik, bivši predsjednik
Županijskog doma Hrvatskoga
državnog sabora (Zagreb)
2. Vitomir ALILOVIĆ dragovoljac Domovinskog rata,
umirovljeni pukovnik Hrvatske vojske
(Split)
3. Ivica ARBANAS dragovoljac Domovinskog rata, prvi
zapovjednik obrane Vukovara,
umirovljeni pukovnik Hrvatske vojske,
zapovjednik samostalne pješačko-
motorizirane 84. bojne „Termiti“
(Zadar)
4. Jerko ARTUKOVIĆ sudionik osnivačke skupštine HDZ-a

- 1989., poduzetnik (Međugorje)
5. dr. sc. Mato ARTUKOVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik
(Slavonski Brod)
 6. Božo BAČAK hrvatski politički emigrant i javni radnik
(SAD)
 7. Matija BAJIĆ, prof. profesor matematike i informatike,
ravnatelj škole (Zagreb)
 8. Nenad BAKLIŽA trg. zastupnik (Varaždin)
 9. Ivan BAKOVIĆ, prof. predsjednik Društva književnika
Herceg-Bosne (Mostar)
 10. dr. sc. Nikola BANIĆ znanstvenik, publicist (Zagreb)
 11. Slavica BAREŠIĆ umirovljenica, udovica pok. Mire
Barešića (Zagreb)
 12. Srećko BAREŠIĆ-NIKIĆ bivši povjerenik za dijasporu
Domovinskog pokreta te koordinator za
iseljeništvo Hrvatskoga svjetskoga
kongresa (Australija)
 13. Ivan BARIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik
(Australija)
 14. Marija BAŠIĆ, prof. prof. francuskog jezika, književna
prevoditeljica
 15. dr. sc. Nataša BAŠIĆ KOSIĆ jezikoslovka, povjesničarka hrvatskog
jezika. leksikografska savjetnica u
trajnom zvanju (Zagreb)
 16. Slaven BEGIĆ umirovljeni bojnik, pripadnik posebne
postrojbe Kumrovec i 2. gardijske
brigade HV-a („Gromovi“)
 17. Stjepan BEKAVAC, prof. povjesničar i publicist (Zagreb)
 18. Željko BELANEK graf. spec. (Karlovac)
 19. Liljana Lili BENČIK kolumnistica i blogerica (Pula)
 20. Josip BILIĆ-PRCIĆ dipl. pravnik, odvjetnik (Zagreb)
 21. Leonardo BILOGLAV diplomirani agronom, pukovnik
Hrvatske vojske u miru (Zagreb)
 22. prof. dr. sc. Mihovil BIOČIĆ sveučilišni profesor, utemeljitelj HDZ-a
u Kaštelima, ratni ravnatelj KBC-a
Split, publicist (Split)
 23. dr. sc. Ante BIRIN povjesničar, znanstveni savjetnik
(Zagreb)
 24. Ivica BITANGA bivši pripadnik specijalnih postrojbi
HV-a, višegodišnji predsjednik
Vojnostegovnog suda i pričuvni brigadir
Hrvatske vojske (Zagreb)
 25. Ivica BLAŽEVIĆ hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
časnik Hrvatske vojske
 26. Ivan BLAŽIĆ hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni

- časnik Hrvatske vojske
27. Boris BOBAN umirovljeni časnik Hrvatske vojske
(Split)
28. Gojko BORIĆ novinar i publicist, bivši hrvatski
politički emigrant (SR Njemačka)
29. Damir BOROVIČAK novinar i publicist (Zagreb)
30. prof. dr. sc. Petar BOSNIĆ umirovljeni redoviti profesor i bivši
dekan Pravnog fakulteta u Splitu, bivši
saborski zastupnik (Split)
31. Ivan BOŠNJAK, prof. profesor informatike, predsjednik
podružnice HKD-a Napredak
(Varaždin)
32. Marijan BRAJAC povratnik iz SAD-a, umirovljenik
33. Stjepan BRAJDIĆ, ing. inženjer tehnike (Karlovac)
34. Josip BRDAR pripadnik studentskog pokreta 1971. u
Splitu, umirovljeni odvjetnik (Zagreb)
35. Zdravko BUBALO dipl. ekonomist, privatni poduzetnik
36. Alojzija BUCONJIĆ hrvatska politička emigrantica, članica
vodstva Hrvatske republikanske stranke,
sabornica Hrvatskoga narodnog vijeća
(Zagreb)
37. Marijan BUCONJIĆ hrvatski politički emigrant, predsjednik
Međudruštvenog odbora Hrvata New
Yorka, bivši pomoćnik ministra za
iseljeništvo i dr. (Zagreb)
38. dr. Luka BUDAK jezikoslovac, ravnatelj Centra hrvatskih
studija i umirovljeni viši predavač
Sveučilišta Macquarie u Sydneyu,
počasni doktor Sveučilišta u Splitu
(Australija)
39. Franjo BUDIMLIĆ dipl. politolog, publicist, državni
službenik u New Yorku (SAD)
40. Ivana BUIĆ odvjetnica (Rijeka)
41. Eol BUIĆ dipl. ing. strojarstva (Rijeka)
42. Feodora BUIĆ dipl. pravnik (Rijeka)
43. fra Ante Vuk BULJAN voditelj Hrvatske katoličke misije Köln
(SR Njemačka)
44. Tihomir BULJAN umirovljeni pripadnik 4. gardijske
brigade Hrvatske vojske (Imotski)
45. dr. Jure BURIĆ studentski prvak iz 1971., književnik,
župan i bivši saborski zastupnik
(Ravno)
46. Vlado CELINŠČAK umirovljenik (Zagreb)
47. Meri CETINIĆ glazbenica, pijanistica, kantautorica i
skladateljica

48. CVITKOVIĆ, Miran, dr. med. liječnik, stalni sudski vještak,
predsjednik Hrvatske udruge za
medicinsko pravo (Zagreb)
49. Mile ČATLAK prvi zapovjednik Prvog odreda
pomorskih diverzanata Hrvatske ratne
mornarice 1991., nakon školovanja
okončanog na West Pointu s najvišim
ocjenama umirovljen kao kapetan
fregate
50. Snježana ČELAR, dr. med. spec. liječnica, specijalistica infektologije
(Varaždin)
51. Vesna ČIŽMAR, mag. oec. manager za korporativno upravljanje,
članica predsjedništva Pravedne
Hrvatske
52. Mirko ČONDIĆ umirovljeni pukovnik Hrvatske vojske,
hrvatski ratni vojni invalid, predsjednik
Središnjeg stožera za zaštitu digniteta
Domovinskog rata (Split)
53. Robert ČULINA, dipl. ing. diplomirani inženjer elektrotehnike,
pripadnik 1. gardijske brigade
„Tigrovi“, pukovnik u miru (Zagreb)
54. Hrvoje ČULJAK, dipl. oec. sudionik osnivačke skupštine HDZ-a
1989., dragovoljac Domovinskog rata,
poduzetnik (Osijek)
55. Jadranka ČULJAK DUVNJAK odvjetnica (Osijek)
56. Tihomir ČULJAK, dipl. oec. dragovoljac Domovinskog rata,
publicist, poduzetnik (Osijek)
57. dr. sc. Ante ČUVALO hrvatski politički emigrant, sabornik u
Hrvatskome narodnom vijeću,
povjesničar i publicist, sveučilišni
profesor, po povratku u domovinu sa
suprugom utemeljio nakladničku kuću
CroLibertas
58. prof. Ivana (Ikica) ČUVALO povratnica iz Chicaga, profesorica u
američkim koledžima, prevoditeljica,
suutemeljiteljica nakladničke kuće
CroLibertas
59. Ivan ČAPIN hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
dočasnik Hrvatske vojske
60. mr. sc. Željko ČAPIN dipl. pravnik, odvjetnik, umirovljeni
brigadir Hrvatske vojske (Split)
61. prof. dr. sc. Vedran ČORIĆ, prim. dr. med.
sveučilišni profesor, specijalist
kardiokirurgije i opće kirurgije (Zagreb)
62. Drago ČUTUK dipl. pravnik, jedan od istaknutih

- sudionika studentskog pokreta 1971. u
Splitu (Split)
63. dr. sc. Krešimir ČUŽE doktor elektrotehničkih znanosti,
umirovljenik (Split)
64. Davor DANIELOV umirovljeni ekonomist (Split)
65. Rade DEAK hrvatski politički emigrant i javni radnik
(Australija)
66. Dinko DEDIĆ aktivist iz doba Hrvatskog proljeća,
hrvatski politički emigrant, dužnosnik
Hrvatskoga državotvornog pokreta i
glavni urednik Hrvatskog tjednika
(Melbourne), urednik portala Projekt
Velebit
67. doc. dr. sc. ANTE DELIĆ povjesničar, znanstveni suradnik,
docent na Sveučilištu u Zadru (Zadar)
68. Davor DIJANOVIĆ novinar i publicist (Bjelovar)
69. Mario DIVIĆ pravnik, hrvatski ratni vojni invalid,
umirovljeni časnik Hrvatske vojske
70. Željko DOGAN hrvatski iseljenik, novinar i publicist
(Australija)
71. Ante DOKOZA hrvatski politički emigrant i javni radnik
(Australija)
72. Davor DOMAZET-LOŠO admiral, geopolitičar, pisac,
bivši načelnik Glavnog stožera Hrvatske
vojske (Zagreb)
73. Marina DONADINI KOSTOVIĆ,
prof.
profesorica povijesti umjetnosti i
francuskog jezika, povratnica iz
Njemačke (Veliki Drvenik)
74. Jure DRAGIČEVIĆ javni politički radnik
75. Irena DUBRETA, dipl. ing. diplomirana inženjerka građevine,
teologica
76. Ivan DUGANDŽIĆ student kroatistike (Mostar)
77. Ivanka DUJMOVIĆ službenik (Varaždin)
78. Fabijan DUMANČIĆ politički zatvorenik, hrvatski branitelj
(Zagreb)
79. mr. sc. Mila DUNDIĆ dipl. pravnica, stručnjakinja za pravo
mora (Split)
80. dipl. ing. Stjepan DUNDIĆ dipl. inženjer elektrotehnike,
umirovljenik (Split)
81. Drago DUVNJAK dipl. ing. građ. (Osijek)
82. Pere ERANOVIĆ glumac HNK Split (Split)
83. Bruna ESIH političarka, bivša saborska zastupnica
(Zagreb)

84. mr. sc. Ivan FIŠTER, dipl. ing. dipl. inženjer građevine, sudski vještak, bivši poduzetnik (Zagreb)
85. Tomislav FRKOVIĆ, prof. javni radnik (Argentina)
86. Dubravka FRKOVIĆ JURUN hrvatska politička emigrantica, poduzetnica (Argentina)
87. Tomas GADŽE, dr. med. vet. doktorand veterine (Argentina)
88. Ante GADŽO Imotski
89. prof. dr. sc. Željko GALIĆ sveučilišni profesor, Pravni fakultet Sveučilišta u Mostaru (Mostar)
90. Jozo GLAMOČ hrvatski politički emigrant, javni radnik i poduzetnik (Australija)
91. Željko GLASNOVIĆ general Hrvatske vojske i Hrvatskog vijeća obrane u miru, bivši zapovjednik hrvatske komponente vojske Federacije BiH, bivši saborski zastupnik (Zagreb)
92. Danica GLAVAŠ hrvatska politička emigrantica, članica Hrvatske žene i jedan od urednica časopisa „Hrvatica“ (Zagreb)
93. Vlado GLAVAŠ bivši hrvatski politički emigrant, novinar i publicist, suutemeljitelj Hrvatskoga narodnog vijeća, jedan od utemeljitelja HDZ-a za Chicago i SAD (Zagreb)
94. Mladen GOLUB dipl. pravnik, umirovljenik (Zagreb)
95. Ivan GRBAVAC hrvatski politički emigrant i javni radnik (Australija)
96. GRBAVAC, Željko, dipl. ing. diplomirani inženjer strojarstva (Osijek)
97. Ljiljana GREGURIĆ dipl. pravnik (Varaždin)
98. Zorica GREGURIĆ medicinska sestra, predsjednica Udruge zagrebačkih dragovoljaca branitelja Vukovara (Zagreb)
99. akademik Vinko GRUBIŠIĆ jezikoslovac, književnik, bivši hrvatski politički emigrant (Zagreb)
100. mr. sc. Marko GRUBIŠIĆ hrvatski politički uznik, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika (Zagreb)
101. Ana GUBERINA magistra likovne umjetnosti (Zagreb)
102. doc. dr. sc. Ivan GUDELJ bivši predstojnik Klinike za plućne bolesti KBC-a Split (Split)
103. Ivan GUDELJ učenik (Runović)
104. Marijan GUDELJ učenik (Runović)
105. Zdravko GUDELJ hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni dočasnik Hrvatske vojske
106. Željko GUDELJ, dipl. ing. dipl. inženjer geodezije (Solin)
107. Slaven GUDELJ-VELAGA hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni

- časnik Hrvatske vojske
108. Mirko HASENAY javni politički radnik (Argentina)
109. Zvonimir HODAK odvjetnik i publicist (Zagreb)
110. Josip HORVAT hrvatski politički emigrant, povratnik
111. Tihana HRABAR, dr. med. Zdravstveno učilište (Zagreb)
112. Željko HRABAR, dr. med. spec. specijalist psihijatar (Zagreb-Popovača)
113. Đurđa HREN-OBRAČIĆ, dr. med.
spec.
liječnica, specijalistica obiteljske
medicine (Varaždin)
114. Ivan ILIČIĆ hrvatski branitelj iz 1990., dužnosnik
Hrvatske stranke prava (Zagreb)
115. Kazimir IŠTUK katolički teolog (Zaprešić)
116. Pero IVČEC hrvatski politički emigrant i javni radnik
(SAD)
117. Franjo IVIĆ hrvatski politički emigrant, nogometaš,
igrač nogometne reprezentacije SAD-a,
povratnik
118. Ivan JAKIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik
(SAD)
119. Ivan JAKLIN, dipl.ing. dipl. inženjer geotehnike (Varaždin)
120. dr. sc. Domagoj JAMIČIĆ znanstveni savjetnik u mirovini
(Zagreb)
121. dr. Hrvoje JANČIĆ, dr. stom. stomatolog (Rijeka)
122. dr. sc. Vjekoslav Božo JARAK teolog, svećenik (Varaždin)
123. Žarko JERKOVIĆ član središnjeg vijeća HOZ-a Jazovka
(Zagreb)
124. Ivo JERINIĆ radnik (Dubrovnik)
125. Josip JOVIĆ novinar, kolumnist i publicist (Split)
126. Petar JURČEVIĆ hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
dočasnik Hrvatske vojske
127. Anto JURENDIĆ dragovoljac Domovinskog rata,
umirovljenik bojnik ATJ Lučko
(Zagreb)
128. Marko JURIČ novinar, publicist, voditelj Projekta
Velebit (Zagreb)
129. Manda JURJEV umirovljenica (Zlarić)
130. Pave JUSUP nogometni dužnosnik, poduzetnik
(Sukošan)
131. Ivan KARMELIĆ mag. iur., odvjetnik (Brač)
132. prof. dr. sc. Ivan KATAVIĆ umirovljeni sveučilišni profesor u
trajnom zvanju (Podstrana/Split)
133. Ivan KATIĆ hrvatski iseljenik, poduzetnik i
dobročinitelj (SAD)
134. Slavko KATIĆ hrvatski iseljenik u SAD, poduzetnik i

- dobročinitelj (SAD)
135. dr. sc. Marina KATINIĆ PLEIĆ filozofkinja i književnica (Zagreb)
 136. Darko KAVICKI, dipl. ing. diplomirani inženjer strojarstva
(Karlovac)
 137. Božo KELAVA hrvatski politički uznik i politički
emigrant (Zagreb)
 138. Boris KLAPIRIĆ zapovjednik 1. satnije 3. Imotske bojne
4. brigade HV-a (Imotski)
 139. Teo KLARIĆ, dipl. ing. diplomirani inženjer, poduzetnik (Split)
 140. Miroslav KLEMM povjesničar umjetnosti (Varaždin)
 141. Nikola KNEZ redatelj i producent, utemeljitelj i
direktor Hrvatskoga filmskog instituta
(SAD), publicist, osnivač Zaklade sv.
Marije na Mljetu (SAD)
 142. Josip KNEZOVIĆ hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
časnik Hrvatske vojske
 143. Mate KNEZOVIĆ odvjetnik, predsjednik Obiteljske
stranke (Zagreb)
 144. prof. dr. sc. Goran KNEŽEVIĆ umirovljeni profesor na Stomatološkom
fakultetu u Zagrebu, član niza
međunarodnih udruga
 145. Petar KOLAKUŠIĆ brigadir u miru, ratni načelnik brigade
HVO-a Rama
 146. Krešimir KONTIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik
(Australija)
 147. prof. dr. sc. Ivan KORDIĆ sveučilišni profesor, bivši voditelj
Hrvatskih studija (Zagreb)
 148. dr. sc. Ivan KOSIĆ klasični filolog i paleograf (Zagreb)
 149. dr. sc. med. Nenad KOSTOVIĆ liječnik i poduzetnik, povratnik iz
Njemačke (Veliki Drvenik)
 150. akademik Kuzma KOVAČIĆ akademski kipar, dobitnik brojnih
domaćih i međunarodnih nagrada
 151. Barbara KOVAČIĆ DOMANČIĆ povjesničarka umjetnosti (Zagreb)
 152. mr. sc. Ivan KOZLICA povjesničar i publicist (Zagreb)
 153. Ivica KOŽUL predsjednik uprave velike trgovačke
tvrtke u više mandata (Split)
 154. Lada KOŽUL mag. pharm. (Split)
 155. Mirko KRALJEV kazališni i filmski glumac, šekspirolog,
diplomat, umirovljeni časnik Hrvatske
vojske (Split)
 156. Marko KRZNARIĆ umirovljeni dočasnik Hrvatske vojske,
istraživač i publicist (Antunovac)
 157. Mario KUJUNDŽIĆ, dipl. ing. hrvatski ratni vojni invalid
 158. Marko KUJUNDŽIĆ umirovljeni časnik Hrvatske vojske
 159. don Vjenceslav KUJUNDŽIĆ svećenik, župnik župe sv. Josipa u

Splitu

160. prof. dr. sc. Stipe KUTLEŠA filozof i fizičar, sveučilišni profesor i predavač na više sveučilišta u Hrvatskoj i izvan nje, bivši ravnatelj Instituta za za filozofiju i dr. (Zageb)
161. Tomislav KUZMANOVIĆ odvjetnik, branitelj generala Mladena Markača u postupku pred MKSJ-om (SAD)
162. Gojko KVESIĆ ekonomist, sudionik osnivačke skupštine HDZ-a 1989., dragovoljac Domovinskog rata (Osijek)
163. Krešimir LASIĆ, dipl. oec. diplomirani ekonomist, televizijski snimatelj
164. prof. dr. sc. Mile LASIĆ redoviti profesor na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Mostaru (Mostar)
165. Roman LELJAK publicist, istraživač jugoslavenskih komunističkih zločina
166. Marito Mihovil LETICA mag. phil. et relig., novinar, književni i likovni kritičar (Zagreb)
167. Šime LETINA hrvatski politički emigrant, novinar i publicist (SAD)
168. Ante M. LIJIĆ arhitekt, poduzetnik (Split)
169. Robert LILION dužnosnik Pravedne Hrvatske, vijećnik u županijskoj skupštini Ličko-senjske županije (Karlobag)
170. Marina LOGARUŠIĆ glavna tajnica i kandidatica za predsjednicu Hrvatske stranke prava (Slavonski Brod)
171. Vlade LOZIĆ dipl. knjižničar (Split)
172. Branko LOZO umirovljenik, veteran Domovinskog rata (Zagreb)
173. Ivan LOZO publicist, hrvatski politički emigrant i bivši glavni tajnik Ujedinjenih Hrvata Europe (Imotski)
174. Ranko LOZO umirovljeni časnik Hrvatske vojske (Imotski)
175. Ivan LUČIĆ bivši hrvatski politički emigrant
176. mr. Ivanka MADUNIĆ KUZMANOVIĆ pjesnikinja i povjesničarka (SAD)
177. Jure MAJETIĆ umirovljeni satnik Hrvatske vojske, pripadnik samostalne pješačko-motorizirane 84. bojne „Termiti“ (Starigrad Paklenica)
178. Tihomir MAJIĆ, dr. med. liječnik, bivši ravnatelj Nastavnog

- zavoda za javno zdravstvo dr. A.
Štampar, glavni tajnik Pravedne
Hrvatske
179. Ante MANDARIĆ dipl. pravnik, pukovnik Hrvatske vojske
u miru (Split)
180. Ivan MARČEC student (Čakovec)
181. Miroslav MARGETIĆ hrvatski športaš, biciklist (Banja Luka)
182. Božena MARIČIĆ poduzetnica (Šibenik)
183. Leo MARIĆ povjesničar i publicist (Delnice)
184. Marinko MARINOVIĆ dipl. pravnik, umirovljeni brigadir
Hrvatske vojske (Karlovac)
185. Pero MARKOVIĆ bivši gradonačelnik Čapljine, župan
Hercegovačko-neretvanske županije,
zastupnik u Domu naroda Federacije
BiH
186. Snježana MARTINČEVIĆ poduzetnik (Varaždin)
187. prof. mr. art. Miroslav MARTINJAK glazbenik, muzikolog, sveučilišni
profesor (Zagreb)
188. prof. dr. sc. Josip MASTELIĆ umirovljeni redoviti sveučilišni profesor
(Split)
189. Vanja MASTELIĆ umirovljena magistra farmacije (Split)
190. Ive MATANOVIĆ radnik (Rijeka)
191. Ivo ZLATIĆ radnik (Tuzla)
192. Ivica MARAS športski djelatnik i novinar (Zagreb)
193. dr. sc. Stjepan MATKOVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik u
trajnom zvanju, bivši ravnatelj
Hrvatskog instituta za povijest (Zagreb)
194. dr. sc. Zlatko MATIJEVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik u
trajnom zvanju (Zagreb)
195. Mario MEDAK odvjetnik i povjesničar (Zagreb)
196. Ankica METER CELINŠČAK sudac (Zagreb)
197. Ivica MIHALJEVIĆ, prof. prof. filozofije i religije, leksikograf,
pisac
198. Mario MIHINJAČ, dipl. ing. dipl. inženjer elektrotehnike (Varaždin)
199. Mišo MIHOČEVIĆ bivši ravnatelj Dubrovačkih ljetnih
igara, dragovoljac i veteran
Domovinskog rata
200. dr. sc. Anđelko MIJATOVIĆ povjesničar, savjetnik predsjednika
Tuđmana (Zagreb)
201. prof. dr. sc. Nikola MIJATOVIĆ sveučilišni profesor u trajnom zvanju
(Zagreb)
202. Silvija MIKULIČIĆ, dipl. ing. dipl. ing. kemije (Varaždin)
203. prof. dr. sc. Vlado MIKULIČIĆ redoviti profesor u trajnom zvanju,
Fakultet elektrotehnike
204. Ivan MIKULIĆ povratnik iz Australije, član uredništva

- „Hrvatskog tjednika“ (Australija), jedan
od osnivača Hrvatskoga državotvornog
pokreta u Australiji (Zagreb)
205. Mile MILKOVIĆ bivši predsjednik Ujedinjenih Hrvata
Kanade – ogranak Kralj Tomislav
(Vancouver), bivši član vodstva NK
Croatia (Vancouver, Kanada)
206. dr. sc. Ljerka MINTAS-HODAK znanstvenica i političarka, bivša
saborska zastupnica i potpredsjednica
Vlade (Zagreb)
207. Vanja MLADINA dipl. pravnik, jedan od prvaka
Hrvatskog proljeća u Splitu, odvjetnik,
hrvatski politički uznik (Split)
208. Nino MOGOROVIĆ javni radnik i poduzetnik (Pula)
209. Zlatko MUBRIN hrvatski politički uznik (Varaždin)
210. mr. sc. Mate MUSTAPIĆ dipl. pravnik, umirovljeni bojnik
Hrvatske vojske (Split)
211. mr. sc. Marija MUŠE DANIELOV, dr.
med.
liječnica, stalni sudski vještak (Split)
212. prof. dr. sc. Božidar NAGY D.I. svećenik, sveučilišni profesor, teolog,
znanstvenik i publicist
213. Ante NENADIĆ pripadnik 115. brigade Hrvatske vojske
(Imotski)
214. Antun NEKIĆ, prof. umirovljeni profesor matematike i fizike
(Zagreb)
215. Nevenka NEKIĆ, prof. književnica, prevoditeljica i slikarica
(Zagreb)
216. Miroslav NIKOLIĆ general Hrvatskog vijeća obrane u miru,
predsjednik Hrvatske kulturne zajednice
„Troplet“ (Mostar)
217. Neda NIŽETIĆ dipl. pravica i profesorica vjeronauka,
stradalnica Hrvatskog proljeća (Split)
218. Javor NOVAK književnik, novinar i fotograf (Zagreb)
219. Alfred OBRANIĆ bivši gradonačelnik Varaždina, raniji
predsjednik Hrvatskog društva
političkih zatvorenika te pomoćnik
ministra (Varaždin)
220. Ivan OBRANIĆ, dr. med. spec. internist i kardiolog (Varaždin)
221. Jakov OBRANIĆ poduzetnik (Varaždin)
222. Matko OBRANIĆ agent za nekretnine (Varaždin)
223. Mislav OBRANIĆ informatičar (Varaždin)
224. dr. sc. Sonja OBRANIĆ molekularni biolog, docent (Varaždin)
225. Anđelka OLIĆ umirovljenica (Split)
226. Željko OLUJIĆ odvjetnik, prvi državni odvjetnik

- Republike Hrvatske (Zagreb)
227. Leo OREŠKI, dipl. ing. dipl. inženjer elektrotehnike (Varaždin)
228. Grlica OREŠKOVIC službenica u miru (Varaždin)
229. Mario OSTOJIĆ publicist, bivši hrvatski politički emigrant, bivši diplomat i predsjednik Hrvatske republikanske zajednice (Zagreb)
230. Ivan PANDŽA hrvatski branitelj, vojni invalid (Zagreb)
231. Miroslav PAPIĆ, dipl. ing. diplomirani inženjer strojarstva u mirovini (Zagreb)
232. Igor PATAKY odvjetnik (Zagreb)
233. Jozo PAVLOVIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik (Australija)
234. akademik Josip PEČARIĆ matematičar svjetskoga glasa, najcitiraniji hrvatski znanstvenik, publicist (Zagreb)
235. Vladislav PERIĆ književnik, novinar i urednik, dragovoljac Domovinskog rata (Split)
236. Anto PERIŠA umirovljenik, povratnik iz Kanade (Zagreb)
237. Ivo PERIŠIĆ, dipl. ing. diplomirani inženjer (Split)
238. dr. sc. Damir PEŠORDA književnik i novinar (Zagreb)
239. Branimir PETENER hrvatski politički uznik, dragovoljac Domovinskog rata, časnik Hrvatske vojske u miru, pročelnik zdruga HOR (Kašina)
240. Damir PETKOV dipl. politolog, osnivač i predsjednik Hrvatsko-švicarskoga gospodarskoga kluba (Švicarska)
241. Ivica PETRIC umirovljeni branitelj
242. prof. dr. sc. Ante PETRIČEVIĆ ravnatelj ratne kirurgije KBC-a Split, sveučilišni profesor
243. Ante PETRIČEVIĆ umirovljeni časnik Hrvatske vojske (Proložac, Imotski)
244. Branimir PETRIČEVIĆ umirovljeni brigadir Hrvatske vojske, prvi zapovjednik obrane Sinja i Cetinske krajine
245. Marijan PINHAK, dipl. ing. dipl. inženjer elektrotehnike, istraživač komunističkih zločina (Varaždin)
246. Nika PINTER odvjetnica, braniteljica generala Slobodana Praljka u postupku pred MKSJ-om (Zagreb)
247. Ivan PIŠKOR bac. inf., gradski vijećnik, član predsjedništva Hrvatske stranke prava (Delnice)

248. žLuka PODRUG politički zatvorenik, hrvatski branitelj,
političar i publicist (Split)
249. Ivan POKUPEC vjeroučitelj (Zagreb)
250. Robert POLEDICA, dipl. ing. dipl. inženjer geotehnike (Varaždin)
251. Predrag POPOVIĆ inženjer aeronautike, umirovljeni
pukovnik Hrvatske vojske
252. dr. sc. Mladen PREDRIJEVAC,
dr. med. spec.
pročelnik Zavoda za kardiovaskularnu
kirurgiju Klinike Magdalena (Zagreb)
253. Marijo PRIMORAC poduzetnik (Njemačka)
254. Nada PRKAČIN novinarka, scenaristica i redateljica
(Požega)
255. Željko PRPIĆ dipl. ing. strojarstva, hrvatski branitelj,
general u mirovini
256. doc. dr. sc. Mario PULJIZ, dr. med. predstojnik ginekološkog odjela na
Institut za tumore KBC Sestara
milosrdnica Zagreb (Zagreb)
257. Nenad PULJIZ dipl. agronom, umirovljenik, dočasnik
Hrvatske vojske
258. Ivan RADIĆ radnik (Zagreb)
259. prof. dr. sc. Zvezdana RADOS sveučilišna profesorica u mirovini
(Zadar)
260. Damir RADOŠ hrvatski politički emigrant, publicist
(SAD)
261. Marko RADOŠ umirovljeni pukovnik HVO-a i
Hrvatske vojske, tajnik Udruge 100-
postotnih hrvatskih ratnih vojnih
invalida I. skupine (Zagreb)
262. Karlo RADOVIĆ dipl. kriminalist, umirovljeni bojnik
Hrvatske vojske (Sinj)
263. Petar RAOS odvjetnik (Split)
264. dr. sc. Stjepan RAZUM katolički svećenik, povjesničar (Zagreb)
265. Dalibor REBIĆ hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
časnik Hrvatske vojske
266. Damir REBIĆ, dr. med. umirovljeni časnik Hrvatske vojske
267. Markica REBIĆ umirovljeni general Hrvatske vojske
(Zagreb)
268. mr. sc. fra Ivan REŽIĆ svećenik, misionar (Njemačka)
269. Jozo RIBIČIĆ umirovljeni brigadir Hrvatske vojske
(Šestanovac)
270. Jakoslav ROJNICA pisac, politički analitičar, bivši hrvatski
politički uznik (Split)
271. Branko ROSO, dipl. oec. diplomirani ekonomist (Osijek)
272. Maja RUNJE, prof. publicistica i aktivistica, koordinatrica

- udruge Krug za trg (Zadar)
273. mr. sc. Željko SAČIĆ magistar kaznenopravnih znanosti,
umirovljeni general Hrvatske vojske,
bivši saborski zastupnik
274. Radovan SLADE-ŠILOVIĆ, dipl. ing. gospodarstvenik, bivši zamjenik
gradonačelnika Trogira, matičar
(Trogir)
275. dr. sc. Srećko SLADOLJEV umirovljenik (Zagreb)
276. Karlo STARČEVIĆ poduzetnik, bivši predsjednik Hrvatske
stranke prava i gradonačelnik Gospića
(Gospić)
277. Neda ROSANDIĆ ŠARIĆ bivša veleposlanica Republike
Hrvatske, hrvatska politička
emigrantica, zastupnica u Hrvatskome
narodnom vijeću (SAD)
278. Marko RUDELA hrvatski iseljenik, javni radnik i
poduzetnik (SAD)
279. Mario SKEJIĆ hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
dočasnik Hrvatske vojske
280. Ivan SKENDERVIĆ javni radnik (SAD)
281. Ante SMOLIĆ, dipl.ing. dipl. inženjer kemije (Varaždin)
282. Vesna SMOLIĆ, dr. med. spec. liječnica, specijalistica infektologije
283. dr. sc. Marin SOPTA hrvatski politički emigrant, bivši igrač i
tajnik NK Croatia Toronto, predsjednik
MO HNV-a Toronto, jedan od osnivača
Hrvatskoga državotvornog pokreta,
bivši tajnik HDZ-a za iseljništvo
284. Željko STILINOVIĆ, dipl. oec. poduzetnik, dopredsjednik Pravedne
Hrvatske (Zagreb)
285. Josip STIPIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik
(Australija)
286. Marko STIPIĆ hrvatski politički emigrant, predsjednik
HNO-a za Skandinaviju, umirovljeni časnik
287. dr. sc. Josip STJEPANDIĆ predsjednik Hrvatske akademije
znanosti i umjetnosti u dijaspori i
domovini (SR Njemačka)
288. Dorian STIEGLER fotograf i publicist (Zagreb)
289. Velimir SULIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik
(SAD)
290. Ante ŠAKIĆ hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
časnik Hrvatske vojske
291. Robert ŠALINOVIĆ, dr. med. dent.
spec.
stomatolog, specijalist ortodoncije
(Zagreb)

292. Zdenko ŠANIĆ ratni zapovjednik satnije 3. Imotske
bojne 4. brig. HV-a, prvi predsjednik
Udruge hrvatskih branitelja
Domovinskog rata Imotski
293. Marijan ŠAPINA, dipl. oec. diplomirani ekonomist, bivši ravnatelj
Doma zdravlja Nova Gradiška
294. prof. dr. sc. Ivica ŠARAC povjesničar, sveučilišni profesor
(Mostar)
295. Stanko ŠARIĆ glazbenik, pjevač („Zlatni dukati“,
„Najbolji hrvatski tamburaši“)
(Vinkovci)
296. Marijo ŠIMOVIĆ umirovljeni bojničar, dozapovjednik
padobranske bojne 1. Hrvatskoga
gardijskog zdruga
297. Ivan (Ivica) ŠKARIĆ, prof. bivši gradonačelnik Splita, saborski
zastupnik i potpredsjednik Županijskog
doma Hrvatskoga državnog sabora,
hrvatski veleposlanik u Crnoj Gori
(Split)
298. Snježana ŠETKA novinarka, predsjednica ogranka Matice
hrvatske u Splitu (Split)
299. Ante ŠITUM hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
časnik Hrvatske vojske
300. Ivan ŠITUM hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
časnik Hrvatske vojske
301. Domagoj John ŠOLA hrvatski iseljenik, bivši zastupnik
kanadske Liberalne stranke u
parlamentu pokrajine Ontario, član
Zakonodavne skupštine Ontarija, bivši
generalni konzul Republike Hrvatske u
Clevelandu i Chicagu 1995.-2001. (Kanada)
302. Marko ŠPIRANOVIĆ hrvatski politički emigrant i javni
djelatnik (SAD)
303. dr. Ivan ŠTAJNER liječnik, dragovoljac Domovinskog rata
(Zagreb)
304. Zemira ŠTAJNER umirovljena profesorica (Zagreb)
305. Bojana ŠTIMAC dipl. pravnik, sudac (Varaždin)
306. Davorin ŠTIMAC viši laborant (Varaždin)
307. Vladimir ŠTIMAC djelatnik u prehrambenoj industriji
308. Smiljana ŠUNDE novinarka i publicistica
309. Ante Nadomir TADIĆ-ŠUTRA profesor, književnik, umirovljeni časnik
Hrvatske vojske (Knin)
310. dr. sc. Tuga TARLE književnica, znanstvenica,
diplomatkinja i prva voditeljica
humanitarne udruge DORA (Zagreb)

311. prof. dr. sc. Đuro TIKVICA redoviti profesor u trajnom zvanju na
Muzičkoj akademiji u Zagrebu,
pročelnik njezina Odsjeka za klavir,
čembalo i orgulje, dobitnik niza
domaćih i međunarodnih nagrada i
priznanja
312. dr. sc. Marko TOKIĆ sveučilišni profesor, predsjednik
Hrvatske samouprave (Mostar)
313. Fran TOMA službenik u miru (Varaždin)
314. Dražen TOMASOVIĆ, dr. med. spec. liječnik, specijalist urologije (Varaždin)
315. Mario TOMASOVIĆ dragovoljac Domovinskog rata,
umirovljeni časnik Hrvatske vojske,
dipl. pravnik i publicist (Split)
316. David TOMAŠIĆ, ing. poduzetnik (Varaždin)
317. Željko TOMAŠIĆ poduzetnik (Varaždin)
318. dr. sc. Darko TOMICA, dr. med. specijalist ginekologije i porodništva
(Austrija)
319. Renata TONKIĆ, prof. profesorica talijanskog jezika i
književnosti te opće lingvistike
320. Mato TOPALUŠIĆ poljoprivrednik (Osijek)
321. dr. sc. Tanja TROŠELJ MIOČEVIĆ članica nevladine udruge Centar za
istraživanje hrvatskog iseljništva, jedna
od urednica nekoliko zbornika radova
„Hrvatska izvan domovine“
322. Zvonimir TRUSIĆ dragovoljac Domovinskog rata,
utemeljitelj udruge Nezavisni Dragovoljci hrvatski
323. Jure TRUTANIĆ mag. educ. hist., povjesničar (Zagreb)
324. Ivo TUBANOVIĆ hrvatski politički uznik, dragovoljac
Domovinskog rata, publicist,
umirovljenik
325. mr. sc. Gordana TURIĆ bivša saborska zastupnica, predsjednica
Vijeća za utvrđivanje poratnih žrtava
komunističkog sustava ubijenih u
inozemstvu, publicistica (Zagreb)
326. Stjepan UDILJAK hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
dočasnik Hrvatske vojske (Studenci)
327. Ambroz UJEVIĆ hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
časnik Hrvatske vojske
328. Ive URODA ribar (Zadar)
329. Darko VARNICA dipl. pravnik, odvjetnik (Kaštel
Kambelovac)
330. Davor VELNIĆ književnik i urednik (Rijeka)
331. žprof. dr. sc. Ivica VEŽA sveučilišni profesor emeritus na
Fakultetu elektrotehnike, strojarstva i
brodogradnje (Split)

332. Ivan VIDA KOVIĆ, ing. inženjer strojarstva (Karlovac)
333. mr. sc. Đuro VIDMAROVIĆ književnik, bivši saborski zastupnik i
bivši veleposlanik Republike Hrvatske
(Zagreb)
334. Mato VOJNOVIĆ student (Dubrovnik)
335. Goran VOKIĆ, ing. inženjer građevine (Zagreb)
336. Mira VRBANOVIĆ prof. hrvatskog jezika, lektor (Varaždin)
337. Anđelka VRDOLJAK, dipl. oec. dipl. ekonomist (Kaštel Novi)
338. prof. dr. sc. Milan VRKLJAN pročelnik Zavoda za endokrinologiju i
dijabetes KBS Sestre milosrdnice, bivši
saborski zastupnik, predsjednik
Pravedne Hrvatske
339. dr. Mirjana VRKLJAN RADOŠEVIĆ ginekologica, dužnosnica Pravedne
Hrvatske, vijećnica u Gradskom vijeću
grada Gospića (Gospić)
340. Branko VRLIĆ, dipl. ing. dipl. inženjer elektrotehnike (Kaštel
Novi)
341. Mijo VRLJIČAK, dr. med. spec. specijalist medicine rada,
sudskomedicinski vještak, član Kriznog
stožera Split 1991., načelnik sanitetske
službe 4. brigade HV-a, umirovljeni časnik
342. mr. sc. Damir VUKIĆ (Virovitica)
343. Igor VUKIĆ novinar, publicist (Zagreb)
344. mr. sc. Ina VUKIĆ psihologinja, blogerica, istaknuta
aktivistica u borbi za hrvatsku
neovisnost, odlikovana 1995. za osobite
zasluge u Domovinskom ratu i borbi za
slobodu Hrvatske (Australija)
345. Ivan VUKIĆ, dipl. ing. diplomirani inženjer građevine, politički
zatvorenik, publicist i istraživač
(Gospić)
346. Marija VUKIĆ umirovljenica (Gospić)
347. Luka VUKOVIĆ hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni
dočasnik Hrvatske vojske
348. Tomislav VUKOVIĆ novinar, teolog i publicist,
višedesetljetni suradnik Glasa Koncila
(Zagreb)
349. Jozo VUKUŠIĆ hrvatski politički emigrant, voditelj i
urednik Hrvatskog radija New York
(SAD)
350. Milan ZANOŠKI, ing. inženjer cestovnog prometa, hrvatski
branitelj, poduzetnik, dobitnik nagrade
Grada Zagreba
351. Petar ZELIĆ umirovljeni radnik (Rijeka)
352. Gordan ZNAOR umirovljeni vojnik (Split)

353. Jure ZOVKO povratnik iz Njemačke, višedesetljetni
član Hrvatske demokratske zajednice
354. Milka ZOVKO učiteljica (Knin)
355. Pavao ZOVKO bivši hrvatski politički uznik, prvi
ravnatelj Narodne knjižnice Knin nakon
Oluje (Knin)
356. Predrag ZRINJŠČAK, dipl. ing. dipl. inženjer kemije, povratnik iz
Njemačke (Zagreb)
357. Ivan ŽDERO informatičar, umirovljenik (Runović)
358. Mila ŽDERO glazbenica (Runović)
359. Slava ŽDERO, dipl. oec. dipl. ekonomistica (Runović)
360. Srećko ŽUPIĆ profesor u miru, dozapovjednik 115.
brigade Hrvatske vojske (Imotski)
361. i drugi čija će imena sa zahvalnošću biti objavljena naknadno...

https://hrvatskonebo.org/2024/12/03/uglednici-iz-domovine-i-iseljenistva-dopunjeni-popis-potpورا-361-predsjednickom-kandidatu-dr-tomislavu-jonjicu/?fbclid=IwY2xjawHE2LdleHRuA2F1bQ1xMQABHTfApqIPjNr_taAByl8rN8JxGclNtAzWfeghl42-8rtgCtdVaP_r_0D6tg_aem_tPKOU9lj-01Ddn5ACz9BpQ

HRVATSKONEBO.ORG

Ugledni domoljubi iz domovine i iseljeništva: dopunjeni popis potpora (361) predsjedničkom kandidatu dr. Tomislavu Jonjiću –

DAVOR DIJANOVIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

(GEO)POLITIČKI OBJEKTIV

LJEVICA NE PRESTAJE S NAPADIMA NA THOMPSONA: OVAKAV
SPEKTAKL KEKIN I EKIPI MOGU SAMO SANJATI

NAPADA LI THOMPSONA JONJIĆ ILI LAŽNA DESNICA?

Već sam komentirao napade na Jonjića od lažne desnice tj. onih koji se predstavljaju desnicom, a zapravo rade za globaliste.

Mnogi s desna su i mene napali zbog Peticije ZDS kojom smo branili Thompsona. Danas je Thompson dozvolio da spot o Jonjiću koriste njegovu glazbu kako mi javlja hrvatski snimatelj Krešimir Lasić. S obzirom da su na izborima pretrpjeli katastrofu od Jonjića možda je ovo i napad na Thompsona koji je hrvatskom domoljubu koga je podržao veliki broj poznatih Hrvat dao tu dozvolu. Inače meni posebno smeta taj napad jer sam već i pisao kako je u Bujici Bujanec tvrdio da je potpisao Peticiju ZDS Mladog Jastreba. Kada je i poslije mog upozorenja ponovio isto ponudio sam mu nagradu od 1000Eu ako nađe potpis Mladog Jastreba na toj Peticiji. To sam poslao i direktoru Z1. Nisam dobio odgovor od Bujanca, pa me šokira da uopće spominje Thompsona i on i Radić. Te 2015. sam imao i žestoke polemike s jednim poznatim hrvatskim kolumnistom da bi kasnije u knjizi o Thompsonu stavi naslov jednog njegovog teksta kao naslov velikog poglavlja. Sada kada je ljudima jasno da su oni zapravo lažna desnica jer misle samo na sebe i svoju korist pokušavaju spriječiti okupljanje oko Jonjića.

Kada su stvarali DP podržao sam ih u Lisinskom, ali prošle godine kada sam vodio borbu da u HAZU za akademika ne izaberu kandidata koji je kao ravnatelj HIP-a Slavonski Brod uklonio bistu Utemeljitelja RH nikakvu pomoć od njih nisam dobio.

Ali vratimo se Jonjiću. Okupljanja oko njega se boje svi globalisti u RH, a još je gore kada to dolazi od ljudi koji se predstavljaju desničarima i zbog vlastitih interesa ili zato što tajno rade za globaliste su pokušali onemogućiti kandidata s velikom podrškom hrvatskih *'istaknutih desničara'*. Osim toga Jonjić im je stalno ponavljao da su se kandidirali kada je njegovu kandidaturu podržao veliki broj poznatih domoljuba, pa su već time pokazali da nisu prava domoljubna opcija, jer domoljubi nikada ne bi pokazali prezir prema takvim ljudima. I ovo što su dobili glasova je vjerojatno zato što ljudi vjerojatno i ne znaju o tome.

Pogledajte samo neke od tih *'istaknutih desničarima'* koji nisu važni ovim lažnim desničarima:

1. akademik Ivan ARALICA književnik, bivši predsjednik Županijskog doma Hrvatskoga državnog sabora (Zagreb)

2. 5. dr. sc. Mato ARTUKOVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik (Slavonski Brod)
3. 9. Ivan BAKOVIĆ, prof. predsjednik Društva književnika Herceg-Bosne (Mostar)
4. 10. dr. sc. Nikola BANIĆ znanstvenik, publicist (Zagreb)
5. 11. Slavica BAREŠIĆ umirovljenica, udovica pok. Mire Barešića (Zagreb)
6. 19. Liljana Lili BENČIK kolumnistica i blogerica (Pula)
7. 22. prof. dr. sc. Mihovil BIOČIĆ sveučilišni profesor, utemeljitelj HDZ-a u Kaštelima, ratni ravnatelj KBC-a Split, publicist (Split)
8. 23. dr. sc. Ante BIRIN povjesničar, znanstveni savjetnik (Zagreb)
9. 25. Ivica BLAŽEVIĆ hrvatski ratni vojni invalid, umirovljeni časnik Hrvatske vojske
10. 28. Gojko BORIĆ novinar i publicist, bivši hrvatski politički emigrant (SR Njemačka)
11. 29. Damir BOROVIČAK novinar i publicist (Zagreb)
12. 38. dr. Luka BUDAK jezikoslovac, ravnatelj Centra hrvatskih studija i umirovljeni viši predavač Sveučilišta Macquarie u Sydneyu, počasni doktor Sveučilišta u Splitu (Australija)
13. 45. dr. Jure BURIĆ studentski prvak iz 1971., književnik, župan i bivši saborski zastupnik (Ravno)
14. 47. Meri CETINIĆ glazbenica, pijanistica, kantautorica i skladateljica
15. 52. Mirko ČONDIĆ umirovljeni pukovnik Hrvatske vojske, hrvatski ratni vojni invalid, predsjednik Središnjeg stožera za zaštitu digniteta Domovinskog rata (Split)
16. 55. Jadranka ČULJAK DUVNJAK odvjetnica (Osijek)
17. 56. Tihomir ČULJAK, dipl. oec. dragovoljac Domovinskog rata, publicist, poduzetnik (Osijek)
18. 57. dr. sc. Ante ČUVALO hrvatski politički emigrant, sabornik u Hrvatskome narodnom vijeću, povjesničar i publicist, sveučilišni profesor, po povratku u domovinu sa suprugom utemeljio nakladničku kuću CroLibertas
19. 58. prof. Ivana (Ikica) ČUVALO povratnica iz Chicaga, profesorica u američkim koledžima, prevoditeljica, suutemeljiteljica nakladničke kuće CroLibertas
20. 68. Davor DIJANOVIĆ novinar i publicist (Bjelovar)
21. 72. Davor DOMAZET-LOŠO admiral, geostrateg i geopolitičar, pisac, bivši načelnik Glavnog stožera Hrvatske vojske (Zagreb)
22. 75. Irena DUBRETA, dipl. ing. diplomirana inženjerka građevine, teologica
23. 83. Bruna ESIH političarka, bivša saborska zastupnica (Zagreb)
24. 84. mr. sc. Ivan FIŠTER, dipl. ing. dipl. inženjer građevine, sudski vještak, bivši poduzetnik (Zagreb)
25. 91. Željko GLASNOVIĆ general Hrvatske vojske i Hrvatskog vijeća obrane u miru, bivši zapovjednik hrvatske komponente vojske Federacije BiH, bivši saborski zastupnik (Zagreb)
26. 92. Danica GLAVAŠ hrvatska politička emigrantica, članica Hrvatske žene i jedan od urednica časopisa „Hrvatica“ (Zagreb)
27. 93. Vlado GLAVAŠ bivši hrvatski politički emigrant, novinar i publicist, suutemeljitelj Hrvatskoga narodnog vijeća, jedan od utemeljitelja HDZ-a za Chicago i SAD (Zagreb)

28. 98. Zorica GREGURIĆ medicinska sestra, predsjednica Udruge zagrebačkih dragovoljaca branitelja Vukovara (Zagreb)
29. 99. akademik Vinko GRUBIŠIĆ jezikoslovac, književnik, bivši hrvatski politički emigrant (Zagreb)
30. 100. mr. sc. Marko GRUBIŠIĆ hrvatski politički uznik, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika (Zagreb)
31. 108. Mirko HASENAY javni politički radnik (Argentina)
32. 109. Zvonimir HODAK odvjetnik i publicist (Zagreb)
33. 110. Josip HORVAT hrvatski politički emigrant, povratnik
34. 119. Ivan JAKLIN, dipl. ing. dipl. inženjer geotehnike (Varaždin)
35. 125. Josip JOVIĆ novinar, kolumnist i publicist (Split)
36. 128. Marko JURIĆ novinar, publicist, voditelj Projekta Velebit (Zagreb)
37. 141. Nikola KNEZ redatelj i producent, utemeljitelj i direktor Hrvatskoga filmskog instituta (SAD), publicist, osnivač Zaklade sv. Marije na Mljetu (SAD)
38. 143. Mate KNEZOVIĆ odvjetnik, predsjednik Obiteljske stranke (Zagreb)
39. 147. prof. dr. sc. Ivan KORDIĆ sveučilišni profesor, bivši voditelj Hrvatskih studija (Zagreb)
40. 150. akademik Kuzma KOVAČIĆ akademski kipar, dobitnik brojnih domaćih i međunarodnih nagrada
41. 151. Barbara KOVAČIĆ DOMANČIĆ povjesničarka umjetnosti (Zagreb)
42. 152. mr. sc. Ivan KOZLICA povjesničar i publicist (Zagreb)
43. 160. prof. dr. sc. Stipe KUTLEŠA filozof i fizičar, sveučilišni profesor i predavač na više sveučilišta u Hrvatskoj i izvan nje, bivši ravnatelj Instituta za za filozofiju i dr. (Zagreb)
44. 163. Krešimir LASIĆ, dipl. oec. diplomirani ekonomist, televizijski snimatelj
45. 165. Roman LELJAK publicist, istraživač jugoslavenskih komunističkih zločina
46. 166. Marito Mihovil LETICA mag. phil. et relig., novinar, književni i likovni kritičar (Zagreb)
47. 167. Šime LETINA hrvatski politički emigrant, novinar i publicist (SAD)
48. 173. Ivan LOZO publicist, hrvatski politički emigrant i bivši glavni tajnik Ujedinjenih Hrvata Europe (Imotski)
49. 193. dr. sc. Stjepan MATKOVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest (Zagreb)
50. 194. dr. sc. Zlatko MATIJEVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju (Zagreb)
51. 200. dr. sc. Anđelko MIJATOVIĆ povjesničar, savjetnik predsjednika Tuđmana (Zagreb)
52. 206. dr. sc. Ljerka MINTAS-HODAK znanstvenica i političarka, bivša saborska zastupnica i potpredsjednica Vlade (Zagreb)
53. 208. Nino MOGOROVIĆ javni radnik i poduzetnik (Pula)
54. 209. Zlatko MUBRIN hrvatski politički uznik (Varaždin)
55. 212. prof. dr. sc. Božidar NAGY D.I. svećenik, sveučilišni profesor, teolog, znanstvenik i publicist
56. 214. Antun NEKIĆ, prof. umirovljeni profesor matematike i fizike (Zagreb)
57. 215. Nevenka NEKIĆ, prof. književnica, prevoditeljica i slikarica (Zagreb)

58. 218. Javor NOVAK književnik, novinar i fotograf (Zagreb)
59. 226. Željko OLUJIĆ odvjetnik, prvi državni odvjetnik Republike Hrvatske (Zagreb)
60. 229. Mario OSTOJIĆ publicist, bivši hrvatski politički emigrant, bivši diplomat i predsjednik Hrvatske republikansk zajednice (Zagreb)
61. 230. Ivan PANDŽA hrvatski branitelj, vojni invalid (Zagreb)
62. 231. Miroslav PAPIĆ, dipl. ing. diplomirani inženjer strojarstva u mirovini (Zagreb)
63. 238. dr. sc. Damir PEŠORDA književnik i novinar (Zagreb)
64. 246. Nika PINTER odvjetnica, braniteljica generala Slobodana Praljka u postupku pred MKSJ-om (Zagreb)
65. 248. Luka PODRUG politički zatvorenik, hrvatski branitelj, političar i publicist (Split)
66. 252. dr. sc. Mladen PREDRIJEVAC, dr. med. spec. pročelnik Zavoda za kardiovaskularnu kirurgiju Klinike Magdalena (Zagreb)
67. 254. Nada PRKAČIN novinarka, scenaristica i redateljica (Požega)
68. 264. dr. sc. Stjepan RAZUM katolički svećenik, povjesničar (Zagreb)
69. 267. Markica REBIĆ umirovljeni general Hrvatske vojske (Zagreb)
70. 272. Maja RUNJE, prof. publicistica i aktivistica, koordinatrica udruge Krug za trg (Zadar)
71. 273. mr. sc. Željko SAČIĆ magistar kaznenopravnih znanosti, umirovljeni general Hrvatske vojske, bivši saborski zastupnik
72. 275. dr. sc. Srećko SLADOLJEV umirovljenik (Zagreb)
73. 276. Karlo STARČEVIĆ poduzetnik, bivši predsjednik Hrvatske stranke prava i gradonačelnik Gospića (Gospić)
74. 277. Neda ROSANDIĆ ŠARIĆ bivša veleposlanica Republike Hrvatske, hrvatska politička emigrantica, zastupnica u Hrvatskome narodnom vijeću (SAD)
75. 283. dr. sc. Marin SOPTA hrvatski politički emigrant, bivši igrač i tajnik NK Croatia Toronto, predsjednik MO HNV-a Toronto, jedan od osnivača Hrvatskoga državotvornog pokreta, bivši tajnik HDZ-a za iseljništvo
76. 287. dr. sc. Josip STJEPANDIĆ predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori i domovini (SR Njemačka)
77. 295. Stanko ŠARIĆ glazbenik, pjevač („Zlatni dukati“, „Najbolji hrvatski tamburaši“) (Vinkovci)
78. 297. Ivan (Ivica) ŠKARIĆ, prof. bivši gradonačelnik Splita, saborski zastupnik i potpredsjednik Županijskog doma Hrvatskoga državnog sabora, hrvatski veleposlanik u Crnoj Gori (Split)
79. 298. Snježana ŠETKA novinarka, predsjednica ogranka Matice hrvatske u Splitu (Split)
80. 308. Smiljana ŠUNDE novinarka i publicistica
81. 309. Ante Nadomir TADIĆ-ŠUTRA profesor, književnik, umirovljeni časnik Hrvatske vojske (Knin)
82. 310. dr. sc. Tuga TARLE književnica, znanstvenica, diplomatkinja i prva voditeljica humanitarne udruge DORA (Zagreb)
83. 311. prof. dr. sc. Đuro TIKVICA redoviti profesor u trajnom zvanju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, pročelnik njezina Odsjeka za klavir,
84. čembalo i orgulje, dobitnik niza domaćih i međunarodnih nagrada i priznanja

85. 312. dr. sc. Marko TOKIĆ sveučilišni profesor, predsjednik Hrvatske samouprave (Mostar)
86. 322. Zvonimir TRUSIĆ dragovoljac Domovinskog rata, utemeljitelj udruge Nezavisni Dragovoljci hrvatski
87. 325. mr. sc. Gordana TURIĆ bivša saborska zastupnica, predsjednica Vijeća za utvrđivanje poratnih žrtava komunističkog sustava ubijenih u inozemstvu, publicistica (Zagreb)
88. 331. prof. dr. sc. Ivica VEŽA sveučilišni profesor emeritus na Fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje (Split)
89. 333. mr. sc. Đuro VIDMAROVIĆ književnik, bivši saborski zastupnik i bivši veleposlanik Republike Hrvatske (Zagreb)
90. 336. Mira VRBANOVIĆ prof. hrvatskog jezika, lektor (Varaždin)
91. 338. prof. dr. sc. Milan VRKLJAN pročelnik Zavoda za endokrinologiju i dijabetes KBS Sestre milosrdnice, bivši saborski zastupnik, predsjednik Pravedne Hrvatske
92. 343. Igor VUKIĆ novinar, publicist (Zagreb)
93. 344. mr. sc. Ina VUKIĆ psihologinja, blogerica, istaknuta aktivistica u borbi za hrvatsku neovisnost, odlikovana 1995. za osobite zasluge u Domovinskom ratu i borbi za slobodu Hrvatske (Australija)
94. 348. Tomislav VUKOVIĆ novinar, teolog i publicist, višedesetljetni suradnik Glasa Koncila (Zagreb)
95. 350. Milan ZANOŠKI, ing. inženjer cestovnog prometa, hrvatski branitelj, poduzetnik, dobitnik nagrade Grada Zagreba

BOKA KOTORSKA I BOKELJI, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

NOVI KOTORSKI BISKUP

Danas Kotorska biskupija dobiva novog biskupa:

<http://www.radiodux.me/.../biskupsko-redenje-mons-mladena...>

Pored mojih Bokelja danas je u Kotoru jedna moja suradnica koja je zapravo jedina redovna profesorica iz matematike Sveučilišta u Mostaru. Javila mi je da je novi Biskup pozvao i nju i njenog muža, a podsjetila me je da je on bio organizator predavljanja mojih knjiga u Posušju. Na žalost nije i govorio na tom predavljanju. Naime pronašao sam moj govor s tog predavljanja i vidim da ga ne spominjem.

Bez obzira na to doista se radujem što me i takva stvar povezuje s njim i črstitam mu na postavljenju za Biskupa u Zaljevu hrvatskih svetaca.

KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA PREDSTAVLJENE U POSUŠJU

U kinodvorani u Posušju predstavljene su dvije knjige hrvatskoga akademika, matematičara i publicista Josipa Pečarića, „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ i „Vukovar i njegov stožer“.

Na početku predavljanja sve nazočne pozdravio je Ljubo Begić, predsjednik HKD Napredak – podružnica Posušja, koji je bio nositelj organizacije.

O knjigama je govorio sveučilišni profesor Marko Tokić koji je Pečarića nazvao „sakupljačem istine“. Također, rekao je da „postoji više istina o Vukovaru, ali jedna od njih je i ona emocionalna, koja je odlično opisana u knjigama.“

Predavljanje je uveličala Klapa “Grga”.

Akademik Josip Pečarić, tijekom predavljanja, pozdravio je organizatora i predavljača, te u svom govoru istaknuo:

“Dr. sc. Marko Tokić je već predavljaao moje knjige i uvijek je to bilo izuzetno. Tako je bilo i danas, mada je danas imao već i nastupno predavanje na fakultetu, pa mu se moram posebno zahvaliti na tome.

Zapravo, obje knjige Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba i Vukovar i njegov stožerpovezuju riječi Slobodana Miloševića izrečene na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja, a koje su, zapravo, sadržane već u naslovu prve:

Molim vas, šest tisuća Hrvata branilo je Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojemu se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer prema svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bježaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez ostvarenog kontakta s hrvatskom

vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva je odluka, kada su imali sve uvjete za obranu, izazvala egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije, s kojih su oni utekli kao zečevi?!

Naslov „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ nekima baš i nije drag. Komentirajući ga, admiral Davor Domazet Lošo je na predstavljanju knjige u Zagrebu (ovo joj je drugo predstavljanje) ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (tu njegovu tvrdnju posebno izdvajaju i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Godinama već na predstavljanjima, tribinama i u mnogim tekstovima upozoravam na Miloševićeve riječi. S obzirom na ponašanje i odnos prema hrvatskoj pobjedi to radim na jedini mogući način – porugom. Tako sam i Hrvatskom saboru još 5. kolovoza 2012. poslao prijedlog:

UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVIDSKE ŽALOSTI
ZBOG SRBA ZEČEVA

Još nisam dobio odgovor. Međutim, vladajućima je to postalo nezgodno jer su i drugi vrsni komentatori počeli spominjati zečeve. Prije svih sjajni komentator tjednika 7Dnevno i portal dnevno.hr. Tako sam jednu njegovu rečenicu uzeo u ovoj knjizi kao definiciju Domovinskog rata:

Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglašaju fašistom!

Napokon, morali su i na HTV-u spomenuti Miloševićev citat u emisiji o hrvatskim generalima prije dva dana 27. 05. 2014. Naravno, u emisiji su dominirale priče o hrvatskim zločinima, po onoj čuvenoj Josipovićevoj tvrdnji:

U „Oluj“ je bilo zločina i za to netko mora odgovarati.

Svima je bilo jasno da je to bilo opravdanje za Sud u Haagu jer su se željele osuđujuće presude i generalima i Hrvatskoj. O mnogobrojnim neistinama u ovoj TV emisiji pogledajte izvrsni komentar Damira Kalafatića ŠTO JE PREVIŠE, PREVIŠE JE – General JNA, pobunjeni četnik, feralovac-izdajnik... na Radmanovoj YU televiziji, Hrvatski fokus, 28. 05. 2014.; Hrvsijet, 28. 05. 2014. i Dragovoljac.com, 28. 05. 2014. O tome piše i I. Babić u tekstu NEPOPRAVLJIVI HRT: Glavni junak filma o Gotovini nije Gotovina, nego urednik srpskih 'Novosti' – Đikić! Dnevno.hr, 28. 05. 2014. Tu doznajemo da su u prvoj verziji emisije naši generali prikazani kao zločinci!

Svi znamo da je na HTV-a bio dan (možda tjedan ili mjesec dana ili koja godina) žalosti kada su čuli oslobađajuće presude, pa nije nikakvo iznenađenje da je uvodničar emisije Ivica Đikić, bivši 'Feral'-ovac, glavni urednik Pupovčevih 'Novosti'.

Zato u ovoj emisiji nije osnovni ton bila tvrdnja sudca Merona kako bi osuda onih koji su oslobađali okupirani prostor svoje države bila NERAZUMNA. Još u momentu kada su u Haagu optužili Hrvatsku, tvrdeći da je to o čemu govori Meron zločinački pothvat zločinačke organizacije, tvrdio da je tako nešto SULUDO. Mojoj tvrdnji dao je prednost i biskup Košić na jednom nastupu na Mreži.tv.

Zapravo Meronova tvrdnja zasniva se na međunarodnom pravu, i same spomenute optužbe su teško kršenje istog. Naime, definicija ratnog zločina dana je u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ponavljam, zbog nerazumne optužbe naši generali i cijela Hrvatska bili su godinama na optuženičkoj klupi u Haagu. Od 2000. godine na vlasti su isključivo oni koji su služili svjetskim moćnicima u sprovođenju ovog zločina i nad generalima i nad hrvatskim narodom.

Ako vjerujemo Josipoviću, kao što je ponovio i u ovoj emisiji, sve to ne bi tako bilo da se njega slušalo. Još je 1998. tražio da Gotovina ode u Haag i dokaže svoju nevinost. Drugim riječima, na očito nepriznavanje hrvatskoj državi elementarne činjenice da i za na nju, kao na sve druge države, vrijedi međunarodno pravo, Josipović nas uvjerava da se tako nešto moralo prihvatiti. I to nakom poznate subpoene ministru Gojku Šušku, koji je Hrvatska dobila na tom sudu! U ovim knjigama imate puno tekstova o ovoj sramotnoj ulozi Josipovića i ne samo njega.

Smiješan je bio i njihov komentar, ali s druge strane opet smo mogli vidjeti zašto je akademik Slobodan Novak rekao da svi hrvatski političari nisu bili Tuđmanu ni do gležanja.

Dan je snimak kad teško bolestan Tuđman upozorava kako će na sud biti pozvani oni koji su oslobađali okupirane djelove svoje zemlje. Dakle, dali su Tuđmanove riječi u kojima on objašnjava zašto će mnogo godina kasnije sudac Meron govoriti o nerazumnim postupcima. Toliko je bio iznad njih da je 1999. u Saboru donesena Deklaracija po kojoj se osporava nadležnost nad akcijama oslobađanja hrvatskih teritorija nekome drugome. Deklaracija koja, zapravo, govori o ravnopravnosti hrvatske države.

Ono što to je meni posebno zanimljivo jest tvrdnja HTV-a kako su najzaslužniji za Tuđmanov „tvrd“ stav kako je Hrvatska jednako vrijedna država kao i sve druge bili Ivić Pašalić i Markica Rebić (jasno vam je da ovima s HTV-a nije jasno da su zapravo to rekli). Do sada sam znao, jer je o tome javno govorio akademik Aralica, kako su napadi na Pašalića krenuli 2000. godine jer se on najoštrijesuprostavio (bio je podpredsjednik Sabora) promjeni Deklaracije o nadležnosti nad „Bljeskom“ i „Olujom“. Znamo da je glavni u pisanju nove deklaracije, dakle one koja dopušta da se na Hrvatsku ne odnosi međunarodno pravo bio današnji predsjednik Hrvatske. Poslije je napisao i knjigu o ratnim zločinima u kojoj nije spomenuo ništa iz međunarodnog prava što ide na korist RH. Samo ono što služi svjetskim moćnicima.

Vjerojatno su urednicima s HTV-a još teže pale Miloševićeve riječi o obrani Vukovara, jer znamo za tvrdnje današnjeg predsjednika Srbije o Vukovaru kao srpskom gradu. Milošević divi hrvatskim braniteljima Vukovara, dok se današnje hrvatske vlasti svim silama trude sprovesti velikosrpski Memorandum SANU 2. u kome istaknuto mjesto ima i Vukovar. Danas Stožer za obranu hrvatskog Vukovara doista ima ogroman ugled u hrvatskom narodu, pa je ova druga knjiga trebala biti neka vrsta zahvalnosti za sve što čine za našu Hrvatsku. Koliko ih se vlasti boje svjedoči i otezanje s provjerom potpisa za referendum.

Međutim i to sve što se događalo sa Sudom u Haagu, bolje reći podrškom koji je taj sud imao u Hrvatskoj, ponajviše me podsjeća na tvrdnju Winstona Churchilla:

Fašisti budućnosti nazivat će se antifašistima.

O čemu se radi? Svi oni koji podržavaju Josipovićev pogled na zločine po kojima se uvijek priča da su se neki zločini dogodili u Oluji, a nije se do nedavno smjelo pričati kako je Olujom spriječen genocid u Bihaću, gdje je u okruženju bilo nekih 160,000 ljudi i to neposredno poslije genocida u Srebrenici, skupili su se nedavno u jedinstvenu antifašističku organizaciju (Savez antifašističkih boraca i antifašista, Srpsko narodno vijeće, Documenta i Građanski odbor za ljudska prava i još nekoliko manjinskih udruga, a ideolozi su Vesna Teršelič, Milorad Pupovac, Ivan Fumić, Slavko Goldstein, Ognjen Kraus, Predrag Matvejević, Vili Matula, Sanja Sarnavka, Zoran Pusić, et.cet.). Sjetimo se samo da je Teršeličku Josipović nagradio, a država Dokumenti daje ogromna sredstva da sprovode svoju antihrvatsku rabotu, O tome piše i Zvonimir Hodak u tekstu Osnovana je Antifašistička liga – nešto kao liga šampiona u antifašizmu, dnevno.hr 12. 05. 2014.

Hodak spominje njihove pretke:

Njihovi preci, a i oni sami borili su se navodno četiri godine protiv fašizma da bi poslije 69 godina udobno živjeli od antifašizma. Fašizam je bauk i nema države koja neće zavući ruku duboko u džep kako bi pametni i mudri ljevičari mogli uživati u čarima antifašizma. Hrvatski antifašisti su se četiri godine borili bježeći pred fašistima, nacistima i ustašama, a kad su Sveznici antifašisti za njih osvojili pobjedu u Drugom svjetskom ratu, naši su antifašisti/komunisti u znak zahvalnosti osnovali komunističku Jugu. Državu s jednim vođom, jednom partijom i jednim jezikom, ali s puno logora i jama u koje su pobacali sve fašiste koje su pohvatali.

A potom i njihov današnji angažman:

Trebaju samo naučiti kako oslušivati puzanje ustaške zmije, javno pljuvati po Tuđmanu i stvaranju te obrani Hrvatske, energično inzistirati na kažnjavanju isključivo hrvatskih ratnih zločinaca, uporno inzistirati da ulice u svim gradovima dobiju Savo Štrbac, Milan Levar, Reichl-Kir, Zoran Pusić, Oliver Frljić i slični. Važno je i da nauče kako slati stalno u EU e-maileve kojima se prokazuju svi koji hrvatski misle ili pjevaju o Hrvatskoj...

Pa kakve to ima veze s Churchillovom izjavom, zapitat ćete se. Itekako ima.

Rodio sam se poslije II. Svjetskog rata i jedini fašizam koji sam doživio bio je velikorspski Miloševićev fašizam. Nije počeo s Miloševićem. Još 1984. ako ne i prije postalo mi je jasno o njegovom postojanju u Srbiji. Tražili su vođu i našli ga u Miloševiću. Kreirali su ga po ugledu na Mussolinija (ponašanje) i Hitlera.

Tako je Hitlerova izjava:

Njemačka i Austrija su dva oka u jednoj glavi
postala

Srbija i Crna Gora su dva oka u jednoj glavi.

Hitlerova izjava

Njemačka će biti svjetski faktor ili je neće biti
postala je

Srbija iz tri dela postat će cela ili je neće biti.

Kada sam dolaskom u Zagreb te 1987., dakle godine kada je srpski fuhrer došao na vlast, tvrdio kako će biti rata ljudi su me čudno gledali. Kao što su me i neki Hrvati u Beogradu čudno gledali kada sam ih pitao:

Zar vi ne vidite što se ovdje događa?

Njima je trebala godina dana da shvate pa su me nazvali telefonom i rekli:

Gore je nego što si nam Ti prošle godine govorio!

Znamo kako je dalje bilo i kako je krenula agresija na Hrvatsku.

Tko je zaustavio srpski fašizam?

Pa predsjednik Tuđman i hrvatski branitelji.

To su istinski antifašisti.

Tko je zaustavi genocid u Bihaću, za koji je američki vojni ataše u Hrvatskoj tvrdio da bi bio razmjera onim Hitlerovim u II. Svjetskom ratu.

Tuđman i hrvatski branitelji.

Pa koje antifašiste uopće znate ako ne hrvatske branitelje?

Vidjeli smo što Hodak govori o nasljednicima onih iz II. Svjetskog rata, koji sebe proglašavaju antifašistima. Cjelokupnu svoju aktivnost su usmjerili protiv hrvatski branitelja, a vlast ih finansira i nagrađuje.

Ima li logike da se oni koji progone istinske antifašiste sebe nazivaju antifašistima. Ima, ako se sjetimo Churchilove izjave.

Zapravo je nevjerojatno kako je Churchill točno, u jednoj rečenici, opisao današnje hrvatske „antifašiste“. Doista, zar nisu istinski fašisti oni koji se bore protiv istinskih antifašista? A što su onda oni koji ih plaćaju i nagrađuju?

Vidimo da u Hrvatskoj biraju upravo ove „antifašiste“. One koji uporno „dokazuju“ genocidnost hrvatskog naroda. Zapravo, to nas i ne treba iznenaditi. Pa da su Srbi i pobili u Bihaću stotinjak tisuća ljudi, pobijeni bi samo bili mrtvi ljudi. Ali ljudi. Ali zar nije mnogo gori genocid koji s napravili hrvatski branitelji u Oluji? Zar nije mnogo gore od ljudi napraviti zečeve?

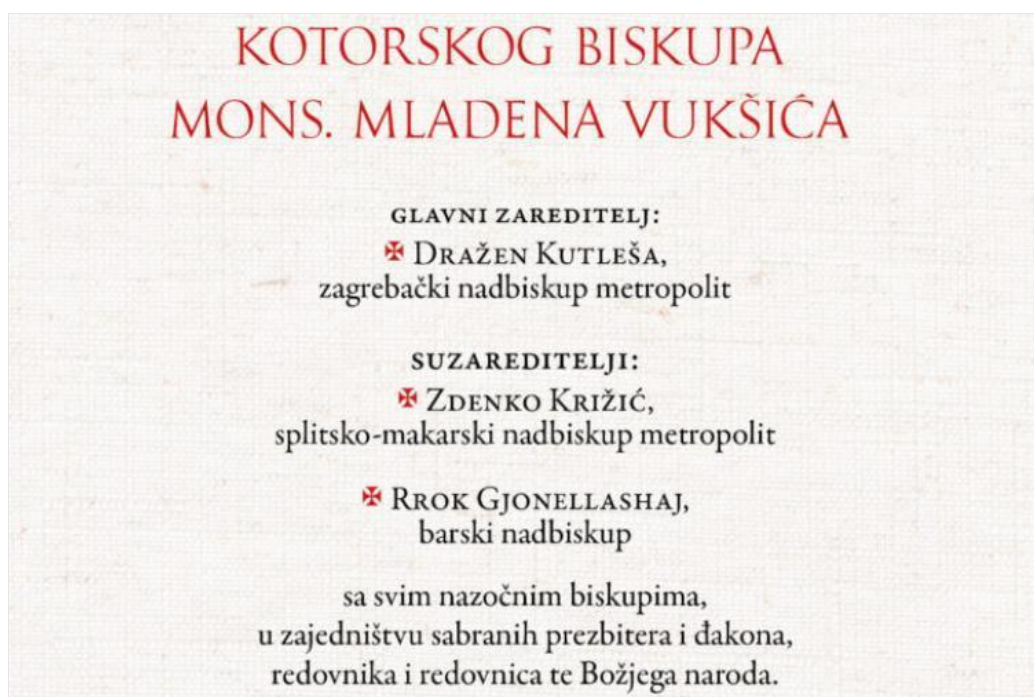
Hvala.

akademik Josip Pečarić

glasbrotnja.net, 31. 05. 2014.

[Dragovoljac.com](http://dragovoljac.com), 01. 06. 2014.

http://www.dragovoljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=24716:govor-akademika-pearia-na-predstavljanju-knjige-u-posuju&catid=13:razno&Itemid=13

Biskupsko ređenje novoimenovanog kotorskog biskupa Mladena Vukšića bit će u subotu 23. studenoga u 11 sati u kotorskoj katedrali – bazilici sv. Tripuna. Glavni zaređitelj bit će zagrebački nadbiskup Dražen Kutleša, suzaređitelji će biti splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Zdenko Križić te barski nadbiskup i dosadašnji apostolski upravitelj Kotorske biskupije Rrok Gjonlleshaj.

Ređenje će prenositi Radiotelevizija Herceg-Bosne, a moći će se pratiti i na njihovom YouTube kanalu.

Izvor: Kotorska biskupija

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/biskupsko-redenje-mons-mladena-vuksica-0?fbclid=IwY2xjawJlzdFleHRuA2FlbQlXMQABHkvivj4bdEi3mnnVuOMhl-uUtRf5Wa1hqSrbGy7zFVJT3yszEMuCXzP6Bg9K_aem_f5Uk0ghDhgwqvqk2T7NuFQ

BISKUP VLADO KOŠIĆ I THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

UVOD

Ovo je doista neobična knjiga – knjiga koja govori o dva stupa moje Hrvatske. O čemu se radi?

Moje publicističke knjige je poznati književnik i kolumnist dr. sc. Damir Pešorda nazvao „Pečarićeva Hrvatska“. Profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić konstatirao je kako su četiri stupa te moje Hrvatske: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, da bi kasnije uz Darija Kordića zajedno dodali i generala Slobodana Praljka.

Znamo da su sve vlasti i veći dio oporbe poslije smrti Utemeljitelja RH, dakle od 2000. od kada su na vlasti ponizno izvršavali naloge svjetskih moćnika koji nisu željeli RH.

Na udaru su im posebno bili stupovi moje Hrvatske. Napadi na Thompsona zapravo je hrvatska priča o Davidu i Golijatu jer je na kraju kao pobjednik izašao Thompson, zato je on po profesoru Tokiću treći stup moje Hrvatske. Napadan je naravno i biskup Košić, za koga mi je pokojni biskup Valentin Pozaić i rekao da je HRVATSKI biskup. To mi je rekao i zato što je on od svih biskupa stalno i uporno branio Thompsona prepoznavši da su napadi na Thompsona napadi na Domovinski rat i RH.

Zato bi u seriji knjiga o uglednim Hrvatima koji su branili Thompsona, a na taj način i Domovinski rat i RH trebala prva biti o HRVATSKOM biskupu. Ali kako on ne voli da se piše o njemu ova knjiga dolazi poslije knjiga:

J. Pečarić, Prof. dr. sc. don Josip Čorić!, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/josipcoric.pdf>

J. Pečarić, Davorin Karačić, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/karacic.pdf>

J. Pečarić, Marijačić i Thompson u mojim zapisima, dragovoljac.com., 2025.:

<http://www.dragovoljac.com/pecaric/marijacicthompson.pdf>

J. Pečarić, Josip Stjepandić i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/stjepandicithompson.pdf>

Knjiga je sastavljena od tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje ili im je autor sam biskup.

Akademik Josip Pečarić

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1713, citata: 25943, H-index: 57;

MathSciNet: publikacija: 1.396, citata: 7.490, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 852, citata: 8833 H-index: 41;

WoS: publikacija: 850, citata: 7769, H-index: 37.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta. Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi“ dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

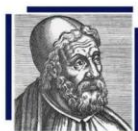
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

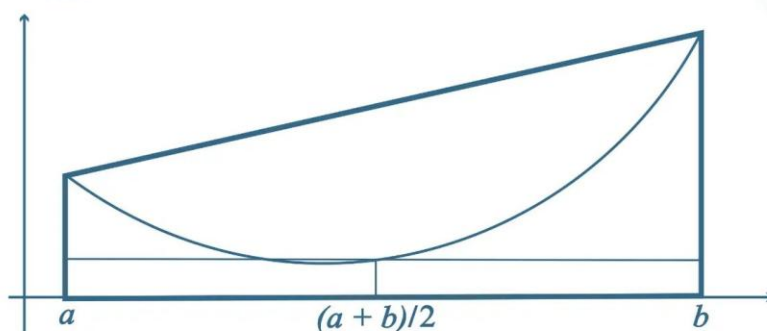
Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

PSR Press
Ptolemy Scientific Research Press

The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities

ISSN: xxxxx (online)

ISSN: xxxxx (print)

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o

međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397-4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 240 publicističkih knjiga.

4. 9. 2025.